Un thriller de top *New York Times*

ASCENSIUNEA

NICHOLAS BINGE

Singura cale de ieșire
e să continui să urci

thrillerproject.ro

NICHOLAS BINGE

ASCENSIUNEA

Original: *Ascension* (2023)

Traducere din limba engleză:
ROXANA-CRISTINA GHEORGHE
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru Oskar,
pentru că m-a învăţat să continui să urc
întotdeauna

Îl voi lăsa pe Sisif la poalele muntelui! Ne reîntâlnim mereu cu propria povară. Dar Sisif ne învaţă despre credinţa nestrămutată care neagă zeii şi ridică stânci. Şi ajunge la concluzia că totul este bine. Acest univers, de acum încolo fără stăpân, nu i se pare nici steril, nici zadarnic. Fiecare particulă a acestei pietre, fiecare fulg de mineral din acel munte întunecat formează un univers de sine stătător. În sine, lupta spre înălţimi este suficientă pentru a umple inima unui om. Trebuie să ni-l imaginăm pe Sisif fericit.

ALBERT CAMUS, *Mitul lui Sisif*

Cuvânt-înainte

Fratele meu a dispărut acum douăzeci şi nouă de ani. Nu s-a întâmplat într-o zi anume, şi nici măcar într-o lună anume. Procesul a fost o trecere lentă, iar această realizare s-a răspândit în mine ca otrava – un scurtcircuit în creierul meu.

În 1990, a ratat Crăciunul cu familia, fără să ne trimită vreun mesaj sau vreo explicaţie. Pur şi simplu nu a venit.

Nu am fost chiar surprins la vremea respectivă. Era cine era: Harold Tunmore, un om de ştiinţă respectat şi un renascentist. Era mereu implicat în vreo descoperire îndepărtată, alergând după vreun fir al cunoaşterii pe care trebuia să-l urmeze şi care avea prioritate în faţa altor oameni. Nu am înţeles niciodată cu adevărat devotamentul lui faţă de necunoscut, dar am învăţat să îl tolerez de-a lungul anilor. Pur şi simplu nu te puteai baza pe el. Trăia undeva în nori.

Trebuie menţionat faptul că evoluase în ultimii cinci sau şase ani, devenind un unchi mai bun pentru fiica mea, Harriet, la acea vreme. De fapt, apărea la aniversări sau sărbători, aducând cu el obiecte ciudate şi exotice din călătoriile lui. Îşi făcea apariţia neanunţat, spre consternarea soţiei mele, şi o lua pe Harriet în excursii în sălbăticie, explorând pădurile scoţiene şi campând lângă lacuri. Nu sunt sigur ce a provocat această schimbare în el, dar a fost una binevenită. A fost plăcut să îl vedem mai des, după atât de mulţi ani de absenţe şi scuze.

Poate că nu ar fi trebuit să mă simt şocat atunci când Harriet a refuzat să iasă din camera ei în ziua de Crăciun până când nu apărea el. Avea doar paisprezece ani, era încă suficient de tânără pentru a spera la ce-i mai bun din partea oamenilor. În ceea ce mă priveşte, eu mă aşteptam la acest lucru. Sună groaznic să spun asta, dar mă întrebam cât timp va dura până când ne va dezamăgi din nou.

Am primit prima lui scrisoare la sfârşitul lunii februarie, urmată de încă două în primăvară. Îi erau adresate lui Harriet, dar după ce le-a citit, mi le-a dat şi mie ca să arunc un ochi. La început, am crezut că trebuie să fie o glumă. Conţinutul lor era atât de bizar, atât de puţin credibil încât părea absurd. Acum înţeleg că doar mi-am făcut speranţe deşarte.

Nu erau în ordine cronologică, una după alta. Existau indicii similare ascunse în fiecare dintre ele, dar erau împrăştiate într-un mod în care nu puteam să le înţeleg. Mai târziu m-am gândit că ar putea fi un fel de cod, un înţeles ascuns printre fantezii, pe care eram meniţi să îl descifrăm cumva. Nu aveam nicio idee despre ce se aştepta el să facă Harriet cu ele. Nu îmi este ruşine să recunosc că mi-a lipsit inteligenţa fratelui meu. Tuturora, de altfel. Când i-am arătat scrisorile surorii mele, Poppy, ea doar a dat din umeri şi a zis:

— Las-o baltă, Ben. E doar un labirint plin de înfundături. Eu am încetat să mai încerc să-l înţeleg cu ani în urmă.

Nu s-a mai întors niciodată. Nu m-a mai contactat niciodată, nici pe mine, nici pe altcineva.

Am aşteptat, dorindu-mi cu ardoare să primesc un fel de semn, imaginându-mi că el pur şi simplu era plecat în lume, săpând după artefacte şi făcând descoperiri noi şi îndrăzneţe. Cu timpul, încetul cu încetul, m-am trezit căutându-l în mod activ. Mai întâi, am dat telefoane vechilor prieteni. Apoi am vizitat universităţile la care predase. În tot acest timp, îngrijorarea mea se înteţea, fierbând înăuntrul meu. Mi-am spus că nu era nimic neobişnuit pentru Harold. Era doar genul de lucru pe care îl făcea el.

După doi ani de căutări, nu găsisem nimic şi frustrarea mă consuma. Am petrecut săptămâni întregi la telefon cu poliţia, cu laboratoarele în care el făcuse cercetări. Am petrecut weekenduri călătorind ca să le vizitez pe vechile cunoştinţe şi pe vechii colegi, profitând de conexiunile cabinetului meu de avocatură pentru a grăbi lucrurile. Încurajat

de Harriet, am făcut tot ce am putut ca să urmez firul pe unde l-ar fi putut purta.

Dar nu era niciun fir.

Niciun indiciu. Nici măcar o urmă de informaţie. Părea că, în iarna anului 1990, el a dispărut pur şi simplu în neant.

Tot ce mai aveam erau acele ultime trei scrisori, acum foarte şifonate şi pătate de cafea. Săptămâni în şir, eu şi Harriet ne-am aplecat asupra lor, stând la masa din bucătărie până târziu în noapte, uneori spre dimineaţă; păreau să aibă din ce în ce mai puţină logică cu fiecare lecturare.

Anii s-au scurs şi soţia mea a privit cum un tată şi o fiică şi-au pierdut speranţa. În toamna anului 1998, eu şi Poppy l-am declarat oficial mort.

★

E amuzant ce fel de amintiri îţi rămân vii în minte. Chiar şi acum, încă mă pot vedea stând în grădina din jurul capelei, pierdut în gânduri. Răcoarea plăcută a dimineţii mă înfiora şi mi-am strâns geaca mai bine pe mine. Era noiembrie. Trebuia să rostesc un discurs la înmormântarea lui Harold peste două zile şi eu încă nu aşternusem nimic pe hârtie.

Nu am fost niciodată un scriitor emoţional – întocmirea de depoziţii şi citaţii în instanţă este punctul meu forte –, dar am vrut să scriu ceva pentru a onora persoana lui şi amintirile pe care ni le-a lăsat. Şi totuşi, de fiecare dată când luam pixul în mână, mintea îmi rămânea goală în faţa hârtiei albe. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât paginile se holbau mai mult la mine, acuzatoare.

Cert este că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat pe fratele meu.

Cu excepţia ultimilor ani înaintea dispariţiei lui, îl vedeam foarte rar. Şi-a petrecut tinereţea pregătindu-se să se facă doctor, devenind consultant în chirurgie până să împlinească treizeci de ani. Din acest motiv, era mereu ocupat, întotdeauna solicitat. Când încercam să iau legătura cu el, găsea scuze şi

promitea să ne viziteze mai târziu. Chiar şi atunci când a renunţat la medicină, din motive pe care nu mi le-a împărtăşit niciodată, era mereu în altă parte – cercetând formaţiuni stâncoase în America de Sud sau lucrând la demonstraţii matematice în India. Viaţa pe care o ducea era atât de diferită de a mea încât părea ca o altă lume – una la care nu am avut niciodată acces.

Fusese un băiat stingher, mereu tăcut şi contemplativ. Primii lui profesori credeau că era greu de cap. Faţa lui rotundă părea să stea mai mereu încruntată a concentrare, ca şi cum tot ceea ce privea îl nedumerea. Eu şi sora mea eram convinşi că mintea lui nu funcţiona cum trebuie. Cu toate acestea, ne înşelam cu toţii. El procesa lumea într-un mod diferit faţă de noi. Acolo unde noi acceptam presupuneri, el vedea posibilităţi. Unde noi simţeam claritate, el vedea incertitudine. Şi acolo unde noi eram confuzi, el făcea conexiuni ciudate şi legături improbabile.

Întrerupându-mi şirul gândurilor, Poppy s-a aşezat lângă mine, în grădina aceea. Avea o sticlă de vin roşu şi două pahare de plastic în mână. N-a spus nimic un timp. Doar a stat lângă mine şi s-a uitat spre cimitir, acolo unde fusese pus monumentul lui funerar.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, i-am şoptit.

— Nu mai are cine, Ben, mi-a răspuns ea, punând o mână pe umărul meu. Nimeni nu l-a cunoscut – nu cu adevărat. Suntem doar noi. Poate ar trebui să scriem despre amintirile pe care le avem cu el. Cele pe care ni le amintim clar. Din vremea când era mic şi creşteam împreună.

Am ridicat din umeri.

— Cu mine nu prea a vorbit niciodată cu adevărat, Pops. Nici măcar când venea în vizită la Harriet, mereu era pierdut în propria lume.

Am înghiţit în sec.

— Cred că eram prea plictisitor pentru el.

Ea a râs şi şi-a pus braţul pe umerii mei. În ciuda stării mele, în ciuda momentului, am simţit un mic

zâmbet fluturându-mi pe buze.

— Cea mai clară amintire pe care o am cu el, spuse ea, a fost când stăteam la masa din bucătărie, în Franţa, în vacanţă. Cât să fi avut? Opt sau nouă ani? El nu putea avea mai mult de şase.

— La Nisa?

— Da, da. E o amintire măruntă – o prostiuţă. Tata adusese produse de patiserie de la o brutărie pentru micul dejun, şi noi doi ne-am aruncat pe ele, am înfulecat croasantele alea, dar Harold, el doar… se holba la al lui. Şi apoi a început să îl desfacă.

— Oh, Doamne, da. Îmi aduc aminte acum. Nu a mâncat deloc din el.

— Nu, el doar l-a rupt în vreo douăzeci de bucăţi egale, apoi a început să le aranjeze în diferite forme geometrice pe masă. A făcut asta timp de o oră şi jumătate. Obişnuiam să cred că era atât de ciudat.

Am râs.

— *Era* atât de ciudat. Eu şi mama mereu glumeam că o să ia un Premiu Nobel până la treizeci de ani, apoi când a împlinit optsprezece ani, a încetat să mai fie o glumă. Părea mai mult o certitudine, ştii?

Am luat o gură de vin.

— Felul în care *se uita* la tine.

— O, vai, privirea aceea.

Şi-a pus dramatic mâna la frunte.

— Îţi mai aminteşti privirea aceea?

— Cum aş putea să uit? Era ca şi cum încerca să te descifreze. Privirea aceea o arunca asupra întregii lumi.

Poppy a încuviinţat.

— Ca şi cum exista un fel de manual de instrucţiuni scris în ţesătura universului pe care numai el putea să îl citească, dacă se concentra suficient de mult.

Am stat aşa o vreme, şi m-a cuprins o senzaţie plăcută de căldură – căldura blândă a amintirilor frumoase. După câteva pahare consolatoare de vin, Poppy m-a ajutat să scriu un discurs în memoria fratelui meu. L-am rostit în cadrul unei ceremonii

restrânse şi sumbre. Majoritatea celor prezenţi îl ştiau pe fratele meu doar după nume.

Nu mi-am uitat niciodată fratele, dar am învăţat să mi-l scot din minte. Mi-a luat aproape zece ani ca să accept cu adevărat moartea lui, dar în cele din urmă am devenit absolut sigur de asta, măcar pentru propria mea sănătate mintală.

Apoi, în urmă cu nouă luni, prietenul meu Mikey m-a sunat din senin. Conversaţia nu a durat mai mult de cinci minute, dar mi-a rămas întipărită în minte.

— Bună, Ben Tunmore la telefon?

— Da.

— Sunt Mike Hart. Ştii tu, Mikey. De la facultatea King.

— Mikey? Doamne, chiar tu eşti? A trecut o veşnicie. O viaţă de om. Ce mai faci, amice?

— Bine. Da, bine. Ascultă – mi-ar plăcea să ne revedem curând, serios, dar trebuie să îţi spun ceva.

— Sigur.

I-am simţit tensiunea din voce.

— Tocmai am fost la spitalul St. Brigid.

— A, ok.

M-am încruntat.

— Unde e ăsta?

El a ezitat puţin.

— Surrey. Adică, mai degrabă Epsom, de fapt. E un… păi, e un spital de psihiatrie. Un centru de sănătate mintală, ştii tu. Îngrijire pe termen lung pentru nebuni. E… Mă duc destul de des ca s-o văd pe bunica.

— Mikey – despre ce e vorba?

— Am crezut că m-am înşelat la început. Dar îmi aduc aminte că am venit la tine în vacanţă în Lakes o dată şi, ei bine, a stat şi el cu noi o perioadă din vara aia. Nu ai cum să uiţi un om ca el, nici măcar după atâţia ani. Avea o privire, un fel de a se uita la tine ca şi cum încerca să-şi dea seama de ceva. Dar

apoi mi-am adus aminte că Toby mi-a zis că a murit cu mulţi ani în urmă.

Am strâns telefonul în mână.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Fratele tău, Ben. E aici. Sunt sigur de asta. Aş recunoaşte privirea aceea oriunde.

★

Drumul de la Windermere la Surrey mi-a luat în jur de şase ore, deşi ar fi putut foarte bine să fi fost un deceniu. Sau o eră istorică. Aveam atât de multe întrebări în minte; nu ştiam de unde să încep. Nu mă puteam concentra pe nimic cu excepţia unui gând unic şi copleşitor: „Nu te baza pe nimic până nu îl vezi. Dacă ar fi în viaţă, ar avea peste şaptezeci de ani, probabil ar fi de nerecunoscut. Probabil e vorba de o greşeală. Mikey nu l-a mai văzut pe Harold de când eram tineri”.

Mi-am repetat asta de zor, ca o mantră.

În timp ce mă apropiam, arhitectura victoriană a spitalului St. Brigid se contura la orizont – ferestre din piatră cu arcade şi turnuleţe ridicate. Mikey îmi spusese că multe dintre clădirile spitalului fuseseră lăsate în paragină, şi că acum mai erau funcţionale doar două din vilele originale, cu un total de cincizeci şi cinci de pacienţi aflaţi sub îngrijire permanentă.

M-am dat jos din maşină şi partea frontală a clădirii s-a ridicat dinaintea mea, întâmpinându-mă cu un vânt rece şi frig năprasnic. Mi-am strâns haina în jurul corpului şi pălăria, dar asta nu m-a ajutat ca să ţin frigul departe de oase.

A trebuit să împing ca să deschid porţile din fier forjat, închise, dar nu încuiate. Cu o înălţime de câţiva metri, se înălţau deasupra mea. Am trecut dincolo de ele, iar vântul înăsprit le-a zdrăngănit în urma mea. Un zgomot metalic a răsunat prin curtea cu iarbă.

M-am întors să mă uit la strada din spate. În afară de maşina mea veche, străzile erau pustii. Am lăsat capul în jos şi am mers înainte, singurul sunet fiind

cel scos de ghetele mele care scrâşneau pe aleea de pietriş.

Când am ciocănit la uşă, a apărut o asistentă scundă care s-a uitat urât la mine, neprimitoare.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am venit ca să văd un pacient.

Ea s-a încruntat.

— Nu v-am mai văzut înainte. Nu vine nimeni aici care să nu mai fi venit şi înainte. Nu am primit pacienţi noi. Toţi sunt aici de câteva decenii.

Am dat din cap.

— Ştiu asta. Dar cred că s-ar putea să cunosc pe cineva. Cineva despre care nu am ştiut că se află aici.

— Cum vă numiţi?

— Benjamin Tunmore.

— Şi cum se numeşte pacientul?

— Harold Tunmore.

Femeia şi-a strâns buzele şi m-a măsurat din priviri timp de câteva clipe.

— Nu am auzit niciodată de el.

A dat să închidă uşa, dar eu am opus rezistenţă, punând piciorul în prag. Uşa mare din lemn s-a lovit de el.

— Ascultaţi-mă… a început asistenta.

— Vă rog.

Am pus o mână pe tocul uşii.

— Vă rog, am fost informat de o sursă sigură că fratele meu s-ar putea să fie aici. Nu l-am mai văzut de aproape treizeci de ani.

Şi, în timp ce părea că mai are nevoie de o ultimă dovadă de seriozitate, am adăugat:

— *Vă rog.*

A strâns din buze şi s-a uitat dintr-o parte în alta.

— Bine. Dar nu mergeţi să vorbiţi cu niciunul dintre pacienţi fără acordul meu. Avem un ecosistem delicat aici. Echilibrat. Tot felul de lucruri pot să îl deranjeze.

A arătat cu degetul spre mine.

— Vă uitaţi. Nu vorbiţi.

Am dat din cap şi am urmat-o pe un hol de piatră. Frigul s-a retras rapid, lăsând loc căldurii emanate din podea. Tablouri în rame aurii ale fondatorilor azilului umpleau pereţii. Niciunul dintre ei nu zâmbea. Se auzea trosnind un foc şi sunetul blând al unui pian. Mi-am dat jos haina şi am urmat-o pe asistentă într-un salon mare cu în jur de douăzeci de oameni împrăştiaţi prin el.

Majoritatea stăteau jos sau în tăcere, privind în gol sau pe ferestrele înalte la ceaţa care se revărsa peste câmpia rece. O doamnă mai în vârstă cânta la pian – încet dar delicat – şi ziarele foşneau în timp ce bărbaţii răsfoiau paginile lângă şemineu.

— Vedeţi? a întrebat asistenta pe o voce care aproape m-a făcut să tresar. Un ecosistem delicat. Acum aşteptaţi aici. Trebuie să mă duc să vorbesc cu şefa.

În timp ce ochii mei zburau peste un număr de locatari vârstnici, am observat că toţi stăteau singuri. Ori se uitau la copacii bătuţi de vânt, ori stăteau tăcuţi pe divanele de pluş victoriene. Nu vorbeau unul cu altul sau cel puţin nu păreau să remarce prezenţa celorlalţi. Am simţit un gol în stomac. Acest loc mi s-a părut mai mult o casă pentru suflete pierdute, pentru fantome care nu aveau unde altundeva să se ducă.

Apoi l-am văzut.

Un domn în vârstă stătea într-un colţ al camerei, pe un fotoliu mare şi roşu, în dreptul unei mese înalte din mahon. Se holba la o tablă de şah, întinsă cu toate piesele aşezate, dar nejucată, cu o intensitate curioasă. M-am apropiat câţiva paşi, inima bătându-mi tare, şi a ridicat capul. Privirea i s-a oprit asupra mea.

În acel moment am realizat că Mikey se înşelase. Nu în privinţa fratelui meu – nu, acela clar era Harold –, ci a privirii sale distinctive. Nu mai era cea pe care o ştiam eu. Ochii lui erau diferiţi, ca şi cum ceva dinăuntrul său fusese luat, sau înlocuit.

M-am grăbit spre el, încercând să vorbesc încet. În ciuda entuziasmului meu, o nelinişte ciudată îmi

curgea prin vene. Senzaţia că ceva nu era în regulă.

— Harry!

Nu şi-a dezlipit ochii de la mine.

— Harry, eu sunt. Harry, eşti în viaţă!

A strâns din buze, parcă ronţăind un cuvânt pe care nu ştia cum să-l spună. Am aşteptat cu nerăbdare. Când în sfârşit a deschis gura, a întrebat:

— Furnicile sunt vii?

Am clipit.

— Poftim?

— E o chestiune de definiţie, nu-i aşa?

Vocea lui era răguşită şi fragilă.

— O chestiune de semantică. Nu *schimbă adevărul.*

— Eu…

Nu aveam habar despre ce vorbea.

— Nu, presupun că nu.

— Marea e vie?

S-a uitat în sus la mine, cu ochii lui căprui umezi.

— Nu ştiu, Harold.

A scos un oftat – o acţiune profundă, obositoare, epuizantă, care părea să golească toată esenţa din el.

— Nici eu nu ştiu, Ben.

A clătinat din cap.

— Nici eu nu ştiu.

Inima mea a tresărit când mi-a menţionat numele. Ştia cine sunt. Tot ce trebuia să fac era să îl scot din centrul ăsta. Să-l aduc înapoi acasă, unde să putem avea grijă de el. Apoi i-am observat mâna dreaptă: îi lipseau trei degete; îi mai rămăseseră doar degetul mare şi arătătorul.

— Domnule Tunmore.

O voce a răsunat în cameră. M-am întors şi am descoperit-o pe prima asistentă, scundă, stând lângă o femeie mai înaltă şi mai slabă. Ţinea în mână o mapă aproape la fel de rigidă ca ea.

— Putem discuta?

M-am întors spre Harold, cu mintea sfâşiată de îndoieli. Îmi era greu să-l las, chiar şi pentru puţin timp, după toţi aceşti ani.

— O să fiu acolo, bine? O să fiu în camera de alături, mă întorc imediat.

M-a ignorat şi şi-a întors capul înapoi spre piesele de şah. Doamna mai slabă m-a condus dincolo de uşă în biroul ei şi m-a poftit să iau loc. Camera cu pereţi albi nu se potrivea cu clădirea din jurul ei – dacă n-ar fi fost sunetul pianului, cu greu aş fi crezut că era acelaşi loc.

— Eu sunt doctor Stranner.

S-a aplecat în faţă, uitându-se la mine de sus.

— Ce vă aduce astăzi aici?

— Acela este fratele meu.

Am arătat spre camera mare din care tocmai plecasem.

— Cel cu care vorbeam. Acela e Harold Tunmore. El… ei bine, e dispărut de treizeci de ani. Am crezut că a murit.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Serios? E unul dintre cei mai vechi pacienţi ai noştri, în ceea ce priveşte timpul petrecut aici. Nimeni nu a reuşit să obţină nicio informaţie despre familia lui.

— Păi, eu sunt familia lui. Fratele lui. Sunt aici şi vreau să îl iau acasă acum.

Sprâncenele doctorului Stranner s-au unit într-o încruntare.

— Păi, văd clar asemănarea, dar nu sunt sigură că va fi posibil, domnule Tunmore. El necesită *multă* îngrijire. Mai multă decât aţi putea să îi oferiţi dumneavoastră fără un ajutor cu normă întreagă.

— Ce probleme are?

— Manifestă o gamă largă de tulburări paranoide. Adesea devine neliniştit şi uneori violent. Câteodată, este complet necomunicativ. Dacă aţi putea să vă întoarceţi cu un fel de documentaţie care să ateste relaţia dumneavoastră…

A mijit ochii a neîncredere.

— Poze. Poate acte de identitate vechi. Dovezi ale unei asocieri în trecut. Apoi, vom trece împreună prin dosarul lui. Va dura ceva… timp.

★

Fratele meu nu era o persoană sănătoasă. Cât timp a stat la spitalul St. Brigid, a avut episoade de schizofrenie şi crize psihotice intense, când era convins că cineva sau ceva îl urmărea sau îl controla.

Am decis să rămân în Epsom pentru următoarele săptămâni. La vârsta de şaptezeci şi şapte de ani, ieşit de mult la pensie, acum îmi permiteam acest lux, şi o casă pe termen scurt nu era prea scumpă. Am sunat-o pe Poppy, dar era plecată în vacanţă în Statele Unite. Am căzut de comun acord să stau aproape de Harold până când mi se alătura şi ea, şi astfel să decidem împreună ce e de făcut.

Îl vizitam în fiecare zi, şi m-a recunoscut fără nicio problemă, dar părea complet neinteresat să îmi răspundă la vreuna din întrebări. Degetele lui fuseseră clar amputate, şi mai târziu am aflat că avea cicatrici adânci pe tot pieptul. Dar nu a contat de câte ori l-am întrebat despre ce s-a întâmplat; dacă nu voia să răspundă, tăcea cu încăpăţânare. În singurele momente când puteam să port o conversaţie cu el, nu înţelegeam despre ce vorbea. A menţionat furnicile de câteva ori şi caracatiţele deseori.

Jucam şah, şi arăta un entuziasm dornic şi fervent faţă de pregătirea tablei. Mâinile lui se mişcau cu dexteritate, nederanjate de degetele lipsă, şi ochii lui priveau cu lăcomie tabla în timp ce punea fiecare piesă la locul potrivit. Dar când tabla era gata, se oprea. Era ca şi cum s-ar fi stins o lumină. Pur şi simplu stătea rezemat de spătar şi se holba.

— Să jucăm? îl întrebam eu.

La care el dădea din umeri, sau murmura un *bine.* Apoi mă bătea fără milă de fiecare dată, părând complet şi de-a dreptul plictisit în timp ce făcea asta.

— Se pare că nu ţi-ai pierdut inteligenţa, am glumit eu, după ce m-a făcut praf într-o zi, din şase mutări.

— Nu are nicio legătură cu asta. Absolut niciuna. Totul a fost *aranjat,* vezi? Totul *aranjat.*

În a doua săptămână, am avut ghinionul de a fi martor la unul dintre episoadele lui psihotice. A început să tremure violent, ca şi cum îi era imposibil de frig, şi a bombănit:

— Ei nu văd ce face. Asta e problema. Asta e *deconectarea.* Ei nu văd ce le *face furnicilor.*

Am încercat să-l calmez, dar bombănelile lui s-au transformat în strigăte şi apoi strigătele în urlete şi s-a ridicat în picioare.

— *Ei nu văd ce le face furnicilor!*

Am privit cum asistentele îl imobilizează şi îl ajută să se retragă pe hol până în camera lui, cu o seringă cu ac lung şi subţire. I-am urmat, sperând să pot ajuta cu ceva.

Nu mai fusesem în camera lui până atunci. Era spaţioasă, cu un singur pat de spital şi flori pe pervazul ferestrei. Nu era urâtă, dar rece – nu avea niciun lucru personal în ea. După ce l-au pus să doarmă, am rămas cu el, aşezat pe marginea patului.

În cameră se afla un singur obiect personal: o servietă mică din piele aşezată într-un colţ. Asistentele mi-au zis că a avut-o încă de la început, şi că se supăra foarte tare dacă cineva punea mâna pe ea. După câteva ore de stat acolo, curiozitatea a învins şi am deschis-o. Conţinea trei lucruri: o sculptură făcută în săpun, o copie a piesei *Furtuna* de Shakespeare şi un teanc mare de hârtii, legat lejer.

Sculptura părea să înfăţişeze chipul unei mame şi chipul unui băiat, dar era grosolan făcută. Nu era o operă artistică impresionantă, ci mai curând ceva făcut în grabă, fără prea mare atenţie acordată tehnicii.

Copia piesei *Furtuna* era evident că fusese citită de multe ori, paginile erau ondulate şi îndoite, pătate de amprente şi mizerie. Înăuntru, textul era în mare parte intact, cu excepţia unei singure pagini. La sfârşitul Actului 1, Scena a II-a, când Prospero îi spune lui Ariei:

Vei fi liber.

Ca vânturile muntelui: dar apoi vei îndeplini exact

Toate ordinele mele.

Aceste trei rânduri erau colorate cu markerul, apoi subliniate, apoi încercuite de mai multe ori. Aproape tot restul paginii era ascuns din cauza lor, dar aceste cuvinte ieşeau în evidenţă, incontestabil şi clar.

Când am desfăcut mănunchiul de hârtii, am simţit cum inima îmi bate sălbatic, izbindu-se de coaste. Partea de sus a paginii începea cu *Draga mea Harriet,* şi mi-am dat seama, în timp ce răsfoiam, că erau scrisori, toate adresate fiicei mele. Am verificat datele, simţindu-mă norocos pentru că fratelui meu îi plăcea să pună data şi locul, şi am observat că erau din anul 1991. Acestea erau următoarele după cele trei pe care mi le trimisese fratele meu cu atâţia ani în urmă.

Erau sute de pagini.

★

Voiam să iau scrisorile acasă, dar imediat după ce le-am pus în geantă, Harold s-a foit. Am înlemnit, simţindu-mă în mod straniu ca un hoţ, ca şi cum trădam un fel de încredere nerostită intrând în camera lui şi deschizându-i servieta.

— Ben, a şoptit el.

M-am apropiat de patul lui. Ochii săi erau slăbiţi, era tras la faţă şi alb.

— N-am putut s-o fac. Am încercat, dar nu… am avut puterea necesară.

M-am apropiat de el şi m-a luat de mână – mâna lui era rece şi lipicioasă.

— E în regulă, Harry, sunt aici.

Renunţasem de mult să mai încerc să înţeleg ce-mi spune. Prea multe dintre conversaţiile noastre se dovediseră zadarnice. Am învăţat că ceea ce voia el,

sau poate ceea ce avea nevoie, probabil, era doar confort şi siguranţă.

— E în regulă.

— Ea a vrut să le împărtăşesc. Cu ani în urmă, dar nu am putut. Ea m-a vrut…

A făcut o grimasă, ca şi cum ar fi simţit o durere. Era clar că ştia că am scrisorile. Indiferent ce devenise el, fratele meu nu era un idiot.

— Nu-ţi face griji, Harry, am spus eu. O să le ţin în siguranţă.

Faţa lui s-a înăsprit, trăsăturile lui s-au întărit.

— Nimeni nu poate să le citească.

Vocea lui era joasă, insistentă, pe măsură ce mă strângea de mână cu degete albite.

— Dacă am şti *ce suntem*… dacă cineva ar trebui…

Cuvintele lui au fost înecate de un acces de tuse şi mormăieli. Am stat aproape de el, cu mâna în mâna lui, dar până să i se termine accesul de tuse, deja adormise la loc. Chiar şi în starea lui de inconştienţă, a fost nevoie de ceva forţă ca să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui. Deşi acum dormea, fruntea îi erau încordată de concentrare.

Oftând, l-am lăsat, determinat să mă întorc mâine la prima oră a dimineţii.

La veioza care pâlpâia pe biroul meu din camera închiriată, am început să citesc scrisorile. Erau vechi şi fragile, ca şi cum ar fi fost uscate după ce fuseseră udate. Semănau cu celelalte trei de care fusesem atât de obsedat cu ani în urmă. Unele erau mai vechi, altele mai noi, dar împreună se împleteau într-o naraţiune pe care nu puteam s-o neg. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors în timp, în acele seri sumbre, în care mă cufundam în acele cuvinte, încercând să găsesc o fărâmă de ceva care îmi scăpase. Sau ceva ce nu trebuia să văd.

Dimineaţa următoare, am primit un telefon de la spitalul St. Brigid.

Acum că stau să mă gândesc, nu pare că am primit un telefon. Nu-mi aduc aminte să îmi fi

explicat cineva cele petrecute. Nu pot decât să-mi imaginez incidentul ca şi cum aş fi fost martor la el.

Fratele meu a fugit din cameră în timpul nopţii. S-a dus la bucătărie cu o cheie pe care o furase. Niciuna dintre asistente nu ştia de unde o luase, deoarece ale lor erau toate înregistrate; una îşi amintea vag că ar fi dispărut o cheie de la bucătărie cu vreo zece ani în urmă.

Din câte şi-au dat seama medicii legişti, a desfăcut un bidon cu ulei care era folosit pentru aprinderea buteliilor vechi cu kerosen. L-a turnat pe tot peste haine şi, folosind un chibrit lung din bucătărie, şi-a dat singur foc.

Am plâns în acea noapte, dar lacrimile nu le-am simţit ca fiind reale. Fuseseră estompate de timp şi lăsate în urmă de şoc. Adevărul era că îl jeleam pe un om pe care îl îngropasem demult.

Nu pot să nu mă învinuiesc pe mine pentru moartea lui. Timp de aproape treizeci de ani înainte să sosesc eu, a dus o viaţă liniştită şi totuşi turbulentă. Poppy încearcă să mă convingă că poate i-am permis şi lui un fel de eliberare. Poate că şi el se îngropase singur cu mult înainte de moartea sa adevărată, şi cu scrisorile lui – mărturisirea lui – date mai departe, i-a fost permis în sfârşit să se odihnească.

Până acum am citit scrisorile de o sută de ori. Povestea pe care o spune el este una incredibilă, şi nu pot să atest autenticitatea ei. Unele dintre nume se verifică. Unii dintre oamenii implicaţi chiar au existat. Despre alţii nu am găsit nimic. Nu fac niciun comentariu legat de evenimentele pe care le povesteşte el. Nu o să vă fac un rezumat al lor – îmi lipsesc priceperea şi cunoaşterea ştiinţifică. Ceea ce i s-a întâmplat depăşeşte capacitatea mea de înţelegere, şi pot să accept asta.

L-am contactat pe soţul lui Poppy, Jeremy. Deţine o mică editură independentă chiar lângă Oxford. Nu a fost nevoie de multă muncă de convingere – ceea ce a început ca o favoare pentru mine şi Poppy în curând s-a transformat în ceva mai mult. În doar

câteva luni scurte, ne-a ajutat să punem în ordine tot conţinutul scrisorilor, inclusiv al celor trei originale şi al celor ce au urmat. Cu toţii am fost de acord că publicul larg avea dreptul să afle.

Poate că fratele meu era pur şi simplu nebun. Poate că munca lui l-a condus spre nebunie şi aceste scrisori nu sunt nimic altceva decât aiurelile unui lunatic.

Dar poate că există şi ceva adevăr în ele.

Pentru că dacă ceea ce susţine el în aceste scrisori *este* adevărat, dacă măcar o frântură din ce spune el s-a întâmplat cu adevărat, atunci acestea ar putea fi cele mai importante scrisori pe care le veţi citi vreodată.

Benjamin Tunmore, Windermere
Iulie 2020

Marți, 22 ianuarie 1991

Seara.

[------][1]

Draga mea Harriet,

Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit.

Îţi mai aduci aminte de aceste cuvinte, Hattie? Nu cred că Ben ţi le-a dezvăluit vreodată. Nu a fost niciodată un bărbat credincios. Dar când bunicul obişnuia să ne ducă la biserică când eram copii, în fiecare duminică arăta spre cămăruţa din colţ:

— Acolo te duci ca să te spovedeşti, a spus el. Acolo îţi găseşti mântuirea.

Nu era niciodată uşor să vorbeşti cu preotul. Mântuirea nu este un lucru uşor de înţeles pentru copii. Nu cred că ne naştem păcătoşi, niciunul dintre noi. Încă nu am descoperit ce înseamnă de fapt „păcatul”. Îmi aduc aminte cum stăteam în întunericul din camera aceea mică, cercetându-mi inima pentru a găsi vreo faptă greşită.

— Am fost rău cu sora mea la şcoală, ziceam eu. Am furat bani din geanta mamei.

Bineînţeles, niciunul din lucrurile astea nu s-a întâmplat cu adevărat – nu m-am abătut niciodată prea mult de la reguli –, dar înţelegeam suficient ca să ştiu ce să spun. Şi deşi nu puteam să văd faţa preotului, ca să verific dacă mă descurc, el îmi rostea Tatăl Nostru şi Ave Maria şi mă lăsa să plec. Şi tata zâmbea. Cred că probabil asta voiam, de fapt. Acel mic zâmbet aprobator care apărea pe chipul lui.

Pe măsură ce am crescut, a devenit din ce în ce mai dificil. Pubertatea m-a făcut să fiu ruşinos, să reflectez asupra mea până în punctul în care mi se făcea rău. Micile minciuni nevinovate nu îmi prea mai ieşeau cu atâta uşurinţă. Păcatele adevărate clocoteau undeva sub aparenţe, confuze şi de neînţeles, şi nu prea ştiam ce să fac cu ele.

Ben a încetat să mai meargă, dar eu nu m-am oprit niciodată.

Într-o zi, am stat în acel alcov şi nu am zis nimic. Mă simţeam copleşit cu privire la locul meu în lume şi nu ştiam cum să mă descurc cu asta. Nu aveam cuvinte ca să rup tăcerea sfântă a acelei cămăruţe, până când părintele Michaels – l-ai întâlnit, cel roşcat? – mi-a zis:

— Ştii, fiule, eu nu te pot *obliga* să vorbeşti. Vii aici în fiecare săptămână de când eşti mic şi nu cred că te-am auzit vreodată să spui un singur lucru adevărat.

— Eu…

Am rămas mască.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Toată lumea are propria sa relaţie cu Dumnezeu. Confesionalul este aici ca să te ajute, la fel ca şi mine, dar eu sunt doar un traducător.

— Un traducător pentru Dumnezeu?

El a râs.

— Nu, dragul meu băiat. Niciunul dintre noi nu este capabil de aşa ceva. Un traducător pentru tine. Uneori, un om are nevoie de ajutor ca să dea viaţă gândurilor sale, ca să dea un înţeles cuvintelor sale, ca să poată încredinţa acel înţeles lui Dumnezeu. Cred că, probabil, problema ta este opusul.

M-am foit pe scaun.

— Dacă îmi permiţi să îţi dau un mic sfat, îţi recomand să începi un jurnal, a zis el. Aşterne-ţi gândurile. Nu faţă de mine. Faţă de nimeni altcineva în afară de tine. Doar evenimentele zilei, într-o formă simplă.

— De ce?

— Uneori, ceea ce sufletul are nevoie nu este să dea un înţeles cuvintelor goale: rugăciuni şi confesiuni în care nu prea crezi. În schimb, trebuie să îi permitem să îmbrace în cuvinte înţelesurile nerostite din interiorul nostru. Pentru a face acest lucru, trebuie să îi dai o voce. Nu e uşor, fiule. Nu la început. Nu este o sarcină evidentă, dar… să treci

totul pe hârtie. Să nu ştergi nimic. Să nu minţi, să nu explici şi să nu ocoleşti adevărul. Nu ai nimic de ascuns faţă de nimeni, în afară de tine.

Am făcut aşa cum m-a instruit. Nu cred că ţi-am spus vreodată asta. Nu mi s-a părut că se cade – în ciuda tuturor călătoriilor noastre împreună, credinţa mea a fost întotdeauna ceva foarte personal, la fel cum a fost ateismul pragmatic al tatălui tău. Jurnalul meu, timp de mulţi ani, a devenit o formă de comunicare – o interacţiune cu altcineva. Părintele Michaels a fost cel care m-a învăţat că acest lucru nu trebuie făcut în genunchi sau într-o biserică.

Pagini peste pagini de cerneală s-au revărsat din mine precum sângele din o mie de tăieturi. Nevoia de a mă confesa nu m-a părăsit niciodată: puterea vindecătoare şi cathartică ce vine odată cu împărtăşirea sufletului tău cu lumea şi cu ceilalţi. Am fost obsedat de asta. Dar adevărul este că, în timp, a devenit prea mult. Când s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat cu Santi şi la spital, a trebuit să mă dau înapoi, să uit de asta, să mă reabilitez. Dacă priveam prea îndeaproape, aş fi luat-o razna.

Şi totuşi, pentru prima dată după foarte mult timp, se întâmplă lucruri pe care nu le înţeleg. Simt că trebuie să le comunic cuiva, chiar dacă doar pentru a le înţelege singur. Pentru că acesta este, la urma urmei, scopul meu declarat, nu-i aşa, Hattie? Să găsesc un sens lucrurilor.

Dar constat că nu pot să mă întorc la jurnalul meu acum, nu aşa cum am făcut-o cândva. Cuvintele sunt false. Sună a goliciune rece.

Scriu această scrisoare în speranţa că ai putea să fii tu traducătorul meu, într-un fel. Îmi pare rău că îţi pun această povară pe umeri, dar tu eşti singura care mi-a mai rămas. Acum ar trebui să ai vreo – paisprezece ani? Era a paisprezecea aniversare a ta când te-am dus să vâsleşti pe placa de surf, nu-i aşa? Eşti probabil suficient de mare acum ca să înţelegi ce înseamnă să te confesezi. Deşi adevărul este că o parte din mine speră că Ben va ascunde scrisoarea aceasta sau o va arde. De fapt, mă aştept

să fie probabil arsă. Dar nu mai îmi vine nimeni altcineva în minte, nimeni pe care să nu îl fi îndepărtat deja de mine.

Nu mai cred că Dumnezeu ascultă.

Am privit cum un prieten vechi a murit astăzi. Am vrut să menţionez asta cât mai repede, ca să nu vină ca un şoc. Nu îmi doresc să te sperii, dar stau aici, privind fluxul de informaţii de pe camere şi încercând cu disperare să găsesc o explicaţie. Nu sunt sigur că am voie să scriu asta; nu am idee cum o să ajungă la tine. Am nevoie doar să împărtăşesc cu cineva, cu oricine.

★

Ieri, am ajuns în New Mexico cu treabă. Propria mea treabă – nu ceva solicitat, ci mai degrabă o investigaţie personală, declanşată de rapoarte bizare şi contradictorii despre migraţia păsărilor din regiune. A fost ca şi cum, dintr-odată, toate rândunelele care ar fi trebuit să migreze spre sud pentru iarnă se întorceau mai devreme.

Ca şi cum ar fi fugit de ceva.

Ar putea părea un indiciu ciudat de urmărit, dar ştii că îmi place să călătoresc. Pentru mine devine plictisitor şi extenuant să trăiesc singur în apartamentul meu prăfuit din Londra, e ca şi cum creierul mi se atrofiază. Şi am câştigat destul din lansarea telescopului spaţial Hubble în Florida anul trecut – acela despre care ţi-am spus – încât să îmi permit să îmi urmez propriile interese o perioadă.

M-am cazat la Historic Taos Inn, o locaţie pitorească formată din câteva case din chirpici, şi sunt recunoscător că am ajuns aici în ianuarie. Am mai fost o dată în New Mexico, vara – îţi mai aduci aminte de conferinţa aceea *îngrozitoare* de fizică? –, şi transpiram încă din clipa în care m-am dat jos din avion. Iarna este considerabil mai răcoroasă, ceea ce e de apreciat – şi în ciuda tuturor peisajelor dezolante şi deşertice, vânturile reci îmi amintesc puţin de Londra.

În timp ce eram condus spre camera mea, am zâmbit văzând mândria pe care o simţeau proprietarii faţă de istoria pensiunii lor. Fotografii vechi şi plăcuţe umpleau pereţii, lucruri care îţi aminteau negreşit că locul acesta avea peste o sută de ani.

— Clădirea principală datează din anii 1800, mi-a spus portarul, cu pieptul în faţă. E multă istorie aici.

M-a lăsat chiar în faţa camerei mele, cu cheia în mână şi bagajul greu la uşă, şi mi-a urat o seară bună. Am stat, zâmbind nemişcat spre el, şi el spre mine, ceva timp. Cât de stupid trebuie să fi arătat, zâmbind cu gura până la urechi spre el. Mi-a luat zece secunde bune să îmi aduc aminte că se obişnuieşte să dai bacşiş în ţara aceasta. M-am căutat prin buzunare la întâmplare, bombănind un amestec de părere de rău şi scuze legat de diferenţa dintre culturi. Am izbutit să scot o bancnotă de zece dolari şi a dispărut prompt şi cu eficienţă.

Oftând, pentru că în sfârşit mi se oferea ceva singurătate, am răsucit cheia în broască.

Camera nu era goală.

Mă aşteptau doi bărbaţi. Primul era chiar în faţa mea: un bărbat impunător, cu postură şi ţinută militară, înalt şi lat în umeri, îmbrăcat într-un sacou care îi venea prea strâns. S-a ridicat, înălţându-se deasupra mea, barba grizonantă de pe faţa lui întunecată sugerând cicatricile ascunse sub ea. Pielea lui maronie şi tăbăcită insinua o viaţă trecută prin prea multe experienţe exotice.

Mi-a luat o secundă să îl observ pe al doilea bărbat din spatele său. Stătea la birou – un bărbat alb, grizonant, arătând ca o fotografie veche. Umbra draperiilor cădea pe costumul lui maroniu din poliester şi îl camufla aproape complet în scaunul negru din lemn. În faţa lui se afla o servietă închisă.

— Domnule Tunmore, a zis primul bărbat. Vă aşteptam.

— Păi, văd asta, am răspuns eu strecurându-mă pe lângă el şi intrând în cameră. Altfel, asta ar fi o coincidenţă extraordinară.

— Ha!

A izbucnit într-un râs profund şi grav.

— De obicei oamenii sunt ceva mai surprinşi. Ştiţi ce s-a întâmplat ultima dată când am aşteptat în camera de hotel a cuiva? Bărbatul a leşinat – a leşinat pe bune –, jur, ca într-un film.

Am înaintat şi m-am aşezat stânjenit pe pat.

— Presupun că în ziua de azi mă cam aştept mereu să apară din senin vreun corporatist sau un reprezentant militar. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

— Aa…

S-a luminat la faţă ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva.

— Vă rog, permiteţi-mi să vă iau bagajele. Relaxaţi-vă, doriţi un ceai? Asta faceţi voi, englezii, nu-i aşa?

M-am încruntat, încercând să potrivesc imaginea de robusteţe a acestui bărbat cu firea lui jovială.

— Detest să fiu cel care întăreşte stereotipurile, dar da. Aş ucide pentru o ceaşcă de ceai.

Bărbatul cel mare a râs şi a aprins ceainicul electric. În timp ce se apleca să-mi ia valiza, nu am putut să nu observ că deja era apă în ceainic. Erau aici de ceva timp.

M-am întors spre bărbatul de pe scaun.

— Sunt în dezavantaj. Se pare că ştiţi cum mă cheamă.

Bărbatul a zâmbit spre mine, fără să scoată un cuvânt.

— Numele nu sunt importante în momentul de faţă, a strigat primul bărbat, ridicându-mi bagajul ca şi cum era plin cu pene. Puteţi să-mi spuneţi Paznicul. Toată lumea îmi spune Paznicul.

— Prea bine. Presupun că ar trebui să întreb de ce sunteţi aici?

Paznicul a rupt un pliculeţ de ceai şi l-a aruncat în ceaşcă, apoi a turnat apă.

Bărbatul de la birou s-a întins ca să deschidă servieta şi i-am observat degetele lungi şi subţiri, precum picioarele unui păianjen. Au tastat cu

dexteritate cifrul. A scos câteva hârtii, pe care le-a aranjat ca să stea drepte înainte să le pună în faţa sa.

— Am venit să vă găsim, a spus Paznicul, dominându-mă cu statura în timp ce-mi dădea ceaiul. Pentru că aparent vă pricepeţi la genul ăsta de chestii.

— Ce gen de chestii?

Paznicul s-a încruntat, ca şi cum era puţin confuz, şi s-a uitat la colegul său. Bărbatul de la birou doar a zâmbit.

— Sunteţi fizician, nu-i aşa? a întrebat el. Deci… fizică.

Am râs şi m-am lăsat puţin pe spate pe pat. E ceva la un american care se foloseşte de sarcasm ce mă face mereu să mă simt puţin mai relaxat.

— Fizica este o arie foarte largă. Cuprinde cea mai mare parte a universului cunoscut. Puteţi fi mai specific?

— Mi-ar plăcea să vă spun, însă problema este că, a spus Paznicul, apoi s-a oprit, încruntându-se. Păi, este dificil.

— A, am făcut eu. E strict secret, nu?

— Ştiţi ce e amuzant la expresia asta, „strict secret”? De fapt nu e deloc strict.

Paznicul a făcut un pas în faţă, corpul lui blocând lumina.

— Este un mit. Strict secret este doar un termen pe care oamenii îl folosesc ca să îi convingă pe oamenii cu acces la secrete de stat că au cel mai înalt nivel de autorizare – pentru a-i împiedica să pună întrebări despre ce altceva s-ar putea întâmpla.

Nu am răspuns.

— Vedeţi, există tot felul de niveluri de securitate mai înalte decât „strict secret”. Există Acces T şi Acces Q. Fir-ar, există niveluri despre care probabil nici nu ştiu că există. Şi credeţi-mă – eu ştiu multe. Dar dacă chiar am vrea să vă spunem ceva, absolut orice, ştiţi ce ar trebui să fac?

Am clătinat din cap, luând o gură de ceai.

— Probabil ar trebui să mă omorâţi?

— Ar fi nevoie să plec din cameră, a zis el, arătând spre uşă, şi să îmi sun superiorul ca să îl întreb dacă aveţi autorizaţia specifică necesară, ceea ce nu aveţi. Nu aţi avea voie să fiţi cu mine, evident, pentru că aţi auzi numele accesului, şi până şi asta ar fi prea mult. Iar dacă el mi-ar confirma că aveţi – ceea ce nu va face – ar trebui să mă întorc aici şi să vă cer să părăsiţi camera şi să vă sunaţi superiorul, pentru un al treilea nivel de verificare, dacă *eu* am permisiunea necesară ca să port măcar această conversaţie.

— Aveţi?

El a zâmbit.

— Asta nu pot să vă spun. Nu aveţi permisiunea necesară.

Am mai luat o gură de ceai.

— Atunci de ce, dacă nu puteţi să-mi spuneţi nimic, vă aflaţi aici?

— Există un om, a zis el, aruncându-i o privire colegului. Ei bine, există…

Şi-a unit sprâncenele.

— Să-i zicem un… fenomen. Organizaţia pe care o reprezint ar dori să aruncaţi o privire. Bineînţeles că eu nu am dreptul să vă spun ce este.

— Deja sunt implicat într-o activitate. Puteţi să îmi spuneţi măcar *unde* este?

Paznicul a clătinat din cap, întinzând mâinile parcă pentru a se scuza.

Am oftat.

— Deci aveţi un fenomen despre care nu puteţi vorbi, într-un loc pe care nu mi-l puteţi spune, şi lucraţi pentru oameni ale căror nume nu îmi este permis să le ştiu. E târziu şi sunt obosit – ce anume vă face să credeţi că aş spune da?

El a rânjit.

— O pasăre *mai interesantă* decât cea pe care o urmăriţi în prezent mi-a şoptit că nu aţi putea rezista ofertei.

M-am încruntat, gândindu-mă la investigaţia care mă adusese aici. Ştia despre asta? Nu spusesem nimănui ce anume cercetam.

— Adică…

Paznicul a ridicat din umeri.

— *Aş putea* să vă spun cât de bine aţi fi plătit, dar ei au zis că nu va conta asta. Cu cât e mai obscur misterul, cu atât va fi mai intrigat, au zis ei.

Am oftat iar.

Adevărul era că eram obosit. Mi-era foame. Nu voiam decât să le zic bărbaţilor ăstora să plece, că nu sunt interesat şi că n-au decât să găsească pe altcineva.

Dar, fir-ar să fie, Hattie, bărbatul avea dreptate. Nu ştiu cu cine vorbise, dar treaba asta – această secretomanie, ciudăţenia vizitei lor, aluzia la răspunsuri mai mari? Am simţit un fior familiar de entuziasm pe şira spinării.

Ăsta era un mister.

Treizeci de minute mai târziu, eram într-o dubă, cu lucrurile mele puse în spate. Geamurile erau fumurii şi perdelele erau trase. În ciuda schimbării bruşte, am fost copleşit de oboseală. Am dormit, Dumnezeu ştie cât, şi când m-am trezit şi m-am uitat după perdea, ajunseserăm la un stabiliment în deşert.

Soarele dimineţii se vedea la orizont. În jurul nostru se întindea o pustietate rece şi plată. Praful fierbinte ridicat de dubă rămăsese suspendat în aer, aproape ca zăpada, într-o ceaţă care se împrăştia în toate direcţiile.

Clădirea era extrem de simplă, atât de neobişnuită încât la început am crezut că mă uit la un miraj sau că lumina îmi joacă feste. Acest monolit gri şi neted se ridica din nisipul galben, cu ziduri dreptunghiulare masive. Nu era niciun semn sau plăcuţă de identificare, iar geamurile păreau atât de decolorate încât abia le distingeam de ziduri. Era şi cum, cât ai clipi, deşertul putea să o înghită şi nu ar fi rămas nimic care să ateste că a existat vreodată acolo.

Duba a hurducăit în faţa ei, parcând lângă două maşini negre poziţionate chiar lângă zidul clădirii. M-am frecat la ochii înceţoşaţi din cauza strălucirii deşertului, apoi am simţit cum mă împinge şoferul din spate. M-am dat jos din vehicul şi mi-am ridicat cămaşa la gură ca să nu inhalez praful. Fără să scoată un cuvânt, Paznicul m-a condus înăuntru.

Odată intrat, nuanţele de gri s-au transformat în alb ca de spital. Mirosul proaspăt de lămâie al produselor de curăţare a îndepărtat mirosul de praf al deşertului. Pereţii erau goi, coridorul era gol, cu excepţia câtorva uşi închise fără nimic scris pe ele. Numai zgomotul paşilor noştri răsuna în acea tăcere. Şoferul a rămas afară, lângă dubă, şi a închis uşa după noi.

La jumătatea coridorului, Paznicul a deschis o uşă şi m-a invitat înăuntru. Era o cameră de securitate, cu câteva scaune şi un birou mare echipat cu patru monitoare de calculator. Fiecare monitor arăta imagini captate de câte o cameră de supraveghere diferită, dar toate cele patru camere monitorizau acelaşi lucru: o sală de interogări mică, cu pereţi simpli, în care se afla un bărbat brunet, îmbrăcat în haine gri simple, care stătea la o masă de metal, bătând cu degetele în ea. Bătăile lui răsunau prin difuzoare şi se pierdeau în aerul steril al biroului.

Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.

Faţa lui era imposibil de citit – undeva între indiferenţă şi serenitate. Ochii lui erau lucioşi, privind în faţă ca şi cum nu vedea, ca şi cum se uita dincolo de pereţii albi şi reci ai celulei sale la un peisaj. Nu avea cătuşe.

— Cine e? am întrebat eu.

— John McAllister.

Am clipit. Ştiam acel nume. M-am uitat din nou, punând cap la cap piesele din puzzle. Am lucrat cu John, cam cu cinci ani în urmă – era un epidemiolog din New York. Condusese o echipă care a gestionat o epidemie de variolă în Birmingham. Cred că ţi-am spus despre asta, Hattie. Când m-au adus ca fizician

consultant pentru a studia impactul turbulenţelor de vânt asupra agenţilor patogeni aeropurtaţi. Mi-au venit în minte imagini: John la o tablă albă, desenând; John zâmbind, făcând o glumă despre stuf; John cumpărându-mi cafea. Am fost apropiaţi o perioadă – am fost impresionat de dăruirea lui şi de simţul acut al empatiei – dar trecuse atât de mult timp de atunci.

— Ce caută el aici?

Paznicul a clătinat din cap.

— Acces, domnule Tunmore. Acces. Să spunem doar că lucra la ceva pentru noi, şi… lucrurile au mers prost. Nu prea ştim încotro s-o luăm de aici înainte.

— De ce este reţinut?

— Nu este, a răspuns Paznicul. Păi, este liber să plece din această cameră, cel puţin. Doar că nu pleacă.

— Cum adică nu pleacă?

— E aici de patru zile. Nu s-a mişcat un centimetru, decât ca să mănânce şi să bea ce îi aducem noi, şi ca să se ducă la baie, dar apoi se întoarce fix la locul în care stă.

A clătinat din cap.

— O să fiu sincer cu dumneavoastră. Nu îmi place să implic un civil în treaba asta. Dar mi-aţi fost recomandat – se spune că vă pricepeţi la lucrurile astea. Iar eu am ajuns la capătul răbdării. Există ciudat şi există *foarte ciudat.* Sunt dispus să încerc orice în momentul de faţă, dacă putem afla ce se petrece aici. E plecat de pe teren de prea mult timp şi superiorii devin neliniştiţi.

Bătăile lui John în masă au răsunat în difuzoare.

Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.

— De pe ce teren a venit?

— Nu aveţi autorizaţie pentru această întrebare.

— Cine m-a recomandat?

A strâns din buze.

— Nu aveţi autorizaţie.

Am oftat.

— Pentru ce am autorizaţie?

— Pentru a vorbi cu el. Şi ca să vedeţi testul. Apoi să ne spuneţi ce părere aveţi.

M-am ridicat, uitându-mă la el. Eram pe punctul de a-i spune că aveam nevoie de mai mult decât obscuritate şi mister dacă vrea ajutorul meu.

John s-a oprit din bătut.

În liniştea din cameră, devenise ca un metronom; fără el, erau doar zumzetul uşor al electronicelor şi privirea hotărâtă a Pazniculuí.

Amândoi am ajuns la monitor exact când a întors John capul, încet, intenţionat, până când s-a uitat fix la una dintre camere. Deşi era într-un spaţiu închis, ochii lui păreau că se uită direct la noi.

— Poţi să începi iar testul, Steve, a zis John.

M-am cutremurat la auzul vocii lui. Era prea rece, prea relaxată, ca şi cum venea dintr-un alt corp.

— Sunt sigur că Harry nu vrea să mai aştepte.

Numele meu m-a făcut să simt un fior pe şira spinării.

— I-aţi spus că vin, am şoptit.

— Nu.

Paznicul mi-a zâmbit încordat.

— Nu i-am spus nimic. El doar… păi, aşa face el.

Capul lui John s-a întors, lin ca o păpuşă mecanică, înapoi spre peretele din faţa lui. Degetele lui au început iar să bată un ritm constant.

★

— A trecut mult timp, am comentat eu.

Stăteam pe un scaun faţă în faţă cu John, dar el nu se uita la mine. Avea ochii aţintiţi spre mine, însă priveau dincolo de mine. Prin mine. M-am jucat cu un pachet de cărţi pe care mi-l dăduse Paznicul. Nu mi-a zis pentru ce erau.

— Poţi să-mi spui de ce sunt aici?

Şi-a plecat puţin capul în dreapta.

— Asta e o întrebare destul de importantă, nu-i aşa, Harry? De ce eşti tu aici? Tu care treci de la o slujbă la alta. Dintr-o ţară în alta. Prea speriat să laşi rădăcini să crească. Îţi spui că are sens asta?

— Nu te-am mai văzut de cinci ani, am spus, şi am simţit un fior pe braţe. Şi vorbeşti despre viaţa mea ca şi cum ai fi studiat-o. Ce se întâmplă aici, John?

— Mi s-a arătat adevărul, a zis el.

Faţa lui zâmbea, dar ochii lui nu.

— Se pare că adevărul nu este atât de impresionant precum s-ar putea crede.

Vocea lui încă nu trăda nicio emoţie: un om care citea un scenariu pentru prima dată, fără să înţeleagă nuanţele replicilor.

Ăsta nu era John pe care îl cunoşteam. Trăsăturile lui erau aceleaşi – structura facială, părul, forma corpului – şi, deşi îmbătrânite, toate păreau să aparţină aceluiaşi bărbat cu care lucrasem cu ani în urmă. Dacă aş fi văzut o poză cu el, nu aş fi remarcat nimic ciudat. Dar în faţa mea, trăsăturile nu păreau să se potrivească. Era ca şi cum fiecare părticică din el fusese treptat luată şi înlocuită. Acestea se combinau pentru a forma o simulare precisă a lui John McAllister, dar întregul coerent, esenţa omului, dispăruse.

S-a aplecat în faţă.

— Desfă pachetul de cărţi.

Am clipit, luat prin surprindere de tonul inexpresiv al ordinului lui. L-am ascultat şi am desfăcut pachetul şi le-am scos. Degetele lui John continuau să bată.

Dum-dum-dum-dum.

— Amestecă-le.

Am făcut aşa cum mi s-a spus, pe sub masă.

— Ce e asta? am întrebat. Un truc de magie?

Şi-a înclinat uşor capul în partea stângă.

— Tu să-mi spui. Trei de pică.

— Poftim?

— Nouă de inimă neagră. Juvete de inimă neagră. Patru de treflă.

M-am uitat în jos la pachetul din mâna mea şi la cartea care stătea cu faţa în sus, nevăzută de John: trei de pică. În timp ce vorbea, am dat o carte la o parte şi apoi încă una, şi încă una. Nouă; valet,

patru. A continuat să le enumere – în ordine perfectă. Goliciunea din vocea lui a răsunat în cameră pe măsură ce carte după carte era dată la o parte, ochii lui distanţi privind dincolo de mine. Cu fiecare ghicire, am simţit cum pereţii se strâng în jurul meu. O senzaţie de claustrofobie începuse să mă apese.

— Opreşte-te.

A tăcut.

— Nu ştiu de ce faci asta.

M-am aplecat.

— Sunt impresionat, chiar sunt. Extrem de intrigat, şi mi-ar plăcea să ştiu cum, dar…

M-am uitat în sus la cameră.

— Uite, nu ştiu de ce mă aflu aici, dar ceva nu e în regulă. Îmi dau seama de asta. Vreau să te ajut.

A râs şi am tremurat din tot corpul. Hattie, îţi mai aduci aminte de parcul acela de distracţii vechi la care te-am dus? Cred că aveai vreo zece ani – mai ştii iepurele acela mecanic care râdea când îl trăgeai de ureche? Ai fost aşa de *speriată* de el, pentru că mi-ai zis că „era un râs fără râs în el”. Aşa a sunat şi John. Gol.

— Nu fi prost, Harry. Nimeni nu poate să mă ajute acum.

S-a aplecat peste masă spre mine, suficient de aproape încât să îl pot auzi şoptind:

— Dar mă bucur că ai venit. Ştiam că ai să vii. Te-am aşteptat. Pentru momentul acesta. Nu ştiam de ce o să fii tu, dar acum ştiu. Am văzut ca într-o oglindă, în chip întunecos.[12]

Am ciulit urechile când a menţionat versetul din Biblie, ca şi cum încerca să îmi transmită un mesaj codat. Mi-am coborât vocea, ca să şoptesc la fel ca el.

— Ce este, John? Ce ai văzut?

— Totul, Harry. Totul a fost aranjat. Ascultă-mă acum: peste câteva momente, doi gardieni or să intre aici pentru că vorbesc prea încet pentru ca ei să audă pe camere. Unul dintre ei o să fie înarmat.

După ceea ce o să-ţi zic, o să strigi un avertisment, dar nu o să ajute cu nimic. Asta doar o să-i deruteze şi o să îl panicheze pe unul dintre ei, care o să-şi scoată arma. În conflictul ce va urma, o să îi iau pistolul şi o să mă împuşc în cap.

— Ce?

M-a apucat de mână.

— De ce tot urcă Sisif bolovanul la deal, Harry, dacă ştie că o să cadă la loc? De ce continuă să *urce?*

Uşa s-a deschis.

Am revăzut acel moment în minte iar şi iar, punându-mi o sută de întrebări. Oare aş fi strigat un avertisment dacă nu mi-ar fi spus el că o s-o fac? Ar mai fi John încă în viaţă? Nu am niciun răspuns în momentul de faţă – numai seria de imagini care se repetă: gardianul care s-a împiedicat, surprins de ţipătul meu; apucarea pistolului; sângele împroşcând pereţii albi imaculaţi.

O să te cruţ de detalii; nu sunt sigur că aş putea să le descriu oricum. Sunt bine, cel puţin fizic. Ştiu cum te îngrijorezi tu. Dar m-au pus să stau într-un birou înconjurat de ecrane, ca să revăd materiale din ultima zi.

Mă uit la John cum stă acolo, abia dacă se mişcă. Mă uit cum strigă la el; cum îl ademenesc; cum îl interoghează. Cea mai mare parte a sunetului a fost redactată – sunt informaţii la care eu nu am acces.

Faţa lui abia dacă se schimbă în ultimele minute trăite. Postura lui nu se modifică deloc. Degetele alea blestemate nu se opresc din bătut. E ca şi cum l-a părăsit conştiinţa; e doar o marionetă, un robot care recită replici care i-au fost programate.

Ei se aşteaptă la un fel de explicaţii din partea mea, dar eu nu am niciuna. Îmi dau cu presupusul, am nişte începuturi de idei care îmi răsar în minte, dar de fiecare dată când fac asta, sunt acoperite de imaginea capului lui explodând în cameră.

Cum a ştiut de cărţi? Cum a ştiut de pistol? De ce l-a menţionat pe Sisif? Aceste ultime cuvinte n-au fost doar vorbe în vânt, Hattie. Mi-am dat seama că

înseamnă ceva pentru mine. Şi cu cât mă gândesc mai mult la ele, cu atât mă gândesc mai mult la Santi. Nu vreau să fac asta; nu mă pot abţine. Am auzit cuvintele lui John şi… m-am întors la acel spital, strigând la asistente. M-am întors în confesional, strigând la propria-mi neputinţă.

O, Doamne – încă mai am sânge pe mâini în timp ce scriu asta. Nu am avut suficient timp şi spaţiu ca să mă curăţ ca lumea. De fiecare dată când închid ochii, bătăile degetelor lui în masă îmi răsună în minte.

Miercuri, 23 ianuarie 1991

Jumătatea dimineţii
Undeva deasupra Pacificului[3]

Draga mea Harriet,

Trebuie să-ţi spun ce am văzut adineauri. Nu o să mă crezi, sunt sigur de asta, dar măcar aici suntem în aceeaşi barcă. Nici mie nu îmi vine încă să-mi cred ochilor.

Permite-mi să fac un pas înapoi. Îmi tremură mâinile de entuziasm. Trebuie să reflectez, să contextualizez cum am ajuns să fiu aici. Sunt într-un avion. Nu este unul mare – nu un avion comercial cum poate că îţi imaginezi tu, cu rânduri de scaune şi echipaj de cabină. Nu, mă aflu într-o singură cabină militară, cu un coridor lung cu angrenaj şi echipament prins de pereţii aeronavei. E un singur geam şi pe el nu văd nimic altceva în afară de albastru. Suntem la kilometri deasupra a ceea ce presupun că este Oceanul Pacific. Călătorim de câteva ore.

Lucrurile s-au complicat puţin.

Îmi cer scuze pentru modul cum am încheiat ultima scrisoare. Am fost copleşit şi am lăsat ca emoţiile să mă afecteze. Nu m-am mai simţit aşa de mulţi ani – şi în mod intenţionat. Vezi tu, de-a lungul anilor a devenit clar pentru mine că emoţiile nu îşi au locul în munca mea. Am învăţat să îmbrăţişez logica pură a problemei, principiile fizice relevante pentru situaţia respectivă, neafectate de schimbările sentimentelor mele capricioase.

Hattie, uneori, atunci când sentimentele acestea îmi ies în cale şi mă simt orbit, îmi imaginez o cutie. Nu ţi-am mai spus asta niciodată, dar cred că acum eşti suficient de mare. Cred că probabil a venit timpul să spun cuiva. Este o cutie tare, făcută din tungsten – cel mai dur metal. Are o singură fantă cu un capac strâns care nu e deschis niciodată. Interiorul este întunecat, liniştit, fără formă sau

mărime. Dacă închid ochii şi mă concentrez, pot să pun aceste emoţii în cutie şi să le ţin acolo, departe din vedere şi de mintea mea, până când problema în cauză este rezolvată.

Asta este ceea ce trebuie să fac cu John.

E singurul mod în care pot supravieţui.

O să reiau de unde te-am lăsat ultima dată. Am dormit o noapte neliniştită într-un dormitor rece şi metalic. Erau foarte puţini oameni acolo, iar cei pe care i-am văzut nu au vorbit cu mine. Îşi făceau apariţia în cameră cu mape şi dosare pe care i le înmânau Paznicului şi apoi dispăreau, fără să scoată un cuvânt.

Când m-am trezit, m-au mutat într-o cameră foarte asemănătoare cu cea în care fusese ţinut John şi mi s-au alăturat Paznicul şi prietenul lui tăcut. Cel dintâi a rămas în picioare, ocupând aproape toată camera cu corpul lui masiv. Cel din urmă a luat loc, a scos un carneţel şi a început să scrie.

— Ştiţi când a fost prima dată când am văzut pe cineva împuşcat? a întrebat Paznicul, plimbându-se calm de colo-colo. Eu nu. Nu că ăsta ar fi un lucru bun, desigur, numai că se cam pierde în negura timpului. Îmi aduc aminte cum m-am simţit şi pot să-mi amintesc ce am gândit – nu e ciudat asta? Că pot să îmi amintesc clar ce mi-a trecut prin cap la vremea respectivă, dar nu pot să-mi amintesc evenimentul în sine?

— Ce vă trecea prin cap?

— Că nu voi uita niciodată momentul acesta. Că o să îmi rămână întipărit în minte pentru totdeauna. Dar timpul a trecut şi momentul a dispărut în obscuritate, aşa cum se întâmplă cu toate momentele până la urmă. Ştiu. Pare că o să vă bântuie toată viaţa. Dar nu o să fie aşa. Nu se întâmplă niciodată în modul asta.

Am încercat să zâmbesc, dar nu prea mi-a ieşit.

— Deci, legat de John… a spus el. Vreo părere?

Am oftat.

— Da.

Bărbatul tăcut s-a oprit din scris. A ridicat privirea spre mine, aşteptând.

— Nicio concluzie, asta-i clar. Dar gânduri? Am atât de multe. Am avut ceva timp la dispoziţie ca să reflectez la cele petrecute ieri în mod pragmatic şi, dacă o să facem asta, mi-ar plăcea să încep cu o recapitulare clară a informaţiilor, dacă se poate? Apoi puteţi să mă corectaţi dacă am greşit ceva.

Paznicul a dat din cap spre mine ca să continui.

— John McAllister lucra pe teren în altă parte şi a fost adus aici pentru că a început să manifeste comportamente ciudate. Acestea includeau iniţial o înţelegere neobişnuită a lucrurilor pe care nu putea să le vadă sau despre care nu ar fi avut cum să ştie.

Am aşteptat o confirmare sau o negare, dar nu am primit nimic. Ambii bărbaţi s-au uitat la mine.

— Atunci trebuie să ne întrebăm: există vreo cale prin care ar fi putut să obţină aceste informaţii în prealabil, prin vreun alt mijloc?

— Există?

Am ridicat uşor din umeri.

— La prima vedere, nu. Cărţile au fost exemplul perfect şi John trebuie să fi ştiut asta. Un pachet are cincizeci şi două de cărţi. Numărul de moduri în care pot fi ordonate este factorialul din cincizeci şi doi. Este un număr atât de mare, încât dacă ai amesteca un pachet de cărţi la fiecare secundă de la începutul universului, nici nu te-ai apropia de aceeaşi variaţiune de două ori. Aşadar, dacă amesteci un pachet cum trebuie, cel mai probabil vei obţine o configuraţie care nu a mai fost văzută niciodată în istoria amestecului de cărţi. Presupunând că era un pachet normal de cărţi, nemodificat de…

— A fost.

— Atunci logica ne spune că nu ar fi avut cum să ştie. Dar, oricare au fost precauţiile dumneavoastră, în mintea mea, treaba asta nu este ceva ce nu ar fi putut să-i iasă unui magician bine antrenat. Din experienţa mea, de obicei există un soi de truc. O

şmecherie. Numai că încă nu îmi dau seama care este. Aceasta este problema numărul unu.

Paznicul s-a aplecat în faţă.

— Care este problema numărul doi?

— Nu am nicio îndoială acum că mă aflu aici pentru că John a vrut să mă aflu aici. Dar cum a aranjat asta? Ca să ştiu, va trebui să aflu cine m-a recomandat.

— Ştiţi că nu vă putem spune asta.

— Atunci va trebui să trec la problema numărul trei. Înainte să se împuşte, John mi-a spus exact ce avea să se întâmple.

Paznicul a ridicat din sprâncene.

Am dat din cap.

— În detalii specifice, a prezis viitorul.

— A prezis viitorul?

— Am fost sceptic, fireşte. Doar simpla posibilitate ca el să aibă această abilitate în sfera aptitudinilor sale ridică un număr mare de întrebări existenţiale complexe despre liberul arbitru şi determinism, ca să nu mai pun la socoteală şi amploarea generală a capacităţii umane. Ca să fiu sincer, era ceva ce intenţionam din tot sufletul să demontez.

A ridicat din sprâncene.

— Aţi spus că *aţi fost* sceptic.

— A fost o provocare interesantă, dar cred că am ajuns la o concluzie. Cei doi bărbaţi au aşteptat, holbându-se la mine. Nu am zis nimic. Paznicul şi-a strâns mâinile.

— *Ei bine?*

— Ei bine, am zis. Depinde.

— Depinde de ce.

— Dacă o să-mi spuneţi sau nu ce s-a petrecut aici.

Paznicul s-a încruntat şi m-am aplecat spre el.

— Înţeleg că e ceva confidenţial, secret, oricum vreţi să-i ziceţi. Credeţi-mă, am mai lucrat cu oameni ca voi înainte. De aceea m-aţi adus aici. Dar el era un om pe care îl ştiam. *Un om bun.*

Am înghiţit în sec şi am tras aer adânc în piept.

— Şi acum e mort. Vreau să ştiu ce făcea, unde a fost şi ce i s-a întâmplat. Presupun că ceea ce vreau să spun este: aveţi oportunitatea să aflaţi dacă o fiinţă umană a devenit sau nu capabilă să privească în viitor. Pentru valoarea acestui lucru, nu cred că cer prea mult.

Paznicul s-a uitat la colegul său, care a ridicat din sprâncene sugestiv, şi apoi s-a uitat la mine.

— Va trebui să vorbesc cu nişte oameni, desigur.

— Desigur.

Am petrecut următoarele patru ore singur în cameră, stând pe pat, aşteptându-l pe Paznic. Nu prea aveam ce să fac decât să aştept. Am început să scriu o altă scrisoare, dar gândurile mele erau prea tulburi, acaparate de consternare şi vinovăţie. Cu timpul, camera a început să pară o temniţă: pereţii simpli, luciul cadrului metalic al patului au început să mă apese. În ciuda asigurărilor Paznicului că va trece şi asta, imaginea sinuciderii lui John încă îmi chinuia gândurile, asta dacă într-adevăr a fost o sinucidere.

De ce Sisif urcă bolovanul în sus la deal încontinuu? De ce facem vreunul din noi asta? Dacă m-ai fi întrebat asta acum un deceniu, răspunsul mi-ar fi venit repede: credinţa. Credinţa în ceva mai mare decât noi. Cândva îmi venea atât de uşor, dar acum mă poticnesc la aceste cuvinte vechi, ca un copil, sau ca un om orb.

Nu mai îmi vine nimic uşor.

Uşa s-a deschis şi Paznicul a băgat capul înăuntru.

— Cred că ar fi mai bine să veniţi cu mine.

M-a condus pe hol spre un birou înconjurat de ecrane de calculator, fiecare dintre ele înfăţişând câte un bărbat. Unii erau în costume, alţii în uniforme militare. M-am gândit neliniştit că Statele Unite tocmai începuseră un război în Golf săptămâna precedentă, şi m-am întrebat ce naiba căutau militarii aici. Câţiva au zâmbit în semn de apreciere spre mine. Majoritatea s-au uitat urât. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că nu erau

înregistrări, ci canale de conversaţii bidirecţionale, ca un apel telefonic. Nu am mai văzut o tehnologie ca asta înainte.

Paznicul m-a poftit să iau loc, dar el nu s-a aşezat. A stat perfect drept – o expresie rigidă în faţa acestor feţe fără nume. Orice urmă din firea lui jovială de mai devreme dispăruse.

— Trebuie să explicaţi ce aţi aflat, pe scurt, clar şi precis. În funcţie de claritatea acestor informaţii, potenţialul dumneavoastră de a primi permisiune va fi reanalizat.

— Nu astea au fost condiţiile mele.

S-a uitat la mine cu o privire dură.

— Nu. Nu astea au fost.

— În cazul acesta, nu am nimic de împărtăşit.

Ochii Paznicului au sclipit nerăbdători. Unii dintre bărbaţii de pe ecrane s-au foit stânjeniţi.

— Ăsta nu e un joc, Harold.

Am oftat.

— Totul este un joc. Încercăm doar să stabilim care sunt regulile. Uite, voi sunteţi în pierdere. Văd asta. Voi aţi venit la mine. Nu vă cer decât să lucraţi *cu mine.*

M-am ridicat şi am făcut un pas spre uşă.

— Dacă nu puteţi face asta, atunci eu am terminat aici.

— Harold. Stai.

Paznicul s-a uitat la ecrane, aşteptând. Au trecut câteva secunde. Apoi altele. Până la urmă, unul dintre bărbaţi a dat o dată din cap. S-a întors spre mine.

— Am autoritatea să îţi spun un lucru, şi numai unul. Odată ce l-ai auzit, vei împărtăşi tot ce poţi. Apoi vom analiza în ce punct ne aflăm.

— Şi de ce să fiu de acord cu asta? Nu asta am cerut.

— John a fost plecat într-o expediţie ca să descopere ceva. A făcut parte dintr-o echipă de zece oameni. Zece minţi sclipitoare, toţi specialişti în domeniile lor. Din cei zece, numai doi s-au întors în viaţă. În viaţă, dar… diferiţi. Şi, având în vedere

situaţia lui John, asta înseamnă că a mai rămas o singură persoană. Cred că după ce îţi voi spune cine e acea persoană, vei vrea să ne spui tot ce ai dedus.

Am ridicat din sprâncene, zâmbind spre el.

— A, da? Şi ce te face să spui asta?

— Este doctorul Naoko Tanaka.

★

Poate că numele acesta nu înseamnă nimic pentru tine, Hattie, şi aici e greşeala mea. Ştii că întotdeauna am fost un om secretos. Sunt multe lucruri în viaţa mea despre care nu am fost în totalitate sincer – nici faţă de tine sau Ben sau mătuşa Poppy – şi nici faţă de nimeni, serios. Nimeni în afară de Naoko. Presupun că de asta am cerut-o în căsătorie.

Ţinând cont că nu ai auzit niciodată de ea, probabil că trebuie să îţi dau nişte explicaţii.

Am întâlnit-o pe doctor Tanaka pe vremea când eram medic stagiar la NHS în Londra. Era anul 1973, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Aveam douăzeci şi opt de ani, eram medic specialist care se apropia de finalul pregătirii sale în chirurgie, şi ea era medicul meu supraveghetor, cu doar doi ani mai mare decât mine. Relaţia noastră era una profesională, dar a devenit rapid un fel de mentor pentru mine. Nu ar recunoaşte asta niciodată, însă era pe departe cel mai talentat doctor din tot spitalul, cu nişte aptitudini care adesea mă uimeau.

Trebuie să înţelegi: ca student, nu mi-a fost niciodată greu cu medicina. Nu cu aspectele ei tehnice – felul în care funcţionează corpul uman, diagnostic, prescripţii, prognostic. Adesea, spre disconfortul meu, aceste lucruri îmi veneau destul de natural. Oamenii întotdeauna spuneau că sunt înzestrat, că pot să fac tot ce vreau. Poate e ciudat că asta mă face să resimt disconfort, dar abilităţile mele atrăgeau atenţia asupra mea. Nu mi-am dorit niciodată lumina reflectoarelor, Hattie. Siguranţa îngâmfată pe care o emanau mulţi dintre colegii mei mă dezgusta. *Smeriţi-vă dar sub mâna cea tare a lui*

Dumnezeu, scrie Petru, *ca El să vă înalţe la timpul cuvenit.*[4]

Nu eram acolo ca să impresionez, ci ca să învăţ. Corpul uman este ca un puzzle imens şi extrem de complex, şi fiecare piesă se potriveşte perfect printre celelalte dacă poţi să te îndepărtezi suficient ca să vezi imaginea de ansamblu. Asta m-a atras iniţial la medicină, cred eu, la fel cum fascinaţia mea faţă de fizică nu m-a părăsit niciodată. Este puzzle-ul. Misterul. Detaşarea mi se potrivea: viaţa m-a învăţat că întotdeauna este mai uşor să stai în banca ta.

Lucratul ca doctor începător a fost o experienţă cu totul şi cu totul diferită. Orele necontenite, lipsa somnului, munţii de hârţogăraie. Nu este o slujbă pentru care să te poţi pregăti anterior. Mi-e ruşine să spun asta, dar am început să mă gândesc la pacienţi aproape ca la nişte fişe medicale şi reţete.

Prima dată când am vorbit cu Naoko în afara limitelor obişnuite ale îndatoririlor profesionale, lucram cu acelaşi pacient. Mă chemase ca să îi prezint pacientului opţiunile pe care le avea pentru operaţie.

Avea ochi blânzi. Acesta era primul lucru pe care oamenii îl observau la ea.

Când am intrat în cameră, pacientul era neliniştit, aşa cum sunt adesea când văd feţe noi – mai ales de chirurgi –, dar o singură privire din partea ei a părut să îl calmeze, să îl asigure că eram acolo ca să ajutăm.

Nu m-am gândit la asta la vremea respectivă. Nu mă gândeam decât la cei trei pacienţi pe la care trebuia să trec în următoarele douăzeci de minute, la cele două intervenţii chirurgicale pe care trebuia să le documentez şi că prânzul mi se răcea în camera personalului. Aşa că i-am spus, clinic şi robotic, ce urma să se întâmple. Anestezia, tăieturile, recuperarea. S-a albit la faţă şi a căpătat o privire speriată.

— Sunteţi un chirurg bun? a întrebat el. Sunteţi cel mai bun chirurg de aici?

Am ridicat din umeri, enervat de întrebare.

— Nu este ceva la care pot să răspund.

Apoi am părăsit încăperea.

Ea m-a găsit câteva ore mai târziu, în timp ce-mi mâncam prânzul răcit.

A stat în faţa mea, la masă.

— Nu trebuia să faci asta, să ştii.

— Ce să fac?

— Să îl tratezi ca pe o problemă care trebuie rezolvată.

M-am holbat la ea.

— Nu am înţeles cum de întrebarea lui avea vreo legătură cu situaţia. Eu i-am zis cum stau lucrurile. Asta trebuia să audă.

— Ba nu, m-a contrazis ea şi s-a aşezat vizavi de mine. I-ai spus ce ai fi vrut *tu* să auzi. Nu e acelaşi lucru.

M-am încruntat, neştiind ce să zic. Şi-a coborât privirea asupra mea şi nu am putut să nu mă minunez de cât de maronii îi erau ochii. Este o amintire care îmi va rămâne mereu în minte.

— Oamenii cred că empatia înseamnă să poţi să îţi imaginezi cum te-ai simţi într-o situaţie anume, a zis ea, cu capul aplecat, susţinându-mi privirea. Dar de fapt nu înseamnă asta. Înseamnă să poţi să îţi imaginezi cum s-ar simţi *ei,* şi cum ar putea să fie cu totul diferit faţă de percepţia ta. Bărbatul acela – nu avea nevoie de detaliile procedurii. El avea nevoie să audă că eşti un doctor extraordinar. Cel mai bun care a existat vreodată pe pământ. E atât de dificil să îi spui asta?

Am dat din mână, respingând ideea.

— Toţi suntem doctori extraordinari aici. Toată lumea de aici este la fel de bună ca mine.

Ea a pufnit.

— Nu e adevărat şi tu ştii asta. Te-am văzut lucrând la cazuri – cazuri dificile. Te urmăresc de ceva timp. E ceva în tine, Harold, atunci când te

confrunţi cu o provocare. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Tu… *te aprinzi.*

M-am simţit incomod. S-a întins şi m-a luat de mână.

— E un dar, a continuat ea, unul frumos, dar ce mă frapează cel mai mult este că tu te comporţi ca şi cum nu eşti conştient de el. Aproape îl eviţi. Îi îndepărtezi pe oameni de tine. Încerci din răsputeri să fii modest, Harry, dar asta te face insensibil.

Ceva din cuvintele ei din acea zi a rămas cu mine, s-a strecurat în sufletul meu. Nimeni nu mi-a mai vorbit cu atâta onestitate înainte. Avea un stil al ei. Nu ascundea niciodată ce credea despre tine.

Din acea zi, m-am străduit să lucrez cu ea la orice caz puteam, ca să învăţ de la ea. Spitalul mă făcuse să fiu aspru, dar ea era blândă, şi m-a învăţat să fiu bun. Bunătatea pură, nealterată.

Mi-aş dori să existe un cuvânt pentru lucrurile pe care le faci nu pentru că vrei să le faci, ci pentru că vrei să fii genul de persoană care vrea să le facă. Naoko era acel gen de persoană pentru mine, de necontestat. Şi astfel mi-am dorit – nu, *am avut nevoie* să fiu aproape de ea. Să o înţeleg.

Ceea ce a început ca un mentorat s-a dezvoltat curând în ceva mai mult. Lucram noaptea târziu la cazuri împreună, uneori în apartamentul ei, alteori la mine. În ciuda faptului că era sclipitoare, se chinuia din pricina fiecărei decizii medicale. Nu îi vedea niciodată pe pacienţi ca pe nişte probleme, ci ca pe un întreg – cu vieţi şi speranţe şi vise. Pentru fiecare tratament, se gândea de două ori la impact, la consecinţele pe termen lung, la calitatea vieţii care va urma. Analizam împreună fiecare tratament, discutam soluţii, posibilităţi. Când ne concentram pe diagnostice, obişnuia să spună că o fac să fie un doctor mai bun, dar ea înţelegea greşit. Ea mă forţa să văd oamenii într-un fel în care nu o mai făcusem niciodată.

Ea mă făcea să fiu un om mai bun.

În clipa în care m-am mutat de sub supravegherea ei într-un nou rezidenţiat, am început să ies cu ea.

Nu sunt sigur că aş putea să îţi spun măcar cum a început, Hattie. A fost natural – ca şi cum aş fi alunecat peste o margine sau prins de un curent.

Bineînţeles că ea mi-a propus să fim împreună, deşi eu deveneam obsedat de ea. Sincer să fiu, eram atât de timid pe atunci, încât dacă ar fi aşteptat după mine, încă am mai fi aşteptat amândoi şi acum. După aproape patru luni, ne-am mutat împreună. Un apartament drăguţ cu două dormitoare în nordul Londrei, ca să avem amândoi spaţiu de lucru.

La început, nu voiam să mă mut din mica mea locuinţă cu un dormitor. Îmi era frică să îmi pierd intimitatea, spaţiul meu liniştit, dar de fapt nu a devenit niciodată o problemă. În unele feluri, s-a întâmplat opusul. Naoko a fost cea care se pierdea în acele momente de concentrare profundă – acele hobby-uri mici şi profund intime – şi abia mai vorbea cu mine. În weekenduri, petrecea ore întregi gătind, spălând şi clătind orezul, amestecând şi fierbând. Stătea în camera liberă şi făcea mici sculpturi – *netsuke* japoneze – şi apoi pleca la alergat şi se întorcea şi petrecea după-amiaza fredonând încet în sufragerie.

Îmi plăcea mult. Uneori stăteam şi o priveam cum lucrează, cu părul prins la spate şi faţa tensionată de concentrare. Şi în timp ce făceam asta, mi-am dat seama că nu voi afla de fapt niciodată ce se petrece în mintea ei. Exista, pentru o perioadă, într-o lume complet separată de a mea, fără să se aştepte să intru în această lume. Am realizat că mintea ei, spre deosebire de orice altceva mai întâlnisem, era un mister pe care nu aveam să reuşesc niciodată să îl descifrez. Poate că o să sune ciudat, Hattie, dar acel mister mi-a adus pacea. Pentru prima dată, viaţa mea a părut simplă. Exista o deplinătate pe care nu pot să o compar decât cu un fel de divinitate.

Mi-am găsit chiar timp să mă duc iar la biserică, în mijlocul programului meu aglomerat. Niciodată la slujbă, dar asta nu mă deranja. Preferam bisericile

seara, sau târziu în noapte când erau goale. Este un spaţiu pe care poţi să îl umpli singur.

Ne-am căsătorit cam după un an, pe 5 martie 1975. Aveam treizeci de ani şi simţeam că viaţa mea abia începuse.

Un an mai târziu, Santi a apărut în viaţa noastră. Naoko îşi luase concediu timp de un an şi plecase să-şi viziteze familia în Osaka. Îi întâlnisem o dată, la nuntă, dar întreg evenimentul a fost o sursă de stânjeneală pentru mine. Îmi dorisem o ceremonie mică, şi nici măcar nu îi invitasem pe tatăl tău şi pe mătuşa Poppy, dintr-o senzaţie ciudată de ruşine, dar Naoko a insistat ca tatăl ei să fie acolo. Niciunul din părinţii mei nu mai era în viaţă. Adevărul era că încă îmi era greu să interacţionez cu ceilalţi – şoaptele şi subtilităţile aşteptărilor sociale încă mă derutau. Numai cu Naoko mă simţeam perfect relaxat. Ea înţelegea asta mai bine ca oricine, şi nu se aştepta niciodată să merg cu ea.

Cât timp a fost plecată, am fost chemat în calitate de consultant chirurgical pentru o posibilă operaţie de apendicită. Era doar un băieţel, singurul din salon – avea doar şase sau şapte ani, am ghicit eu.

Fusese adus la spital, un copil slab şi mic, cu ochi căprui şi păr negru. Era slăbit şi ameţit din cauza unei febre mari, şi nimeni nu ştia nimic despre familia lui sau de unde venea. Am întrebat pe toată lumea, dar nimeni n-a putut să îmi dea prea multe informaţii. Cineva îl găsise în frig, chemase o ambulanţă, şi astfel ajunsese la noi.

Dormea pe străzi: înfometat, îngheţat, ignorat de marea maşinărie a societăţii. Nu avea acte, şi nu vorbea, nici în engleză şi nici în altă limbă. Am făcut ce am putut – am sunat la serviciile sociale şi i-am tratat febra –, dar ştiam că imediat ce avea să se însănătoşească, urma să fie înghiţit de sistem. Poate ajungea la părinţi adoptivi, dacă avea noroc, sau cel mai probabil la o instituţie de îngrijire socială. La vârsta lui, ştiam cu toţii, era un candidat improbabil pentru a fi adoptat, însă ce alte opţiuni mai aveam?

Noi eram acolo ca să îi tratăm pe oameni şi să îi facem bine. În afară de asta, nu prea puteam face mare lucru.

Dar cu fiecare zi care trecea, vedeam frica de pe feţişoara lui. Felul în care se uita fără să clipească la asistenţii sociali care veneau să vorbească cu el, la asistentele care îi schimbau hainele. Nu avea habar unde se află. Era atât de singur, şi nu aveam cum să nu empatizez cu el. Ştiam cum e să te simţi complet nelalocul tău.

M-am simţit determinat să cercetez mai adânc ca să aflu informaţii, ceva neobişnuit pentru mine. Am contactat organizaţii caritabile şi adăposturi pentru oamenii străzii încercând să găsesc pe cineva care să îl recunoască. Am stat până târziu în noapte la telefon, am trecut de la o persoană la alta, până când cineva – administratorul unei cantine de la o biserică locală – şi-a dat seama despre cine vorbesc.

Cu câteva luni în urmă, băiatul şi încă câţiva sosiseră pe un vapor din Santiago, plin de exilaţi chilieni care fugeau de regimul Pinochet. Când a ajuns, era singur – nu avea familie şi nici prieteni. Cel mai probabil, părinţii lui, la fel ca mii de alţi oameni, dispăruseră în lagărele de concentrare şi în centrele de deţinuţi.

Fără cineva care să aibă grijă de el după ce a coborât de pe vas, a fost nevoit să se descurce singur. Bineînţeles că ar trebui să existe un sistem pentru întâmpinarea refugiaţilor – case şi adăposturi –, dar este o maşinărie complexă, cu multe rotiţe. Oamenii se pierd, mai ales dacă nu ştie nimeni de existenţa lor.

Când Naoko s-a întors, nu am putut să nu-i vorbesc despre el. Ea a ascultat în linişte, şi după ce am terminat, imediat mi-a pus o singură întrebare:

— Ce ar fi cel mai bine de făcut?

— Mi-ar plăcea să îl ajut, am răspuns eu.

— Cum?

Am ridicat din umeri:

— Nu ştiu. Nu *putem* face prea mult. Pe termen lung, cred că cel mai bun lucru pe care cineva l-ar

putea face pentru el ar fi să îl ia şi să îi ofere o familie iubitoare în care să crească, presupun.

Mi-a aruncat o privire insistentă.

— Atunci de ce nu facem noi asta?

Şi asta a fost.

Am semnat ca să fim părinţi adoptivi şi l-am luat la noi acasă.

Nu a durat mult – fiind un cuplu căsătorit cu venit stabil, eram candidaţii perfecţi.

În absenţa unui nume, i-am zis Santi, după Santiago, oraşul din care venise. A fost decizia lui Naoko: deşi a fost adoptat de un bărbat britanic alb şi de o femeie japoneză, nu voia ca el să uite de unde venise.

E amuzant; când Naoko lucra, era mereu atât de nesigură. Nu era niciodată sigură dacă lua decizia medicală sau financiară corectă, sau dacă făcea o mişcare în carieră bună. Dar când venea vorbea de chestiuni ale inimii, era un colos.

Am iubit-o cu adevărat. Încă o mai iubesc.

De aceea a fost atât de greu să plec.

★

Stăteam sprijinit de spătarul unui scaun, în faţa acestor bărbaţi, ca şi cum eram la un interviu. Paznicul încă stătea încordat lângă mine. Vechile mele argumente mă părăsiseră.

Nu eram sigur dacă Naoko şi-ar dori să mă mai vadă vreodată, dar ştiind că a supravieţuit oricărei misiuni misterioase care îl făcuse pe John să o ia razna mă făcea să simt o certitudine de neclintit.

Orice o fi fost expediţia aceasta pe care o menţionase Paznicul, ştiam că trebuie să mă duc pe teren şi să găsesc o soluţie pentru această problemă. Trebuia să o rezolv şi să o îngrop pentru totdeauna.

Mă temeam că dacă nu fac asta, cutia avea să se deschidă, Hattie, şi să îşi verse tot conţinutul urât peste viaţa pe care mi-o creasem. Nu mai aveam cum să fug acum.

Mi-am dres glasul, întărindu-mă:

— Prin 1985 am lucrat cu cercetătorul William Condon, am început eu.

Bărbaţii de pe ecrane s-au îndreptat pe scaunele lor.

— Îl cunoaşteţi? Un om fascinant şi unul dintre cei mai buni experţi în neuroştiinţe. Am fost solicitaţi ca să cercetăm o serie bizară de crime care aveau loc în Balcani – poliţia locală era derutată şi Interpolul dăduse peste o înfundătură. Pe mine m-au solicitat pentru că locaţiile crimelor păreau să formeze modele geometrice ciudate pe hartă, ca şi cum criminalul lăsa un cod. Voiau un fizician care să desluşească implicaţiile, şi cineva m-a recomandat. Dar vedeţi, crimele au fost făcute publice, şi ne-am ales cu vreo patruzeci de oameni care au mărturisit, în mod evident, că erau vinovaţi. Treizeci şi nouă dintre ei minţeau, bineînţeles, sau poate chiar patruzeci. A fost clar din dovezile obţinute de criminalişti că era un singur vinovat. Dar cum să ajungă la miezul acestei probleme?

Câţiva dintre bărbaţii de pe ecrane s-au aplecat în faţă. Unul a scris ceva pe o coală de hârtie.

— Aşa cum v-am spus ieri, cazul lui John este unul dificil, mai ales în privinţa felului în care şi-a prezis moartea. Deşi improbabil, cea mai logică explicaţie rămâne că a pariat, sperând că lucrurile se vor întâmpla aşa cum s-au întâmplat. De ce să facă asta rămâne un mister pentru noi toţi. Cu toate acestea, a mai existat o explicaţie mai puţin plauzibilă pe care a trebuit să o elimin mai întâi.

Doi bărbaţi au dat din cap, încurajându-mă să continui.

— Ce m-a învăţat Condon în Balcani a fost cât de important este să te uiţi la microexpresii. Ticurile înnăscute, involuntare, care se declanşează în amigdală. Fenomenul a fost descoperit de Haggard şi Isaacs cu câţiva ani în urmă, dar încă nu fusese folosit pentru investigaţii criminale. Cercetările arată că, în ciuda abilităţii oamenilor de a minţi şi a falsifica, dacă le înregistrezi feţele şi încetineşti filmările până într-un anumit punct, poţi să surprinzi

mici dovezi de emoţii umane. Nu ţin decât o fracţiune de secundă şi de obicei trec neobservate de ochiul uman, dar creierul conştient nu are absolut niciun control asupra lor. Nu contează dacă intenţionezi să minţi, să acţionezi sau să îţi ascunzi gândurile. Întotdeauna e o scânteie care te trădează.

Am zâmbit şi am continuat:

— Cicero a scris cândva că faţa este imaginea minţii. Mă întreb dacă a ştiut câtă dreptate are. Am studiat microexpresiile lui John din înregistrarea pe care aţi făcut-o. Erau pe faţa lui, deşi aproape că m-am aşteptat să nu fie. Indicii ascunse sub atitudinea lui detaşată. În ciuda comportamentului robotic, faţa lui a pâlpâit, doar pentru o secundă, la toate notele emoţionale potrivite. Dezgust atunci când aţi strigat la el; dispreţ; tristeţe. Până…

Am clătinat din cap.

— Până şi fericire atunci când am intrat în cameră. Dar cheia este aceasta: microexpresiile lui nu au apărut drept răspuns la o acţiune. Au apărut fix *înainte.* Credeţi-mă – le-am revăzut iar şi iar. Pachetul de cărţi, interogatoriul şi propria lui moarte. Nu falsifica şi nu minţea. Ştia fiecare mişcare înainte să fie făcută, ca şi cum o văzuse de o mie de ori înainte. Oricât de improbabil sună, pot să declar cu oarecare încredere că John a putut să vadă viitorul. S-a citit pe faţa lui.

Nu a vorbit nimeni ceva timp. Bărbaţii de pe ecran păreau să discute între ei, dar sunetul transmisiunii fusese oprit. Asta m-a făcut să mă întreb unde era partenerul tăcut al Paznicului. După o lungă aşteptare, un alt bărbat a dat din cap hotărât spre Paznic. Acesta s-a îndreptat de spate şi s-a dus la ecrane ca să le stingă. Acum că rămăseserăm doar noi doi în cameră, s-a întors spre mine.

— Ai primit permisiunea să vii pe teren, ca să vezi dacă poţi merge mai departe cu această anchetă.

— Unde este…

A clătinat din cap.

— Astea sunt toate informaţiile pe care îmi este permis să ţi le ofer. Nu mai pune alte întrebări, Harold – îţi forţezi norocul. Vei afla când o să ajungi acolo.

M-a pus să mă ridic şi să ies pe uşă după el. Imediat ce a închis uşa în urma lui, expresia de împietrire de pe faţa lui a dispărut. A râs ca pentru el, clătinând din cap.

— Doamne, eşti un tâmpit încăpăţânat, nu-i aşa? Mi s-a zis că o să fii dificil, dar… Iisuse! Strânge-ţi lucrurile, omule. Un avion pleacă peste nouăzeci de minute.

★

Suntem trei oameni în avion: eu, Paznicul şi partenerul lui tăcut. Paznicul spune poveşti de război ciudate şi anecdote amuzante, dar eu am încetat să mai ascult. Am încetat chiar să mă mai uit afară pe geam o perioadă. Timp de câteva ore nu se vedea altceva în jur decât albastru – întinderi şi întinderi de deşert lăptos, cât vedeai cu ochii. Era obositor de privit. În schimb, am început să îmi adun gândurile, ca să încep să scriu această scrisoare.

În ciuda dorinţei lor de a se păstra discreţia, i-am spus Paznicului că aceste scrisori reprezintă un fel de jurnal ştiinţific: o necesitate dacă trebuie să îmi pun la dispoziţie abilităţile în cazul acesta. Trebuie să iau notiţe ca să mă pot întoarce la ele. Trebuie să fac observaţii şi legături. Nu ştiu cum o să fac ca aceste scrisori să ajungă la tine, Hattie. Dar poate că ştiind că intenţionez asta va fi de ajuns, deocamdată.

Cam acum o oră, l-am văzut. La început, ceilalţi doi s-au ridicat şi s-au dus la hublourile mici ca să se uite mai bine. Când i-am urmat, mi-a luat puţin să îmi dau seama la ce mă uitam de fapt.

Un punct masiv de cerneală în depărtare. O cicatrice la orizont.

Ar fi o jignire să îl numesc doar un munte. Are forma şi aspectul unui munte, se ridică dominant deasupra apei şi se înalţă către cerul albastru şi lipsit

de nori. Pare să fie făcut din piatră, format de aceleaşi mişcări geologice care au creat toţi munţii de pe planeta noastră.

Dar mărimea lui. Doamne, Hattie, ce mărime!

Scriu asta acum pe măsură ce ne apropiem, deşi tot o să ne mai ia oră. Nu am vrut să îmi pierd gândurile iniţiale, dar în timp ce ne apropiem, abia îmi găsesc cuvintele.

Am călătorit în Bhutan şi India în anii optzeci, şi am văzut munţii Himalaya, cu măreţul lor vârf Everest. Am fost extrem de impresionat atunci, dar *asta* – asta e cu totul altceva. Ceva de-a dreptul sublim.

Zburăm la o altitudine de croazieră de nouă mii de metri şi totuşi vârful rămâne deasupra noastră, ca şi cum încearcă să îşi croiască drum afară din lumea asta spre cerurile de sus.

Mi-am lipit faţa de geam, uitându-mă în sus ca şi cum i-aş putea găsi pe zeii din Olimp distrându-se deasupra mea.

— Cât de *înaltă e* chestia asta?

Paznicul a venit la mine.

— Estimările iniţiale sunt undeva între 11.500 şi 12.800 de metri.

— E imposibil.

Inima îmi bătea tare în faţa imensităţii acesteia.

— Nu există niciun lanţ muntos în jurul său. Cum a putut să se formeze? Suntem în mijlocul blestematului de… Pur şi simplu nu este posibil. Cum de nu ştie nimeni că este aici? Cum de nu am ştiut *eu* că este aici?

— A, păi, asta e chestia, Harold.

Paznicul a zâmbit larg spre mine.

— Până acum două luni nu era aici.

Joi, 24 ianuarie 1991

Primele ore ale dimineţii
Tabăra Principală[5]

Dragă Harriet,

Încep să cred că nu ar fi trebuit să vin în locul acesta. Prima zi a fost istovitoare, un amestec de prezentări, rezumate şi conferinţe. Am întâlnit feţe noi şi am auzit despre alţii, unii pe care îi ştiam după reputaţie. Toată lumea tratează asta ca pe o expediţie ştiinţifică – o încercare de a explica pe baza unor observaţii un fenomen nou şi bizar. Şi poate că exact asta şi este. Trebuie să recunosc că atracţia acestui munte este puternică: fascinaţia inexplicabilului, dorinţa de a descoperi ceva complet şi cu totul nou.

Dar poate că asta este doar o tactică pentru a se evita altceva, ceva secret. Am petrecut mult timp cu oameni care au ajuns de curând, aduşi din afară la fel ca mine. Dar mai sunt şi alţii. Cei care sunt aici de şi mai mult timp. Le-am văzut privirile şi cum evită să se uite la noi atunci când trecem pe lângă ei. Am auzit şoapte în întuneric.

Nu e totul aşa cum pare.

Avionul nostru a aterizat pe o pistă care fusese săpată în stâncă. Poalele muntelui acestuia nu sunt plate la nivelul mării, ci continuă să se cufunde, făcând imposibil orice fel de port maritim. În schimb, un mic platou a fost găsit în stâncă şi nivelat ca să se creeze o pistă scurtă. Nu mai era mare lucru acolo: o colibă şi câteva corturi neocupate.

Fără prea mult explicaţii, am fost transportaţi din avion într-un elicopter, singurul vehicul care putea să aterizeze pe pantele de mai sus. Asociatul tăcut al Paznicului a rămas în avion, aşteptând ca să se întoarcă în centrul din care tocmai plecaserăm.

În timp ce urcam, n-am putut să nu mă minunez de cum, după atâţia ani, natura tot mai este capabilă

să mă surprindă.

Japonezii au un cuvânt, *yūgen,* pentru starea pe care o atinge cineva când devine conştient de imensitatea universului. În parte, este sentimentul de insignifianţă totală, de umilitate abjectă. Conştientizarea a cât eşti de mărunt de fapt. Dar doar parţial, pentru că se completează cu o senzaţie de pace perfectă şi de echilibru pur, o înţelegere bruscă a locului pe care îl ocupi în armonia cosmosului.

Ai stat vreodată noaptea să te uiţi la stele? Dacă da, poate că ai simţit cum negura profundă a universului se revarsă peste tine treptat, acaparându-ţi mintea precum apa.

Nu asta s-a întâmplat aici.

Elicopterul s-a ridicat în faţa zidului abrupt de munte, atât de înalt şi de lat încât nu puteam să îi văd orizontul. Acest sentiment, acest *yūgen,* nu m-a cuprins gradual, ci m-a înecat imediat în nemărginirea lui. M-am lăsat pe spate şi mintea mi s-a golit. Nu m-am mai simţit niciodată atât de neînsemnat, Hattie. Nu m-am mai simţit niciodată atât de mic.

La o înălţime de 4500 de metri, am ajuns la tabăra principală şi am fost recunoscător că pot să pun respiraţia tăiată pe seama altitudinii şi a aerului rarefiat. Ceilalţi nu au părut să fie atât de afectaţi.

— Elicopterul nu poate să urce mai mult pe vânturile astea, mi-a spus Paznicul când am pus piciorul pe stâncă.

A trebuit să mă ţin de uşă ca să nu mă ia o rafală gigantă de vânt glaciar.

— Trebuie să stăm aici puţin, ca să ne aclimatizăm. E o nebunie – corpul uman – şi ceva extraordinar. Dacă îi dai suficient timp, se va acomoda cu orice. Dar dacă ai urca şi mai sus acum, creierul ţi s-ar umfla atât de tare încât capul tău nu ar mai putea să-l cuprindă. Apoi…

A dus un deget la cap, rânjind.

— Poc!

Am ridicat din sprâncene şi el doar a dat din umeri înainte să se întoarcă cu spatele. Se pare că acest munte avea mai multe moduri prin care îmi amintea de propria-mi condiţie de muritor.

Tabăra principală era mai mare decât pista pe care sosiserăm, o construcţie formată din vreo patruzeci de cabane portabile ancorate pe un platou stâncos. Corturile erau presărate printre ele şi oamenii ieşeau şi intrau, cu mănuşi şi paltoane pe ei. Locul duduia de personal militar, salutându-se în timp ce treceau unii pe lângă alţii, deşi nu aveau niciun însemn naţional pe uniforme. În timp ce îi priveam, mi-a trecut prin cap că operaţiunea asta era mult mai mare decât am crezut eu la început. Trebuie să recunosc: nu făcea decât să îmi sporească curiozitatea.

Am tremurat în bătaia vântului, pentru că nu îmi luasem la mine decât hainele cu care plecasem din Taos. În ciuda dorinţei mele de a afla ce se petrece, m-a cuprins oboseala – o extenuare adâncă – şi îmi venea puţin rău de la stomac. Altitudinea deja începea să îşi spună cuvântul.

— Haide, a strigat Paznicul peste vuietul vântului şi zumzetul generatoarelor. Să intri şi să te încălzeşti.

M-a condus într-o cabană portabilă. Era mică – avea în jur de cinci metri pe zece – şi decorată cu austeritate militară: două mese, înconjurate de scaune. Pereţii erau simpli şi gri, cu nimic altceva în afară de o uşă care ducea la un birou alăturat. Câţiva oameni intrau şi ieşeau, în timp ce un gardian stătea în colţ, nemişcat, cu pistolul ţinut strâns pe lângă corp.

M-am întors spre Paznic.

— Unde e Naoko?

El a ridicat o mână.

— Toate la timpul lor, a spus el. Ia loc cât timp aflu unde e toată lumea, apoi o să ţinem o şedinţă de informare oficială.

Am dat din cap, fiindu-mi încă foarte frig, şi m-am dus spre un scaun gol, departe de uşă. Nu a

trecut mult timp şi un bărbat înalt s-a aşezat lângă mine. Fruntea lui era încruntată pe sub bretonul de păr negru şi avea riduri în jurul ochilor blânzi. Am presupus că avea cincizeci şi ceva de ani. Mi-a dat o pătură şi o cană cu ceva cald.

— Nu o să o numesc cafea.

A zâmbit, deşi nu i-am ratat privirea rapidă spre gardianul de la uşă.

— Dar pe o scală cu cafea într-un capăt şi nămol în celălalt, e suficient de aproape de cafea încât îi acceptăm denumirea.

— Mulţumesc.

Am înfăşurat pătura în jurul meu, uitându-mă în jos la cămaşa polo şi la braţele mele palide care tremurau.

— Nu cred că mi-am făcut bagajele potrivite pentru vremea asta.

— E greu atunci când nu îţi spun unde mergi. Te-am văzut venind cu Paznicul – m-am gândit că eşti un alt recrut. Oricum, e drăguţ să aud o voce britanică aici. Aproape că mă face să mă simt acasă.

A întins mâna.

— Thomas. Thomas Fung.

I-am strâns mâna.

— Harold Tunmore.

A clipit, fără să-mi dea drumul.

— Pe bune?

— Ăă… da.

— Acel Harold Tunmore care a descifrat dilema lui Shroffman? Care a descoperit Culmea Estică?

Am clătinat din cap, simţindu-mă puţin stânjenit.

— Haide, chestia cu Shroffman a fost muncă în echipă. Eu doar am…

— Uau! Este o mare onoare.

S-a uitat în jos.

— Scuze, ar trebui să îţi las mâna acum. Doar că… ei bine, e drăguţ să asociezi un nume cu o faţă, ştii?

— De cât timp eşti aici?

— De câteva zile.

S-a uitat cu precauţie în jur.

— Nu ne spun prea multe. Se pare că am ajuns cu toţii…

Vocea i s-a pierdut când s-a deschis uşa şi Paznicul a intrat iar.

— La ora 18.00 o să fie o şedinţă de informare. Ai puţin timp să te odihneşti.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că nu ştiu în ce fus orar ne aflam.

— Văd că deja l-ai întâlnit pe geologul nostru, doctorul Fung, a continuat el. Poate îţi face el un tur al locului.

— Câţi suntem?

— Majoritatea echipei este la Tabăra Unu, a zis el. La vreo mie de metri mai sus. Acesta e doar un loc de aşteptare pentru nou sosiţi: tu, domnul Fung şi domnul Towles, tânărul chimist care a ajuns ieri. Există un personal de mentenanţă şi aprovizionare care face ca această tabără să funcţioneze bine, însă tu nu va trebui să ai de a face cu ei zilnic, doar cu această echipă mai mică.

— Atunci de ce…

M-am încruntat. Deja era o organizare foarte complicată pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o descoperire recentă.

— Câte expediţii s-au făcut?

— Toate întrebările tale vor primi un răspuns în curând, Harold, a răspuns el. Deocamdată, ia ceva de mâncare, ia-ţi un cort şi ancorează-l. O să stăm la tabăra principală o noapte ca să ne aclimatizăm înainte să urcăm iar.

Am simţit tentaţia să obiectez, să cer răspunsuri, să întreb iar de Naoko, dar când Paznicul s-a întors cu spatele la mine, am ştiut că ar fi fost în zadar.

Thomas s-a aplecat spre mine şi a spus pe o voce blândă:

— Ar trebui să-ţi arăt de unde poţi să iei haine. Şi probabil o să vrei ceva de mâncare.

★

Am decis să amân întrebările cel puţin până la şedinţă. Thomas era un ghid foarte amabil, dar eram

foarte reticent să am încredere în cineva prea repede. Erau prea multe lucruri care mă reţineau. Încă nu o văzusem pe Naoko. În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, nevoia de a-i vedea faţa, de a mă asigura că era bine, era copleşitoare. Abia puteam să mă concentrez asupra misterului imens al fenomenului de sub picioarele mele. Dar un lucru era clar – în ciuda autorităţii cu care părea să se desfăşoare această operaţiune, nu totul era aşa cum părea. Stăteam pe un munte incredibil de mare care apăruse din senin, ca prin magie. De ce Paznicul se comporta ca şi cum asta era normal? De ce toată lumea se comporta aşa?

Am mâncat repede – terci spartan cu puţină miere – şi Thomas mi-a arătat cum să îmi fac cortul ca să dorm lângă ceilalţi.

Bineînţeles că nu am putut să mă odihnesc.

Mai era o oră până la şedinţă, aşa că, odată lăsat singur, m-am gândit să-mi bag nasul acolo unde nu-mi fierbe oala. Nu am putut să mă abţin, serios. Nimeni nu ar putea să facă faţă la atâta mister.

M-am încălţat cu noii bocanci, care erau cu două numere mai mari, şi m-am îmbrăcat cu o haină groasă, apoi m-am aventurat afară. Am fost surprins de cât de repede mi s-a tăiat respiraţia. Deşi abia dacă mă pot numi un atlet, întotdeauna m-am mândrit cu faptul că mi-am menţinut un fizic sănătos, şi totuşi la altitudinea aceasta, un drum scurt m-a făcut să simt ca şi cum tocmai am alergat un maraton.

Oamenii ieşeau şi intrau în corturi şi cabane, cu capetele plecate şi glugile ridicate, cărând cutii în stânga şi în dreapta. M-am grăbit să îl prind din urmă pe unul din ei, gâfâind din piept, şi am mers pe lângă el.

— Bună, am izbutit să zic.

Sunetul a fost înghiţit de vânt.

Bărbatul a mărit pasul, fără să răspundă, şi am rămas în urmă. Nelăsându-mă descurajat, m-am pus direct în calea altuia, iar el s-a oprit imediat când m-am apropiat.

— Bună, am încercat iar.

— Ce e?

A sunat ca o acuzaţie. Avea ochii înfundaţi, faţa plină de riduri atât de adânci încât arătau ca nişte tăieturi. Din nas îi curgea sânge. M-am cutremurat, neputând să nu mă gândesc la John şi, în mod inevitabil, la sinuciderea lui înspăimântătoare.

— Am sperat că îţi pot pune câteva întrebări.

— Păi, nu poţi, a răspuns el, şi m-a împins să treacă, dispărând într-o clădire portabilă şi închizând uşa în urma lui.

Tocmai voiam să plec când am observat că uşa s-a crăpat puţin, ca o invitaţie. M-am grăbit şi am împins-o ca s-o deschid de tot, dar nu s-a clintit. Faţa ridată a bărbatului a apărut în spaţiul acela, blocând uşa cu o mână ca de fier.

— Las-o baltă.

— Ce să las baltă? am întrebat.

A mijit ochii, dar nu a zis nimic.

— Ce se întâmplă aici?

Faţa i-a dispărut, lăsând doar o linie neagră între uşă şi cadrul ei. Am încercat iar să o împing, însă nu s-a clintit. O clipă mai târziu, faţa lui a reapărut. Numai că ridurile de pe fruntea şi din jurul ochilor lui aproape că dispăruseră, pielea lui era fermă şi roz din cauza frigului, ca şi cum dintr-odată întinerise cu zece ani. Am clipit, încercând să rezolv această festă a luminii. S-a aplecat în faţă.

— Nu e de tine aici.

Uşa s-a închis cu putere.

★

Am ajuns devreme în sala cu şedinţa. Micul cort care îmi fusese acordat era minuscul şi, sincer să fiu, simţeam că mă sufoc stând singur în el.

Camera aceasta era o altă clădire portabilă mică, cu scaune aşezate în cerc. În colţuri stăteau doi gardieni, ca nişte gargui. O altă persoană prezentă era un bărbat care arăta foarte tânăr, cu piele palidă şi păr roşcat natural. Când am intrat, a ridicat privirea spre mine, pe jumătate zâmbind, ca şi cum

voia din instinct să salute, dar liniştea dură din cameră a părut să îl facă să renunţe imediat. Unul dintre gardieni s-a foit. Tânărul şi-a întors privirea în jos la podea.

Am ocupat un loc în capătul îndepărtat al camerei. Nu a trecut mult timp şi Thomas ni s-a alăturat. S-a aşezat lângă mine, dar nu am vorbit. La un moment dat, a deschis gura, dar apoi a închis-o înainte să lase să îi scape un cuvânt. Ambii bărbaţi păreau măcinaţi de aceeaşi senzaţie de teamă şi anticipare pe care am simţit-o din clipa în care am văzut acest munte, rămas mut de uimire în faţa imensităţii sale. Thomas şi-a frecat degetul de la mâna stângă şi am observat o urmă acolo unde cândva a fost un inel. În nemişcarea noastră colectivă, am aşteptat.

M-am ridicat şi mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea din ibricul din colţ. Fiecare sunet – fiecare strop de apă sau clinchet de linguriţă – a părut să răsune în liniştea din cameră ca o trompetă. M-am aşezat la loc şi am încercat să îi surprind privirea lui Thomas, dar el stătea cu ochii închişi şi cu capul plecat uşor în faţă.

După ceea ce mi s-a părut o veşnicie, uşa s-a deschis. O femeie durdulie cu păr şaten a intrat cu hotărâre. Avea pielea înroşită de la frig. Ne-am întors cu faţa spre ea. Avea o expresie dură, iar ridurile feţei erau tensionate ca un nod. Îşi ţinea părul prins la spate într-un coc ferm şi era îmbrăcată în uniformă militară, rigidă.

Paznicul a intrat repede după ea. Femeia s-a dus în partea din faţă a camerei, şi el s-a dus să stea în spate.

— Bine aţi venit pe teren, a zis ea, cu un accent american. Eu sunt colonel Palmer şi conduc această expediţie. Deja l-aţi întâlnit pe maiorul Bautista.

Trebuie să fi observat feţele noastre confuze, pentru că gura i s-a strâmbat de enervare.

— Maiorul probabil că s-a prezentat cu numele „Paznicul”.

M-am întors pe scaun ca să mă uit la „Paznic”, care stătea neobişnuit de tăcut. Înţelegerea mea limitată a ierarhiei militare îmi spunea că, fiind colonel pentru un maior, Palmer era superiorul lui. Dar drept răspuns la atacul ei, s-a uitat urât la femeie – era o expresie pe care nu o mai văzusem pe faţa lui înainte. Palmer a deschis gura ca să mai zică ceva, dar nu i-a ieşit niciun cuvânt. Şi-a dres glasul, a făcut o pauză şi s-a uitat prin cameră.

— Să înţeleg că voi trei v-aţi întâlnit în mod informal, dar de dragul protocolului, o să vorbesc despre lucrurile de bază. Aţi fost aleşi datorită specializării voastre – chimie, geologie, fizică. Restul echipei voastre – biologul şi antropologul – ne aşteaptă la Tabăra Unu.

M-am uitat la ceilalţi după urme de surprindere, dar nu am văzut nimic. Avea logică să fie şi un biolog, dar de ce să avem nevoie de un antropolog? Au locuit *oameni* aici?

— Deocamdată, a continuat Palmer, mi-ar plăcea ca fiecare dintre voi să se prezinte pe scurt. Domnule Towles?

Tânărul roşcat s-a ridicat în picioare şi a făcut cu mâna spre cameră, ruşinat.

— Bună, tuturor. Eu sunt Jet. Vin din New Jersey. Eu sunt chimistul vostru, presupun. Lucrez mai mult în cercetări private în ultima vreme, dar am un contract cu MIT pentru mai multe chestii.

S-a uitat la colonelul Palmer, apoi iar la noi.

— E de ajuns? Să mai… zic ceva interesant? Să zic care este mâncarea mea preferată? E pizza, apropo. Clar pizza.

Am râs, în ciuda situaţiei. Era un sentiment binevenit. Un sentiment uman.

Palmer s-a încruntat.

— Este de ajuns, domnule Towles. Puteţi lua loc. Să continuăm.

M-am uitat la Thomas şi am ridicat din umeri spre el, simţindu-mă puţin ciudat din cauza formalităţii forţate. El a zâmbit.

— Numele meu este Thomas Fung. Sunt profesor de ştiinţe climatice şi meteorologie la Universitatea Cambridge, şi se pare că sunt şi geologul vostru rezident. Mi-ar plăcea să spun că este o slujbă interesantă, dar mai mult, păi… mi se pare că îmi oferă mult timp ca să citesc. Trebuie să menţionez că muntele acesta este… păi, este o minunăţie. E o onoare să mă aflu aici cu voi toţi.

S-a aşezat şi ochii din cameră s-au întors toţi spre mine.

— A, da. Harold Tunmore. Fizician. Întotdeauna mi-a plăcut termenul de „fizician consultant", dar cumva nu s-a prins niciodată de mine. Ăăă… am fost doctor cândva.

Am încercat să zâmbesc puţin, dar mi-au tremurat buzele.

— În fine, tocmai am aflat despre toate astea ieri. Încântat să vă cunosc pe toţi.

Paznicul a pufnit din colţ.

— Păi, asta e toată lumea, cu excepţia lui Roger. Se pare că va trebui să mai aşteptăm puţin. Nu că ar trebui să ne surprindă asta.

— Roger o să ni se alăture în curând, a răspuns Palmer. Mă asigură că nu o să rateze şedinţa. Dar eu nu o să pierd timpul.

S-a întors spre un proiector mic şi a conectat un laptop. În spatele ei a apărut o diagramă cu muntele.

— Ne aflăm aici ca să stabilim de ce se află acest munte în acest loc şi ce înseamnă. O serie de anomalii au fost raportate în ultima expediţie, şi credem că voi sunteţi cei mai buni pentru a le investiga. Natura acestor anomalii va fi explicată în curând – aceasta este o şedinţă despre expediţie, nu una ştiinţifică. Ştiinţa nu este domeniul meu. Va avea loc o şedinţă ştiinţifică la Tabăra Unu, când ne vom întâlni cu restul echipei, doctor Amai şi doctor Volikova.

M-am înecat cu cafeaua, scuipând.

— Poftim?

Colonelul Palmer mi-a aruncat o privire severă, enervată că a fost întreruptă.

— Ce?

— Ai spus Volikova? Biologul vostru este *Polya* Volikova?

— Da, a răspuns ea. Este venită aici de la Universitatea din Moscova.

Clipind, mi-am dat seama că trebuie să îi fi aruncat aceeaşi privire pe care mi-o aruncase bietul Thomas mai devreme. Uluire. Hattie, lasă-mă să-ţi spun, Paznicul a avut dreptate când a zis că Naoko este de ajuns ca să mă aducă aici, dar dacă e să fiu sincer, oportunitatea de a colabora cu Polya Volikova ar fi fost la fel de convingătoare. Cercetările ei în secvenţierea ADN-ului şi cartografierea genomului uman sunt cele mai bune din lume.

Vocea lui Palmer mi-a întrerupt gândurile.

— În prezent ne aflăm la o altitudine de 4500 de metri. Unii dintre voi poate că aţi observat schimbarea în altitudine deja. Cu timpul, corpul vostru o să se aclimatizeze şi vom putea să urcăm. Estimările precaute iniţiale arată că…

Uşa s-a deschis şi un bărbat înalt şi blond îmbrăcat cu un costum de camuflaj alb şi gri a intrat în cameră. Deşi Palmer era în mijlocul unei propoziţii, a trecut direct prin faţa ei fără să o bage în seamă. La masa cea mică, şi-a umplut un pahar de unică folosinţă cu apă.

Ea a închis ochii pentru o jumătate de secundă, apoi a continuat.

— Estimările plasează muntele la o altitudine între 11.500 de metri şi 12.800, la vreo trei mii de metri deasupra muntelui Everest. Temperatura actuală este în jur de zero grade Celsius, şi o să scadă pe măsură ce urcăm.

Bărbatul a pufnit, cu spatele la noi. A zdrăngănit lucrurile de pe masă ca şi cum abia observa că mai era cineva în cameră, darămite că se ţinea o şedinţă importantă.

— Este important de menţionat, a continuat Palmer, abia arătându-şi frustrarea, că pe măsură ce

urcăm, cu atât vor deveni mai pronunţate o parte din impacturile altitudinii. Vor fi…

Bărbatul a dat pe gât apa din două sau trei înghiţituri foarte zgomotoase. S-a întors, şi-a încrucişat braţele şi s-a aplecat peste masă. Avea o faţă frumoasă, cu o bărbie pătrată şi rasă perfect, sprâncene încruntate pe deasupra ochilor de un albastru deschis. Palmer s-a uitat urât la el. Acesta a făcut cu mâna spre noi parcă zicând: *Păi, continuaţi.*

Palmer a oftat.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Roger Bettan.

Acesta nu s-a mişcat.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus el pe un ton batjocoritor. Întâlnirea asta de copii este un mijloc absolut fantastic de a-mi irosi timpul. Ascultaţi – eu am sarcina să vă urc pe munte întregi. Aveţi întrebări?

Nu a vorbit nimeni.

S-a uitat la Palmer şi a clătinat din cap. S-a îndreptat de spate, s-a dus la calculatorul ei şi a început să tasteze.

— Eşti… alpinist? am întrebat.

— Sunt soldat.

Nici măcar nu a ridicat privirea.

— Forţele Speciale Australiene, Primul Regiment de Comando. Şi da, am urcat pe mai mulţi munţi decât aţi văzut voi. Everest, K2, Annapurna. Cele Şapte Vârfuri.

— Cum adică „o să ne urci pe munte”?

Palmer a făcut un pas în faţă.

— Ultimei expediţii i-a lipsit experienţa de misiune. De aceea Bettan se află aici – ca să se asigure că anumite lucruri nu se vor mai repeta.

I-am aruncat o privire lui Thomas, care a clătinat din cap confuz. Bettan a tastat iar în calculatorul lui Palmer şi a apărut un program detaliat pe proiector.

— Acesta este calendarul nostru de escaladare, a spus Bettan. Ca să vă pregătim cum trebuie pentru aclimatizare şi efectele la răul de altitudine. Este

adaptat ca să ţină cont de faptul că sunteţi începători în acest domeniu, dar tot va trebui să ne mişcăm mai rapid decât va fi confortabil. Vom petrece o noapte aici, înainte să urcăm la Tabăra Unu, la trei mii de metri mai sus, unde vom sta următoarele patru nopţi. Elicopterul nu poate să ne ridice mai mult de această altitudine – densitatea aerului este prea mică şi elicele nu pot să funcţioneze – aşa că va trebui s-o facem în stil vechi. Urcăm la…

S-a oprit brusc. Jet stătea cu mâna ridicată.

— *Ce e?*

— Îmi cer scuze, a spus Jet, dar eu am urcat pe câţiva munţi înainte; unii erau chiar mari. Programul acesta de escaladare este îngrozitor de rapid. Nu avem cum să fim pregătiţi în totalitate pentru răul de altitudine.

Bettan l-a sfredelit cu privirea.

— A, ai urcat pe câţiva munţi înainte? Păi, îmi cer mii de scuze. Ţi-ar plăcea să vii tu şi să preiei comanda?

— Nu, a mormăit el. Eu doar…

— Deci ţi-ai băgat nasul în ceva despre care nu ştii absolut nimic? Grozav. E bine de ştiut că lucrez cu nişte idioţi. Dacă ţi-ai ţine gura şi ai asculta, ţi-ai da seama că nu avem timp pentru nimic altceva. Muntele ăsta se află în Pacificul de Sud, chiar sub ecuator, ceea ce înseamnă că sezonul musonic o să fie cam până la sfârşitul lui martie. Ştii ce înseamnă asta?

Jet s-a holbat la el, făcându-se mic în faţa tiradei lui agresive.

— Este singura perioadă în care poţi urca pe un munte atât de mare, a intervenit Thomas. Musonul calmează vânturile. Fără el, ai de-a face cu rafale de 160 de kilometri la oră care te aruncă de pe stânci. Ar fi imposibil.

— *Şi* cu un munte de mărimea asta, fereastra pe care o avem este mai mică, a continuat Bettan, arătând cu degetul spre calendarul de escaladare. Avem timp până la sfârşitul lui februarie *cel mult,* altfel chestia asta o să se închidă de tot. Prima

echipă s-a dus devreme, dar a eşuat. Asta e singura noastră fereastră şi se închide.

— Roger a mai făcut acest gen de lucru cu multe echipe, a zis Palmer. Dacă el spune că programul de escaladare este posibil, eu îl cred. Se poate face.

Jet s-a lăsat pe spătar, nepărând convins.

Am ridicat mâna. Bettan m-a sfredelit cu privirea.

— Ce?

— Îmi cer scuze dacă pare o întrebare stupidă, am spus eu, dar mi se pare că putem face multe şi de aici de jos. Chiar merită urcat mai mult dacă este atât de periculos? De ce să facem asta?

Bettan a râs. Era un sunet ciudat, urât.

— *De ce?* Pentru că până acum o lună am crezut că am urcat pe cele mai înalte vârfuri ale planetei Pământ. Acum descopăr că există unul mai mare fix în mijlocul oceanului. A apărut de nicăieri şi dacă aşteptăm până la următorul muson, nu ştim dacă muntele ăsta va mai fi măcar aici. Putem face un singur lucru. Un singur lucru este posibil de făcut dacă aveţi o fărâmă de spirit al aventurii în voi. O să urcăm până în vârf.

★

După ce Bettan a terminat de vorbit, a ieşit din cameră. Nu a aşteptat comentarii. Palmer a rămas în linişte în timp ce uşa s-a închis în urma lui. Nu am putut să nu mă gândesc la ploaia de întrebări care nu primeau răspuns: pentru ce ne aflam aici de fapt? Ce se întâmpla cu ceilalţi membri ai taberei? Ce s-a întâmplat de fapt în ultima expediţie? Şi, poate cea mai importantă, *unde naiba era Naoko?*

Acum stând iar în faţă, Palmer a vorbit, dar de data aceasta pe o voce mai joasă.

— Aşa cum a spus Roger, ultima expediţie a eşuat. Zece oameni au urcat şi doar doi – domnul McAllister şi doctor Tanaka – s-au întors. I-am descoperit la Tabăra Doi, încercând să coboare. Despre restul se presupune că sunt morţi, îngheţaţi în vârful muntelui. Asta ne-au spus cei care s-au întors. Nu le-am găsit cadavrele.

A făcut o pauză şi s-a uitat prin cameră înainte să continue.

— Deşi domnul Tunmore are dreptate şi sunt multe lucruri de studiat aici şi la Tabăra Unu, ultima echipă a luat decizia de a urca. Ultima dată când am comunicat cu ei, semnalul a fost prost, dar a fost clar că au găsit ceva important, ceva revoluţionar, ceva ce noi *nu* am găsit aici jos încă. Cei doi supravieţuitori ai noştri nu au putut să ne comunice cum trebuie ce s-a întâmplat. Intenţionăm să le călcăm pe urme, dar mai bine pregătiţi.

S-a uitat la feţele noastre şi trebuie să ne fi simţit starea de agitaţie.

— Nu o să vă mint şi nu o să mă prefac că nu este ceva periculos. Urcatul unui munte pe jumătate cât acesta este deja primejdios, şi da, aşa cum am spus, au existat nişte… anomalii. Aceasta este oportunitatea voastră să vă retrageţi. Dacă nu mai doriţi să continuaţi, există o cale de întoarcere. Elicopterul poate să vă coboare, şi o să chemăm avionul. Dar de data aceasta *va* fi diferit. O avem pe doctor Tanaka cu noi, care a mai urcat muntele înainte şi care a trecut prin provocările sale. Avem unul dintre cei mai experimentaţi alpinişti de pe planetă. Roger poate să fie dificil, dar ştie ce face. A salvat vieţi şi a ghidat în siguranţă expediţii periculoase de nenumărate ori. De data aceasta, vom fi pregătiţi.

A făcut o pauză pentru întrebări, şi deşi eu aveam multe, nu eram în totalitate sigur că urma să mi se răspundă cu sinceritate. Adevărul este că muntele acesta *este* o provocare – nu doar una fizică, ci şi o provocare a minţii. Ce caută aşa ceva aici? Cum s-a format? Răspunsurile la aceste întrebări ar putea să schimbe în mod fundamental felul în care vedem universul. În această privinţă, orice grijă aş avea părea neînsemnată.

— Să vă odihniţi, a spus Palmer. Ne întâlnim aici mâine în zorii zilei.

În timp ce ieşeam din cameră, am privit-o cum se întoarce cu spatele şi bagă o gumă cu nicotină în

gură.

★

Înapoi în cortul meu, mi-a fost imposibil să adorm. Au trecut câteva ore şi era ora 11, dar picioarele mele erau nişte cuburi de gheaţă. Indiferent cum stăteam, frigul părea să-mi pătrundă în oase. M-am gândit în treacăt să mă ridic şi să mă duc la cortul de provizii să mai iau nişte pături, însă sunetul vântului urlător m-a făcut să rămân pe loc.

A nins. Fulgii greoi se loveau de materialul cortului meu şi în timp ce priveam în sus, se uneau în forme întunecate – umbre în lumina lunii. Din când în când, bucăţi de zăpadă cădeau pe pământ cu un bufnet, făcându-mă să tresar.

O lumină a licărit afară. Am ciulit urechile şi mi s-a încordat corpul. Se apropiau nişte paşi. Pulsul mi s-a mărit. Cine să fie afară la ora asta a nopţii? Şi de ce?

Uşa cortului meu a fost descheiată şi m-am ridicat rapid.

O claie de păr roşu a apărut prin deschizătură.

— Bună! Sunt Jet. Harold, nu?

— Eu… ăă. Da.

— Ştiam că o să fii treaz. Nimeni nu doarme în prima noapte aici. Ţi-am mai adus nişte şosete.

Uşa s-a deschis şi mai mult şi o mână a scos o sticlă din plastic plină cu un lichid chihlimbariu.

— Vrei să bei?

M-am frecat la ochi.

— Doamne, da.

Am stat în micul meu cort, înfăşuraţi în păturile pe care le adusese Jet. Nu ştiu dacă pentru că era un corp în plus sau nişte pături în plus sau romul pe care îl consumam, dar pentru prima dată de când am ajuns, a început să îmi fie cald.

— Cum ai făcut cu asta? am întrebat. Mie mi-au căutat în bagaje.

El a zâmbit larg.

— A trebuit să o aduc pe ascuns. Un truc vechi din facultate – pui alcoolul în sticlele de şampon şi

gel de duş. Nimeni nu se gândeşte niciodată să deschidă astea şi să verifice şi în ele. Când au venit să mă recruteze, m-am gândit că ăsta sigur o să fie un loc în care o să am nevoie de nişte rom. Se pare că am avut dreptate, dar nu are niciun rost să beau de unul singur, ştii? Aşa că, scuze că am dat buzna aşa. Pot să fiu un pic cam direct.

Zâmbind, am luat o gură de rom.

— Nu ai de ce să îţi ceri scuze.

— Tu eşti Harold Tunmore, nu? Adică, *acel* Harold Tunmore?

Am dat din cap.

— Nu sunt sigur ce să zic de faza cu *acel,* dar da. Ăsta e numele meu.

— Ştii ceva? Când am aflat cine eşti, a fost o uşurare. Eşti un adevărat om de ştiinţă. Mi-am făcut griji că eşti doar un alt nebun religios. Nu eşti, nu?

Am clipit, luat prin surprindere de întrebare.

— Nu. Cândva poate că am fost, dar… nu.

Jet mi-a zâmbit.

— M-am gândit eu. În sfârşit ai văzut lumina, nu? Păi, măcar nu mai eşti cu aiurelile alea.

M-am încruntat.

— Ai spus *un alt* nebun religios?

— A.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Thomas e destul de de treabă, dar sincer, chiar nu i-am înţeles niciodată pe oamenii care pot să fie şi oameni de ştiinţă şi să creadă în Dumnezeu, ştii? Întregul cadru al cunoştinţelor pur şi simplu nu este compatibil. Părinţii mei întotdeauna au insistat cu asta, m-au forţat să mă duc la biserică când eram mic, să scandez imnuri de parcă eram într-un cult, şi îmi aduc aminte că mereu m-am gândit: „Sunteţi nişte oameni atât de inteligenţi! Cum de nu puteţi să vedeţi ipocrizia de aici?” Serios, şi o să sune groaznic, dar imediat ce cineva începe să zică „Dumnezeu asta” şi „Dumnezeu aia”, sincer, cred că e un idiot.

Am rămas tăcut lângă el, nesigur ce să răspund. S-a uitat timid în jos pentru o clipă, parcă dându-şi

seama că ţinuse o mică prelegere. Eram pe punctul de a deschide gura ca să umplu pauza stânjenitoare, dar el a vorbit primul.

— Cât de *ciudată* e treaba asta? N-am dreptate?

Am râs.

— „Ciudată” este un fel de a spune. Şi derutantă. Personal militar american, Forţele Speciale australiene, oameni de ştiinţă din Moscova – cine conduce spectacolul ăsta?

Jet a ridicat din umeri.

— N-am habar. Şi, adică, ştiu că ar trebui să fiu îngrijorat sau preocupat, dar pe bune, sunt super entuziasmat. Gândeşte-te şi tu!

A gesticulat din braţele lui slăbănoage.

— Implicaţiile unui astfel de munte, ei bine… asta dacă nu cumva avem cu toţii un fel de halucinaţii în masă, bineînţeles.

I-am dat sticla înapoi.

— Crezi că e posibil aşa ceva?

— Extrem de improbabil, dar ştii ce zice Sherlock Holmes despre improbabil.

— „Atunci când ai eliminat imposibilul, orice mai rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărat.”

— Bingo!

A zâmbit iar larg.

— Dar asta e chestia, nu? am întrebat.

Romul începea să îşi facă efectul şi m-am lăsat prins de conversaţie.

— Să ne dăm seama ce e imposibil şi ce nu? Suntem aici, la urma urmei. Locul acesta există. Dacă nu altceva, măcar ne spune că există lacune în felul în care înţelegem noi lumea.

— Păi, de asta mă bucur că nu sunt doar eu. O să fie *distractiv* să desluşim misterele acestui loc. Şi faptul că noi suntem aici, că *noi* suntem cei care vor face aceste descoperiri, că vom fi primii care vor ajunge în vârf. Este terifiant şi palpitant în acelaşi timp.

— Ştii, am zis eu, luând sticla înapoi, cred că tu şi cu mine s-ar putea să devenim prieteni.

— Doamne, aşa sper. Nu e nimic mai rău decât să lucrezi cu oameni care nu-ţi sunt prieteni.

S-a aplecat în faţă atunci, ca şi cum ar putea să-l audă cineva. Pentru prima dată în lumina semiobscură, i-am văzut pistruii şi genele roşcovane. Părea atât de tânăr.

— Vrei să mai ştii ceva ciudat?

— Spune.

— Am început să iau mostre din munte deja, de când am ajuns. Mi-au spus că majoritatea echipamentului de laborator este la Tabăra Unu, dar eu am adus nişte chestii portabile cu mine. Abia aşteptam să mă uit la compoziţia chimică a muntelui, a zăpezii, a rocilor, lucruri de-astea.

— Şi?

— Deci…

A coborât vocea şi s-a uitat în stânga şi dreapta, cu un aer conspirativ.

— Există urme de magneziu, sodiu şi chiar amoniu în gheaţă. Bine, asta nu e ceva complet neaşteptat. Cristalele de zăpadă au capacitatea de a absorbi substanţe chimice din atmosferă în timp ce se formează. Cu toate acestea, odată ce se topesc, anumite elemente – cum ar fi magneziul, de exemplu – încep să se degradeze sau să se corodeze.

— Exact.

— Bun – aşa că mă aşteptam ca acea cantitate de magneziu pe care am descoperit-o şi am dezgheţat-o să se degradeze treptat, într-un interval de timp de la câteva săptămâni până la câteva luni. O estimare aproximativă. Ştii cât a durat? *Cinci ore.*

M-am frecat la ochi, şi m-am aplecat spre el, amândoi vorbind acum în şoaptă.

— Cum… De ce crezi că s-a întâmplat asta?

— N-am idee. Poate că e ceva în atmosferă pe muntele ăsta care contribuie la acest proces, dar nu pot să identific nimic.

A clătinat din cap.

— E ca şi cum cineva a luat telecomanda şi a apăsat pe butonul de repede înainte al procesului de degradare. Nu are nicio logică, dar sunt clar lucruri

pe care ei nu ni le spun. Şi mai e ceva. Am vorbit cu o parte din muncitorii de aici care au ajutat la construirea acestei tabere. Păreau să creadă că…

S-a auzit un bufnet de afară. Am tresărit amândoi.

— Ce a fost asta? a şoptit Jet agitat.

— Trebuie să fi fost zăpada. A fost…

Uşa cortului s-a deschis.

Paznicul s-a uitat la noi.

— Văd că sunteţi treji.

M-am uitat la Jet, agăţat de sticla lui cu rom ca un şcolar năzdrăvan, şi m-am abţinut să nu râd.

— Ce este?

— Trebuie să vorbesc cu tine afară, Harold.

S-a uitat la Jet.

— Singur.

Jet a ridicat din umeri şi a dat din cap spre noi. Părea uşurat că nu a dat de belele. Mi-am pus mănuşile la loc şi am ieşit greoi în zăpadă.

— Ce se întâmplă?

— M-am gândit că ai vrea să vorbeşti cu ea, a spus el. Având în vedere de ce ai venit.

— Naoko?

Inima a început să-mi bată mai tare.

— E *aici?* Dar parcă Palmer a zis că toată lumea e la Tabăra Unu?

— Nu – ea a fost adusă mai jos ca să se reaclimatizeze. Nu se simţea bine. Rău de altitudine, probabil. E ţinută într-o cabană puţin mai departe de aici. Pot să te duc la ea.

— E ţinută? am repetat eu, nevenindu-mi a crede. Ce a păţit?

— Doar…

A întins o mână.

— Doar vino cu mine.

L-am urmat prin tabără. Gardienii stăteau la intrările în clădirile portabile, toată lumea era în corturi. Noaptea, zona era luminată în principal de becuri electrice difuze, care pâlpâiau în zăpadă. Luna palidă stătea agăţată de cer, fără nori în jur. Umbre dansau printre roci.

Paznicul şi-a târât picioarele şi m-am grăbit să-l urmez, descoperind că iar îmi era greu să respir în aerul rarefiat.

— De ce s-a alăturat primei expediţii? am gâfâit eu când l-am ajuns din urmă.

Paznicul s-a încruntat.

— E unul dintre cei mai talentaţi medici de teren din lume. Munca depusă pentru Crucea Roşie în Etiopia la mijlocul anilor optzeci îi conferă un statut de legendă. Nu ştiai asta?

Nu am răspuns. Clar fuseseră zece ani intenşi pentru amândoi. Nu îmi dădusem seama că şi ea părăsise medicina de spital, dar nu pot să spun că eram surprins în totalitate. După ce s-a întâmplat, nimic nu ar fi putut să rămână la fel.

— Nu am urcat muntele împreună cu ea în prima expediţie, a continuat el. Eu mă ocupam de examinări şi recrutări pentru echipă, împreună cu colonelul Palmer.

— Dar de data asta urci.

A dat din cap.

— Cu toţii urcăm. Mi se pare că e… necesar.

Mergea atât de hotărât, atât de repede, încât tot rămâneam în urmă. Respiraţia rece îmi rămânea în gât.

— Te rog, am spus, apucându-l de braţ. Înainte s-o vedem pe Naoko. Spune-mi ce a păţit.

— Nu-ţi face griji. E bine, fizic vorbind, a răspuns. E mai bine decât majoritatea. Dar nu s-a întors tocmai… în regulă.

— Ce vrei să spui?

— E greu de spus. Nu sunt psihiatru. Paranoia. Psihoză. Simptomele erau variate. Adică, l-ai văzut şi tu pe McAllister. Când i-am găsit, stând ghemuiţi în Tabăra Doi, el abia dacă a scos un cuvânt. Pur şi simplu avea acea expresie bizară şi senină. Dar la Tanaka nu am văzut aceeaşi serenitate.

S-a oprit din vorbit, a clătinat din cap şi a continuat să meargă. L-am urmat, cu mintea plină de imagini – cu Naoko, John în camera aceea în care s-a împuşcat şi sângele de pe mâinile mele. Am

ajuns la o cabană mică din metal în perimetrul taberei. Nu eram departe de marginea muntelui, dar era prea întuneric să vedem în jos. Dacă aş fi făcut-o, cred că senzaţia de vertij ar fi fost prea puternică. Cabana avea o singură uşă de metal, cu lacăt, pentru care Paznicul a scos o cheie.

— E aici, a spus el. Pentru protecţie.

— Protecţie faţă de ce?

— După McAllister? De ea însăşi mai mult.

Mâinile i s-au oprit în dreptul uşii.

— Vreau să fiu clar: prietenul tău John nu era normal, dar era coerent. Vorbea clar, logic, chiar dacă ceea ce spunea era nebunesc. De asta l-au trimis de aici, ca să afle şi o a doua opinie. Dar Tanaka… e confuză. Obsesivă. Vorbeşte neîncetat despre timp. Vrea să ştie cât e ceasul la fiecare câteva ore. I-am dat un ceas, dar nu are încredere în el. Notează lucruri în mod maniacal. După prima ei zi petrecută înapoi la Tabăra Principală, ne-a cerut să îi dăm cretă şi o tablă, ca să poată marca fiecare zi în care stă aici. Ca să poată să ţină socoteala. A zis că trebuie să facă asta. Dar nu prea are logică ce zice. Nu pentru mine, pentru nimeni.

Am pus o mână pe umărul lui ca să-l opresc.

— De ce nu am făcut asta mai devreme? De ce ai venit la mine la miezul nopţii?

Paznicul şi-a coborât vocea.

— Colonelul Palmer a considerat că nu este o idee bună, dar eu sper că o faţă familiară ar putea-o ajuta. Eşti sigur că vrei să o vezi?

Am înghiţit în sec, atent să răspund pe o voce fermă, să menţin închis capacul cutiei.

— Absolut.

— Bine. Lasă-mă să intru eu mai întâi, a zis. Deocamdată stai în spatele meu.

A împins uşa. Nefiind nicio lumină înăuntru, în cabină era beznă. Numai lumina rece a lunii îmi dezvăluia puţin din interior. Paznicul a ridicat mâna spre un mâner de lângă uşă şi a tras de el. Un bec agăţat de tavan s-a aprins, inundând camera cu o lumină galbenă.

Mi s-a strâns stomacul. Din cadrul uşii, am văzut că cineva dormea acolo, sub o pătură. S-a foit puţin din cauza luminii. Lângă pat era o tablă plină de scrijelituri. Dar asta nu era tot. Existau mâzgăluri peste tot pe pereţi, unele în grupuri mari, altele izolate. Erau cu *sutele.*

— De cât timp stă aici? am şoptit eu.

— De douăsprezece zile.

M-am luptat cu dorinţa de a mă duce la ea, de a o trezi şi de a o strânge în braţe.

Paznicul a păşit în faţă. Ea s-a răsucit, ridicându-se şi uitându-se la el. Avea o expresie severă, întreaga fiinţă liniştită. Mintea mea se lupta cu disonanţa. Imaginea mentală pe care o aveam cu ea data de acum mulţi ani. Trăsăturile ei nu doar că îmbătrâniseră, ci se înăspriseră. Unde odinioară fusese deschisă, acum părea îndepărtată. Distanţată. Ca şi cum era într-o altă dimensiune şi eu vedeam doar fărâmă din ea. Şi totuşi, iat-o aici. Am deschis gura, dar nu am scos niciun sunet. Ce poţi să îi spui unei Fantome din trecut? Mai ales când acea fantomă pare să fi îmbătrânit mai mult decât tine.

— Doctor Tanaka? a zis Paznicul. A venit cineva să te vadă. S-ar putea să îl cunoşti.

La semnalul lui, am tras aer adânc în piept şi am păşit în lumină. S-a uitat la mine o secundă lungă şi grea.

Şi apoi a ţipat.

★

Am revenit în cortul meu. Jet nu aşteptase întoarcerea mea. Încerc să dorm, dar nu pot. Încă îmi e atât de frig – la picioare, la degete, tot corpul. Parcă nu pot să mă încălzesc. Nu văd decât faţa ei – gura rotunjită şi ţipătul sfâşietor care a ieşit din ea. Nu a fost teamă, nu cred. Nu a sunat a teamă. A fost tristeţe.

Totul mă inundă acum, alegerile pe care le-am făcut, amintirile pe care a trebuit să le îngrop. Nu pot face asta. Îmi tremură mâna din cauza frigului.

Din cauza îngrijorării. Nu mai pot să scriu. Nu în noaptea asta.

Am vrut să vorbesc cu ea, Hattie, am vrut să îi uşurez durerea şi suferinţa, oricare ar fi fost, dar nu am putut.

Pur şi simplu nu am putut.

Nu s-a oprit din ţipat până nu am ieşit din cameră.

Joi, 24 ianuarie 1991

Seara
Tabăra Unu

Draga mea Harriet,

Am început să urcăm spre Tabăra Unu la răsărit, profitând de căldura zilei. Aici sus nu poţi să te bazezi decât pe lumina zilei, şi Bettan a spus că vom avea nevoie de fiecare oră din ea.

Echipa noastră era formată din zece oameni, cu cei doi de la Tabăra Unu care aşteptau să ni se alăture. Eu şi Thomas şi Jet aveam echipamentul de bază – apă, lanterne, lucrurile esenţiale pentru căţărat şi trusa medicală. Bettan, Palmer şi Paznicul aveau fiecare un bagaj mai mare decât al nostru, cu mâncare şi apă în plus şi mai mult echipament de urcat pentru zonele mai periculoase. Cu noi mai erau trei oameni, dintre care pe unul l-am recunoscut ca fiind unul dintre gardienii de ieri.

Ne-au fost prezentaţi pe scurt ca fiind soldaţii Parker, Sanderson şi Miller. Nu vorbeau cu noi. Fiind aşa acoperiţi, cu echipament gros şi cagule, era greu să îi distingi. Pe spate aveau tuburi mai mari cu oxigen şi îmi aminteau de scafandrii care se pregăteau să se scufunde într-o apă neprimitoare.

În lateralele corpului, am văzut două puşti. Am simţit fiori pe şira spinării. Iar mi-au venit în cap întrebările legate de aducerea unui antropolog.

Pe cine ne aşteptăm să întâlnim? Ce ne aşteptăm să găsim?

Naoko stătea în faţă, chiar în spatele lui Bettan. Nu ţipase la mine când au adus-o de la cabana ei – dar nici nu se uitase la mine. Păstrasem distanţa în timp ce ne-am pregătit de dimineaţă, în întuneric. Nu îmi dădeam seama dacă îşi amintea de noaptea trecută. Colonelul Palmer era chiar în spatele ei. Ea era cea care a insistat ca Naoko să ni se alăture, fiind singurul membru care supravieţuise ultimei expediţii. Naoko văzuse lucruri, Palmer era sigură

de asta, dar orice se întâmplase, nu părea capabilă să îşi aducă aminte de ele sau să le exprime. Palmer spera ca amintirile să-i revină pe măsură ce aveam să urcăm. Nu sunt sigur că sunt de acord.

Noi restul am urmat în şir, legaţi unii de alţii cu o funie de escaladare. Fusese decizia lui Palmer de a o ţine pe Naoko în faţă şi în centru, fiind cea mai fragilă dintre noi. I-am fost recunoscător pentru asta, deşi mi se părea aiurea că Naoko trebuia să mai urce după tot ce văzusem. Dar privind-o cu atenţie, nu m-am gândit decât că nu era deloc fragilă – mergea cu spatele ei mic drept şi concentrat, ca şi cum altitudinea şi urcuşul nu însemnau nimic pentru ea. Nu purta cagulă, la fel ca majoritatea. Presupun că era aici sus de mult mai mult timp decât noi restul.

Spre deosebire de Naoko, eu deja eram extenuat. Lipsa somnului de noaptea trecută şi aerul care se rarefia îmi făceau corpul să pară de o sută de ani. Vântul mă bătea peste faţă şi ochii au început imediat să îmi lăcrimeze. I-am închis, înjurându-mă pentru că nu purtam ochelari de protecţie, lacrimile îngheţate lipindu-mi pleoapele. Cu durere, le-am dezlipit, gheaţa trăgându-mi de piele.

Am încercat să las mâinile jos, concentrându-mă pe paşi. Dar nu puteam să-mi iau ochii de la Naoko care era în faţă, dându-i înainte pe munte. Nu puteam să mă gândesc decât la cum o voi aborda iar şi la ce voi spune.

Piciorul mi s-a prins de o piatră şi m-am împiedicat. Frânghia din faţă m-a tras când am alunecat şi m-a ţinut drept, dar a făcut pe toată lumea să se clatine într-o parte. Inerţia combinată a fost de ajuns ca toată lumea să se ţină pe picioare, dar tot au fost împinşi.

— Doamne! a strigat vocea lui Bettan din spate. Sunteţi la fel de coordonaţi ca un beţiv pe patine. *Aveţi grijă la picioare.*

— Scuze, am bombănit eu, suficient de tare ca să mă audă doar Thomas, din spatele meu, şi Jet, din faţă.

Paznicul a pornit iar.

Jet s-a uitat în spate şi prin cagulă părea că încearcă să îmi ofere un zâmbet empatic.

— Nu-ţi face griji pentru tipul ăla, a spus Thomas. Te descurci bine.

Terenul era dificil – era înclinat la vreo treizeci de grade, plin de straturi de pietre, pietriş, gheaţă şi zăpadă care se mişcau. Bocancii groşi pe care îi purtam se agăţau foarte bine de zăpadă, dar acolo unde nu era gheaţă, ne confruntam cu problema mai mare pe care o reprezenta grohotişul – pietricele şi bucăţi de piatră împrăştiate pe traseu. Fiecare pas devenea primejdios, suprafaţa fiind gata ori să fugă de sub tine, luându-ţi piciorul cu ea, ori să declanşeze o mică avalanşă de pietre căzând pe alpinistul de mai jos.

Deşi Bettan susţinea că vremea era ideală, vântul îngheţat îşi croia drum prin toate hainele mele, indiferent de numărul de straturi pe care îl aveam. Am crezut că începusem să mă aclimatizez, dar altitudinea încă mă apăsa ca o gravitaţie mărită – corpul meu părea mai greu, fiecare pas era ca şi cum ridicam o piatră gigantică. Îmi curgea lichid din nas, şiroaiele groase îngheţând pe faţa mea.

— Va trebui să vă resemnaţi, ne-a spus Bettan în timpul unei pauze pe care o luasem. Abia am plecat din tabăra de bază şi voi deja arătaţi ca nişte cadavre transpirate. Concentraţi-vă. Dacă aţi obosit de acum, nu o să treceţi niciodată de prima culme.

M-am abţinut să răspund. Nu aveam să răspund cu jigniri în faţa jignirilor lui. Din clipa în care a apărut, a fost nejustificat de grosolan şi nepăsător. Nu aveam să-l las să îşi imagineze că toţi suntem la fel. Nici măcar pentru o secundă.

Cu timpul, pietrele au lăsat loc din ce în ce mai mult zăpezii, până când sub noi nu mai era decât un nimic alb care părea să se întindă înainte fără nicio limită. Mergeam parcă de câteva ore. Zile, chiar. Şi ştiam că nu ne aflam nici pe departe aproape de următoarea tabără, darămite de vârf. Soarele încă

era în jos pe cer. Drumul acesta avea să ne ia toată ziua şi abia ne apropiam de prânz.

Am continuat anevoios.

Timpul părea să se dilate şi m-am întrebat pentru o secundă de cât timp urcam.

Mă uitam în jos la pământ. Îmi simţeam toată faţa grea, fruntea mi se lăsa în jos ca şi cum eram forţat să dorm. Mi-am atins cagula şi pe mănuşă mi-a rămas gheaţa densă care se acumulase pe faţa mea. Dar în ciuda greutăţii ei, nu o simţisem acolo. Aveam pielea prea amorţită.

Când am ridicat privirea, Naoko era în faţa mea.

Chiar în faţa mea – ca o apariţie – ascunzând orice altceva din peisaj.

Aproape că am sărit imediat din cauza şocului. Pe faţă avea o vânătaie mare şi mov pe care nu o avusese în dimineaţa asta, care i se întindea de la ochiul drept până în jos pe obraz. Zvâcnea în vântul rece.

— Îmi pare rău, a şoptit ea. Am fost derutată.

— Naoko, am zis eu, întinzând mâinile. Eşti bine? Eşti…

— Harry? a zis Thomas din spatele meu.

M-am întors şi i-am văzut faţa îngrijorată.

— Eşti bine? Te-ai oprit.

— Eu…

M-am uitat iar în faţa mea.

Nu era nimeni acolo.

Doar traseul, şi Naoko încă era în fruntea grupului, mărşăluind înainte.

Extenuarea şi altitudinea mă făceau să halucinez – asta a fost. O viziune, un miraj, nimic mai mult.

„Concentrează-te pe urcat, mi-am spus eu. Concentrează-te pe paşi.”

Am clătinat din cap şi am mai făcut un pas în faţă.

— Scuze. Am avut un moment aiurea.

— Înţeleg, a răspuns Thomas, cu respiraţia greoaie. Nu m-am gândit niciodată că o să escaladez un munte. Nu prea am fost niciodată aventuros.

— Eu am urcat pe o trecătoare alpină în Noua Zeelandă, am răspuns eu. Dar, Dumnezeule, nici nu se compară cu asta. Abia simţeam altitudinea acolo.

— Nu cred că mai *există* nimic altceva ca asta. E magnific, a zis el. E ca o frântură din rai.

Am gemut. Frigul mi-a intrat prin piele şi mi-a ajuns în oase. Dacă ăsta era raiul, nu mă grăbeam deloc să ajung acolo.

În vârful următoarei culmi, Bettan ne-a făcut semn să ne oprim ca să ne odihnim. Am mormăit şi m-am forţat să fac ultimii paşi ca să pot să stau jos şi să-mi trag suflul. Nu mă aşteptasem ca urcuşul să fie deja atât de solicitant.

Dar când am ajuns şi eu pe creastă, totul a fost dat uitării. Privind în jos din acel punct înalt de observaţie, vedeam tot traseul pe care îl urcaserăm – o mare albă care cobora şi se împrăştia într-o pânză albastră strălucitoare. Acolo unde muntele se întâlnea cu oceanul, cerul de un albastru perfect se unea cu marea, întinzându-se spre infinit.

Soarele strălucea pe faţa mea, unde valuri de căldură binevenită topeau gheaţa şi îmi masau pielea. Sclipea în gheaţă şi în apă, făcând ca întreaga privelişte să fie strălucitoare. Zăpada avea o netezime care contura şi limpezea priveliştea. Privind în jos, vârfurile zimţate deveneau dealuri albe; stânca şi piatra se netezeau, întregul peisaj se unifica.

Aproape la unison, aşa cum expiri, ne-am întors cu spatele la mare şi ne-am uitat la uriaşul colos care se înălţa deasupra noastră.

Nu a vorbit nimeni. Cuvintele păreau insuficiente, de prisos. În faţa magnitudinii sale, comparaţiile şi metaforele păreau ridicole.

Acest munte – respinge limbajul. Îl face neputincios.

★

M-am gândit mult la Dumnezeu în ultimele zile, Hattie. L-am visat. E ciudat ce pot face chipurile din trecut. Nu am mai vrut să mă gândesc la El de mulţi

ani. Cât timp m-ai cunoscut tu, întotdeauna am făcut tot ce am putut ca să evit să mă gândesc la El. Îmi este ruşine să spun că asta îmi provoacă o mare durere.

Nu sunt credincios.

Am fost, cândva. Şi nu am fost, înainte de asta. Relaţia mea cu El, la fel ca majoritatea lucrurilor, a avut suişuri şi coborâşuri.

Când eram mic, lucrurile stăteau invers. Nu credeam că El există, Hattie, dar îmi era dor de El. Aveam o nostalgie pentru credinţă, deşi era ceva ce nu am experimentat cu adevărat niciodată. Acesta este probabil cel mai toxic gen de nostalgie – întărită de invidia faţă de cei pe care îi vedeam cum cred, *cred de-adevăratelea,* în scopul divin. Părinţii mei şi comunitatea lor de enoriaşi erau atât de siguri de locul lor în univers, de ce însemnau ei pentru el.

O, mă duceam la slujbă, şi la şcoala de duminică, şi studiam Biblia. Îmi doream atât de mult să cred, încât am crezut că pot să mă conving să o fac. Dacă îmi băgăm suficiente chestii despre Dumnezeu în cap, până la urmă avea El să găsească o cale de intrare.

Dar nu a intrat. Nu atunci. Nu am rămas decât cu o senzaţie profundă că îmi lipsea ceva. Ceva ce probabil fusese acolo cândva, dar nu mai era.

Totul s-a schimbat când a apărut Naoko.

Poate că o să ţi se pară ciudat, dar prima dată când m-am mutat cu Naoko, m-am simţit puţin ca un impostor. Vezi tu, Hattie, toată viaţa mea nu m-am simţit niciodată în largul meu cu ceilalţi, nu am înţeles niciodată graniţele complexe dintre minciunile nevinovate şi adevărurile ascunse care definesc interacţiunile sociale acceptabile. Matematica, ştiinţa, numerele şi unghiurile aveau logică pentru mine. Oamenii nu. Supravieţuisem prin imitaţie, în mare parte, chiar dacă imitaţia asta nu prea funcţiona.

Nu mai fusesem niciodată într-o relaţie romantică înainte, şi tot ce am înţeles despre cum *trebuia* să arate o astfel de relaţie adunasem observându-i pe

ceilalţi, mass-media şi lumea. Şi astfel am făcut tot posibilul ca să imit asta, ca să o fac fericită, dar asemenea credinţei mele în Dumnezeu, era ceva în treaba asta care suna fals.

Îmi aduc aminte că într-o seară i-am gătit cina, cam la o lună după ce ne-am luat noul apartament. Am vrut să fac din aceasta o ocazie specială, ceva drăguţ pe care îl puteam face pentru ea, ca să îi demonstrez că puteam să fiu şi eu grijuliu. Acum, tu ştii cât de groaznic gătesc eu, Hattie, şi pe atunci lucrurile stăteau la fel. De fapt, eram probabil şi mai rău la gătit.

La început, a fost iritată. Bucătăria întotdeauna fusese domeniul ei.

Dar eu *am încercat.* Am urmat reţeta cu precizie: am tocat ceapă atât de mărunt încât a dispărut şi am gătit puiul de două ori mai mult decât perioada recomandată, ca să fiu sigur.

Întreaga procedură a fost extrem de stresantă.

Când am terminat – şi, ca să fiu sincer, nici nu îmi mai aduc aminte exact ce am încercat eu să gătesc – a luat o gură, m-a privit fix în ochi şi a izbucnit în râs.

— Harry, e groaznic.

Am oftat.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Şi-a şters lacrimile de la ochi.

— Ţi-a plăcut să faci asta?

Mi-am plecat capul.

— Nu chiar.

— Păi, atunci de ce ai făcut-o?

— Pentru că… am zis eu, puţin frustrat. Asta fac oamenii, nu? Asta fac cuplurile normale. Pregătesc cina unul pentru altul.

A clătinat din cap, încă zâmbind.

— Nu dacă faci asta îngrozitor.

Partea pe care mi-o amintesc cel mai clar, mai mult decât orice altceva, a fost când mi-a luat faţa în mâini şi a zis:

— Nu am nevoie să te prefaci că eşti ca alţi oameni, Harry. Nu de asta sunt cu tine. Sunt cu tine

pentru că *nu* eşti ca alţi oameni. Pentru că văzând lumea prin ochii tăi, o văd atât de diferit. Şi pentru că…

A arătat spre mâncare, chicotind puţin.

— Pentru că eşti ridicol în mod frecvent şi e foarte amuzant de privit.

M-am lăsat în îmbrăţişarea ei, râzând împreună cu ea acum de dezastrul pe care îl făcusem, dar nu am putut să nu mă întreb de ce făcusem asta. Atunci mi-am dat seama că ea nu a stat niciodată, nici pentru o secundă, să se gândească dacă ce făcea ea era normal sau cum era perceput de ceilalţi. Ea trăia pentru ea. Făcea ce credea ea că este bine.

Am sperat că poate aveam să învăţ şi eu din asta.

Când l-am luat pe Santi la noi, era într-un proces de recuperare fizică. Făcuse pneumonie după ce dormise în zăpadă şi îşi pierduse două degete de la picioare din cauza degerăturilor. A fost nevoie să i le amputeze la spital. Dar l-am dus acasă şi, cu îngrijirile lui Naoko, starea lui se îmbunătăţea. Din păcate, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre partea emoţională.

Naoko şi-a luat concediu de la serviciu. Deşi îşi mai luase zile libere înainte, nu îşi folosise toate zilele de concediu în ultimii cinci ani. Aşadar, spitalul îi acordase o lună întreagă, în care a stat acasă şi a avut grijă de el, ca să se însănătoşească.

În ea s-a născut un simţ al determinării pe care nu l-am mai văzut înainte. Un foc. Muncea neobosit – ziua când Santi avea nevoie o de supă caldă, de pături sau o prezenţă blândă în cameră, noaptea, când se trezea speriat şi avea nevoie să fie ţinut în braţe în timp ce tremura, zdruncinat de furtunile interioare.

După o lună, am fost de acord că putem supravieţui cu un singur salariu. Din privirea ei, am ştiut că nu aveam nicio alternativă reală. A demisionat şi eu îi lăsam în fiecare dimineaţă ca să mă lupt cu ziua ce mă aştepta.

Nu am aflat niciodată ce i se întâmplase lui Santi, nu în detaliu. Regimul lui Pinochet era încă la

putere şi nu a existat vreo veste despre părinţii lui. Trecutul era hotărât să rămână trecut, refuzând să fie scos la suprafaţă, cu excepţia coşmarurilor băiatului.

Nu ştiu câţi ani avea pe atunci, dar noi am presupus că între şapte şi opt ani. Prea mic. Mult prea mic. Şi din cauza traumei lui, se purta ca şi cum era mult mai mic.

În ciuda conexiunii pe care am simţit-o cu el la spital, nu pot să spun că am avut o relaţie cu el la acea vreme. Încă nu vorbea şi abia se uita la mine. Nu îl vedeam niciodată ziua, şi la spital mă puneau să lucrez aproape în toate weekendurile. Când veneam acasă, se ascundea de mine, ca şi cum eram un fel de bau-bau sau un hoţ care venise să-l răpească. Când întorceam cheia în uşa de la intrare, auzeam zgomotul de picioare în timp ce fugea din sufragerie ca să se ascundă undeva – într-un dulap, în camera lui, în baie.

Nu m-am supărat din cauza asta. Nu chiar. Ce mă supăra era faptul că simţea nevoia să se ascundă, şi orice i se întâmplase de-l făcuse să fie aşa. Dar nu m-am simţit respins. Nu era vorba despre mine.

Dar îmi era dor de Naoko. Îşi petrecea mai tot timpul cu el, pentru că el avea nevoie de asta. Îmi era greu să nu simt că ratez ceva. Nu cu mult timp înainte ca Santi să intre în viaţa noastră, ne relaxam la sfârşitul unei zile lungi, cu un pahar de vin roşu şi o lumânare liniştită pâlpâind în colţ. Dădeam drumul la televizor şi vorbeam tot timpul – despre viaţă, despre medicină, despre lume.

Acum era prea ocupată să-l spele şi să-l culce ca să observe. Şi după ce termina, era prea obosită şi nu mai voia decât să doarmă. Uneori ne învredniceam să stăm treji şi să ne uităm la televizor ca înainte, însă nu mai era la fel. Nu mai vorbeam. Nu mai scoteam niciun cuvânt.

Era greu să nu fiu iritat de chestia asta. Mi-am spus că nu Santi mă irita, ci situaţia în sine. Dar nu era adevărat.

Şi odată cu aceste resentimente a venit un val copleşitor de vină cu care nu ştiam ce să fac. Stătea pe capul meu toată ziua, ca o bestie pe umerii mei. Îmi şoptea la ureche, îmi amintea că, în ciuda tuturor imaginilor pe care le aveam despre mine în postura de persoană bună care face lucruri bune, totul era o imagine care îmi acoperea dorinţele egoiste.

Am făcut singurul lucru pe care ştiam să îl fac – am muncit mai mult. Când eram acasă, mă ocupam de fiecare treabă pe care eram capabil să o fac – spălam rufele, făceam cumpărături, făceam curăţenie în apartament. Spălam toate vasele, chiar şi atunci când trebuia să iau cina în cealaltă cameră. Mă ocupam de tot ce puteam şi nu lăsam nimic pentru mine. Eram epuizat, supărat, aproape distrus.

Dar sentimentul de vină s-a mai atenuat, măcar puţin.

Până la urmă, Santi a ajuns să nu se mai ascundă atât de mult când veneam acasă. Îi vedeam făţuca privind după colţ când intram pe uşă: precaut, dar curios. O zbughea şi venea să vadă ce era în sacoşele cu cumpărături. Îi plăcea mult pâinea, orice fel de pâine, serios, dar chiflele erau preferatele lui. Dacă era vreo chiflă, o lua şi fugea cu ea.

Tot nu vorbea încă, după aproape şapte luni. Nu ştiam dacă va putea vreodată să vorbească.

Dar dragostea lui Naoko faţă de el era nemăsurată, şi era extrem de clar că asta nu avea să se schimbe niciodată. Când a sugerat să depunem actele pentru adopţie, nici nu s-a simţit că ar fi fost vorba de o întrebare. Devenise inevitabil – acest băiat făcea acum parte din vieţile noastre, şi întotdeauna avea să fie aşa.

Cu timpul, veneam acasă şi Santi mă aştepta la uşă. Nu mereu, nu în fiecare zi, dar era suficient. Naoko stătea aplecată în spatele lui, zâmbind şi ţinându-l îmbrăţişat, şi când uşa se deschidea, pe faţă îi apărea un zâmbet mare. Gângurea un „ooo” încet de fericire care încălzea toată camera, şi fugea spre mine, îmbrăţişându-mi picioarele.

În acele momente, nu am simţit deloc vinovăţie. Pentru că nu simţeam nici resentimente, nici tristeţe, nici extenuare. Doar dragoste, profundă şi puternică precum un râu, care curgea prin mine.

Într-o seară, când îi făceam baie, a ridicat mâna spre mine. Ţinea o bărcuţă în mână pe care o foloseam ca să se joace în cadă şi a dat din ea, gângurind. Era plină de bule.

— Ce e, Santi? am întrebat. Ce are barca?

El a chicotit spre mine, dând din ea.

— Prea multe bule?

A dat iar din cap, apoi a zis:

— Bule.

Încă îmi mai aduc aminte acel cuvânt – primul cuvânt pe care mi l-a spus mie – şi în ziua de azi. Claritatea din el. Certitudinea.

— Bule? am repetat.

— Bule.

M-am aplecat în faţă şi mi-am lipit fruntea de a lui. El a scăpat bărcuţa şi şi-a pus mâinile pe faţa mea. M-a ţinut aşa, în timp ce frunţile ni se atingeau şi a gângurit puţin. Şi dintr-odată, eram mai mult de doi oameni în acea încăpere. Eram trei: în acel spaţiu mic dintre faţa lui Santi şi faţa mea, era Dumnezeu. L-am simţit, mai puternic decât am simţit orice altceva în viaţa mea.

Fără să mă gândesc, am zis:

— Te iubesc, Santi, ştii asta, nu?

El a zâmbit, a dat din cap hotărât şi a spus:

— Bule.

În acel moment, în acea baie mică din apartamentul nostru din Londra, atunci am crezut.

★

Nu ştiu de ce mi-au revenit în minte aceste amintiri în timpul urcuşului. Poate că zăpada îngheţată îmi amintea de el stând în frig. Poate că faptul că am văzut-o pe Naoko a deschis cutia pe care m-am chinuit atâta să o ţin închisă, măcar pentru o clipă înainte să o pot închide iar. Au trecut mulţi ani de când nu m-am mai gândit la ei. Îi

închisesem departe de mine, alături de mulţi alţii, şi trebuia să am grijă să nu îmi reapară în cale acum. În faţa mea stătea o sarcină clară: trebuia să aflu ce a provocat apariţia acestui munte, ce a făcut-o pe Naoko să se transforme şi să o ajut să depăşească cele întâmplate.

★

Trebuie să fi fost în jur de unu când Naoko a început să ţipe. La început doar am simţit – o smucitură de funie, eram tras în faţă. Ne-am clătinat toţi, proptindu-ne bocancii în zăpadă pentru tracţiune. Apoi am auzit-o prin vânt – urlând şi ţipând la oamenii din faţă. Am ridicat privirea: se chinuia cu frânghia, încercând să se desfacă de ea şi să se elibereze din şirul nostru.

Palmer a luat-o înainte şi a apucat-o înainte să cadă într-o parte.

— Dă-mi drumul! a strigat ea, împingându-se. Lăsaţi-mă în pace! *Se uită. Nu* ar trebui să fiţi aici, niciunul…

Bettan s-a întors şi a pus mâinile pe umerii ei, trântind-o la pământ. Am încercat să fug la ea, dar nu îmi desfăcusem frânghia şi l-am tras pe Thomas înainte. Naoko încă ţipa.

Am căzut în genunchi şi am ridicat privirea la timp ca să-l văd pe Bettan cum ridică mâna şi o loveşte tare peste faţă. Capul ei s-a răsucit şi ea s-a cutremurat, căzând la loc în zăpadă şi rămânând mută.

— Ce dracu'? am strigat eu, desfăcându-mi harnaşamentul şi pornind furios în sus.

Bettan s-a întors spre mine.

— Treci la loc în şir.

— Dispari de lângă ea!

Am tras-o lângă mine, uitându-mă la faţa ei. Ea se uita în jos la zăpadă, cu ochii aţintiţi asupra pământului, cu obrazul înroşit.

— Naoko, eşti bine?

Nu a răspuns. Nu s-a uitat la mine.

— Ce naiba ai în capul ăla? am întrebat, uitându-mă urât la Bettan.

— Încetează cu sentimentalismele astea stupide, a răspuns el. E o verigă slabă – dacă o să se comporte aşa, merită consecinţele. Dacă vine cu noi sus, trebuie să stea în rând.

Palmer a venit în spatele lui. Doi gardieni au apărut în spatele ei, dar femeia a ridicat o mână şi au stat deoparte.

— Aşa îi faci pe oameni să te urmeze? am scuipat eu. Lovindu-i?

Bettan a făcut un pas furios spre mine.

— Haideţi să ne calmăm cu toţii, a zis Palmer, trăgându-l înapoi.

Bettan m-a sfredelit cu privirea.

— Să nu te aştepţi la simpatie din partea mea pentru că tu şi Nebuna aici de faţă aţi fost amorezi.

Mi s-a pus un nod în gât. Privirea mi-a zburat la Palmer.

— I-ai spus? Ai spus tuturor?

Bettan a râs.

— I-o trag maică-tii, care vorbeşte în somn, de acolo ştiu. Vino-ţi în fire şi *treci în rând.* Mai avem ore bune de mers şi nu am timp de prostii..

Am făcut un pas spre el, cu pumnii strânşi, până când cineva a pus o mână pe umărul meu. M-am răsucit şi l-am văzut pe Paznic aplecat deasupra mea.

— Haide, Harold. Să mergem. Nu merită – nu aici.

Am tras aer adânc în piept şi m-am întors spre Naoko.

Ea s-a uitat în sus la mine. I se forma o vânătaie, chiar sub ochi, care i se întindea pe tot obrazul.

Mai văzusem acea vânătaie înainte, în timpul urcuşului.

Se întâmplase asta deja.

— Eu… am mormăit.

Imagini cu sinuciderea sângeroasă a lui John mi-au revenit în minte. Imagini cu o faţă care devine mai tânără. Ce naiba se petrecea?

— Îmi pare rău, a murmurat Naoko. Am fost derutată. Să mergem.

— Dar…

Mi-a întors spatele şi a făcut un pas în faţă.

— *Să mergem.*

Nu puteam face nimic. Nu era momentul potrivit. I-am mai aruncat lui Bettan o privire plină de dispreţ înainte de a mă întoarce greoi spre Jet şi Thomas.

— Aşa! l-am auzit strigând în urma mea. Să pornim iar la drum fără prostii de-astea, da?

★

Cam după o oră, încă mă gândeam la întâmplare. Urcam o pantă stâncoasă şi îngheţată când Palmer a anunţat că vom face o scurtă pauză ca să mâncăm din gustări şi să ne odihnim pentru zece minute. Toată lumea s-a împrăştiat. Paznicul s-a dus ca să vorbească cu soldaţii, şi am privit-o pe Palmer cum se duce deliberat cât mai departe posibil de el. S-a aşezat şi şi-a mai băgat o gumă cu nicotină în gură.

Thomas s-a aşezat lângă mine, faţa lui fiind înfăşurată în straturi groase şi ochelari. La început nu prea am vorbit, fiecare încerca să-şi tragă suflul, sperând că mâncarea ne va linişti stomacurile şi că se va lupta cu durerile de cap provocate de altitudine. Vântul ne şuiera pe la urechi.

În timp ce mâncam, Jet a venit să stea şi el lângă noi. Şuviţe din părul lui roşu aprins îi ieşeau de sub cagulă.

— Hei, frate. Ce naiba s-a întâmplat mai devreme? Eu am apucat doar sfârşitul, dar a părut… destul de intens.

Am dat din mână, neputând să explic, nesigur cum să exprim ceea ce văzusem.

— Nivelul de tensiune e ridicat. E o situaţie periculoasă. Eu doar…

Am clătinat din cap, uitându-mă peste stânci, acolo unde Palmer vorbea acum cu Bettan. El era un subiect mai simplu; unul pe care îl înţelegeam destul de bine.

— Nu sunt sigur cât o să mai rezist să fiu condus de omul ăsta – nu cred că am mai văzut în viaţa mea un narcisist atât de obsedat de el însuşi.

Jet a aruncat o privire spre Bettan, şi apoi, pentru o secundă, s-a uitat la Naoko. Ştiam la ce se gândea, chiar dacă nu spunea asta: *Nu Bettan e punctul slab al acestei expediţii. Ea e.*

— Sigur, e un tâmpit, a zis Jet. Dar dacă e competent, mai contează? Adică, înţeleg, nu a fost deloc ok. Dar dacă poate să ne conducă pe toţi în siguranţă, nu asta e cel mai important?

— Mândria de genul acesta nu duce niciodată la nimic bun, a bombănit Thomas lângă mine, ridicându-şi ochelarii ca să se uite la noi.

Jet s-a încruntat.

— Nu e nimic rău să ai puţină mândrie. E bine să fii mândru de lucruri. Nu e vorba despre *păcat* sau ceva de genul aici, nu?

— Nu eu am menţionat păcatul, a răspuns Thomas.

Ochii lui ridaţi priveau blând.

— Ci tu.

Jet a ridicat din sprâncene spre mine şi a clătinat din cap, dar a lăsat-o baltă.

Palmer ne-a făcut semn să ne adunăm, şi am stat în cerc, cu hainele şi căciulile strânse bine pe noi ca să ţinem frigul departe.

— Privirea sus, a spus Bettan. Ne apropiem de o cascadă de gheaţă. E o secţiune aflată în mişcare continuă şi gheaţa care se topeşte este imprevizibilă. Se deplasează cam cu trei metri pe zi, ceea ce nu pare mult, dar dacă se aseamănă cu cascada de gheaţă Khumbu de pe Everest, să vă aşteptaţi la mişcări bruşte, căderi de gheaţă şi crevase neaşteptate. Pământul este înşelător aici. Nu vă jucaţi cu el.

S-a uitat la fiecare cu intensitate, ca şi cum ne arunca o provocare.

Dând din cap spre soldaţi, a zis:

— Eu şi băieţii am luat-o înainte acum câteva zile ca să pregătim nişte frânghii să vă trecem dincolo.

Odată ce am traversat-o, vom mai avea doar o scurtă jumătate de oră până la Tabăra Unu. Schimbăm poziţiile, aşa că Palmer o să preia conducerea împreună cu Sanderson, Parker şi Miller, şi pentru ca eu să pot fi cu ochii pe voi. Vă legaţi de frânghii şi mergeţi drept în faţă. Fără opriri, fără uitat după cai verzi pe pereţi, fără vorbit între voi. Deja am tras destul mâţa de coadă şi o să se ducă soarele dacă mai pierdem mult timpul. Dacă e vreo problemă, o să o rezolv eu. Eu nu pierd pe nimeni din echipa mea. E clar?

Am dat din cap aprobator cu toţii.

— E clar, fir-ar să fie?

— Da, am răspuns noi la unison.

M-am dispreţuit pentru că am spus-o înainte de a se forma cuvântul pe buze.

Unul câte unul, am urcat pe creasta din faţă, dar când am ajuns în vârf, a trebuit să mă opresc.

Când creasta atingea punctul maxim şi o lua în jos spre o vale mică, priveliştea din faţa noastră se deschidea. Mi-am protejat ochii: o lumină sclipitoare şi sidefată strălucea în timp ce soarele de după-amiază radia în tot peisajul. De-o parte şi de alta a noastră, stânci abrupte se ridicau, infailibile şi impenetrabile. Printre ele un râu din diamante. Gheaţa topită parţial era frântă în forme şi mărimi diferite care se roteau şi se învolburau, refractând lumina sub mii de unghiuri diferite. Albastrul domina paleta de culori, un amestec în spirală de cer deschis şi adânc de mare, dar mai erau şi alte culori: sclipiri de roşu şi portocaliu înflăcărate, stele minuscule de galben, şi sub acestea, acel alb profund, aproape magic, al cascadei de gheaţă.

Dar aveai puţin timp la dispoziţie ca să admiri. Când mi s-a tras de frânghie am fost anunţat că începeam.

Am mers în şir indian pe o culme de gheaţă care fusese pregătită cu o frânghie fixată în pioleţi. Se întindea ca un pod peste cascada de gheaţă, abia suficient de lată încât să stea unul din noi pe ea. Pământul era acoperit în întregime de gheaţă şi de

un strat subţire de zăpadă. Bocancii noştri scrâşneau prin ea. Din când în când, stratul de zăpadă se subţia şi ne alunecau puţin picioarele.

Fiecare pas era periculos. Am avansat încet, groaznic de încet. Rucsacurile noastre erau strânse de spate, dar grele, schimbând centrul nostru de greutate.

Fluxul de gheaţă de sub noi trosnea şi gemea în timp ce se mişca, percuţia şi vibraţiile creând o muzică din altă lume care să ne însoţească pe drum. Vântul şuiera ascuţit peste basul scârţâitor şi peste noi domnea o linişte de mormânt, ca şi cum ar fi fost o blasfemie să pângărim această atmosferă sinistră cu vorbe.

Ni s-a spus că ar trebui să ne ia cam o oră să traversăm această cascadă de zăpadă, dar înaintarea înceată şi în linişte începea să pară o eternitate. În depărtare, la marginea acestei culmi, dispărea şi drumul urcuşului se transforma din nou în piatră. Destinaţia noastră: pământ sigur şi tare.

Stâlpi de gheaţă stăteau de o parte şi de alta a sa, ca nişte gardieni albi.

Am continuat să mergem.

Un trosnet asurzitor mi-a explodat în urechi.

Toată culmea a tremurat, şi piciorul mi-a scăpat într-o parte pe gheaţă. M-am aplecat în faţă, apucând cu mâinile aerul. Picioarele s-au chinuit să se stabilizeze. Cizma stângă a aterizat pe o crustă de zăpadă groasă şi m-am redresat. Gâfâind, m-am îndreptat.

Chiar în faţă, Jet a alunecat şi a căzut într-o parte. Corpul lui s-a dat pe spate când s-a lovit de gheaţă, alunecând pe marginea crestei înguste.

— Aaa…

Strigătul lui a fost întrerupt de o smulgere bruscă a frânghiei lui care s-a prins şi bărbatul s-a oprit, suspendat în aer. Frânghia de care eram ataşaţi s-a întins şi l-a ţinut pe loc. Mijlocul meu a fost smucit înainte, carabina de siguranţă m-a tăiat în spate şi mi-am îndoit genunchii ca să mă ţin bine.

El atârna. Şi-a dus mâna la piept.

— Au.

Bettan era deja lângă noi – deşi nu am văzut cum a trecut de Naoko. S-a aplecat şi l-a prins pe Jet de mână ca să-l tragă în sus la loc.

— De asta avem frânghii de siguranţă, a zis el. Pentru greşeli ca asta.

— Pfiu! a strigat Jet. Zici că a fost cutremur!

— Eşti pe o cascadă de gheaţă, idiotule, a zis Bettan, clătinând din cap. O porţiune mare de gheaţă în mişcare. Ghici ce? Se mişcă.

L-am ajutat să îl tragă pe Jet la loc pe culme şi să se pună pe picioare. Bettan, fericit că Jet era prins cum trebuie, s-a întors. Cu un mic salt priceput, a sărit de pe culme, frânghia lui strângându-se în jurul mijlocului la fel cum făcuse şi a lui Jet. Dar aici, s-a folosit de avânt ca să se legene pe lângă Naoko – ca o maimuţă – până a aterizat pe culmea de gheaţă din faţa sa.

M-a impresionat felul în care şi-a mişcat picioarele, gândindu-mă la cum fiecare dintre noi făcea fiecare pas în ritm de melc.

Ăsta nu era teren periculos pentru un om ca Bettan.

Cam la trei sferturi din drum, o altă trosnitură ca de foc de armă a răsunat prin munte. În faţa noastră, o coloană mare de gheaţă – una care am crezut că e mai mult rocă – s-a rupt de la bază. Stătea la capătul cascadei de zăpadă, direct deasupra ieşirii stâncoase care avea să fie pasajul nostru sigur.

Vârful coloanei a alunecat, scoţând un şuierat strident ca de gheaţă tăind gheaţa. A început să cadă.

— Toată lumea să se ţină bine! a strigat Bettan, şi a apucat frânghia. *Ţineţi-vă!*

Ne-am grăbit să facem toţi la fel în timp ce obeliscul, la o înălţime de vreo zece metri, cădea ca o greutate moartă. S-a lovit de coloana de pe partea opusă şi întreaga vale s-a cutremurat iar, dar de data asta eram pregătiţi.

Mi-am înfipt cu putere picioarele în pământul tare şi cu braţele am apucat bine de frânghia sigură.

Culmea s-a crăpat sub noi şi a părut că avea să se spargă, dar a rezistat.

Eram în siguranţă.

Sau aşa am crezut eu.

— Fir-ar! a strigat Bettan. Bun, va trebui să ne mişcăm rapid acum. Foarte rapid.

— Ce e? a strigat Paznicul din spate.

Bettan a arătat spre coloană. Nu căzuse de tot, ci zăcea pe jumătate căzută, suspendată de cealaltă coloană de care se lovise. Încă scârţâia şi gemea, gravitaţia şi gheaţa luptându-se una cu alta ca să preia controlul.

— Chestia asta nu o să reziste foarte mult. O să cadă în curând, şi când o să cadă…

Nu a mai fost nevoie să spună restul. Chiar sub coloană se aflau poteca îngustă şi stâncoasă care ducea afară din vale şi aflorimentul în care fusese ancorată frânghia noastră de siguranţă.

Singura noastră ieşire.

— Mergem repede şi mergem acum! a strigat înapoi spre noi. Aveţi grijă la picioare, ţineţi frânghia, n-o lăsaţi moale. Palmer dă ritmul.

Acestea fiind spuse, colonelul Palmer a pornit înainte.

Nu era chiar un alergat – nu avea cum. Gheaţa încă era prea înşelătoare şi drumul era prea îngust. Nici măcar agăţaţi de frânghie, nu puteam să prindem prea mare viteză. Dar am încercat. Am lăsat deoparte precauţia şi am mers cât de repede ne permitea traseul.

Eram ameţit din cauza adrenalinei şi a altitudinii. Am încercat să trag aer adânc în piept, dar am simţit că nu e nimic acolo.

Un picior în faţa altuia.

Mi s-a strâns pieptul de durere.

Dacă reuşeam, puteam să mă odihnesc. Puteam să mă opresc. Puteam să respir.

Am încercat să îmi menţin privirea atentă la picioare, nu la culmea de sub mine. În timp ce ne apropiam de capăt, crevasele de o parte şi de alta se adânceau – prăpastia era acum de cinci, apoi zece,

apoi patruzeci sau cincizeci de metri. Mi s-a zvârcolit stomacul de greaţă în timp ce eram tras înainte de ritmul lui Palmer.

Un picior în faţa celuilalt.

Coloana a scârţâit puternic. M-am uitat repede să văd cât de departe eram şi am văzut-o pe Naoko alunecând.

Piciorul i-a luat-o într-o parte pe gheaţă şi s-a răsturnat.

Am icnit, mi s-a ridicat greaţa în gât.

Cu o singură mişcare, Bettan s-a întors şi a apucat frânghia ei cu mănuşa, trăgând-o în sus.

Înapoi pe culme, stabilă, s-a îndreptat de spate şi Bettan a împins-o ca s-o facă să meargă în continuare.

O altă trosnitură puternică a ajuns până la noi. Pământul s-a cutremurat. O fisură se adâncea la jumătatea coloanei căzute, străbătându-i suprafaţa ca un fulger.

— Mergeţi, *acum!* a strigat Bettan.

Palmer a mărit pasul – nu alergam. *Fugeam.* Alergam pe o fâşie subţire de gheaţă alunecoasă, deasupra mării de cioburi de diamante şi de moarte, prinşi doar de o frânghie mică.

Picioarele îmi ardeau. Plămânii îmi luaseră foc.

Un picior.

În faţa celuilalt.

Ieşirea era la doar douăzeci de metri în faţă.

Aveam să reuşim.

Aveam să reuşim.

Am simţit coloana căzând înainte să o văd. Eram prea concentrat pe picioare. Pe echilibru.

Când pământul s-a zdruncinat, m-am agăţat cât de tare am putut de viaţă, răsucindu-mi corpul în frânghie pentru siguranţă. Dar a fost în zadar. Coloana căzătoare s-a prăbuşit în munte chiar în locul unde era ancorată frânghia şi aceasta s-a rupt.

Frânghia de siguranţă a rămas moale.

Încă sprijinit în ea, cu o jumătate de secundă prea târziu, am căzut, răsturnându-mă peste culme. Pieptul mi s-a izbit de gheaţă, durerea ridicându-se

în coaste. M-am luptat, alunecând peste marginea prăpastiei, în crevasă.

O bătălie fără sorţi de izbândă cu propria mea greutate, împotriva gravitaţiei.

Am sfâşiat gheaţa, încercând să mă prind de ceva, dar nu era nimic.

Numai ţipete.

Peste tot în jurul meu.

Ţipete.

O mână m-a tras de gulerul gecii şi m-a ridicat. M-am răsucit şi l-am văzut pe Thomas – care gâfâia de extenuare. Cu o mână se ţinea de un târnăcop înfipt în gheaţă. Cu cealaltă mă trăgea înapoi pe culme.

— Mulţumesc, am zis eu, întinzându-mă pe culme. Doamne, mulţumesc.

Privirea mi-a zburat la scena din jur: coloana căzuse, lovindu-se de ieşire, dar nu o acoperea de tot. Încă mai exista un pasaj îngust printre rămăşiţe. Încă mai era o cale de ieşire. Palmer deja era acolo, la vreo cincisprezece metri în faţă, ajutându-i pe oameni să treacă. Nu căzuse nimeni. Toată lumea era încă cu noi, unii pe jos, alţii ţinându-se de târnăcoape. Bettan stătea drept, încă menţinându-şi cumva echilibrul perfect. Striga ceva la noi, dar nu-l auzeam din cauza vântului.

Apoi am văzut: culmea în sine se crăpa.

Suprafaţa pe care stăteam noi.

Impactul provocase o fisură în ea – se destrăma.

— Să mergem! a strigat Thomas, încercând să mă ridice în picioare.

În faţă, am văzut-o pe Naoko trecând pe stânca sigură, apoi pe Jet. M-am ridicat împleticit, electrizat de panică, adrenalina curgându-mi prin vene.

Gheaţa s-a crăpat şi ne-am îngrămădit, ţinându-ne unii de alţii.

Culmea încă rezista.

Când mai aveam doar câţiva metri, Thomas a sărit, trăgându-mă după el, şi am aterizat pe stâncă, cu Paznicul pe urmele noastre.

În siguranţă.

M-a cuprins un val de uşurare.

M-am ridicat în picioare, mă durea tot corpul. M-am uitat în spate la pasajul periculos pe care îl traversaserăm, gâfâind, încercând să-mi trag suflul. Dar era ceva ciudat acolo: două linii negre pe partea cealaltă a cascadei de gheaţă. M-am încruntat, încercând să-mi dau seama ce erau.

— Poţi să… am încercat eu să zic, dar vocea mea a sunat ca un şuierat.

Nu asculta nimeni. Toată lumea îşi revenea. Acum eram în siguranţă, ne desfăcuserăm cu toţii de funiile şi ne odihneam.

Am mijit ochii. Nu erau nişte linii.

Erau oameni.

Două siluete în gheaţă – feţe acoperite de cagule. Cumva, erau jos în interiorul cascadei de gheaţă, privind în sus. Arătau spre noi. Unul dintre ei era legat de o frânghie, tras pe jumătate în sus pe o stâncă.

— E cineva acolo jos.

M-am întors spre ceilalţi.

— Puteţi să îi vedeţi?

Naoko s-a apropiat de mine şi a spus cu vocea ei blândă şi distantă.

— Eu… îi ştiu.

— Ce?

Nu a răspuns; în schimb, a făcut câţiva paşi în faţă, dincolo de stâncă şi înapoi pe culmea de gheaţă din care tocmai evadasem.

— Naoko, stai!

M-am întins să o apuc de braţ, dar ea a alunecat departe, ca o fantomă.

Nu s-a oprit – a continuat să meargă, cu mâinile întinse, blocată în această viziune. Cinci paşi, apoi zece. Nu se uita încotro mergea.

Când piciorul ei s-a lovit de crăpătura din gheaţă, aceasta s-a spart. Culmea s-a despicat cu violenţă, parcă cu încetinitorul, şi a căzut.

Am rămas înlemnit.

Nu a avut timp să se apuce de nimic.

Nu a avut timp să fugă.

Pământul înfometat s-a deschis sub ea.

Printre bătăi de inimă, un corp a zburat pe lângă mine.

M-am dat înapoi de surprindere, căzând pe pământul pietros. Am recunoscut persoana când, fără să se oprească, a înfipt un târnăcop în gheaţă, cu frânghia ataşată de corp.

Cu un salt extraordinar, Roger Bettan s-a aruncat de pe stâncă, în întunericul de sub noi.

S-a întâlnit cu Naoko în aer.

Braţele lui s-au înfăşurat în jurul corpului ei care cădea şi a lovit-o, trăgând-o spre el. Frânghia s-a întins când cei doi s-au legănat înapoi pe faţa peretelui de piatră. El s-a răsucit când a lovit peretele, umărul şi braţul lui protejând-o pe Naoko ca să nu se rănească.

Au stat atârnaţi acolo un moment înainte să îmi revin din starea de şoc. Restul echipajului era în mişcare în jurul meu, trăgând de frânghie. Ne-am strâns cu toţii, trăgându-i pe Naoko şi Bettan în sus până au ajuns iar pe pământ singur.

Când Bettan s-a ridicat în picioare, a stat drept. Vântul îngheţat îi ridica ciucurii hainei în sus şi îi flutura părul şi, pentru o secundă tulbure, am simţit că mă uit la un fel de zeu montan – nu un om, ci o forţă a naturii. Arăta ca şi cum nici nu depusese mare efort.

S-a aplecat şi i-a oferit o mână lui Naoko, trăgând-o în sus.

— V-am spus, a zis el. Eu nu pierd pe nimeni din echipa mea.

Am păşit stângaci, punând o mână grea pe umărul lui.

— Mulţumesc, am zis eu. Mulţumesc pentru că ai salvat-o.

El s-a uitat la mine cu dispreţ şi şi-a dat ochii peste cap.

— Du-te dracului.

★

Am ajuns în siguranţă la Tabăra Unu chiar înainte să apună soarele – formată din nişte corturi şi cabane construite la întâmplare în faţa stâncii. Era mai mică decât Tabăra de Bază, dar prezenta totuşi toate semnele cum că aceasta era o operaţiune mai mare: corturi pentru fiecare dintre noi, clădiri portabile, mese şi scaune. M-am întrebat câţi oameni mai traversaseră acest drum primejdios înaintea noastră şi câţi dintre ei supravieţuiseră.

Dimineaţa următoare avea să se ţină o şedinţă de informare ştiinţifică. Eram prea obosiţi ca să mai vorbim în seara aceea. Am mâncat repede şi m-am retras în cortul desemnat mie, înfăşurându-mă în cât mai multe straturi de haine.

Am încercat să îi mulţumesc lui Bettan iar, dar în ciuda faptei sale eroice, părea la fel de tâmpit ca întotdeauna. Încerc să nu îl urăsc, chiar încerc, dar nu sunt sigur că îmi iese.

Nu ştiu cum o să primeşti aceste scrisori. Evident că nu am cum să le trimit de aici. Am decis să le scriu în continuare totuşi şi să le colecţionez. Poate când o să te revăd, o să fie o poveste bună. Poate o să le citim împreună, tu şi cu mine, în faţa unui foc trosnind. Poate, dacă o să mai fiu în viaţă.

Trebuie să mă odihnesc. Nu am mai vorbit cu nimeni despre oamenii pe care i-am văzut eu şi Naoko. Nu am vorbit despre bărbatul cu faţa care se schimba, sau viziunea despre viitor pe care am avut-o. Încă nu sunt sigur în cine să am încredere. E ceva la locul ăsta – altitudinea, frigul, mărimea lui colosală – care îmi oprimează mintea. Nu vreau ca echipa să creadă că sunt nebun.

O să vorbesc cu Naoko mâine, despre ce a văzut. O să aflu adevărul.

Trebuie.

Nu suntem singuri.

Vineri, 25 ianuarie 1991

Sfârşitul după-amiezii
Tabăra Unu

Draga mea Harriet,

Azi-noapte am visat cum cad. Nu am alunecat şi nu m-am răsturnat. Nu am călcat prost şi nici nu am sărit de pe o stâncă.

Doar cădeam, prin beznă şi neant.

Nu vedeam decât întuneric. Nimic care să îmi spună că sunt în cădere în afară de vântul care mă plesnea peste faţă, de frigul de pe piele.

Nu exista un capăt. Nicio limită. Nici simţ al timpului. Doar o cădere eternă.

Şi în ciuda vidului senzorial – nici atingere, nici miros, nici văz şi nici auz – am simţit cum cineva cade împreună cu mine, prin întuneric. Mai era un om acolo, doar că prea departe ca să ajung la el. Am întins degetele, dând să-l apuc, dar am întâlnit numai aer.

M-am trezit înfrigurat. Transpirând. Gâfâind.

Nu cred că ar fi trebuit să venim aici, Hattie. Nu e de noi aici.

★

Şedinţa ştiinţifică fusese primul lucru programat pentru acea dimineaţă. Noaptea, în ciuda viselor mele ciudate, a fost una neliniştită – un amestec de oboseală, frică, intrigă şi ceea ce am presupus a fi desincronizare a fusului orar. În ultimele zile fusese atâta confuzie încât ritmul meu circadian părea să mă fi abandonat. Am dormit neregulat, în reprize scurte. O oră acum, două ore mai încolo. Frigul năprasnic nu mă ajuta, şi în timp ce mă înfăşuram în straturi groase de haine în sacul de dormit, picioarele mi-au rămas îngheţate toată noaptea. Mă rog să nu simţi niciodată acest frig, Hattie, nici măcar în cele mai reci ierni. Niciun om nu ar trebui să fie supus la aşa ceva.

Traiul în lumea modernă a dus la o uitare ciudată în mine. Creierul meu nu se aştepta să dea peste un frig care să nu poată fi reglat cu o apăsare de buton, un întuneric care să nu poată fi alungat cu un întrerupător. Am uitat cum e cu adevărat sălbăticia: inflexibilă, fără inimă, intransigentă.

Când a răsărit soarele, a fost o uşurare. Era o nouă zi, şi speram că voi primi nişte răspunsuri la multele întrebări pe care le aveam.

Îmi simţeam capul mai puţin înceţoşat decât ieri. Paznicul avea dreptate, corpul meu deja începea să se aclimatizeze cu altitudinea. Am început să pun la îndoială anumite lucruri pe care le văzusem – chiar să fi fost nişte viziuni din viitor, sau doar halucinaţiile minţii mele lipsite de oxigen?

În timp ce priveam orizontul, mi-a trecut ceva prin cap: muntele acesta este un deşert. Există doar zăpadă şi gheaţă şi puritatea luminii soarelui la o altitudine mare. Nu există nimic viu, niciun animal şi nicio plantă. Omul prin natura lui se îndreaptă în mod firesc spre locurile unde abundă viaţa – aşezări în apropierea râurilor şi a coastelor, la marginea cursurilor de ape. Şi totuşi iată-ne aici, urcând anevoios. Nu ar trebui să fie aşa. Locul nostru nu e aici.

M-am întors şi m-am uitat în sus la vârf, care încă era cu mult deasupra noastră. Imensitatea lui gargantuescă se înălţa deasupra mea, forţându-mă să lupt cu sentimentul inutilităţii expediţiei noastre şi a tot. Absurditatea aducea cu sine o intensificare a percepţiei de fiinţe muritoare. Am ajuns să mă gândesc la Naoko, întrebându-mă dacă era bine. Imaginea cu ea căzând îmi revenea iar şi iar în minte. Nu mai era un capriciu ştiinţific, vreo expediţie curioasă. Evenimentele de ieri au adus acest lucru în prim plan: deciziile luate aici ţin de viaţă şi moarte.

Merita să continuăm?

Trebuia să mă duc la şedinţă. Indiferent de temerile mele, existau prea multe mistere aici ca să le las în urmă. Eram determinat să vorbesc cu

Naoko între patru ochi, însă mai întâi speram ca ea să ne împărtăşească experienţa avută. În drum spre clădirile portabile, nu am putut să nu observ că şi aici cei trei soldaţi pe care îi aduseserăm cu noi patrulau în ture. Se plimbau prin tabără în linişte, ca şi cum făceau parte din peisaj. Nu deviau niciodată, nu se abăteau niciodată de la traseul lor prestabilit.

M-am dus la unul dintre ei şi am întins mâna.

— Harold Tunmore. Nu pot să cred că nu am reţinut cum te cheamă.

— Soldat Parker.

Vocea lui era dură şi tăioasă, cu pronunţie sacadată. Mi-a strâns mâna scurt şi ferm. Poate că unul dintre bărbaţii aceştia ar putea să îmi dea o parte din răspunsurile pe care le căutam.

— Şi *tu* cum ai ajuns să fii băgat în treaba asta?

El a ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea să pun întrebări. Am primit ordine şi m-au trimis aici.

— A, da, bineînţeles. Şi la ce unitate ai fost staţionat? am insistat eu.

A zâmbit şi a ridicat puţin din sprâncene.

— Oi fi eu soldat, dar nu sunt idiot.

Am râs.

— Nu, sigur că nu. Păi, e frig aici afară. Dacă pot să-ţi aduc ceva, să îmi spui. Faci o treabă bună. Nu-mi vine să cred că eşti aici de unul singur. Ai stat toată noaptea?

— Mulţumesc, Harold. E tura mea. Am preluat după Sanderson la miezul nopţii, şi Miller a avut noaptea liberă ca să bea o bere în cortul lui. Devine morocănos dacă nu are parte de timp singur şi o bere măcar o dată pe săptămână.

— Păi, îl înţeleg la treaba asta. Doar ca să fie clar, de ce ziceai că ne păzeşti?

Zâmbetul lui Parker s-a lăţit puţin – şi în ciuda aerului său dur, zâmbetul era surprinzător de blând.

— Eu încerc doar să vă ţin în viaţă. La revedere, Harold.

Acestea fiind spuse, s-a întors şi a plecat.

M-am gândit pentru o clipă să-l urmez, dar mi-a atras atenţia agitaţia din cabana unde se ţinea şedinţa.

— Ce vreau eu să spun este că ar trebui să *ni se zică.*

Vocea lui Jet era purtată de vânt, subţire şi suficient de tare încât să treacă prin pereţi. Voci înăbuşite au răspuns după uşa închisă. Am urcat treptele de metal şi am deschis-o.

Jet şi colonelul Palmer stăteau faţă în faţă.

— Nici măcar nu ştim ce facem aici, a insistat el. Nu chiar.

— Vi s-a spus tot ce ştim până acum, a răspuns Palmer.

Aceasta stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate şi o expresie de încordare pe chip. Thomas stătea tăcut lângă ei.

— Nu v-am minţit cu nimic.

— O minciună prin omisiune tot minciună este, am spus eu, intrând în colibă.

Femeia s-a întors să se uite la mine.

— Haideţi să fim sinceri: nu ştim pentru cine lucraţi, aşa că, prin extensie, nu ştim pentru cine lucrăm *noi.* Nu ştim multe despre tabăra asta sau de cât timp se află aici. Nu ştim aproape nimic despre ultima expediţie. Vorbiţi despre cum aţi adunat cele mai strălucite minţi din lume, şi totuşi vă aşteptaţi să ne purtăm ca nişte naivi atunci când afirmaţi că ne-aţi spus totul. Având în vedere circumstanţele, pare stupid.

— Normele noastre nu implică răspândirea informaţiilor înainte să fie confirmate. Speculaţiile nu ajută pe nimeni.

— Of, haide, a răspuns Jet. Nu e tocmai asta treaba noastră, să speculăm? Nu tocmai de asta ne aflăm aici? Dacă o să ne riscăm vieţile aici sus, dacă o să *murim* aici…

Uşa s-a izbit în urma mea. M-am întors şi l-am văzut pe Paznic.

— Mi se pare că avem programată o şedinţă de informare ştiinţifică, a zis el calm. Şi totuşi,

întârziaţi începutul acestei şedinţe plângându-vă că nu vi se răspunde la întrebări. Pare puţin contraproductiv.

Palmer şi-a strâns buzele într-o linie subţire.

— Mulţumesc, domnule maior. Chiar voiam să trec la asta.

El a zâmbit cu graţie şi femeia s-a întors spre noi.

— Dacă doriţi să luaţi loc, a continuat ea. Mai avem de prezentat două persoane.

Ne-am aşezat, dar se simţea o tensiune subtilă plutind în aer. Nemulţumire. Neîncredere. În consecinţă, liderii noştri nu ar fi trebuit să fie surprinşi. Au angajat cercetători; chiar credeau că o să investigăm numai unde ne arătau ei?

Ni se ascundeau lucruri – asta era clar –, dar promisiunea unor răspunsuri legate de acest munte misterios a fost de ajuns ca să ne reducă la tăcere.

Paznicul a luat loc lângă noi, cu faţa la Palmer, rânjind. Şi deşi tocmai îi sărise în ajutor, nu am putut să nu simt că se alinia de partea noastră. Se trăgeau nişte linii de război.

M-am uitat în jur. Thomas stătea într-un colţ, uitându-se peste nişte notiţe. Naoko nu era acolo. Şi nici Bettan.

Palmer a dat din mână spre o uşă către o altă secţiune a clădirii şi pe acolo au intrat doi oameni. Prima era o femeie mai în vârstă – o faţă palidă plină de riduri şi caracter – îmbrăcată în haine surprinzător de spartane pentru frigul actual: nişte pantaloni de trening, o bluză şi un pulover cu nasturi gri şi subţire. Avea o servietă groasă.

În spatele ei a intrat un bărbat înalt, peste 1,80 m. Prin contrast, el părea îmbrăcat prea gros. Mănuşi, căciulă, fular, întregul echipament de alpinist, deşi aici eram protejaţi de vântul puternic. Avea mersul puţin ciudat, ca şi cum şchiopăta puţin sau mergea împiedicat. S-a aşezat în colţ şi a pus picior peste picior.

Femeia a oprit în faţa noastră şi şi-a deschis servieta.

— Aceasta este doctor Polya Volikova, a prezentat-o Palmer. Biologul şi liderul echipei noastre ştiinţifice. Şi acesta este doctor Neil Amai, antropologul nostru. Ei au ajuns cam cu două săptămâni în urmă.

Polya a scos un laptop din servietă şi l-a pus pe masă. M-am holbat la ea, vrând în acelaşi timp să vorbesc şi fiind nesigur ce să zic. E o senzaţie ciudată când îţi întâlneşti idolul: când îl vezi în carne şi oase e ca şi cum ceva lipseşte. Ceva nu prea se potriveşte. Nu ar trebui să stau aici, m-am gândit eu, în faţa unui om de ştiinţă de calibrul Polyiei Volikova, la fel cum nu ar trebui să stau la masă cu Da Vinci sau să împart o pâine cu Galileo.

Era evident că ea avea să conducă şedinţa.

— Aceasta este Tabăra Unu, a spus ea.

Vorbea cu un accent rusesc puternic şi o voce dură şi glacială.

— Este important să stabilim un reper pentru anomaliile noastre înainte să urcăm mai mult de atât. Cine este geologul?

Thomas a ridicat mâna.

— Bun, a zis ea. Tu începi.

— Hm?

— Observaţiile tale de până acum.

A gesticulat spre partea din faţă a camerei, apoi s-a aşezat. Şi-a scos un jurnal mic şi un pix, uitându-se la el cu nerăbdare.

— Aa.

S-a ridicat nesigur.

— Da, păi. Bine atunci.

S-a dus în partea din faţă a camerei, s-a încruntat şi a stat o clipă ca să se adune.

— Păi… este clar că ne aflăm pe un munte.

Eu am râs, deşi nu a mai râs nimeni. Thomas mi-a aruncat un zâmbet recunoscător.

— Şi la munţi chestia e că, a continuat el, sunt hazarduri ale geografiei şi ale timpului. O fi apărut el abia acum câteva luni, însă toţi munţii vin din pământ – piatra ne spune poveşti.

S-a sprijinit de biroul din spate, cufundându-se într-un discurs cu un ritm stabil.

— Când se formează munţii, ei sunt forţaţi să se ridice de forţe geografice adânci, de-a lungul mileniilor – vârful este mult mai bătrân decât partea de jos. Ascensiunea, în multe feluri, este mai puţin despre mişcarea în sus în spaţiu şi mai mult despre mişcarea înapoi în timp. Geologii victorieni obişnuiau să numească munţii „marile cărţi din piatră" – ei sunt arhivele planetei noastre. Cu instrumentele corecte, putem să citim această carte.

— Şi ce ai citit? am întrebat eu.

— O poveste foarte ciudată, într-adevăr. Când am ajuns prima dată, am observat că baza e formată în mare parte din rocă batolită – eu presupun că este mezozoică după structură, ceea ce are logică pentru această parte a lumii şi această zonă. Este fără îndoială o nebunie totală faptul că un munte de mărimea aceasta nu are un lanţ montan care să-l însoţească, dar va trebui să las această discuţie pentru mai târziu. Dar pe măsură ce am urcat, acea rocă s-a transformat într-un amestec de rocă sedimentară din epoca neozoică şi ceva ce pare a fi rocă metamorfică precambriană, care este complet diferită din punct de vedere geografic. Acum ne aflăm la Tabăra Unu şi încep să văd mai mulţi batoliţi şi mai mult granit sub gheaţă, *pe deasupra.* E aproape ca şi cum cineva a tăiat trei munţi diferiţi şi i-a pus unul peste altul.

— Ce ar fi putut să provoace asta? a întrebat Polya.

Thomas a ridicat din umeri.

— N-am idee. Dacă ar fi fost posibil, aş fi spus că arată ca şi cum muntele ar fi călătorit.

Jet a ridicat privirea.

— A călătorit?

— Ca şi cum a petrecut ceva timp fiind împins afară din pământ în Asia, apoi puţin în cele două Americi, apoi altundeva. Roca este… ei bine, e de *peste tot.* Şi asta e… păi, de fapt asta e tot ce am.

Polya a dat din cap, notându-şi ceva în jurnal.

— Bun. Chimistul?

Jet s-a uitat la mâinile sale şi apoi în jur. S-a uitat la mine mai întâi, apoi la Palmer, care stătea în colţ.

— Nu am nimic de împărtăşit acum. Eu… am nevoie de mai mult timp cu echipamentul de aici.

— Notat, a răspuns Polya, aproape imediat. Fizicianul?

M-am dus în faţa camerei, gândindu-mă între timp ce ar trebui să comunic şi ce ar trebui să ţin pentru mine. Jet proceda bine în situaţia asta? Nu aveau încredere în noi ca să ne ofere toate informaţiile de la cei de sus, aşa că noi câtă încredere trebuia să avem în ei?

Şi Naoko unde era? Văzuse mai mult decât oricare dintre noi – ea de ce nu lua parte la şedinţa asta?

— Nu am nicio dovadă concretă, am zis eu, dregându-mi glasul, însă avem în această încăpere nişte oameni extrem de inteligenţi, aşa că mi-ar plăcea să ne gândim împreună la nişte lucruri. Am fost adus aici ca să cercetez nişte anomalii fizice, fără îndoială legate de cum a apărut din senin un munte de o asemenea mărime, dar principalul lucru la care mi-a stat capul de când am ajuns aici a fost timpul.

Polya a ridicat din sprâncene, dar nu a zis nimic.

— Acum suntem doisprezece oameni aici sus la Tabăra Unu. La Tabăra de Bază, erau mult mai mulţi. A vorbit vreunul dintre voi cu ei?

Palmer s-a foit în partea din spate a camerei, nesimţindu-se în apele ei. Paznicul i-a aruncat o privire, dar femeia l-a ignorat. Nu a vorbit nimeni. Vântul zguduia pereţii clădirii ca un intrus care încerca să intre peste noi.

Thomas a ridicat o mână.

— L-am întrebat pe unul dintre ei de cât timp se află tabăra acolo. Nu a vrut să-mi zică. Dar am insistat, şi a zis că „înfiinţarea oficială a taberei a avut loc acum şase săptămâni”.

A clătinat din cap.

— E ciudat că spun asta, dar am avut impresia că a părut ranchiunos când mi-a zis-o, sau chiar batjocoritor.

— Ei cred că sunt aici de ani buni, a zis Jet încet. Decenii, chiar. Am încercat să îţi zic jos la… Dar sincer, nu s-au exprimat foarte clar.

Paznicul a deschis gura puţin şi s-a uitat iar la Palmer. Ea a dat din cap aproape imperceptibil şi bărbatul a închis gura. O altă mică interacţiune – dar confirma o suspiciune pe care o aveam de ceva timp. Amândoi ştiau asta deja.

Cât de multe ne ascundeau?

Paznicul a oftat şi spuse:

— Păi, este clar că nu are logică ce a zis membrul personalului din tabără cu care ai vorbit.

— Şi totuşi, a reluat Thomas, întorcându-se încet în apele tulburi ale conversaţiei, nu am avut cum să nu simt, atunci când vorbeam cu ei, că eu sunt cel care nu are sens.

— Bun, am spus eu.

Nu voiam să îi antagonizez pe Palmer şi Paznic mai mult decât era necesar.

— Şi supravieţuitorii ultimei expediţii. Dacă vorbim despre anomalii temporale. Naoko era…

Am făcut o pauză, uitându-mă în jurul camerei. Mi s-a părut ciudat să vorbesc despre ea când nu era aici.

— Ea înregistra timpul. Părea să creadă că se află aici de mai mult timp decât în realitate. Şi a mai fost şi John, pe care l-am întâlnit după ce a fost adus de pe acest munte.

— El pretindea că poate să vadă în viitor, a mormăit Palmer.

Am ridicat din sprâncene, surprins că se alăturase discuţiei.

— Nu a pretins, am clarificat eu. Orice făcea, nu exista niciun pic de falsitate în asta. Poseda o abilitate de a vedea lucruri care încă nu se petrecuseră. Aşadar, iată experimentul meu de gândire – dacă luăm treaba asta ca fiind adevărată, ce *ar putea* să provoace astfel de lucruri?

— Lucrurile încetinesc pe măsură ce te apropii de viteza luminii. Teoria relativităţii, nu? a intervenit Jet, frustrarea lui iniţială fiind depăşită de problema din prezent. Acum, ştiu că nu alergăm prin spaţiu aici sau ceva de genul ăsta. Dar nu este un fenomen similar? Timpul se mişcă mult mai încet pentru oamenii care sunt în rachete şi călătoresc atât de rapid, decât pentru oamenii care sunt acasă.

Am dat din cap.

— Sau gravitaţia. Einstein a presupus că dacă te apropii de o gaură neagră, timpul ar încetini, sau chiar s-ar opri, din cauza forţei imense a gravitaţiei. De fapt, cu cât eşti mai aproape de un corp care emană niveluri înalte de gravitaţie, cu atât timpul încetineşte mai mult. Se întâmplă la nivel infinitezimal, dar din punct de vedere tehnic, timpul se mişcă mai încet pentru oamenii de pe pământ decât pentru cineva care este, să zicem, în vârful unui zgârie-nori, pentru că acea persoană este mai departe de planetă.

— Frate, îmi aduc aminte de prima dată când mi-a zis cineva asta.

Jet s-a întors spre mine, cu o uimire ca de copil în ochi.

— Şi încă mă impresionează de fiecare dată. Universul este atât de mişto.

N-am avut cum să nu zâmbesc în faţa optimismului lui, în ciuda circumstanţelor – bucuria lui faţă de felul ciudat în care funcţionează lumea. Mi-a adus aminte, pentru o jumătate de secundă, de Santi şi plăcerea pe care o găsea în lucrurile mărunte. Dar când acea amintire mi-a revenit, la fel a revenit şi o negură, care îmi apăsa greu în minte.

Liniştea a umplut camera. Uşa a zdrăngănit în balamale, vântul bătea cu violenţă.

— Deci, a adăugat Thomas, umplând golul. Ori ne mişcăm aproape de viteza luminii, ori suntem aproape de o gaură neagră. Interesant. Şi partea cu văzutul în viitor?

— Nu sunt sigur, am răspuns eu, încercând să-mi recapăt concentrarea. E prea devreme ca să tragem

concluzii.

M-am gândit la viziunea pe care o avusesem cu Naoko şi cu oamenii pe care i-am văzut pe gheaţă, dar nu mai voiam să menţionez lucrurile astea. Comportamentul Paznicului şi cel al lui Palmer deja mă tulburau. Voiam să port aceste conversaţii cu Naoko mai întâi.

Polya Volikova s-a ridicat de pe scaun şi a deschis laptopul. L-a conectat la un proiector de pe masă. Proiectorul s-a luminat, dar nu a reuşit să se contacteze. A bombănit ceva în rusă, frustrată, şi a bătut în calculator cu palma. Ecranul proiectorului şi-a revenit.

Hattie, abia acum îmi dau seama, în timp ce scriu şi îmi aduc aminte toate astea, că Neil – antropologul – nu a scos un cuvinţel.

Polya a zâmbit strâmb.

— Microbii sunt foarte importanţi. I-am studiat îndeaproape pe cei de pe acest munte, a spus ea. Oamenii uită de microbi. Sunt mici şi de asta oamenii cred că sunt lipsiţi de importanţă. Asta e o dovadă de aroganţă. Bacteriile şi formele de viaţă microscopice sunt cele care fac ca mediile să fie aşa cum sunt, care fac ca speciile să arate aşa cum arată, care ghidează evoluţia şi pregătesc terenul de joacă pentru viaţa complexă. Dacă vrem răspunsuri la ceva, întotdeauna trebuie să ne uităm la ele.

A apăsat un buton de pe calculator şi au apărut poze cu peisajul de afară.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau o mostră de microbi din zăpadă, de pe roci şi din aerul de aici. Nu există niciun tip evident de floră sau faună la altitudinea aceasta din care să le pot aduna. A trebuit să am grijă ca să mă asigur că microbii nu erau unii aduşi de noi pe munte, ci unii indigeni din zona aceasta. Acest lucru implica o călătorie mult mai departe decât a mai fost oricine altcineva din tabără ca să îi aduc aici. Eu am făcut asta. Microbii mi-au arătat ceva foarte interesant.

Polya a bătut iar în calculator şi a mai apărut un diapozitiv pe ecranul proiectorului.

— Aceasta este prelevată dintr-un microb care seamănă cu protozoarul obişnuit. Sunt eucariote independente. Sunt vii şi nu neapărat parazitare.

Mi-a luat o clipă să îmi dau seama la ce mă uit şi să confirm în mintea mea ce ne arăta. Ceilalţi din cameră – cei care nu aveau cunoştinţe de biologie – s-au încruntat, întorcând capetele într-o parte şi-n alta.

— Acela e ADN? a întrebat Thomas, mijind ochii spre chestia fusiformă de pe fundalul negru.

Polya a clătinat din cap.

— Nu chiar. Aceasta este mostra sub un microscop electronic. A trebuit să trimit mostra la Tabăra de Bază şi apoi să mi se trimită imaginea.

M-am aplecat în faţă, privind cu atenţie.

— Numai că… e ceva ciudat la ea.

Polya mi-a zâmbit.

— Este acid ribonucleic aranjat într-o structură helix dublă, a explicat ea. Este principalul depozitar al informaţiei genetice pentru microbii vii de pe acest munte. Asta e tot ce putem spune deocamdată. Este nevoie de mai multe studii.

A ridicat din umeri şi s-a aşezat.

Am rămas fără respiraţie. Aveam pieptul de gheaţă.

Jet, care stătea lângă mine, a clătinat din cap.

— E imposibil.

M-am uitat în jur şi am văzut că eram împărţiţi în două tabere – uimire şi confuzie. Cei care înţelegeam ce implica ce se spusese mai devreme şi cei care nu. Thomas a fost primul care a vorbit.

— Uitaţi, eu sunt doar geologul – poate să-mi explice şi mie cineva asta?

— Ştii ce e ADN-ul, da? a întrebat Jet.

Thomas s-a încruntat.

— Bineînţeles că ştiu ce e ADN-ul.

— Dacă Polya are dreptate. Dacă… dacă *asta e* corect…

A arătat spre imagine.

— Atunci eucariotele de pe aceste munte par să nu fie construite din ADN, ci din ARN, care este o

moleculă monocatenară. Nu are structură helix dublă. Nu formează baza lucrurilor vii. Pur şi simplu nu poate!

— Nu, înţeleg asta, a răspuns Thomas, scărpinându-se în cap. Bine. E ciudat. Dar având în vedere tot ce s-a mai întâmplat aici, de ce toată lumea arată ca şi cum a văzut o fantomă?

— Pentru că toate formele de viaţă se bazează pe ADN, a spus Jet, întorcându-se spre el. *Toate.* ADN-ul poate fi definiţia vieţii înseşi. Au existat speculaţii cum că acizii ribonucleici ar putea să poarte informaţii genetice în viaţă, dar nu există exemple reale care să dovedească asta. Asta… asta e…

A clătinat din cap.

— E ca şi cum ne-a arătat dovezi că există viaţă pe Marte. Că există extratereştri. Chiar şi atunci, m-aş fi aşteptat la un cod ADN. ARN este un factor catalizator – determină reacţiile chimice necesare vieţii, dar nu el construieşte. Viaţa nu se construieşte pe ARN.

— Asta nu este adevărat în totalitate, am intervenit eu.

Jet s-a întors spre mine.

— Virusurile sunt construiţi aşa. Unele virusuri prezintă chiar structuri dublu-helice.

— Da, dar virusurile nu sunt vii, a insistat el, arătând spre ecran. Polya vorbeşte despre microbi. Despre viaţă. *Viaţă.*

— Deci ai descoperit o specie nouă? a întrebat Thomas.

— Nu. Adică, da, a spus Jet. Dar aici e vorba despre mai mult decât de descoperirea unei alte specii. Se descoperă specii noi tot timpul. Asta înseamnă descoperirea unei definiţii cu totul noi a ce este de fapt viaţa. Asta e…

A tras aer adânc în piept, apoi a părut să se lase pe spate în scaun.

— Este cea mai importantă descoperire biologică după… nici măcar nu am un termen de comparaţie, atât de mare este.

Liniştea a dominat camera. Era un amestec de expresii: Polya a părut surprinzător de imperturbabilă, având în vedere imensitatea dezvăluirii ei. Thomas stătea încruntat. Neil arăta buimac, şi Paznicul şi Palmer erau serioşi amândoi. Jet se uita în jos la podea şi bombănea în barbă.

— Ce e? am întrebat eu, aplecându-mă spre el. La ce te gândeşti?

— Are logică să fie doar microbi, a zis el. AM este mult mai puţin stabil; numai descompunerea radioactivă… nu are cum să susţină singură viaţa complexă. Este nevoie de prea multă energie. Ar exista prea multe mutaţii.

— Asta aşa e.

— Mă gândesc şi la LUCA.

— LUCA?

— Ultimul strămoş comun universal, a zis Polya. Şi eu m-am gândit la asta.

— Se presupune în general că toată viaţa şi-a avut originea într-un singur loc, a explicat Jet. Că totul, de la bacterii la struţi şi căluţi de mare, totul provine de la un singur strămoş. Dar nu aceşti microbi – nu se poate. Dar dacă există doi LUCA, atunci…

— De ce se găsesc microbii doar aici? Pe acest munte?

Am dat din cap.

— Da. Nu are nicio logică.

Thomas a râs.

— Nimic din locul ăsta nu are logică.

— Ceea ce, a adăugat Paznicul, făcând un pas în faţă, este exact motivul pentru care ne aflăm aici. Aţi întrebat cine este la conducere şi ce vrea. Aţi întrebat cine v-a angajat, dar nu am permisiunea să vă spun asta. Ce vă pot spune este că pe acest munte există moduri noi prin care vedem lucrurile. Şi simt că acesta este abia începutul. Ne aflăm aici ca să descoperim ce putem învăţa din treaba asta şi ce putem duce lumii. Imaginaţi-vă cât bine am putea face cu ce descoperim aici – progresele în ştiinţă şi

tehnologie, în cunoaşterea umană. De asta ne aflăm aici.

Jet a ridicat privirea spre mine. În ochii lui am văzut o insistenţă apăsătoare.

— Trebuie să urcăm mai sus. Trebuie să continuăm să urcăm. Dacă am descoperit asta urcând doar o mie de metri, imaginaţi-vă ce altceva s-ar mai putea afla mai sus, în vârf… imaginaţi-vă!

M-am încruntat, puţin surprins de fervoarea lui subită. Dar Paznicul avea dreptate – era ceva special aici. Ar fi fost iresponsabil din partea noastră să *nu* studiem, să nu descoperim tot ce am putea, pentru lumea întreagă, în cazul în care muntele avea să dispară.

Hattie, în timp ce îţi scriu asta, îmi aduc aminte de acea perioadă când am fost în drumeţie pe Munţii Grampian, şi de versurile lui Petrarca pe care le-am văzut amândoi scrijelite în stânca de pe vârful Ben Nevis:

„Sus unde niciun munte nu mai stă să ţină umbră, spre vârful cel mare şi cel mai înalt, o dorinţă înflăcărată mă atrage”.

Poate că trebuia într-adevăr să mergem mai sus, să urcăm.

Poate că *acolo* aveam să ne găsim răspunsurile.

★

După ce s-a terminat şedinţa, cei mai mulţi au plecat. Colonelul Palmer a ieşit prin uşa către secţiunea cealaltă a cabanei. I-a aruncat Pazniculuio privire rapidă şi acesta a urmat-o. Thomas s-a aplecat spre mine.

— Ştii de ăştia doi, nu? a şoptit el.

Am clătinat din cap, dându-mă mai aproape ca să-l aud.

— Mi-a povestit unul dintre soldaţi, înainte să ajungi tu aici. De unde a ştiut, nu am habar. Cred că Paznicul şi Palmer se ştiu de mult timp.

— Ce ţi-a povestit?

— Chipurile, au fost căsătoriţi, sau aşa a zis bărbatul. Cu ani în urmă, înainte să ajungă amândoi

în armată.

— Serios? Şi acum lucrează împreună?

Thomas a zâmbit şi s-a lăsat pe scaun, ridicând din umeri.

M-am sprijinit de spătar, procesând informaţiile noi.

— Deci nu mai sunt în armată, nu? Orice o fi operaţiunea asta, nu e condusă de guvernul american. Cred că amândoi ne-am dat seama de asta. Deci pentru cine lucrează?

Thomas a dat din umeri.

— Cine ştie? Dar titlul de colonel clar nu este unul oficial.

— Şi cel de „Paznic", am adăugat. Ăsta nu e ceva militar. Şi Bettan – cum e Australia implicată în asta? Chiar acţionează în numele guvernului, sau e doar un agent independent?

— A, da – liderul nostru ilustru.

Am clătinat din cap.

— Cum poţi să-l suporţi pe omul ăsta? E aşa de încrezut.

Thomas a râs şi a pus o mână pe umărul meu.

— O, crede-mă, ştiu ce zici. Dar l-ai văzut şi tu pe gheaţă. Ştie ce face.

Am oftat.

— Ştiu asta. Am văzut. Eu… nu ştiu de ce mă sâcâie atât de tare.

— Eu ştiu, a zis Thomas, zâmbind. Pentru că eşti un om bun, şi întotdeauna e ceva la atâta mândrie care e sinonim cu răul.

— Ce vrei să spui?

— Există un motiv pentru care pe aproape fiecare listă, de la Evagrie Ponticul până la Casian şi Dante, trufia este considerată păcatul originar şi cel mai grav. Este cea care perverteşte tot ceea ce ne aduce mai aproape de Dumnezeu.

— A, am zis eu. Nu sunt sigur dacă asta e problema mea.

Thomas a ridicat din sprâncene. M-am uitat în jur – camera era goală, cu excepţia noastră. Frigul de afară intrase în coliba portabilă şi mi-am strâns

haina mai bine pe mine. Vântul se mai potolise puţin, însă uşa tot se zguduia în balamale.

— Văd că eşti un om profund religios, am comentat eu. Şi respect asta. Dar eu… să spunem doar că eu şi Dumnezeu nu avem cea mai bună relaţie.

— Nu contează.

A ridicat din umeri.

— Lui Dumnezeu nu îi pasă dacă crezi în El sau nu. Sau dacă îl iubeşti. Nu schimbă cu nimic faptul că atunci când suntem virtuoşi, când dăm dovadă de respect şi smerenie, atunci când suntem cel mai aproape de asemănarea cu Dumnezeu – atunci ne simţim cel mai mult umanitatea.

M-am cutremurat, şi mi-am ridicat fularul ca să-mi acopăr bărbia.

— Tu eşti geolog, nu? am întrebat.

Thomas a dat din cap.

— Şi e clar că eşti foarte inteligent. Nu desconsideri chestii precum evoluţia, sau teoria Big Bang, nu?

El a râs.

— Nu, Harry. Dar geologia te face să fii umil. Cu cât o studiez mai mult, cu atât înţeleg mai bine scala de timp profundă pe care funcţionează planeta aceasta. Modelele grandioase pe care noi nu le înţelegem. Nimic nu este aşa cum pare la suprafaţă. De-a lungul unei perioade suficient de lungi, rocile devin gazoase şi se lichefiază ca o magmă. Oceanele îngheaţă şi pietrele se îndoaie ca un cearşaf călcat. Îţi taie respiraţia când te gândeşti că printre aceste mişcări gigante ale planetei, noi existăm aici. Pe cât de improbabil pare, *noi* existăm. Nu este o întâmplare.

Urletul vântului s-a auzit de afară şi uşa s-a zguduit în ţâţâni. Am tresărit fără să vreau şi m-am ridicat. Temperatura scădea şi îmi era frig, atât de frig, chiar şi în protecţia oferită de cabană. M-am ridicat în picioare şi m-am dus în colţul cu cafea instant groaznică, în speranţa că aşa o să reuşesc să mă încălzesc.

— Dar cu siguranţă, am insistat eu în timp ce mă ocupam de ibricul electric, ai văzut destule ca să ştii că dogma creştină se bazează mai mult pe poveşti inventate şi adaptate de oameni de-a lungul anilor. Este o carte cu poveşti. Totul e ficţiune.

— Bineînţeles că este, a zis el din spatele meu. Ficţiunea este locul în care trăieşte sufletul. Ce spun eu nu este nou. Primele drame puse vreodată în scenă, tragediile greceşti, se refereau la oameni cu prea multă mândrie, *hubris* – care îşi pierdeau legătura cu divinitatea. Creştinismul, la fel ca drama, este doar o expresie umană a sufletului, a sfinţeniei care sălăşluieşte în fiecare dintre noi. Ştii ce a zis C.S. Lewis despre mândrie?

Am clătinat din cap, făcându-i semn să spună. Ibricul deja clocotea, apa fierbând mai repede fiind la altitudine.

— „Desfrâul, mânia, lăcomia, beţia şi tot ce implică acestea sunt doar muşcături de purice prin comparaţie: prin Mândrie diavolul a devenit diavol. Mândria duce la toate celelalte vicii: este starea de spirit total opusă lui Dumnezeu.”

M-am întors. Cana cu cafea fierbinte îmi pişcă degetele îngheţate.

— Îl compari pe Bettan cu diavolul?

Thomas a râs.

— Bineînţeles că nu. E un om, la fel ca noi toţi. Dar prin faptul că se convinge singur că este mai bun decât restul, prin faptul că refuză să-şi recunoască defectele, limitele şi greşelile ca fiinţă umană, se dă în vileag. Se separă de propria divinitate. Poţi vedea asta. De asta te deranjează atât de mult.

Am rămas mut, ascultând vântul cum şuieră. Deşi nu avea de unde să ştie, atinsese un punct dureros adânc. Unul atât de adânc, Hattie, încât aproape mă păcălisem să cred că dispăruse, dar cuvintele lui l-au făcut să reapară în mine, chiar şi pentru câteva clipe scurte.

Thomas a părut să interpreteze tăcerea mea ca pe semnalul de a pleca, şi m-a bătut uşor pe umăr

înainte să dispară după uşă şi să o lase să se închidă în urma lui.

Nu sunt sigur cât am stat aşa cu gândurile mele. Nu voiam să ies afară în vânt, nici măcar ca să parcurg drumul scurt până la cortul meu. Mi-am strâns cafeaua amară în mâini şi am aşteptat ca lichidul fierbinte să mă încălzească.

După ceva timp am auzit voci. Erau înăbuşite din cauza uşii închise care dădea în cealaltă cameră, dar tonul era clar. Dincolo de uşă se purta o ceartă, acolo unde se duseseră Palmer şi Paznicul.

M-am ridicat în picioare cu grijă, dându-mi seama că ei credeau că a plecat toată lumea, şi m-am apropiat de uşă. Mi-am lipit urechea de ea, dar în zadar. Vântul de afară zguduia cadrul din metal al clădirii şi înghiţea conversaţia lor. Nu auzeam decât sunetul metalic al structurii care se clătina sub furia vântului.

Am întins mâna şi am răsucit încet mânerul, împingând uşa doar un centimetru, apoi doi.

— …te porţi ca şi cum încă eşti la conducere aici, ca şi cum rangurile mai înseamnă ceva în situaţia asta.

Paznicul suna mai mult exasperat decât supărat.

— Eu încerc doar să împiedic moartea altor oameni în expediţie.

Vocea lui Palmer tremura din cauza furiei pe care nu prea putea să şi-o stăpânească.

— Şi crezi că eu nu încerc asta? La ce îi ajută să le ascundem lucruri? Să nu împărtăşim cu ei ceea ce ştim?

— Noi nu *ştim* nimic! Asta e faza. Dacă crezi că o să răspândesc nişte zvonuri fără noimă care nu or să facă altceva decât să aducă panică în rândurile…

— Rânduri? Nu mai eşti în război, Grace. Ai lăsat asta în spate. Amândoi am lăsat, şi pentru un motiv bun.

— *Tu ai lăsat…*

Acuzaţia ei a fost întreruptă, înecată de supărare. O auzeam cum respiră ca să se stăpânească.

— Nu vorbesc despre asta acum. Nu o să aduc înapoi toate porcăriile din trecut.

A trecut o secundă lungă cât o veşnicie. Când Paznicul a vorbit iar, a vorbit calm, pe un ton măsurat.

— Dacă Naoko Tanaka le spune celorlalţi ce a văzut acolo înainte ca ei să audă de la noi, o să pierdem orice încredere pe care o au în noi.

Altă secundă.

— Dacă Tanaka ar putea să-şi concentreze creierul suficient de mult încât să aibă logică în ce zice, a răspuns Palmer, atunci poate că am afla ceva despre locul ăsta uitat de Dumnezeu. Până atunci, nu o să pun în pericol expediţia mea din cauza fanteziilor unei femei nebune.

— Nu e doar expediţia ta, a bombănit Paznicul.

— Ba este. Şi ştii asta. Dacă vrei să fac legătura la Apollo ca să verificăm, sunt mai mult decât dispusă să-ţi arăt că joci la cacealma. Nu sunt la fel de speriată de ei cum eşti tu, Steve. Acum dă-te înapoi.

Auzind paşi, m-am grăbit spre ieşire.

Îţi scriu acum, Hattie, în timp ce mă încălzesc înainte de cină. După ce se întunecă, când toată lumea o să fie în corturi, o să mă duc să o găsesc pe Naoko. Trebuie să mă asigur că e bine. Trebuie să aflu ce i-au făcut.

O să îi dau de capăt.

Vineri, 25 ianuarie 1991

Vineri
Tabăra Unu[6]

Draga mea Hattie,

Gândurile mele sunt amestecate. Mintea mi se învârte.

Trebuie să încep, cred eu, prin a-ţi povesti despre confruntarea mea cu Naoko.

O numesc o confruntare acum, în retrospectivă, dar niciodată nu am plănuit să se transforme în asta. În mintea mea, înainte, trebuia să fie o reuniune, o împăcare, poate chiar – iartă-mi sentimentalismul – o primire călduroasă?

Nu s-a petrecut niciuna din cele de mai sus.

Odată ce a venit noaptea, am ieşit din cort. Lanterna mea de cap s-a dovedit a fi puţin defectă, aşa că am luat o lanternă mare în buzunarul de la geacă pentru orice eventualitate.

În timp ce înaintam cu greu prin zăpadă, lanterna de cap luminând slab întunecimea nopţii din jurul meu, o mână a aterizat pe umărul meu şi am tresărit, întorcându-mă panicat.

— Unde te duci?

Gardianul – Parker – stătea lângă mine. În întuneric, părea chiar şi mai mare decât înainte, înălţându-se deasupra mea ca o statuie.

— Mă duc doar să verific ce face un prieten. Am voie să fac asta, nu-i aşa?

I-am dat un mic ghiont, aducându-mi aminte de zâmbetul lui prietenos.

— Sau sunt blocat în turnul meu ca o prinţesă?

S-a încruntat, mijind ochii în faţa strălucirii lanternei mele. A întins o mână mare şi a lăsat-o în jos.

— Eu doar sunt cu ochii în patru, Harold. Pentru siguranţa ta. Mă asiguram doar că nu părăseşti tabăra.

— Nici în visele mele, am zis eu. Doar dacă nu te-ar deranja să-mi spui de ce eşti atât de sârguitor în a fi cu ochii în patru în zona asta pustie?

Nu a zâmbit de data asta.

— Îmi place de tine, Harold, a zis el, pe o voce aspră. Să nu umbli pe aici singur prea mult timp.

S-a întors şi a dispărut în noapte.

Când am ajuns la cortul lui Naoko, am strigat-o, dar nu a răspuns. S-a auzit un foşnet înăuntru şi am văzut mişcări dincolo de materialul cortului, aşa că ştiam că nu doarme. Precaut, am desfăcut fermoarul şi am intrat.

Stătea în colţ, aplecată deasupra unei mese mici. Părul ei negru şi lung îi venea peste faţă şi umeri, şi în lumina asta părea scheletică. O lampă electrică mică arunca o lumină portocalie difuză în cort şi umbra ei subţire se întindea mare pe materialul din spate. Nu s-a întors să se uite la mine, concentrată pe ce făcea. Şi de nicăieri, un val de amintiri vechi m-a lovit tare în piept.

Cioplea o *netsuke.*

★

La vederea obiectului, m-am reîntors în timp, la Londra. Eram în apartamentul nostru, încălzit de foc, cu mirosul de *gyoza* prăjite şi *tonkatsu* încă plutind dinspre bucătărie, după cină. Stăteam aplecat la biroul din sufragerie, într-un colţ, pentru că Naoko curăţase mijlocul camerei ca să cioplească. Stătea aplecată, atentă, cu cuţitul în mână.

Pe lângă veioza mea mică de birou, flăcările care pâlpâiau în şemineu erau singurele care mai luminau camera. Aşa prefera ea. Aruncau umbre pe pereţi şi pe tavan, lumina şi întunericul luptându-se între ele.

Se concentra atât de intens atunci când cioplea, aşa cum făcea adesea atunci când repeta aceste mici ritualuri. Se pierdea în ele, consumată de o acţiune pe care o repetase iar şi iar. Puteam să o chem, să o strig chiar, şi ea nici nu observa. Lumea plutea în

jurul ei ca o apă în jurul unei pietre, şi ea rămânea fermă pe poziţie.

În această amintire, m-am ridicat de la birou şi m-am dus să stau lângă pervaz. Am simţit, aşa cum simţeam adesea, o senzaţie profundă de izolare. Nu de ea, ci de lume. Ai mai simţit vreodată aşa ceva, Hattie? E un sentiment trecător, dar unul pe care îl am de când eram mic. Din când în când, nu mă simt sincronizat cu lumea, ca şi cum ar fi un secret imens la care nu am acces, şi sunt complet deconectat atât de trecut, cât şi de prezent.

După ce a terminat, Naoko a pus sculptura mică pe raft, lângă celelalte. O mică sculptură detaliată, pierdută într-o mare de *netsuke* – ornamente japoneze tradiţionale. Unele erau expuse în sufragerie, altele prin toată casa. Pe majoritatea le ţinea împachetate sau în cutii. Fiecare dintre ele era la fel: o broască ţestoasă mică cu o carapace maronie decorată.

— De ce faci asta? am întrebat-o eu odată, după ce petrecuse toată seara ignorându-mă.

Ea a zâmbit cu căldură.

— Ştii, Harry. Ţi-am spus povestea.

Şi eu am dat din cap, amintindu-mi de noaptea în care îmi povestise. Cum obişnuia să facă scufundări împreună cu mama ei în Japonia, în căutarea ţestoaselor. Mama ei avea acces la echipament datorită serviciului ei ce ţinea de ecologie şi o lua adesea cu ea. Ţestoasele sunt ghizii mării, i-a spus mama ei, sunt acolo ca să ne arate o lume care nu e a noastră. Mi-a povestit cum înotau ele ore întregi, urmărind micile creaturi adânc sub valuri. Cum tubul cu oxigen al mamei sale nu a mai funcţionat când erau la adâncime mare. Cum şi-a privit mama înecându-se, neputând să o ajute.

— Ştiu, ştiu. Dar…

M-am oprit, încercând să găsesc cuvintele potrivite ca să mă exprim.

— De ce să-ţi aminteşti? De ce să retrăieşti iar şi iar durerea aia şi să nu o laşi în urma ta, să încerci să ai un început nou?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu e o chestiune de alegere. Nu există început nou: toate începuturile noi le cuprind pe cele vechi în adâncul lor. Să o iei de la zero înseamnă să nu ai trecut; înseamnă să nu ai o identitate. Nu pot să-i fac asta.

— Bine, înţeleg asta. Dar asta înseamnă că trebuie să retrăieşti momentul în mod constant?

Naoko a clătinat din cap.

— Nu îl retrăiesc, e… un ritual. Cum să explic? În vremurile astea, mai ales aici, suntem mereu încurajaţi să încercăm lucruri noi. Să fim inovativi, să fim inventivi. Noutatea are valoare inerentă. Eu am crescut altfel. În Japonia, să fii un meşteşugar maestru înseamnă să nu încerci nimic nou. Înseamnă să iei un lucru şi să îl perfecţionezi. Există bucătari care îşi dedică întreaga viaţă pentru a crea un anumit tip de sushi. Fierari care creează un singur cuţit, iar şi iar, căutând perfecţiunea imposibilă. Aici, toată lumea e obsedată de mersul mai departe, de nou. Uită de legătura lor cu trecutul. Asta…

A arătat spre *netsuke.*

— Este ca o sămânţă – în ea poartă trecutul. Prin ea, amintirile noastre pot să crească şi să înflorească. Aşa ne aducem aminte cine suntem: din punct de vedere cultural, individual, spiritual. Prin ritual.

Am dat din cap.

— Deci mereu ciopleşti aceeaşi ţestoasă.

— Mereu, a răspuns ea, şi pentru totdeauna.

Când Santi a început să vorbească engleză, vorbea doar cu mine sau cu Naoko. Faţă de oricine altcineva tăcea fără nicio excepţie. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care nu am spus nimănui despre el – nici tatălui tău, şi nici măcar mătuşii Poppy. Mica noastră familie îi oferea o siguranţă în care să crească, şi mă temeam că forţând limitele, acea seninătate avea să dispară.

Acum că privesc în urmă, mă întreb dacă n-am făcut asta şi pentru că îmi era frică. Dacă nu

spuneam nimănui despre viaţa mea, despre Naoko sau Santi, atunci nu trebuia să dau nimănui explicaţii dacă mergea ceva prost. Nu prea aveam încredere în ea – în mica mea familie – pentru că oricum nu o înţelegeam cu adevărat. Oricât am încercat, nu există ecuaţii pentru a descifra acel gen de responsabilitate. Nu există analize pentru a măsura dragostea.

În unele dintre primele noastre excursii, îl duceam pe Santi la galerii de artă. Era anul 1978 şi era la noi de doi ani. Arăta mai sănătos, puţin mai plinuţ în obraji, dar încă atât de mic şi de slab, încât membrele lui arătau ca nişte beţe. Îi plăceau excursiile acelea – cu puţine aşteptări puse asupra lui –, deşi de obicei se temea de mediile sociale. Atât de multă presiune este pusă pe un copil ca să se comporte într-un fel anume şi să fie cumva anume, şi el nu a fost niciodată capabil să înţeleagă asta. Nu putea răspunde aşteptărilor unui adult cu privire la cum ar trebui el să fie, aşa că se panica şi se afunda şi mai mult în sinea lui. Uneori îi lua câteva zile ca să iasă din acea stare.

Naoko mereu insista ca el să se implice în relaţia cu moştenirea lui culturală. Îi era dor de munca la spital – de ajutorarea oamenilor – asta era evident. Dar când i-am sugerat să se întoarcă cu jumătate de normă, a respins ideea, concentrându-şi în schimb dragostea şi grija numai pe Santi. Era vital, spunea ea, ca el să menţină o legătură cu trecutul. Îi citea cărţi despre Chile şi despre tradiţiile din America de Sud. Învăţau spaniolă împreună, expresii scurte şi cuvinte. Dar mereu mi s-a părut că lecţiile acestea mai mult îl stresau decât să-i facă bine. Cred că simţea că există prea multe aşteptări. Prea multe în joc.

La o galerie de artă, nu se uită nimeni la tine. Lumea e acolo pentru artă. Pentru atmosferă. Poţi să pluteşti prin ea, neobservat. Singurele aşteptări ţin de faptul că trebuie să faci linişte şi să contemplezi, ceea ce ni se potrivea amândurora.

În weekenduri, îl duceam la Courtauld şi îi arătam impresioniştii. Nu vorbea niciodată mult, dar aveam micul nostru limbaj. Din când în când, mă trăgea de mânecă. Mă uitam în jos la el şi-l vedeam uitându-se la o pictură, nu la mine, complet absorbit. În timp ce-l priveam, după o secundă sau două, dădea din cap o singură dată, hotărât. Însemna *Îmi place asta. Îmi place mult.*

De fiecare dată îmi notam pictura. *Muntele Sainte-Victoire* de Cézanne; *Apus de soare la Ivry* de Guillaumin; *Impresie, răsărit de soare* de Monet. Nu îi plăceau niciodată cele care aveau oameni în ele, decât dacă persoanele erau în depărtare sau foarte obscure.

Cumpăram cărţi de la magazinul de suvenire, albume de artă impresionistă din diferite momente, şi când ajungeam acasă, le studiam împreună. Le devora cu o ardoare obsesivă, şi nu puteam să mă abţin să nu râd. În câteva luni scurte, acest băiat de nouă ani – un mut selectiv, un singuratic – ajunsese să ştie mai multe despre istoria impresionismului european decât majoritatea ghizilor din muzee.

Ne-am dus la o galerie de artă modernă odată, pentru că era o expoziţie de geometrie şi artă de care eram fascinat. Îmi începusem programul de doctorat cu jumătate de normă în fizica teoretică şi devenisem obsedat de relaţia dintre formele din lumea noastră şi felul în care percepem lucrurile. Santi nu prea ştia ce părere să aibă despre liniile dure şi unghiurile abstracte, dar îl adusesem ca să îi arăt un exponat anume.

S-a uitat cu precauţie la pânza care domina unul dintre pereţii galeriei. Era un melanj frenetic de forme înclinate şi figuri care se întrepătrundeau într-un ritm geometric furios.

— Tati, ce e *asta?*

— Este un teseract, am răspuns. Este o reprezentare a cum ar arăta un cub în patru dimensiuni. E unul dintre lucrurile mele preferate din lume.

S-a încruntat, confuz.

— Există patru dimensiuni?

— A, da. Şi mai multe decât atât. S-ar putea să fie un număr infinit de dimensiuni. Nu putem să le vedem, dar asta nu înseamnă că ele nu există.

— Dar dacă nu poţi să vezi ceva, cum de ştii că există?

— Păi, Santi, presupun că se aseamănă puţin cu dragostea, sau cu Dumnezeu. Nu poţi să vezi neapărat acel lucru, sau să-l defineşti, dar asta nu-l face mai puţin real. Ştii că e acolo datorită felului în care influenţează alte lucruri. Felului în care atinge lumea. Ăsta nu este chiar un teseract, bineînţeles, este o reprezentare bidimensională a unuia, dar… uneori, cel mai bun mod de a înţelege aceste lucruri intangibile este să creezi reprezentări ale lor, ca nişte simboluri.

— Ca ţestoasele pe care le face mami?

— Exact, Santi.

— *De ce* le face?

M-am aplecat ca să fiu la nivelul lui, ca să fim faţă în faţă.

— Gândeşte-te la asta ca la o sămânţă. Seminţele sunt ceva fascinant – au toate informaţiile astea genetice stocate în ele. Sunt ca nişte reprezentări mici şi concentrate ale unei plante: toată istoria ei, evoluţia ei, existenţa ei. *Netsuke* pe care le face mama ta sunt puţin asemănătoare. Sunt amintiri concentrate ale tuturor lucrurilor care au adus-o aici la noi – descendenţa ei, patria ei, mama ei. Făcându-le, îşi aduce aminte de toate astea, îşi aduce aminte de unde vine.

A privit pictura neliniştit ceva timp, apoi s-a întors la mine şi m-a luat de mână, dând din cap ca să-şi arate aprobarea.

Încurajat de discuţia noastră despre sculpturi, i-am cumpărat o carte despre Giacometti de la magazinul de suvenire în drum spre ieşire. Când am ajuns acasă, a stat în poala mea şi s-a uitat la figurile ciudate de pe paginile alea, nedumerit.

— Asta ce ar trebui să fie?

Am zâmbit.

— Aceştia intenţionează să fie oameni. Sunt galerii cu astfel de sculpturi în toată lumea. Unele mari, altele mici, unele mult mai mari decât mine.

— De ce sunt aşa de…

Şi-a ridicat mâinile, neputând să-şi găsească cuvintele.

— Deşiraţi? Sunt subţiratici aşa pentru că sculptorul nu încearcă să arate cum sunt oamenii la exterior. Contează cum arată la interior.

S-a aplecat, corpul lui mic întinzându-se pe al meu, şi s-a uitat cu atenţie.

— Dar capetele lor sunt aşa de mici – ca şi cum ar fi departe, pierduţi în spaţiu undeva. Nu sunt niciodată împreună. Toţi sunt aşa de…

A dat pagina.

— Singuri.

Am dat din cap.

— Da, aşa sunt, Santi. Sunt extrem de singuri.

S-a uitat la ultima pagină din carte – o siluetă lungă şi scheletică, ca un vrej de fasole, părând lipsită de masă şi de greutate, ca o fantomă. Arăta ca şi cum nu aparţinea acestei lumi. Şi cred că fără să-şi dea seama măcar, Santi a întins mâna şi m-a apucat de mânecă. Ochii lui nu se dezlipeau deloc de la pagină, dar după câteva secunde, a aprobat din cap, ferm şi convingător.

Când expoziţia Giacometti a fost adusă la Galeria Tate, mi-am luat zi liberă ca să merg cu el. A rătăcit pe holuri, prins sub vraja sculpturilor, şi minuscule, şi imense. Când am ieşit în curtea interioară, am rămas uimit. Am dat peste un exponat mare – *Grande femme II* – un corp de femeie fusiform care era cu un metru mai înalt decât un om normal. Te-aş încuraja să găseşti o fotografie, Hattie, dar chiar nu ar reprezenta-o bine. E greu atunci când nu te confrunţi cu dimensiunea, cu prezenţa imediată a feţei care se uită în jos la tine, să simţi absoluta solitudine pe care o emană şi care umple spaţiul.

Aş fi putut să mă aflu într-o sală cu o sută de oameni şi, privind în sus la acea statuie tânjind după

ceva, avântată spre cer, m-aş fi simţit complet singur.

Am simţit mâna lui Santi în a mea. Privind în jos, am observat că avea lacrimi în ochi. Când am clipit, mi-am dat seama că şi eu aveam. M-am pus în genunchi lângă el şi şi-a împins corpul mic în braţele mele.

— Nu-i nimic, tati, a zis el. Şi eu mă simt singur uneori. Dar apoi îmi aduc aminte că te am pe tine. Te ajută să-ţi aminteşti că mă ai pe mine?

— Da, Santi.

Am zâmbit cât se poate de larg şi de prosteşte.

— Chiar mă ajută.

Când ne-am întors la apartament, Naoko era la cumpărături. Împreună, am stat lângă şemineu şi i-am luat uneltele de cioplit. Lucrând cu grijă şi încet, Santi conducând, am cioplit şi noi propria noastră *netsuke.* A început ca o versiune a sculpturii pe care o văzuserăm în sala galeriei, dar curând s-a transformat în altceva. În loc de linii dure şi un limbaj al corpului închis, el a făcut-o deschisă, caldă, liniştitoare. În loc de suprafeţe aspre, Santi a gravat cercuri mici şi roţi.

Când Naoko s-a întors, cu braţele pline de sacoşe, a ezitat în uşa sufrageriei. Tocmai ce terminaserăm şi uneltele ei de cioplit erau împrăştiate în jurul nostru. M-am îngrijorat pentru un moment că depăşiserăm un fel de linie invizibilă.

— Ce faceţi? a întrebat ea, precaută.

— Santi ţi-a făcut un *netsuke,* am zis eu, împingându-l uşor ca să o întindă spre ea.

Naoko era emoţionată. Santi a zâmbit când i-a dat sculptura.

— E ca ţestoasele pe care le faci pentru Baba, ca să nu te uite. Am făcut-o ca acele sculpturi Mapuche din cărţile pe care mi le citeşti. Ca să nu mă uiţi.

A strâns-o în mână, holbându-se la ea, şi a clipit. Au început să-i curgă lacrimi pe obraji.

M-am ridicat şi m-am dus spre ea.

— Sunt bine, a reuşit ea să zică, luându-mă de mână şi punând un braţ pe umerii lui Santi. Doar

că… vă iubesc pe amândoi atât de mult.

În timp ce-i ţineam în braţe, mi-am dat seama că nu m-aş fi gândit niciodată să fac o *netsuke* pentru Naoko fără Santi. Nu e un gest care mi-ar fi trecut prin cap să-l fac. Cuvântul „nestuke", m-a învăţat Naoko mai târziu, este compus din caracterele *ne* care înseamnă „rădăcină" şi *tsuke,* care înseamnă „ataşat". Şi cu mica mea familie în braţe, am simţit asta în mod palpabil – rădăcini care săpaseră adânc şi mă conectaseră la lume.

★

Am făcut câţiva paşi în faţă, sperând că o să mă audă.

— Naoko? am zis, dar nu am primit niciun răspuns.

Era prea absorbită de munca ei. Îşi mişca mâinile fără zgomot, cioplind în lemn. Lumina lămpii pâlpâia pe pereţi, şi umbrele dansau cu ardoare în strălucirea ei portocalie.

Am mai făcut doi paşi şi am pus o mână pe umărul ei.

S-a dat înapoi, ghemuindu-se în partea cealaltă a cortului, speriată.

— Nu-i nimic, am zis, ridicând o mână. Nu-i nimic. Sunt doar eu.

S-a holbat la mine pentru un moment lung, încruntându-se confuză, şi m-am îngrijorat că o să ţipe iar.

— Ce cauţi aici?

A sunat ca o acuzaţie.

— Eu…

Am clătinat din cap, surprins de tonul ei aspru.

— Nimic.

— Ba nu, a zis ea.

Vorbea pe o voce joasă şi gravă.

— Nu, nu e aşa. E ceva. Ai venit pentru ceva.

Am tras aer adânc în piept.

— Ai trecut prin multe. Am vrut doar să verific că eşti bine.

A ţâţâit dispreţuitoare.

— Nu-mi veni cu prostii, Harry. Lucrezi cu ei?

— Ce?

Am făcut o pauză.

— Stai – cu cine? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

A izbucnit în râs la mine, care suna mai mult ca o tuse.

— Deci ce? Ai venit pe un munte ca să-ţi vezi fosta soţie pentru că te-ai gândit că o să fie drăguţ?

M-am dat un pas înapoi, încruntându-mă.

— Sunt aici pentru că nu ţi-e bine. Pentru că vreau să te ajut.

A dat din mână a lehamite.

— O, asta-i bună. Ai venit ca să salvezi ziua şi să fii erou. Nu te face că e vorba despre mine, Harry. Nu este. E despre tine. Eu am fost invitată să particip în această expediţie şi sunt în miezul ei.

M-am încruntat, încercând să o înţeleg pe femeia din faţa mea. Supărarea ei, iritarea ei. Asta nu era Naoko pe care o ştiam eu. Dar poate că asta era, într-un fel, Naoko pe care o creasem eu cu faptele mele?

— Bine, ascultă.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău.

Ea a pufnit.

— Pentru ce?

— Eu…

Nu-mi găseam cuvintele. Cum să vorbeşti despre ceva de care fugi de ani de zile?

— Ştii ceva? a spus pe o voce plină de dezamăgire. Nici nu mai contează.

— Nu vreau să-ţi provoc durere – nici acum şi… nici înainte nu am vrut.

— Înainte? Când m-ai părăsit?

— Nu am vrut să se întâmple asta, nu a fost din cauza ta, a fost…

S-a ridicat în picioare şi s-a plimbat prin cort.

— Te-am *aşteptat.* Ani întregi. Te-am aşteptat să-ţi vii în fire, să te lupţi cu ce se întâmplase şi să te întorci la mine. Şi tu nu ai făcut asta. Nu pot să stau

acum şi să mă uit la tine cum te prefaci că trecutul nu există. Nu o să fac asta!

— Bine!

Am tăcut amândoi. M-am uitat în jos, umilinţa părând că apasă ca o tonă de greutate la ceafă. Nu a mai zis nimic – s-a întors în colţul ei şi s-a reapucat de cioplit.

★

Stau singur în cort din nou şi sunt forţat să mă întreb: ce caut eu aici? Am venit ca s-o găsesc pe Naoko. După ce l-am văzut pe John murind, imediat am ajuns la concluzia că nu aş putea permite să i se întâmple aşa ceva şi ei, dar acum că sunt aici, nu pot să nu mă întreb la ce m-am aşteptat.

Am intrat în acel cort sperând să ofer un oarecare sprijin, o mângâiere, dar ea nici nu a vrut să audă. Sunt prost să cred că sunt capabil să îi ofer aşa ceva. Acea cutie – cutia mea blestemată din tungsten – este închisă cu un motiv, şi umilinţa din seara asta e doar o frântură din ce se întâmplă atunci când încerc să trag cu ochiul în ea.

Nu. Ce mă face să merg mai departe este însuşi muntele. Sunt prea multe mistere de ignorat: comprimarea timpului, ARN-ul, oamenii din crevasă. Îmi lipsesc prea multe date. Palmer şi Paznicul ne ascund lucruri, şi încă nu ştiu de ce. Naoko la fel, ştie mai multe decât spune.

Fir-ar, Hattie, o să mă întorc acolo. În cortul ei. M-am lăsat copleşit de sentimentalisme vechi, dar sunt mai mult decât soţul ei – sunt om de ştiinţă, şi nu voi mai face aceeaşi greşeală iar. O să rezolv acest puzzle, indiferent dacă îi place ei sau nu.

Hattie

Nu am timp. În tabără sunt vânturi reci. Vânturi mortale. Cred că am pierdut oameni, nu ştiu câţi, lucrurile au fost provocate de ceva. Focuri de armă. Sânge pe zăpadă. Creaturi în noapte. O să ies din cort ca să văd dacă pot face ceva. Strigăte de ajutor sunt înecate de vânt. Am sânge pe mâini. Creaturi în

tabără. O să ies din cort acum. Dacă citeşti asta vreodată, să le spui şi altora. Nu veniţi aici. Nu veniţi aici.

Sâmbătă, 26 ianuarie 1991

Tabăra Unu

Dragă Harriet,

Sunt în viaţă. Ce înseamnă asta aici sus, încep să mă întreb şi eu. Dar deocamdată, sunt în siguranţă, cred, faţă de ororile acestui munte. Azi-noapte am fost vizitaţi, în întuneric şi în frig, de lucruri pe care nu le înţelegem încă. Ţi-am scris un bilet în toiul panicii, dar nu cred că ar trebui să ţi-l trimit. A fost un moment de nebunie. Nimic mai mult.

Nu e un teritoriu nou pentru mine: confruntarea cu inexplicabilul, descifrând cheia unui puzzle. Şi totuşi mizele nu au părut niciodată mai mari ca acum.

Noaptea trecută, am mărşăluit înapoi în cortul lui Naoko. Încă cioplea şi abia m-a băgat în seamă când am deschis uşa cortului şi am intrat, pregătit să îi cer răspunsuri. Mişcările ei erau încete, mai puţin febrile, şi pentru o clipă am privit cum cuţitul se răsucea în mâinile ei, tăind cu dexteritate o singură linie pe o bucată mică de lemn.

Şi-a ridicat capul încet, şi am rămas fără cuvinte. Deşi trecuse doar o oră şi ceva de la ultima noastră întâlnire, corpul ei era mai relaxat, cu umerii destinşi. Tot spiritul confruntării îi dispăruse din ochi – erau blânzi şi în lumina difuză maroniul lor adânc mă atrăgea.

— Harry? a întrebat ea.

— Eu sunt.

— Am visat că eşti aici. Cu mine.

Vocea ei era moale, slăbită.

M-am uitat la ea, nesigur.

— Am fost. M-am întors doar ca să… Erai atât de supărată…

A clătinat din cap ca şi cum încerca să-şi limpezească gândurile.

— Nu ştiu ce am zis. Nu pot să-mi amintesc. Din cauza muntelui. Sunt aici de prea mult timp; îmi

pierd minţile – nu sunt sigură. De când m-au adus aici, gândurile mele au fost neclare. Emoţiile mele. Eram supărată pe tine, *sunt* supărată pe tine, dar ceva de pe muntele ăsta face ca totul să fie mult mai intens. Şi apoi dispare şi… pur şi simplu nu pot să mă concentrez. Nu pot să mă concentrez pe *prezent.*

O tăcere de un moment.

Am reuşit să rostesc doar o singură întrebare:

— De ce ai ţipat când m-ai văzut?

Ea s-a încruntat, înclinându-şi capul într-o parte ca şi cum încerca să-şi dea seama unde sunt.

— Oamenii au tendinţa să ţipe atunci când văd un cadavru.

O rafală de vânt a cutremurat cortul, şi un fior de gheaţă mi s-a strecurat pe şira spinării. Am tras aer adânc în piept, încercând să îmi liniştesc mâinile care tremurau, şi m-am pus în genunchi la nivelul ei.

— Despre ce vorbeşti?

— Muntele ăsta… îţi arată adevărul din spatele anumitor lucruri.

A ajuns să vorbească în şoaptă, pe o voce alarmată.

— Aşa cum arată lucrurile de fapt, dincolo de aparenţe.

Mi s-a ridicat părul pe mine. M-am aplecat spre ea, cu mâinile înmănuşate pe podeaua rece din material.

— Ce se petrece aici, Naoko? am întrebat. Cu muntele, cu ultima expediţie? Te rog, trebuie să-mi spui. Ce ai văzut acolo sus? Ce ţi s-a *întâmplat?*

— Nu pot să-mi *amintesc.* Sunt bucăţi – imagini scurte – dar nu se unesc. Trebuie…

A clătinat din cap şi mai tare, ca şi cum încerca să scuture ceva afară din el.

— Trebuie să fii cu ochii pe ceas. Tic-tac, tic-tac.

A început să bată un ritm cu degetele pe coapsă.

— Trebuie să fii cu ochii pe secunde, şi pe minute. Pentru că ele *sunt cu ochii pe tine.* Nu simţi încă. În curând o să simţi, dacă rămâi.

S-a încruntat şi i s-a cutremurat tot corpul. Pentru prima dată, vocea ei a căpătat acea calitate tandră, aşa cum suna în amintirile mele. Abia puteam s-o aud prin vântul care bătea din ce în ce mai tare.

— Nu ar trebui să rămâi, Harry. Ar trebui să pleci cât încă mai poţi.

Am strâns din dinţi, frustrat de răspunsurile ei vagi. De afară se auzeau nişte strigăte. Poate că cineva îşi dăduse seama că plecasem din cortul meu. Palmer. Paznicul. Vântul urla peste cort, strângând materialul din jurul nostru. Pereţii tremurau. Devenea clar că dacă voiam să scot ceva adevăr de la ea, nu voi mai avea mult timp la dispoziţie.

— Ieri pe culme, am insistat eu, luând-o de mână. Am văzut doi oameni în depărtare. Ai zis că îi ştii. Cum aşa?

Ochii ei s-au ridicat spre tavan şi au devenit sticloşi, căutând constelaţii în stele care nu erau acolo. Un alt zgomot s-a auzit în tabără.

— Pe unul dintre ei l-am mai văzut.

— Cine era?

S-a uitat curioasă la tavanul cortului.

— Tu erai, Harry.

— Ce?

Am strâns-o de mână. Imaginea lui Naoko, vânătă înainte să fie lovită, mi-a revenit brusc. John prezicând viitorul. Feţe care se schimbau în timp.

Ce era locul ăsta?

S-au auzit şi mai multe strigăte de afară, deşi nu auzeam cuvintele. Păreau panicaţi. Confuzi. Vântul încă bătea tare, devenind un vuiet constant de zgomot alb.

— Am fost uşurată, de fapt.

Încă stătea cu ochii lipiţi de tavan.

— La început, am crezut că e unul din ei.

Am inspirat rapid.

— Unul din cine?

— Unul din vechea echipă. Ultima expediţie. Înainte să… plece.

— Cum adică „să plece”? Vrei să spui că sunt încă în viaţă?

— Trebuie să fii atent la secunde, Harry, şi la minute. Altfel, s-ar putea să se schimbe atunci când nu te uiţi. Tic-tac. Tic-tac.

De afară a răsunat o împuşcătură, şi s-a uitat imediat la mine.

— *Au venit.*

M-am clătinat înapoi, întorcându-mă ca să găsesc intrarea în cort. Am desfăcut materialul şi am scos capul afară ca să văd ce se petrece.

La început, am văzut doar alb. Începuse o furtună de zăpadă şi vântul mă ataca, rafale albe lovindu-mă peste faţă. Am mijit ochii, mi-am lăsat în jos ochelarii de protecţie şi mi-am tras cagula din jurul gâtului.

Ţipătul vântului m-a înconjurat – asurzitor, atotcuprinzător. Dincolo de albul învolburat, era negru. Negru total. Orice lumină avusese tabăra ca să spargă întunericul nopţii, fusese stinsă de zăpadă.

Un strigăt. Sau jumătate de strigăt, întrerupt de o rafală de vânt. Am întors capul spre stânga, gândindu-mă că de acolo venise, dar nu aveam cum să-mi dau seama.

Respiram greoi, gâfâind.

Am încercat să strig înapoi, spre întuneric, dar vocea mea a fost înghiţită de furtună. Am scos capul şi mai mult din cort, uitându-mă în stânga şi în dreapta.

— *Alo?*

O umbră mi-a trecut prin faţă – o persoană? Nu. A fost prea rapidă, prea fusiformă – aproape ca o frânghie lungă, sau un fel de ţipar. Am tresărit, nesigur dacă văzusem ceva de fapt.

M-am băgat la loc în cort şi m-am întors spre Naoko.

— Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să ne ducem la una dintre cabanele mari, nu să rămânem în cortul ăsta mic. Trebuie să mergem acum. Ceva e în neregulă.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama de greutatea cuvintelor. Simţeam certitudinea în vene.

— Ceva e foarte, *foarte* în neregulă.

— E prea târziu, Harry, a şoptit ea şi s-a întors calmă la *netsuke* al ei.

Un alt ţipăt a străbătut tabăra. Se întâmpla ceva şi trebuia să aflu ce, pentru binele amândurora. În lumina difuză a cortului, mi-am tras hainele mai bine pe mine. Mi-am aranjat lanterna de cap şi am scos lanterna solidă din geacă.

— *Naoko,* am implorat-o eu iar.

Nu s-a întors.

— Iisuse Hristoase, Naoko, dacă nu vii cu mine, atunci măcar promite-mi că o să rămâi aici. O să stai în cort.

Nu a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

I-am mai aruncat o privire, am înjurat şi am ieşit afară în întuneric.

A fost o greşeală. Vânturile creşteau în intensitate, furtuna se înrăutăţea. Nu se auzea niciun sunet, doar zgomot alb, violent de tare. Lanterna mea de mână şi cea de cap erau inutile, nişte biete picături într-un ocean infinit de noapte şi zăpadă. Peste câţiva paşi, mi-am dat seama că m-am pierdut. Nu ştiam în ce direcţie era cortul meu sau tabăra principală.

M-am întors la cortul lui Naoko, dar întunericul îl înghiţise şi pe el, împreună cu orice simţ al direcţiei.

M-am împiedicat în faţă, strâmbându-mă de durere când frigul mi-a pătruns în gât, în faţă, în degete – zăpada lovea fiecare porţiune de piele descoperită ca o mie de cuţite. Nu puteam să mişc mâinile, îngheţaseră strânse pumn.

S-a mai auzit o împuşcătură – în spatele meu.

Mai tare – mult mai tare decât ultima.

M-am întors, nesigur dacă ar trebui s-o iau spre ea sau să fug de ea. Dar în ciuda pericolului, a panicii care mă strângea de gât, era singurul lucru concret din neantul acela.

Încet, m-am îndreptat spre sursă şi vocile s-au auzit mai tare. Strigăte pe jumătate şi-au croit drum

spre mine, scăpând de urletul furtunii. Le-am urmat, mărind pasul. Mâinile mele îngheţate bâjbâiau şi lanterna a zburat pe gheaţă.

M-am rotit cu lanterna de cap amărâtă şi am scanat zăpada, dar nu vedeam pe nicăieri.

Am alergat prin întuneric, forţându-mă să înaintez – disperat să văd pe cineva, să văd *orice* care să nu fie zăpadă, sau gheaţă, sau negru.

Mi-a scăpat piciorul într-un şanţ şi am zburat înainte, aterizând puternic pe gheaţă. Respiraţia mi-a explodat afară din plămâni. Am şuierat şi m-am rostogolit, alunecând pe gheaţă şi stâncă. Un miros metalic dens mi-a umplut nările.

Apoi mi-a cedat lanterna de cap.

M-am ridicat şi am dat în ea cu furie, o dată, de două ori, a pâlpâit şi şi-a revenit.

M-am uitat la mâinile mele şi la pământul uşor luminat din jurul meu, la zăpada pe care stăteam. Eram confuz de ce vedeam, derutat de culoarea aceasta cu totul nouă.

Roşu.

Stăteam într-o baltă de sânge.

Un alt ţipăt a răsunat în munte.

Mi s-a stins lanterna de cap, cufundându-mă în întuneric.

★

Nimicnicie. Fără un orizont de care să te agăţi, niciun zgomot în afară de statica înverşunare a vântului. Până şi frigul zăpezii îmi amorţise corpul atât de mult încât nu mai puteam să simt aerul aspru. Singura senzaţie concretă era scrâşnetul pământului îngheţat de sub mâinile şi genunchii mei.

M-am târât în patru labe, alunecând pe el. În absenţa luminii, mi-am imaginat că tot muntele era făcut din sânge, şi că mă sufoca, că aveam să mă înec în el.

Nu ştiu cum de încă mă mai mişcăm. Nu era nimic care să-mi ghideze direcţia. Nimic care să mă

împiedice să mă târăsc prea departe şi să cad cu capul înainte într-o vale.

Dar totuşi, ceva mă îndemna să mă mişc. Şi în acel moment mi-am dat seama de ceva minunat. Pe măsură ce panica iniţială şi bâjbâiala şi-au urmat cursul şi am rămas doar cu orbirea şi teama mea, realizarea m-a lovit ca un pumn în piept.

Am dorit să trăiesc.

Certitudinea acestui dor m-a străbătut ca un foc pe care nu îl mai simţisem de atâţia ani. Trebuie să înţelegi: nu mi-am dorit niciodată să mor. Dar, Dumnezeule! Trecuse mult timp de când nu am dorit cu adevărat să fiu viu, *cu disperare.*

Nu o să permit ca acesta să-mi fie sfârşitul. Nu o să părăsesc lumea aceasta cu alegerile pe care le-am făcut. O să îndrept lucrurile cu Naoko şi o să rezolv misterul acestui munte blestemat.

Aşa *o să fac.*

O lumină a strălucit în spatele meu prin furtună, ca un far în negură. M-am întors şi am ridicat mâinile ca să-mi acopăr ochii de strălucirea bruscă. O mână m-a apucat de guler şi m-a tras în sus.

— Trebuie să te întorci în cortul tău, Harold, a zis colonelul Palmer pe o voce feroce.

Lumina a fulgerat. O lanternă de cap puternică strălucea în vârful căştii sale. Ţinea o puşcă strâns în cealaltă mână. Unul dintre soldaţi era lângă ea, cu o carabină în mână.

— Mi s-a stins lumina, am gâfâit eu, ţinând ridicate mâinile însângerate.

Dâre roşii şi albe mi se scurgeau pe mănuşi şi pe încheieturi.

— M-am pierdut.

Ea a dat din cap, apoi a făcut semn spre bărbatul din spatele ei.

— Urmează-l pe soldat Miller înapoi în cortul tău. Ţine-te aproape.

— Ce se întâmplă? am strigat eu. Al cui e sângele ăla?

Nu am primit răspuns. A trecut pe lângă mine şi s-a pierdut în întuneric. Soldatul – Miller – m-a

apucat de braţ şi m-a tras în faţă. M-am grăbit după el, împiedicându-mă.

După puţin timp, am văzut corturile noastre, lămpile electrice care străluceau slab fiind vizibile acum, că eram suficient de aproape.

În timp ce Miller mă trăgea în faţă, am trecut pe lângă Paznic, care se îndrepta în direcţia opusă. Ţinea un pistol mare ridicat în aer, cu o lanternă ataşată în lateral. Abia părea să ne observe în timp ce se îndrepta spre furtună.

— Stai aici, a zis Miller, pe o voce groasă. Du-te înăuntru şi aşteaptă, încă nu s-a terminat.

— Ce nu s-a…?

Dar în zadar. Deja plecase.

Blestemând, m-am împleticit spre corturi. Când am ajuns la al meu, am auzit un geamăt jos.

Jet stătea întins pe pământ, chiar lângă cortul său. Îşi strângea piciorul cu mâna şi avea capul dat pe spate ca şi cum era o păpuşă, cu părul roşu aprins pe zăpadă. M-am grăbit şi am îngenuncheat în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a prins ceva, a bolborosit el, ridicând mâna.

O rană de vreo treizeci de centimetri se întindea pe piciorul lui, din care curgea sânge.

— Încercam să mă întorc în cort şi… aaa!

Şi-a dus iar mâna la picior.

— E aşa de frig. E *al naibii de frig.*

L-am apucat de braţ, l-am tras în sus şi l-am ajutat să intre în cort. Avea faţa şi braţele pline de julituri, dar piciorul lui era tăiat până la os. Îi curgea sânge din rană. L-am întins pe jos, am apucat o pătură ca să o folosesc drept garou.

— Încălzeşte-mă şi atât, a bolborosit el. Încălzeşte-mă şi atât.

— Trebuie să opresc sângerarea, am răspuns eu, mişcându-mă rapid.

Timpul era preţios. Hipotermia afectează capacitatea sângelui de a se coagula. Cu siguranţă ar fi sângerat până la moarte dacă nu aş fi putut izola piciorul de restul corpului.

A clătinat din cap.

— Nu-mi pasă de asta. Nu-mi pasă. A fost… o chestie. Braţe, şi… braţe lungi şi slabe, ca un fel de… Fir-ar să fie, îngheţ!

A tremurat violent din tot corpul. I-am legat pătura în jurul coapsei şi am strâns-o cât de tare am putut. Abia a observat.

Alte împuşcături. Alte strigăte, şi mai aproape.

Până când am terminat de verificat rănile deschise şi de acoperit cât am putut, Jet adormise sau îşi pierduse cunoştinţa. I-am verificat pulsul – încetinise puţin, dar era stabil. Am luat toate păturile pe care le-am găsit şi l-am învelit cu ele. Poate că avea să-şi piardă piciorul, însă ar supravieţui dacă ar trece peste noaptea asta.

Cât am aşteptat să i se oprească sângerarea lui Jet, m-am dus la birou şi am pus mâna pe pix şi hârtie. În panica mea, ţi-am scris acel bilet rapid, Hattie, în cazul în care nu vei mai auzi niciodată de mine.

Dar ceilalţi încă se chinuiau afară. Încă se dădea o luptă, şi aveau nevoie de tot ajutorul pe care puteau să-l primească.

Am căutat printre lucrurile lui Jet o lanternă – am verificat de două ori că merge –, apoi am desfăcut uşa cortului.

Roger Bettan stătea chiar în faţa mea, cu un pistol în mână.

— Unde dracului crezi că te duci?

— Încerc să ajut.

— Ne descurcăm, a şuierat el. Palmer deja a trebuit să te salveze o dată. Stai în cort şi stai departe din calea noastră.

M-am ridicat în picioare.

— Ce se întâmplă? Trebuie să-mi spui.

M-a apucat de partea din faţă a gecii şi m-a tras spre el.

— Am zis, întoarce-te naibii în cortul tău.

— Ce naiba faci?

— Nu avem timp pentru o conferinţă afurisită.

Avea faţa la câţiva centimetri de a mea şi am simţit aburul fierbinte al respiraţiei lui.

— Du-te înapoi şi lasă-i pe adulţi să rezolve problema, *acum.*

— Bine, bine!

M-am dat înapoi în cortul lui Jet, şi Bettan a închis fermoarul. Ultimul lucru pe care l-am văzut, la câţiva metri în spatele lui Bettan, era Neil, care stătea nemişcat în zăpadă, ca o statuie. Se uita la mine şi, pe faţa abia iluminată de lampa din cort, aş fi putut să jur că am văzut un zâmbet.

Am stat cu Jet toată noaptea, verificându-i pulsul în mod regulat şi făcând tot ce puteam să-i îngrijesc rănile şi să-l menţin cald. Respira greoi, şi deşi era puţin fierbinte, febra lui nu atinsese niveluri periculoase.

Poate că ar fi trebuit să fi avut mai multă grijă de mine. Acum în timp ce scriu, am mâinile roşii şi umflate – simt furnicături de durere pe sub mănuşi. Pe cea stângă am reuşit s-o încălzesc, dar nu mai pot să mişc degetele de la cea dreaptă. Nici măcar nu pot să le simt pe ultimele trei. Cred că mi-au degerat. Ca printr-un mic miracol, nu sunt dreptaci.

Nu ştiu cât a durat noaptea trecută. Eu am stat treaz aproape tot timpul, ascultând sunetele din întuneric. După ceva timp, s-au potolit, şi în curând furtuna s-a oprit şi ea. În ceea ce a părut o perioadă absurd de scurtă de timp, a început să răsară soarele şi să readucă lumina în tabără.

Am ieşit afară şi am găsit majoritatea echipei stând într-un semicerc dezordonat la vreo cincizeci de metri mai încolo. Nu era nicio urmă de la sângele lui Jet pe gheaţă. Furtuna le acoperise pe toate.

Mi-am croit drum până la ei – Palmer, Paznicul, Thomas, Polya şi Neil. Bettan nu se vedea pe nicăieri. Miller şi Sanderson stăteau de-o parte şi de alta, cu armele strânse bine, dar pe Parker nu l-am văzut.

Chiar în faţa lor stătea o creatură imensă, aşa cum nu am mai văzut niciodată.

Masa albastră spre gri era gigantă, arăta ca trupul fără cap al unui rinocer. Avea *patru* ochi în centru – fără pleoape şi galbeni –, dar nu avea gură. Din

părţile laterale ale acestei forme uriaşe ieşeau zece tentacule, groase ca nişte trunchiuri de copaci şi pline de cute, care se întindeau în jurul ei şi aveau o lungime de câţiva metri. O substanţă galben-verzuie cursese în jurul creaturii în zăpadă.

Încerc să descriu cât de bine pot, Hattie, pentru că asta e tot ce pot să ofer, dar chiar nu pot să reprezint cu acurateţe… *chestia* asta. Stau aici acum şi încă sunt în stare de şoc. Îmi tremură mâinile, dar nu mai pot să discern de ce. Frică? Entuziasm?

Tocmai am dat peste un *extraterestru?*

Polya ţinea o cameră Polaroid şi mergea în jurul creaturii, făcându-i poze şi ascunzându-le în buzunarul de la geacă după ce erau scoase.

În stânga bestiei era un corp de om care fusese acoperit doar parţial de o pătură – un giulgiu improvizat. Era roşie şi rugoasă, îmbibată de sânge. Un cap ieşea din ea şi mi s-a oprit respiraţia în gât. Parker.

Palmer m-a văzut uitându-mă la el.

— A fost un om bun.

Paznicul a dat din cap.

— Încă nu i-am găsit braţul stâng.

Era un calm bizar în atitudinea lor – să fi fost din pricina antrenamentului militar, sau mai văzuseră o chestie ca asta înainte? Măcar faţa lui Thomas îmi spunea că nu eram singurul copleşit de treaba asta.

M-am forţat să mă uit din nou la creatură.

— *Asta* l-a omorât?

Palmer a dat din cap, ridicându-şi puşca.

— A fost nevoie de câteva gloanţe, pentru ăsta, dar până la urmă a murit.

— Stai… cum adică, „pentru ăsta”?

— Ceilalţi s-au retras, a zis ea. Au fugit. Nu ştim câţi sunt, dar cel puţin doi. Poate că acum că prietenul lor e mort, nu or să se grăbească să revină.

Un zgomot inuman a ieşit din creatură, şi s-a zbătut, greutatea sa imensă răsturnându-se pe gheaţă.

Armele au fost ridicate. Toată lumea a sărit înapoi, cu excepţia Polyei.

Aceasta s-a dat mai aproape şi s-a aplecat spre ea.
— Cred că această creatură nu e moartă.

Duminică, 27 ianuarie 1991

Primele ore ale dimineţii
Tabăra Unu

Dragă Hattie,

Am descoperit ori ceva nou, orice ceva foarte vechi. Cu cât petrec mai mult timp pe munte, cu atât îmi este mai greu să fac diferenţa. Uneori, minutele par să se dilate, şi ceea ce mi se pare că este o perioadă lungă de scris sau de cercetat este doar o clipă când este măsurată de ticăitul ceasului meu. În alte momente, atunci când nu sunt atent, orele par să treacă într-o clipă.

La început, am pus asta pe seama dezorientării mele. Pe impactul pe care îl are altitudinea asupra creierului. Dar nu pot să nu aud cuvintele lui Naoko cum îmi răsună în minte. *Trebuie să fii cu ochii pe secunde, şi pe minute. Pentru că ele sunt cu ochii pe tine.*

În dimineaţa după noaptea noastră îngrozitoare, creatura a fost dusă în laboratorul improvizat al Polyei Volikova. Clădirea portabilă avea aceeaşi dimensiune precum cea pe care o foloseam pentru şedinţe, dar era plină de echipamente. Ceea ce ar fi părut înghesuit sub grija altcuiva, Polya transformase într-un laborator perfect organizat: dulapuri temporare construite din cartoane solide erau lipite de peretele din spate, şi fiecare instrument – microscopul, setul de bisturie şi carneţelele – avea o suprafaţă de lucru dedicată.

Dar laboratorul nu era conceput pentru ceva de mărimea aceasta. A fost nevoie de şase oameni şi de o sanie cu o prelată de cort ca să mutăm chestia aia blestemată pe gheaţă. Înăuntru, creatura ocupa tot spaţiul, întinsă pe o masă care scârţâia din cauza greutăţii ei. Tentaculele ei lungi se întindeau în afară, răsucite în sus pe pereţi acolo unde atingeau colţurile.

Polya a avut dreptate: încă era în viaţă, deşi grav rănită. Părea să fie inconştientă, sau într-o stare ca de comă, deşi ştiu că este nesăbuit să aplici fiziologia umană unei chestii atât de evident extraterestre. Lexiconul meu medical nu se aplică lucrurilor imposibile.

Nu folosesc termenul „imposibil” cu uşurinţă.

Era ora prânzului. Ne-am înghesuit în cabană, în jurul monstrului. Dimineaţa fusese folosită pentru ca fiecare să poată petrece ceva timp singur cu el – ca să-l studieze, să-l pipăie, să ne dăm seama ce înseamnă pentru noi. Suntem o elită de oameni de ştiinţă, şi în ciuda diferenţelor noastre de educaţie sau de convingeri, există un lucru pe care îl avem cu toţii în comun: curiozitatea. Fiecare dintre noi a vrut să facă o descoperire a lui.

Acum Polya stătea în spatele lui, aproape ascunsă de masa umflată a creaturii. Se apleca deasupra unui microscop, ocazional notând ceva pe o coală de hârtie. În jurul ei erau fotografii Polaroid ale creaturii din unghiuri diferite, dispuse diferit. Ceilalţi erau împrăştiaţi în colţuri – Palmer şi Paznicul în capete opuse; Thomas, Neil şi Naoko într-un cerc, lipiţi de pereţi; Jet pe un scaun lângă uşă, uitându-se urât. Numai Bettan nu venise. Dumnezeu ştie unde era.

Miller şi Sanderson păzeau afară, cu armele pregătite. În ciuda morţii lui Parker, au rămas stoici şi duri, făcându-şi datoria.

A fost greu să-l aducem pe Jet în cameră, dar el a insistat. Petrecusem dimineaţa având grijă de el, încercând să îi bandajez rănile. Am reuşit să improvizez materialele necesare ca să îi stabilizez pierderea de sânge, dar şocul hipovolemic cu siguranţă îi afectase o parte din organele interne.

Rana de la picior era extinsă: tibia stângă suferise fracturi multiple, iar glezna era complet distrusă. Muşchii gambei fuseseră practic făcuţi bucăţi. Pesemne că l-am găsit la câteva momente după ce fusese rănit. E un miracol că am reuşit să îi opresc

sângerarea la momentul acela – altitudinea îi subţiase sângele semnificativ.

Restul corpului lui era plin de tăieturi care îi trecuseră prin hainele groase, dar, probabil datorită straturilor de îmbrăcăminte, erau mai mult superficiale şi aveau să se vindece cu timpul. Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre piciorul lui. Am reuşit să îi acopăr fragmentele de os expuse cu pansament, dar fără o proteză serioasă mă îndoiesc că o să mai poată vreodată să meargă cum trebuie.

Când i-am dat vestea, Hattie, nu ştiam la ce să mă aştept. Am mai avut de-a face cu pacienţi ca el înainte – cei care păreau aproape definiţi de optimismul lor maniacal. De cele mai multe ori, suportau bine; se adaptau; lăsau să se integreze în restul vieţii lor. Nu asta am primit de la Jet. În schimb, am primit furie.

— E de-a dreptul ridicol.

— O să fie un lucru greu de procesat, sigur, dar eşti un bărbat puternic, tu…

— Nu ai idee ce sunt eu, a scuipat el, încruntându-se de supărare.

M-am încruntat şi eu. Poate a fost naiv din partea mea să mă aştept să fie mai optimist, mai puternic în faţa acestei răni. Jet pe care ajunsesem să îl cunosc în ultimele câteva zile era definit de o veselie şi un optimism constant. Dar omul acesta din faţa mea arăta mai bătrân, cutele de pe faţa lui erau mai profunde, ca şi cum o viaţă întreagă de îngrijorare le-ar fi săpat adânc. Poate că medicamentele pentru durere îi afectau temperamentul, dar părea mai mult de atât. Era ca şi cum cineva venise azi-noapte şi îl înlocuise cu altcineva.

— Pot să te car eu până în laborator, dacă vrei.

Am întins mâinile, oferindu-mă voluntar.

— Thomas ar putea să mă ajute. Nu am vrea să ratezi să afli ce e chestia aia.

— Nu, a spus pe o voce joasă, tremurând de furie din pricina sugestiei mele. O să merg la fel ca toată lumea.

— Ai piciorul zdrobit, Jet. Nu mergi nicăieri.

A strâmbat din gură.

— Atunci fă-mi o cârjă. Sau o să ţopăi, la naiba. Dar nu o să fiu cărat ca un cadavru.

Am pus o mână pe umărul lui.

— Ia-o pas cu pas, bine? Este normal pentru oamenii care au ajuns invalizi să…

— Nu sunt invalid, fir-ar să fie!

A strâns din dinţi, făcând o grimasă.

— Nu sunt… *invalid.*

— Ştiu asta, am zis eu, menţinându-mi vocea calmă. Dar trebuie să te confrunţi cu realitatea situaţiei. Dacă poţi să aduci o parte din energia aceea pozitivă pe care…

— Crezi că îmi e uşor? De când sunt pe muntele ăsta, a fost atât de greu să…

A mijit ochii şi s-a aplecat în faţă ca şi cum avea o durere de cap.

— Locul ăsta nu este *normal,* Harold. Şi să încerc să mă prefac că este… să pretind că totul e bine, e extenuant. Nu e nimic real în situaţia asta. Nu-mi spune să mă port normal când nu am mai văzut un lucru al naibii de normal de *săptămâni.*

Mi-am simţit gura deschisă, uscată şi m-am holbat la el.

— Jet – suntem aici de patru zile.

— Ce?

A dat din mână, ca şi cum nu mai voia să audă nimic de la mine. Probabil stresul şi medicamentele îşi spuneau cuvântul; poate că şi altitudinea.

— Adu-mi ceva ce pot să folosesc pe post de cârjă. Şi lasă-mă în pace.

Stătea în cameră acum, cu privirea posomorâtă, cu braţele încrucişate, privind intens creatura ca şi cum avea să explodeze.

Ne-am uitat cu toţii la ea: masa aceea imensă a trupului său, ochii galbeni care nu se mişcau, tentaculele care se revărsau peste masă şi pe podea în jurul picioarelor noastre. Rănile lăsate de armă pe corpul său se acoperiseră cu puroi galben-verzui şi acum pielea lui părea să strălucească, acoperită de

un strat subţire de mucus. Tentaculele pulsau uşor – aproape imperceptibil – aducându-ne aminte că era în viaţă. Camera mirosea uşor a peşte.

Palmer s-a mişcat, scărpinându-şi braţul şi întinzându-şi gâtul ca şi cum avea nevoie de o pauză.

— Deci, ce ştim? a întrebat ea.

— Nu există o delimitare clară între cap şi corp, a spus Polya, arătând spre mijlocul bestiei cu un băţ lung. Pare să fie o singură masă centrală, cu ochii plasaţi aproape de mijloc. Patru ochi, aşa cum puteţi vedea aici, aşezaţi într-un pătrat. Aşa ceva este extrem de rar. Există un singur alt organism complex pe planetă care are patru ochi – lampreda fără fălci.

Mi-am ţinut mâna dreaptă băgată în buzunar. Am reuşit să o reîncălzesc, dar simţeam deja cum începeau să apară băşicile provocate de degerătură. Ultimele trei degete erau complet amorţite. Mă tem că ţesutul e deja mort în jurul lor şi în curând va da semne de necroză. Gândul acesta a venit parcă de foarte departe: când o să se întâmple asta, va fi necesară amputarea.

Polya a indicat cu o mişcare circulară zona centrală.

— Nu pare să aibă gură, cel puţin nu acolo unde ne-am aştepta să fie. Acest lucru m-a derutat la început, dar apoi m-am uitat la tentacule.

A făcut un pas înapoi, mişcând indicatorul spre exterior.

— Aceste zece tentacule, aşa cum le vom numi, sunt lungi: fiecare are în jur de patru metri. Sunt foarte musculoase şi pulsează cu fluid – este posibil ca acesta să funcţioneze sub formă de sânge. Fiecare tentacul are pe margine ceea ce par a fi dinţi, deşi, la o analiză mai atentă, compoziţia lor se apropie mai mult de colagenul întărit – ca oasele – decât de orice smalţ de dinte. Sunt extrem de ascuţiţi.

— Eu ştiu cel mai bine asta, a bombănit Jet din colţ.

— Sub aceste asperităţi se află ceea ce par a fi sute de pori mici care presupun că funcţionează sub formă de gură.

Jet s-a strâmbat.

— Vrei să spui că chestia asta a încercat să mă *mănânce?* Asta s-a întâmplat braţului lui Parker?

Ea a clătinat din cap.

— Eu doar prezint nişte ipoteze. Creatura a rămas în ceea ce pare o stare semi-comatoasă; nu este clar dacă din cauza rănilor suferite prin împuşcare sau din pricina sedativelor puternice pe care i le-am administrat. Încă e în viaţă. Rănile par să se vindece într-un ritm mult mai rapid decât s-ar vindeca la om.

— O, a zis Jet. Grozav. Al naibii de grozav.

— Domnule Towles, a zis Palmer, pe o voce fermă. Păstrează-ţi comentariile până la final.

— Ia lăsaţi-l pe om să vorbească, a intervenit Thomas, lăsându-se pe spate şi clătinând din cap. A trecut printr-un calvar. Având în vedere ce a păţit celălalt bărbat, e un miracol că e în viaţă.

— Lasă-ţi miracolele nenorocite la biserică acolo unde le e locul, a scuipat Jet.

Thomas s-a foit, luat prin surprindere de replica lui acidă. Părea că avea să zică ceva, dar apoi a închis gura.

— Testele iniţiale mi-au confirmat suspiciunile, a zis Polya, ignorând complet cearta.

Era concentrată numai pe misterul cu pricina, nici nu-şi muta ochii de la creatură.

— Compoziţia genetică a acestui specimen se potriveşte cu structura dublu-helix a ARN-ului pe care am descoperit-o în microorganisme. Implicaţia acestui lucru este clară: orice specie e aceasta, nu a evoluat direct din nicio formă de viaţă pe care o cunoaştem sau o înţelegem în prezent de pe planeta Pământ.

Îi tot aruncam priviri lui Naoko – nu puteam să mă abţin –, dar nu se uita la mine. Se uita în depărtare, pierdută în propriile gânduri. Ce n-aş fi dat în acel moment să îi aflu acele gânduri.

Thomas s-a aplecat în faţă, fascinat.

— Atunci de unde a venit? Şi dacă nu are un strămoş comun, de ce *naiba* arată ca un calamar uriaş?!

— Nu ştiu. Există anumite lucruri cu caracter schimbător şi anumite lucruri cu caracter constant. Trebuie să presupunem că elementele de bază ale vieţii sunt variabile, având în vedere că avem dovezi clare ca să susţinem asta. Cu toate astea, evoluţia este o constantă. Există o logică matematică de bază: toate creaturile vii, care se nasc, se înmulţesc şi mor, trebuie să treacă printr-un proces de evoluţie. Nu am putut identifica în mod specific niciun organ genital sau reproducător până acum, deşi partenogeneza este şi ea o posibilitate. Dar cheia este aceasta: un specimen la fel de complex precum cel pe care l-am întâlnit sugerează două posibilităţi.

A ridicat un singur deget lung.

— Unu: că nu îşi are originea pe Pământ. Că este o formă de viaţă extraterestră care a evoluat în altă parte şi care a venit pe Pământ de curând, şi de aceea nu am mai văzut-o până acum.

A ridicat un al doilea deget.

— Doi: că o formă de viaţă complet separată a existat pe planeta noastră timp de milioane de ani, alături de noi, şi nu am avut absolut nicio idee. În punctul acesta, nu pot spune care din cele două este mai plauzibilă.

Paznicul a ridicat mâna, cu sprâncenele unite într-o încruntătură, şi Polya a dat din cap spre el.

— Care este probabilitatea ca aceste creaturi să ne atace din nou? Cât de inteligente sunt? Şi, dacă da, ce precauţii ne putem lua?

Ea a ridicat din umeri şi s-a aşezat.

— Nu ştiu.

O linişte tensionată a umplut camera. Frigul s-a instalat în jurul nostru şi mirosul de peşte s-a amestecat cu ceva mai sălbatic – sălbatic şi rece ca vânturile de pe munte. Să fiu sincer: întreg corpul îmi vibra de adrenalină. Simţeam că ne aflam la limitele unei noi frontiere, Hattie. Împreună, eram

pe punctul de a face una dintre cele mai mari descoperiri din toate timpurile, dar piesele individuale încă mă derutau. Încă erau prea multe necunoscute, şi începeam să îmi fac griji că nu vom supravieţui suficient de mult ca să le dezvăluim.

— Am două idei, a zis o voce şi aproape că am sărit de la locul meu.

M-am întors să mă uit la Neil, care stătea aplecat pe scaunul său. Încă era înfăşurat în atâtea straturi, i se vedeau doar ochii căprui şi pielea maronie de sub fular şi căciulă. Atunci mi-am dat seama că nu îi mai auzisem niciodată vocea până acum. Era cristalină şi băieţoasă, aproape copilăroasă. Accentul lui era dificil de ghicit – vag englezesc, dar mai mult neutru, ca şi cum venea de peste tot şi de nicăieri în acelaşi timp.

— Spune, doctor Amai, a zis Palmer.

Neil a întors capul spre noi.

— Păi, dacă vorbim despre evoluţie, trebuie să vorbim despre inteligenţă, a spus el, trăgându-şi în jos fularul ca să dezvăluie o gură mare şi zâmbitoare.

A făcut o pauză scurtă, privind în sus.

— Există o presupunere a priori cum că inteligenţa este o trăsătură evolutivă – ceva ce am dobândit prin evoluţie.

M-am încruntat.

— Păi, da. Bineînţeles că este. A fost dovedit asta. Adică, dacă petreci un timp cu cimpanzeii sau gorilele îţi dai seama cât de remarcabil de asemănători suntem.

— A, sigur că da – vieţile emoţionale ale oamenilor şi ale altor animale au similarităţi extraordinare, a răspuns el pe un ton monoton, aproape ca o ironie la adresa mea. Vedem cum structurile noastre sociale sunt prezente în rândul maimuţelor şi emoţiile noastre sunt reflectate în câini. Dar haideţi – gândiţi-vă la *realizările* noastre! În acest sens, umanitatea este mai presus de toate speciile. Singura! Singuri încercăm să ne înţelegem pe noi şi lumea din jur; singuri am construit Taj

Mahalul şi am dezvoltat maşinăriile şi roboţii; singuri am creat sisteme financiare complexe şi ecuaţii frumoase, interpretăm simfonii şi jucăm şah, construim rachete ca să călătorim pe alte planete şi să observăm alte galaxii! Ce legătură au toate astea cu manifestările agresive ale babuinilor? Cu reacţiile emoţionale ale şobolanilor în cuşti?

— Nu sunt sigur, a zis Thomas, aplecându-se în faţă. Asta sună a aroganţă umană. Gândim aşa numai pentru că umanitatea îşi imaginează ca este modelul definitoriu, în comparaţie cu care orice alt exemplu este copiat. Doar pentru că definim inteligenţa după cât de aproape imită psihologia umană, nu înseamnă că nu poate fi extrem de diferită.

— *Exact,* a zis Neil, ridicându-se în picioare, dominând camera.

Uitasem cât de înalt era.

— Plasând inteligenţa pe un fel de scară evolutivă, ratăm întreaga idee.

M-am uitat la tentaculele care pulsau la picioarele mele.

— Care idee?

— Nimeni nu are habar de unde provine inteligenţa umană. Disperarea umană după certitudine ne-a determinat să acceptăm un cadru de continuitate evolutivă destul de incert. Suntem disperaţi să ne imaginăm că suntem doar nişte cimpanzei deştepţi. Dar gândiţi-vă la pasiunea care arde în artist, la furia justiţiei şi dreptăţii care mocneşte într-un rebel, emoţia bucuriei care îl înflăcărează pe îndrăgostit. Gândiţi-vă la poezie, la postmodernism, la zborul în spaţiu!

Neil şi-a întins mâinile larg, aproape lovindu-l pe Thomas peste faţă. S-a întors acaparându-ne cu discursul lui.

— Cum putem compara vreunul din lucrurile acestea cu ierarhiile idioate ale primatelor care nu vorbesc? Prăpastia este ameţitoare. De ce nu e nimic între? De ce nu sunt creaturi care să înceapă măcar să folosească limbajul abstract, sau să

prezinte indicii de talent artistic adevărat? Căutările intelectuale ale umanităţii – religia, ştiinţa, cultura şi istoria – nu se aseamănă cu nimic altceva întâlnit în întreg universul. Este ca şi cum viaţa a evoluat până într-un anumit punct şi apoi umanitatea a virat brusc la 90 de grade şi a erupt într-o direcţie complet diferită. Deci, *de unde* a apărut această inteligenţă?

Thomas a râs.

— Cineva trebuie să o fi pus acolo.

— A, serios? a gemut Jet, dându-şi ochii peste cap. Nu tot ce nu poţi explica este o dovadă că Dumnezeu există, Thomas.

El a ridicat din umeri.

— Şi nu tot ce poţi explica este dovadă că nu există.

Jet şi-a dus mâna la cap. I-am aruncat o privire lui Naoko, dar ea doar stătea mută, parcă privind o scenetă. Palmer a făcut un pas în faţă, întrerupând discuţia.

— Uite – toate astea sunt fascinante, sunt sigură de asta. Dar ce legătură au cu creaturile asemănătoare cu nişte caracatiţe?

Faţa lui Neil s-a lăţit într-un alt zâmbet imens.

— Mă bucur mult că ai întrebat.

A luat indicatorul pe care îl folosise Polya şi a arătat crestele care se ridicau şi coborau pe tentacule, urmându-le până la masa centrală care reprezenta corpul.

— S-ar putea presupune cu uşurinţă că aceste semne sunt de natură biologică. Precum dungile unei zebre, probabil, sau petele de pe un leopard. Dar o examinare mai atentă dezvăluie că nu sunt parte din materia biologică a animalului. În schimb, sunt literalmente însemne, scrise cu font mic pe tentacule în ceva ce pare a fi cerneală imprimată.

M-am aplecat, uitându-mă cât de aproape am putut, acoperindu-mi nasul ca să evit mirosul înţepător. Tentaculul emana căldură. Părea să aibă dreptate: o mâzgălitură neagră care se întindea pe un fundal lat. Era în vârtejuri, precum undele dintr-o

piscină, înainte să se unească iar în forme ondulate, cu pante şi adâncituri pe măsură ce continua.

— Observaţi felul în care se repetă pantele ocazional, la intervale care sugerează un model, dar nu suficient de strict ca să implice o repetiţie pură. În schimb, indică folosirea de cuvinte sau forme gramaticale similare.

M-am ridicat în picioare, neputând să controlez electricitatea care îmi străbătea corpul şi m-am plimbat pe lângă creatură.

— Un limbaj, am spus eu.

Neil a dat din cap.

— Şi nu sunetele de bază şi răspunsurile simple ale păsărilor zburătoare sau chemările la împerechere ale delfinilor jucăuşi. Nu, un limbaj *scris*. Un limbaj complex, gândit, şi, deşi aceasta este o speculaţie, probabil înzestrat cu logică şi introspecţie. Doamnelor şi domnilor: se poate să fi descoperit cealaltă specie din tot universul nostru ştiut cu un nivel de inteligenţă similar cu al nostru.

— Şi poţi să-l traduci? a întrebat Palmer, pe o voce nerăbdătoare, aplecându-se şi ea să se uite mai de aproape.

— În niciun caz, am mormăit eu. Chiar dacă este un limbaj, ceea ce mi se pare puţin exagerat. Ar fi nevoie de o comunicare amplă între noi şi ei. Am avea nevoie de mostre comparative. Am avea nevoie de mult mai multe informaţii.

Jet s-a îndreptat.

— Atunci putem să obţinem mai multe informaţii.

Vocea lui suna sugrumată, febrilă.

— Găsim locul de unde au venit chestiile astea şi aflăm ce vor.

— Nu ştim unde se află, am spus eu.

— Ea ştie.

A arătat spre Naoko, care stătea tăcută în colţ. Toată lumea s-a întors spre ea. Majoritatea eram în picioare, plini de nerăbdare, înghesuiţi într-un laborator care părea să devină din ce în ce mai mic.

— Nici să nu încercaţi să vă prefaceţi că nu asta a omorât oamenii din ultima expediţie. Pe unde aţi dat de ele, hă? Unde sunt?

Ea i-a întors privirea şi se vedea un foc tacit în ochii săi. Cu cât deveneau mai ciudate lucrurile, cu atât părea să devină mai lucidă. Se aclimatiza? Sau noi eram cei care o luam razna?

— Mai sus, a răspuns ea. Trebuie să mergem mai sus.

Jet a dat din cap, fiind total de acord.

— Atunci mergem mai sus. *Da.*

— Nu fi ridicol, a zis Palmer. Nu te duci nicăieri, decât înapoi la Tabăra de Bază.

— Tu glumeşti? Nu am venit până aici ca să fiu lăsat rezervă.

Se strâmba de furie.

— Nu mi-am pierdut nenorocitul de…

Femeia s-a ridicat în picioare, înălţându-se deasupra lui.

— Cum ai de gând să urci un munte când nici măcar nu poţi să mergi?

— Aduceţi-l pe alpinistul atotputernic! Sunt sigur că o să găsească el o soluţie! Adoră provocările.

— Stai.

Am ridicat mâna.

— Nu sunt sigur că ar trebui să urcăm mai mult. Nu acum. Trebuie să aşteptăm şi să ne regrupăm. Trebuie să ne dăm seama ce…

— Nu avem timp! a insistat Jet, cu ochii luminoşi, dând din mâini. Ai auzit ce a zis Bettan despre fereastra de escaladare. Se închide. Dacă nu continuăm să mergem, nu o să reuşim niciodată. Muntele *pe noi ne aşteaptă.*

— Asta nu este o decizie democratică, s-a răstit Palmer.

Apoi s-a băgat şi Thomas în discuţie, şi Paznicul s-a alăturat şi el. Înainte să-mi dau seama, toţi din grup păreau să strige unii la alţii.

Am făcut câţiva paşi înapoi, dintr-odată copleşit de toată nebunia. Micul laborator s-a făcut şi mai mic, ca şi cum pereţii se apropiau de noi şi lumina

şi-a pierdut din intensitate. A început să mă doară capul – degerătura îmi mânca din carne. Naoko era singura persoană care nu vorbea, şi în timp ce mă uitam la ea, părea să fie cea care deţine cel mai mult controlul.

Jet ţipa, dar degetele lui începuseră să bată în genunchi. *Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.* Un ritm constant. Neil aproape că dansa în sus şi în jos de exaltare. Thomas îşi freca fruntea şi vorbea din ce în ce mai tare, şi eu doar mă holbam la ei, simţind brusc că sunt cu capul sub apă.

Mi-am imaginat cum înaintăm, urcând din ce în ce mai sus pe acest munte până când uităm cu toţii cum este pe pământ.

Până când ne pierdem cu toţii în vraja sa imposibilă.

M-a trecut un fior pe şira spinării când ultimele cuvinte ale lui John mi-au răsunat în cap, având dintr-odată un înţeles nou. *De ce tot urcă Sisif bolovanul la deal, Harry, dacă ştie că o să cadă la loc? De ce continuă să urce?*

— Încetaţi, am murmurat eu, dar a ieşit ca nişte bule.

Ca aerul. Am inspirat adânc.

— TĂCEŢI TOŢI!

Au tăcut şi s-au întors spre mine.

Eu am inspirat şi am expirat.

— Nu vedeţi ce se întâmplă? Trebuie să ne oprim. Trebuie să abordăm totul logic. Unul dintre noi este rănit. Altul *a murit.* Dacă urcuşul în sine nu era deja suficient de periculos, acum mai sunt şi monştri – monştri adevăraţi – care încearcă să ne omoare. Dacă am urca şi mai sus pe munte ar fi… o nebunie.

Jet a clătinat din cap şi s-a împins în piciorul sănătos. Strâmbându-se, şi-a băgat cârja la subraţ. Faţa lui era dură ca piatra.

— Nebunia e o chestiune de perspectivă, Harold.

Acestea fiind spuse, a plecat şchiopătând din cameră.

Pentru o clipă, toată lumea a înlemnit, tensionată – furia lui Jet rămăsese printre noi, în punctul ei culminant. Polya s-a întors, a bombănit ceva în rusă şi a plecat şi ea.

Şi astfel, tensiunea s-a dispersat. Cu un mare oftat, întreaga cameră a părut să se dezumfle şi, unul câte unul, oamenii s-au ridicat şi au ieşit.

Naoko s-a furişat afară înainte să apuc s-o văd. Voiam să o urmez, dar nu ştiam ce aveam să-i spun. Nu mai ştiam ce să mai spun în general.

În schimb, am stat acolo ceva timp, holbându-mă la scrierea de pe creatură fără să o văd de fapt. Hattie, aici se trăgea de fire noi şi erau scoase la suprafaţă idei vechi. Îmi zvâcnea capul din cauza lor. Era ceva care conecta toate astea: creaturile, muntele, anomaliile temporale şi oamenii de pe gheaţă. O teorie unificatoare imensă, suficient de aproape încât să zăresc o parte din existenţa ei, dar nu suficient de clară încât s-o văd. Ceva ce a zis Polya – o *formă de viaţă cu totul separată există pe planeta noastră de milioane de ani* – şi ceva ce a zis şi Neil, dar nu prea am reuşit să-mi aduc aminte ce. Totul era legat. Eram sigur de asta. Răspunsul era doar la o aruncătură de băţ.

Când în sfârşit m-am uitat în jurul meu, eu şi Thomas eram singurii care mai rămăseseră în laborator. M-am străduit din răsputeri să-mi iau ochii de la creatură, dar a trebuit să-mi dezlipesc privirea de la ea. Nu puteam să gândesc cu ea în faţa mea.

M-am aşezat lângă Thomas.

— Tu ce părere ai de toate astea?

— Uneori simt, a zis el, uitându-se la bestie, că ştiinţa se învârte în cerc. Ne îndepărtează de Dumnezeu, apoi ne apropie la loc. Periculos sau nu, eu cred că putem fi printre primii care văd una din marile creaţii ale lui Dumnezeu aici. Asta e… foarte special pentru mine.

— Crezi că ar trebui să mergem mai departe?

A ridicat din umeri, concentrându-se pe creatura din faţa lui.

— Această dorinţă de a urca mai sus – nu pot s-o explic. Cred că nu mai mult decât poate Jet. Dar ea există. Nu pot să mă abţin să nu cred că a pus-o cineva în mine. Probabil aceeaşi persoană care a pus acest munte aici. Ceva mult mai mare decât noi toţi. Poţi să numeşti acest ceva Dumnezeu, sau cum vrei tu. În orice caz, cred că am datoria de a afla ce este.

Am oftat, poate dându-mi în sfârşit seama ce mă făcea să mă simt inconfortabil în aventura asta. M-am foit pe scaun.

— Nu te deranjează să crezi că, dacă există cineva care controlează toate astea, noi nu avem dreptul să zicem nimic? Că suntem controlaţi, ghidaţi ca nişte furnici într-un muşuroi?

Thomas şi-a dezlipit privirea de la creatură şi s-a întors să se uite la mine.

— Avem ceva de spus în privinţa evoluţiei? A dorinţelor noastre de a procrea sau de a mânca? Avem dreptul să zicem ceva când vine vorba de legile fizicii? Nu sunt sigur de ce ar trebui să ne aşteptăm la acelaşi lucru legat de propriile noastre minţi?

— Şi atunci, să ne resemnăm cu faptul că nu avem liber arbitru? Că totul e determinat?

Thomas s-a ridicat în picioare şi a întins mâinile.

— Liberul arbitru şi determinismul nu sunt opuse, Harold. Ele coexistă. Când Ahile a fost pus în faţa posibilităţii de a se alătura războiului troian, mama sa, Thetis – o nereidă care avea darul profeţiei –, i-a zis că destinul său era pecetluit. Dacă stătea deoparte, avea să trăiască şi nimeni nu avea să îi cunoască vreodată numele. Dacă pleca la război, sigur avea să moară, dar avea să fie amintit în glorie o veşnicie. Şi într-adevăr, a fost. Şi încă este. Dar chiar dacă viitorul lui era determinat, tot avea de ales.

Am dat din cap, aducându-mi aminte de poveste. Într-un fel, în această cabană, lângă această fiinţă imposibilă, am simţit un oarecare confort.

— Eşti foarte citit pentru un geolog.

— A, a zis el. Există câteva beneficii atunci când eşti căsătorit cu un clasicist.

— Eşti căsătorit?

A dat să-şi acopere mâna stângă cu cea dreaptă, şi mi-am adus aminte de urma de inel pe care o văzusem alaltăieri. Thomas nu a zis nimic; doar mi-a oferit un zâmbet trist.

— Presupun, am zis eu, schimbând subiectul, că simplul fapt că Ahile a putut să îşi cunoască viitorul i-a oferit fără îndoială posibilitatea de a alege.

— Exact.

A dat din cap recunoscător. A luat băţul şi a împins în creatură cu ezitare.

— Libertatea de a alege şi determinismul se bazează una pe alta. Ca să controlezi destinul cuiva, trebuie să îi oferi opţiuni mai întâi. Ştii ce îi spune Prospero sclavului său Ariei, în *Furtuna*[7]*?*

Am clătinat din cap.

— „Vei fi ca vântul muntelui de slobod, şi apoi îmi vei împlini porunca.”

★

Mai târziu în acea după-amiază, Palmer a organizat o ultimă şedinţă. Jet nu era acolo. Improvizaserăm un pat cu aşternuturi ca să nu stea pe pământul tare şi îl lăsasem să doarmă în cortul lui, probabil doborât de analgezicele luate. Şi deşi ştiam că şi-ar fi dorit să fie trezit ca să îşi exprime măcar dorinţele, m-am simţit uşurat că nu avea să fie acolo. Trauma îi afectase raţiunea.

Bettan binevoise să ni se alăture de data aceasta, şi la vederea lui m-am zbârlit. Stătea cu picioarele pe o masă, bând din termos. Avea un rânjet întipărit pe chip. Unul care părea să spună: *Eu conduc aici.*

Nu pot să-l înţeleg pe tipul ăsta. Noi suntem aici în mijlocul uneia dintre cele mai revoluţionare descoperiri din istorie şi lui nu îi pasă decât de reputaţia lui. De egoul lui. Şi totuşi, dacă sunt sută la sută sincer cu mine, poate că într-o oarecare măsură, motivul pentru care mă supără atât de tare este pentru că atunci când mă uit la el – la siguranţa

lui, la încrederea în sine, la aroganţă – văd puţin prea mult din mine.

— Cum se simte pacientul? a întrebat Thomas, punând o mână pe umărul meu.

— Doarme. O să fie bine, până la urmă. Dar cred că va trebui să îl scoatem de pe muntele ăsta.

Ne-am aşezat lângă Neil şi Polya. Paznicul stătea şi aştepta în spate, ca de obicei. Naoko stătea de partea cealaltă a lui Neil. Încă nu îmi făcusem curaj să vorbesc cu ea după ultima noastră întâlnire. Povara stingherelii şi ruşinii mele întotdeauna mă determina să fac cale întoarsă pe ultima sută de metri. Şi ce să îi spun? Ce aş putea să îi spun ca să îndrept trecutul?

— Au existat nişte discuţii legate de posibilitatea de a continua această misiune sau nu, a zis Palmer, trăgând aer adânc în piept, având în vedere ce am văzut şi prin ce am trecut. Există o cale de ieşire. Dacă ne întoarcem la Tabăra de Bază, putem să luăm elicopterul până jos şi să chemăm avionul. Putem să plecăm, şi expediţia se va încheia. Cu toate acestea, am luat legătura cu Tabăra de Bază prin telefonul nostru prin satelit, şi am ajuns la concluzia că trebuie să continuăm să urcăm, sub conducerea lui Roger. Am venit ca să descoperim de ce e muntele ăsta e aici, şi încă nu ne-am atins obiectivul.

— Dar domnul Towles *o să* fie escortat înapoi în josul muntelui odată ce va fi suficient de stabil ca să călătorească. Şi aşa trebuie să trimitem nişte mostre din creatura asta la Tabăra de Bază. Cei care doresc să plece cu el pot face asta. Nu o să vă forţăm să rămâneţi aici. Dar, dacă doriţi să urcaţi, sunteţi bineveniţi să vă alăturaţi nouă. Am iniţiat această şedinţă ca să aflu care vă sunt intenţiile. Cei care vor urca în continuare vor pleca mâine-dimineaţă, ca să profităm de vreme. Fereastra noastră se închide. Dacă vine o furtună, s-ar putea să rămânem blocaţi aici câteva săptămâni.

S-a uitat în jur, privirea ei oprindu-se pe faţa fiecăruia, aproape ca o provocare.

— Cine o să-l însoţească pe Jet în drumul de întoarcere? am întrebat.

— Eu, a răspuns Paznicul din spatele meu, pe o voce aspră. Şi, dacă îmi permite timpul, o să vă prind din urmă.

Palmer a întors capul spre dreapta.

— Ce? Asta e absurd.

— Nu las baltă expediţia asta. O să mă întorc şi o să vă găsesc.

— Singur?

Pe faţa lui Palmer a trecut o umbră de furie înainte să şi-o poată controla.

— Ba nu, nu o să faci asta. În niciun caz.

— Nu o să abandonez acum. Mostrele astea sunt abia începutul. Or să vrea mai mult.

— Nu suntem în Cambodgia, Steve! Nu poţi pur şi simplu să…

S-a oprit, dându-şi brusc seama că aveau un public. A ridicat mâna la cap parcă pentru a-l opri ca să nu explodeze. A oftat şi, preţ de o secundă scurtă, a părut incontestabil de obosită.

S-a aşezat şi aş fi putut să jur că o aud mormăind: „Am nevoie de o ţigară”.

— Asta ca să fie clar, cu toţii vă daţi seama că este o nebunie, nu? am întrebat eu, aplecându-mă. Vreau să aflu ce se petrece aici sus mai mult decât oricine, dar… poate că asta e aroganţa. Cred că probabil am descoperit destul aici cât pentru o viaţă întreagă. Dacă murim toţi aici, o să se piardă totul odată cu noi. Ar fi prostesc să dăm înainte. Nu o să ne aducă decât şi mai multă durere şi mai multă moarte.

După asta, Bettan s-a ridicat în picioare. S-a dus în partea din faţă a camerei şi şi-a pus termosul pe masă. A stat drept, mai înalt decât îl văzusem înainte. Avea o aură în jurul lui, un aer de convingere care părea să îi pulseze din trup.

— Lăsaţi-mă să vă zic eu ceva despre durere şi moarte. Asta nu e nimic. Parker şi-a făcut treaba. Ştia riscurile. Şi acum, le ştim cu toţii. Aşa că ascultaţi-mă: am fost blocat în defilee timp de trei

zile, fără provizii, pregătit să-mi mănânc braţul dacă asta însemna supravieţuire. Am luptat pe terenuri de luptă mult mai rele decât v-aţi imaginat voi vreodată. Am îngropat mulţi prieteni şi mai mulţi oameni buni decât aţi cunoscut voi în toată viaţa voastră. Dar am trecut prin toate astea şi nu m-am dat bătut. Dă-o naibii de aroganţă. Ce avem noi este *dorinţă.* Dorinţa de a acţiona. Asta ne face oameni. Dacă renunţăm când se îngroaşă treaba, atunci suntem doar nişte animale proaste care se tăvălesc prin noroi. Dacă puteţi să acceptaţi asta despre voi, n-aveţi decât. Dar mâine, eu o să urc pe muntele ăsta.

A făcut un pas în faţă şi a ridicat capul de parcă saluta cerul sau se ruga. Şi camera părea să se învârtească în jurul lui. Şi-a dres glasul şi a părut să ne privească pe fiecare în ochi.

— „Nu mai contează cât de aspru-i drumul" a zis el, „ce liste cu pedepse vin mereu. Eu, azi, al sorţii mele sunt stăpânul, sunt căpitanul sufletului meu"[8].

Thomas s-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate, şi apoi iar la Bettan.

— Nu te credeam un mare cititor de poezie, a zis el.

— Păi, am adăugat eu, neputând să-mi ascund zâmbetul, ştie o poezie. Nu sunt sigur că se pune.

Bettan a şuierat spre noi:

— Duceţi-vă dracului.

Şi fără să mai aştepte un alt comentariu, a ieşit din cameră.

Polya s-a ridicat în picioare.

— Eu merg.

Neil a dat din cap, ridicând mâna şi el.

— Şi eu, a spus Naoko, ridicând mâna.

Mi s-a strâns inima, pentru că mi-am dat seama că nu am de ales. Thomas s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

— Ei bine, bătrâne. Se pare că decizia a fost luată pentru noi.

M-am întors în cortul meu ca să mă pregătesc pentru altă zi de urcat, scrâşnind din dinţi în timp ce avansam prin vântul neiertător. Până şi drumul acesta scurt de la cabana de şedinţe a fost un chin, luptând cu rafalele care ameninţau să mă răstoarne. În timp ce mă încălzeam sub protecţia relativă a cortului meu, nu puteam să scap de senzaţia că răspunsurile la toată treaba asta – orice o fi fost – îmi stăteau chiar pe vârful limbii. Simţeam de parcă *văzusem* sau auzisem ceva, şi dacă reuşeam să îmi aduc aminte ce era, ceaţa care învăluia misterul ăsta blestemat s-ar fi mistuit şi totul ar fi devenit clar ca lumina zilei.

Timpul trecea şi pe măsură ce soarele începea să apună, frigul se întorcea răzbunător. Straturile de haine nu mai păreau să facă mare diferenţă. Frigul se instalase în oasele mele şi prinsese rădăcini. Eram mort de oboseală, dar ştiind că nu aveam să pot să dorm, am decis să trec pe lângă laborator şi să arunc o privire creaturii sedate pentru ultima dată. Poate că ceva la prezenţa ei sau la fiziologia sa avea să mă ajute să potolesc senzaţia iritantă care mă deranja. Dacă nu de altceva, măcar pentru şansa de a mă uita mai de aproape la înscrisul pe care ni-l arătase Neil.

Soarele care apunea se întindea la orizont ca o rană, pătând cerul cu mov închis. Îmi trebuia o lanternă ca să văd cărarea suficient de bine ca să merg pe ea. Rafalele se potoliseră, dar un vânt constant, ceva permanent mă împingea şi trăgea de mine în timp ce mergeam.

Când am ajuns la uşă, am realizat instinctiv că ceva nu era în regulă. Era deschisă, vântul rece şi zăpada pătrundeau nestingherite acolo unde ar fi trebuit să fie un laborator steril. Am băgat capul înăuntru şi am rămas ţintuit în loc.

Creatura dispăruse.

Am mers împleticit până la masă, confuz. Nu era bine. Totul era intact – nu se zbătuse şi nu rupsese nimic ca să se elibereze. Centurile fuseseră desfăcute. Uşa fusese deschisă de mâini umane.

Am fugit din laborator şi am strigat prin tabără. S-au aprins luminile; oamenii au scos capetele din corturi, ochii clipind spre întuneric. Palmer şi Paznicul au apărut cu arme şi lanterne ca să verifice ce era cu toată agitaţia asta.

Piciorul mi s-a lovit de ceva tare şi m-am împiedicat, aterizând faţă în faţă lângă un cadavru. Nu, nu un cadavru. Un cap, m-am gândit eu, cu un calm ciudat şi abstract, retezat de gât. Unul dintre soldaţii rămaşi. Nu Miller – celălalt. Sanderson. Ochii lui îngheţaţi se holbau la mine, parcă acuzatori.

Ceilalţi ieşeau din corturi acum.

Am clipit din cauza vântului nemilos, dându-mă înapoi ca să mă îndepărtez de imaginea îngrozitoare. M-am gândit imediat la Jet, singur şi rănit. El era cel mai vulnerabil dintre noi. Cel care ar fi ripostat cel mai puţin. Plămânii mi s-au umflat în piept, şi simţeam cum încep să mă panichez, să intru în hiperventilaţie. Cât de repede am putut, m-am dus împleticindu-mă spre cortul în care îl lăsasem, am deschis fermoarul şi am intrat.

Nu era nimic acolo. Ghiozdanul lui, echipamentul de protecţie, cârja improvizată – toate lipseau. M-am holbat la patul lui gol, aşternuturile fluturând în bătaia vântului, atât de albe în contrast cu cerul mov.

Marţi, 29 ianuarie

Tabăra Doi[9]

Draga mea Hattie,

Cât de greu de crezut este că atunci când am început să-ţi scriu despre călătoria aceasta – acum o săptămână, un an, nu mai îmi dau seama – m-am gândit la ea doar ca la un mijloc prin care să-mi procesez gândurile. Cât de lipsit de importanţă pare asta acum. Nu mă aştept să mă întorc în viaţă, dar dacă aceste scrisori supravieţuiesc, Dumnezeule, Hattie – cineva trebuie să ştie. Lumina este slabă şi frigul mi-a intrat atât de adânc în oase încât mă doare să scriu. Dar sunt stăpânit de o obligaţie de nestrămutat de a consemna cele petrecute, oricât de îngrozitoare ar fi.

Acest loc blestemat este plin de posibilităţi. Astăzi s-au făcut descoperiri – *descoperiri adevărate* – şi încep să înţeleg cum se potrivesc piesele puzzle-ului. Are logică perfectă pentru mine; nu ştiu cum de nu am văzut asta înainte. Este un singur loc în care putem merge acum.

Mai sus.

Spre nori şi zăpadă şi vântul nemilos. Spre vârf. Nu am mai fost niciodată atât de sigur de ceva în viaţa mea.

★

Ne-am petrecut noaptea căutându-l pe Jet, dar acesta dispăruse. Nu am îndrăznit să mă apropii prea mult de Naoko după ultima noastră confruntare, dar tot nu am putut să-mi iau ochii de la ea. Cu cât petreceam mai mult timp în preajma ei, cu atât mă simţeam mai determinat să ştiu unde este. Să ştiu că e în siguranţă. A trecut atâta timp, dar nu ştiu ce m-aş face dacă i s-ar întâmpla ceva.

Urmele duceau în afara taberei, nişte urme ciudate care păreau să fie un amestec de mers de om, urme de cârjă şi târâtul unei bestii imense. Dacă nu ar fi sunat atât de ridicol, aş fi spus că arăta ca şi

cum Jet şi monstrul pur şi simplu plecaseră împreună, ţinându-se de mână, în noapte.

Cadavrul soldatului – Theo Sanderson – nu a fost găsit pe nicăieri.

Mă măcina faptul că nu am vorbit cu el, atât de pierdut în propriile mele probleme încât nici măcar nu m-am oprit pentru o secundă să îl privesc ca pe o persoană, ca pe o fiinţă umană. De când a început urcuşul, cei trei soldaţi au stat tăcuţi şi stoici, nedezvăluind nimic. Doar Parker, Dumnezeu să-l odihnească, arătase o urmă de personalitate. Noi, în schimb, îi ignorasem, acceptând implicit prezenţa lor tăcută. Dar ei se luptaseră pentru noi, ne protejaseră, şi acum doi din ei erau morţi.

Miller – ultimul soldat rămas – nu scosese un cuvânt după moartea lui Parker, din câte văzusem eu. Am luat decizia conştientă în acea noapte de a încerca măcar să îl cunosc.

— Trebuie să îl recuperăm pe Jet, a zis Paznicul, uitându-se la urmele din zăpadă. Dumnezeule, chestiile astea au de gând să ne răpească unul câte unul.

— Nu pare să se fi zbătut prea mult, a răspuns Thomas.

Stătea cu mâinile băgate în geaca groasă. Avea o mină serioasă.

Paznicul a clătinat din cap.

— Trebuie să… *facem* ceva.

— Cred că răspunsul este destul de evident, a spus Bettan, rămânând puţin în urma noastră. Uitate la urme. Ăsta e drumul care duce spre Tabăra Doi. S-au dus acolo unde oricum o să mergem şi noi. De ce crezi?

Paznicul s-a întors.

— Chestia aia s-a dus ca să saboteze tabăra.

A ridicat mâinile deasupra capului şi a făcut o grimasă.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să vă pun localizatoare. Ştiam eu. Dar Palmer a zis: *A, nu o să le convină asta,* şi acum…

Şi-a strâns mâinile pumn.

— Nimeni nu se duce nicăieri până nu spun eu. Nimeni! Este clar?

Nu a vorbit nimeni. Cu toţii eram prea uimiţi de schimbarea bruscă de atitudine; Paznicul, mereu calm, mereu echilibrat, nu se răstise niciodată la niciunul din noi.

Mi-am amintit, pentru o secundă, de confruntarea mea cu Naoko din cort. Şi apoi de Jet, mai devreme în acea zi. Să fi fost stresul provocat de urcat, sau pierderea unui membru al echipei, sau ceva îl *schimba?*

Şi dacă da, mă schimba şi pe mine?

Mi-aş da măcar seama?

Oftând, Paznicul s-a întors şi a mers vijelios spre tabără. Dimineaţa, Palmer a anunţat că vom urca cu toţii spre Tabăra Doi, conduşi de Bettan. Paznicul a avut grijă să adauge că dacă vor apărea urme ale lui Jet pe drum, se va ocupa el să le urmeze.

Nu l-a contrazis nimeni.

★

Am ţinut o mică înmormântare pentru Parker şi Sanderson, sau ce mai rămăsese din ei. Paznicul a zis câteva cuvinte, apoi a dispărut în vântul rece, şi bărbaţii au fost înmormântaţi în gheaţă. Am descoperit rapid că asta însemna să fie aruncaţi în prăpastia cea mai apropiată. Terenul era prea tare ca să sapi în el şi aerul era prea rarefiat pentru un foc ca lumea.

Bettan ne-a avertizat să fim atenţi la orice semn de rău de înălţime. Din cauza lui Jet, aveam să urcăm mai rapid decât prevăzuse programul lui iniţial de escaladare, şi asta putea fi periculos. Dar sincer să fiu, Hattie, mă chinui să îmi dau seama de cât timp suntem aici de fapt. Când am vrut să pun data în partea de sus a scrisorii, am simţit-o mai mult ca o presupunere decât o certitudine. Să fi trecut patru zile? Cinci?

De ce nu îmi mai amintesc?

Ne-am înfofolit bine şi ne-am făcut bagajele cât mai uşoare posibil. Rezervele lui Sanderson au fost

distribuite alpiniştilor cu mai multă experienţă: Palmer, Paznicul, Bettan şi Miller. Trebuia să cărăm corturile – mult mai mici decât cele în care dormiserăm – pentru că nu aveau să mai fie altele mai sus. În plus, o parte din alimente şi din combustibil a trebuit să fie lăsată în urmă. Palmer ne-a asigurat că exista un stoc de provizii la Tabăra Doi, şi având în vedere că numărul de membri se micşorase, aveam nevoie de mai puţină hrană decât înainte. Eram bucuros că nu am fost eu cel care a trebuit să facă aceste calcule sumbre. Adevărul era că restul eram prea epuizaţi ca să cărăm până şi jumătate de kilogram în plus. Fiecare pas se simţea ca un maraton; fiecare inspiraţie îmi aducea prea puţin din oxigenul de care aveam nevoie ca să mă mişc. Eu abia ajunsesem la Tabăra Unu fără să mă prăbuşesc. Nu aveam habar cum voi ajunge mai departe.

M-am uitat la rezervele de oxigen suplimentar pe care Miller şi acum Paznicul le cărau în rucsac. Nu aveam voie să le folosim încă, pentru că erau vitale mai sus. Au spus că mai era o rezervă care ne aştepta la tabăra următoare. Sau cel puţin aşa fusese în timpul ultimei expediţii. Dar pe la vreo 7600 de metri, Tabăra Doi avea să fie ultima bază înainte de Zona Mortală: nivelul de altitudine la care celulele corpului încep să moară din cauza lipsei de oxigen. Mai sus de acolo, nu va mai exista niciun sprijin. Vom avea nevoie de tot ce puteam lua.

Miller, în special, era foarte încărcat. Rucsacul lui era umflat cu corturi, mâncare, arme, medicamente, până şi o masă pliabilă prinsă în lateral. Şi totuşi stătea drept, ca şi cum moartea celorlalţi doi îi oferise o putere reînnoită şi o determinare stoică.

În mod paradoxal, în ciuda extenuării mele, am ajuns să tânjesc după urcare. După următorul pas. E ca şi cum s-a instalat o foame în mine care nu poate fi satisfăcută decât dacă urcam mai sus. Conştientizez că este ceva lipsit de logică, că nu are niciun sens, şi totuşi există în mine, e un foc mic care arde adânc înăuntrul meu.

Era o dimineaţă fără nori, fără prea mult vânt. Deşi acest lucru putea să pară o binecuvântare, însemna că devenise imposibil de frig. În timp ce stăteam afară, hainele mi s-au întărit şi a trebuit să dau cu pumnii în ele ca să le fac să se îndoaie, ca un fierar care dă cu ciocanul în metal. Când m-am uitat în jos, pielea de pe gât îmi îngheţase pe geacă şi a trebuit să o dezlipesc încet ca să nu o rup.

Bettan ne-a condus pe un drum înzăpezit şi urcuşul a început să devină mai abrupt. Deja simţeam cum respir superficial, fiecare gură de aer simţindu-se ca şi cum fumasem toată viaţa. Soarele era orbitor de strălucitor pe cerul de deasupra, reflectându-se în suprafaţa înzăpezită. Chiar şi cu ochelarii speciali, nu aveai cum să scapi de strălucirea lui. Am mijit ochii, neputând să văd în faţă la mai mult de douăzeci de metri.

Fără vuietul vântului, sunetul se transmitea altfel. Aerul rarefiat amplifica până şi cel mai mic scrâşnet de piatră, cel mai mic tremur al zăpezii, de la mai bine de un kilometru. În ciuda strălucirii soarelui, mă simţeam de parcă aş fi mers printr-o casă veche bântuită, gemând şi scârţâind în jurul meu la fiecare pas.

Cei cu arme erau în stare de alertă maximă. Acum ştiam că orice mişcare în zăpadă putea să fie un monstru. Fiecare sunet un semn prevestitor al morţii.

Nu vorbea nimeni. Nu aveam energia să vorbesc. Nu puteam decât să mă concentrez pe urcat, pe paşii greoi şi repetitivi.

Am traversat o culme şi un geamăt puternic a răsunat din gheţarul de mai jos. M-am uitat la el. O adâncime insondabilă: nuanţe de albastru peste albastru, reflectându-se şi refractându-se la infinit. Mi-am imaginat cum cădem în el. Mi-am imaginat cum cădem pentru totdeauna.

Am privit în faţă şi am descoperit că nu mai o desluşesc pe Naoko prin strălucirea orbitoare. Dispărea şi apărea în perspectiva mea, ca un miraj.

Nu puteam să văd decât picioarele mele şi pe Polya, care era chiar în faţa mea.

De-a lungul acestei expediţii, nu o auzisem nici măcar o dată să se plângă, sau să sugereze că ar avea nevoie de aer sau de odihnă. Mersul ei era determinat, ca al unui mamifer străvechi ce aparţinea acestui loc la fel de mult ca vântul şi zăpada. Cred că trebuie să aibă în jur de şaizeci de ani, dar părea de nestăpânit, la fel ca muntele însuşi.

Paznicul mărşăluia în faţă alături de Bettan. Înainte, mereu mergea în spate, având grijă de echipă, asigurându-se că putea să ajute pe cineva în cazul în care cădea. Acum părea ca un om posedat.

Nu îmi dau seama cât timp a trecut – simţeam cum mă pierd în munte, în ascensiune. Mintea mea, întreaga mea identitate se reducea la mişcarea picioarelor mele, la greutatea fiecărei cizme în zăpadă. Aveam o senzaţie intensă că dacă o să urc şi mai mult, o să mă fac una cu muntele acesta, o să rămân blocat aici pentru totdeauna.

Trebuia să mă ancorez în ceva real.

Am tras aer adânc în piept şi am înaintat ca să merg alături de Polya. Stătea cu privirea fixată înainte şi faţa încordată într-o determinare la limita ferocităţii. Dar când m-a observat că merg lângă ea, s-a mai înmuiat puţin.

— Harold Tunmore.

M-am forţat să zâmbesc.

— Ăsta-s eu.

— Am mai auzit de tine, a spus ea. Înainte de asta.

— Serios? Ei bine, sunt onorat. Serios. Adică, bineînţeles că eu am auzit de tine. Cine nu a auzit? Dar să fiu pe radarul tău este chiar…

A dat din mâna înmănuşată prin aer.

— De ajuns. Vorbeşti fără rost. Modestia asta falsă nu merge cu mine.

M-am încruntat. Cuvintele „modestie falsă” mi-au răsunat în urechi ca o acuzaţie.

— Asta… asta nu…

— Am auzit de tine, a repetat ea. Am citit lucrarea ta despre rezolvarea Dilemei Shroffman în 1986. Mi-a plăcut şi cercetarea ta despre bioluminescenţă în golful Sogod. A fost foarte bună. Am citat-o în una dintre prelegerile mele ţinute la Universitatea Lomonosov. Eşti un om foarte inteligent. De ce te face să te jenezi?

Pe sub cagulă, m-am înroşit puţin.

— Nu mă face să mă *ruşinez.* Doar că… sunt mulţi oameni inteligenţi. Oameni cu tot felul de înzestrări. Eu s-a întâmplat să fiu în anumite locuri. Oricine de pe planeta asta are potenţialul să facă la fel de mult.

Ea a pufnit.

— Nici tu nu crezi ce spui.

— Şi ce? Ai vrea să mă laud cu realizările mele cu fiecare ocazie pe care o am? Ţi-ar plăcea să fiu ca Bettan?

— Nu.

A clătinat definitoriu o singură dată din cap.

— Omul ăla e un tâmpit. Dar nu trebuie să îţi fie ruşine cu cine eşti. Asta nu este smerenie. Este… autoflagelare.

Tăcerea a invadat spaţiul dintre noi. Am mers fără să vorbim.

— Petrecem atât de mult timp clasificând lucrurile încât pierdem imaginea de ansamblu, a continuat Polya, ca şi cum vorbea singură. Biologie, fizică, chimie. Acestea sunt perspective diferite ale aceluiaşi lucru. Tot ce se întâmplă: microbii cu ARN, timpul, schimbarea din personalităţile oamenilor – răspunsurile nu sunt individuale. Răspunsul constă în legătura dintre ele.

— Personalităţile oamenilor?

— Sigur ai observat. Oamenii devin mai distanţi: mai supăraţi; mai ciudaţi. Nu ştiu dacă Jet a fost răpit sau dacă a plecat voluntar, dar a fost clar că începuse deja să se schimbe. Nu mai era sinele său biologic original.

Am inspirat, procesând declaraţia ei. M-am gândit la Jet, la supărarea din ochii lui, la furia

pătimaşă din cuvintele sale, la bătutul neîncetat din degete. Dacă se schimbase, asta însemna că oricare dintre noi putea să se schimbe?

— Ce vrei să spui cu sine *biologic?*

— De când am ajuns pe acest munte, prelevez mostre de sânge şi salivă din corpul meu. Cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât microbii noi pe care i-am descoperit sunt mai prezenţi în organismul meu. E de aşteptat să facă parte din peisaj: îi mâncăm, îi respirăm, dormim cu ei. La nivel mic, microbii interacţionează cu noi în mod constant. Joacă un rol mult mai mare decât li se dă credit – trăim cu ei în mod simbiotic. Ei definesc biologia noastră.

Urca destul de rapid şi mă chinuiam să ţin pasul. Altitudinea mă apăsa, mă făcea să fiu mai slab şi mai încet. Rucsacul meu părea greu. Eram atât de obosit.

— Dar sunt complet diferiţi de noi din punct de vedere biologic, am zis eu, respirând greu. Crezi că ar putea provoca schimbări fiziologice reale?

A ridicat din umeri.

— E prea devreme ca să ne dăm seama. O astfel de schimbare substanţială ar avea nevoie de ani întregi, aş crede eu. Dar nu trebuie ignorată, mai ales la cum pare să se schimbe timpul aici pe munte.

— Doamne, de ce suntem aici?

Am clătinat din cap.

— Adică, cu cât descoperim mai mult, cu atât devine mai stupidă expediţia asta. Şi acum posibilitatea unei infectări cu microbi, eu… de ce mai continuăm?

S-a uitat la mine, puţin amuzată. În spatele ochelarilor, vedeam cum ridică uşor din sprâncene, ca şi cum zisesem o glumă amuzantă.

— Am crescut în Uniunea Sovietică. Când mergeam la universitate, descoperirile şi ştiinţa erau mai mult decât un interes pe care îl aveau oamenii. Făceau parte din politică, din etos. Formau identitatea noastră naţională. Nu prea e la fel şi în Occident. Pentru noi, funcţia ştiinţei şi a tehnologiei

este ideologic legată de drumul pe care se află ţara. Este o expresie a viziunii lui Lenin asupra viitorului, dialectica hegeliană aşa cum a fost susţinută de Karl Marx.

Am pufăit, ţinând pasul cu ea.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Descoperirea lucrurilor noi este mai mult decât o curiozitate. Este intim legată de destinul ţării noastre. Un destin în care credem cu toţii. Ţara noastră s-a născut din întuneric şi frig şi pustiu, şi la o vreme descoperim ceva nou, facem ceva extraordinar. Îmi aduc aminte când l-am văzut pe Iuri Gagarin devenind primul om care a ajuns în spaţiu. Aveam treizeci şi patru de ani. Şi m-am gândit – acesta nu este doar destinul poporului meu, ci al tuturor oamenilor. Să tinzi spre ceva şi mai măreţ.

— Şi care e finalul? Cunoaşterea supremă?

A clătinat din cap.

— Nu se termină niciodată. Continuă la nesfârşit. E despre a fi mereu mai buni decât am fost înainte, asta e tot. Să împingem bolovanul încontinuu la deal. Sunt aici ca să fac parte din asta. Sper că ce vom descoperi aici va face ca lumea să fie un loc mai bun – din punct de vedere ştiinţific şi ideologic.

— Dar să te supui riscurilor? Să îţi foloseşti propriul corp drept experiment?

— În anul 1924, Bogdanov şi-a făcut transfuzii experimentale pentru a verifica proprietăţile vindecătoare ale sângelui. Ilia Mecinikov s-a infectat singur cu microbul holerei pentru a deveni iniţiatorul ştiinţei imunologiei. Lipsa siguranţei nu a neutralizat necesitatea. Progresul nu este niciodată uşor, dar este *necesar.*

— Necesar pentru cine? Pentru Uniunea Sovietică? Pentru umanitate?

A oftat – profund şi melancolic –, dar nu a răspuns.

— Am avut motivele mele. *Tu* de ce eşti aici?

Nu am răspuns imediat. Un vârtej de propoziţii mi-a zburat prin minte, dar nu mă simţeam

confortabil să o rostesc pe niciuna. *Încerc să-mi ţin fost soţie în viaţă; Încerc să îmi menţin mintea ocupată; Încerc doar să mă menţin întreg ca să nu mă sparg iar în bucăţi.*

— Ştii ceva? am zis eu, chicotind puţin. Nu prea ştiu.

— Dar o simţi, nu-i aşa? a întrebat ea, şi ferocitatea i-a revenit în voce. Atracţia. *Nevoia* de a urca mai sus. O simţi şi tu?

— Simt… ceva.

A dat din cap, parcă confirmându-şi o teorie pe care o avea în minte. A mărit pasul şi a luat-o înainte în faţa mea, semnalând că se terminase conversaţia noastră.

★

În timp ce continuam să merg în linişte, am descoperit că nu pot să îmi scot din cap ceva ce spusese Polya. *Nu trebuie să îţi fie ruşine.* Mi-e ruşine? Presupun că da, poate nu din cauza inteligenţei pe care o posed, dar cu siguranţă din cauza a ce am făcut cu ea. Nu-i nimic. Uneori oamenilor trebuie să le fie ruşine. Uneori merită să le fie ruşine.

O confruntare pe care am avut-o cu Santi îmi tot zgândărea mintea. Trebuie să fi avut vreo zece sau unsprezece ani în anul acela. În vară, mă transferasem la Colegiul Imperial, încă lucram în centrul Londrei. Ocupasem un post de cercetător în domeniul fizicii experimentale – exista un entuziasm în creştere în legătură cu mecanismul Higgs şi proprietăţile subiacente ale masei şi gravitaţiei, şi eram chiar în mijlocul acestei cercetări.

Îmi ocupa cea mai mare parte a zilelor şi a nopţilor. Îi vedeam din ce în ce mai puţin pe Santi şi Naoko, dar în zilele în care îi vedeam, profitam la maxim de ele. Îl scoteam pe Santi la plimbări lungi, transpirând în căldura toridă a verii. Se înălţa, devenea mai puternic şi mai sigur în corpul lui decât înainte, dar încă era aşa de slab. Uneori obosea şi

trebuia să îl pun pe umeri şi mă surprindea cât de puţin cântărea, ca şi cum era făcut din pene. Ne plimbam şi ne ciondăneam din diverse prostioare, şi ne plăcea asta. Veneam acasă şi mâncam peşte proaspăt marinat în mirin şi în ghimbir. Stăteam lângă el după cină, îl băgăm în pat, şi Naoko asculta, clătinând din cap, în timp ce noi doi inventam poveşti lungi şi stupide cu mii de personaje – giganţi şi pisici şi câini minusculi cu capete imense.

În zilele lungi, când veneam acasă târziu, Santi stătea treaz, deşi era obosit după toată ziua. Voia o poveste nouă, un loc nou de vizitat în lumea fantastică pe care o împărtăşea cu mine. Şi în timp ce serile acelea treceau, îmi aduc aminte că am simţit că devin întreg. Că înainte fusesem doar o piesă de puzzle care încă nu îşi găsise locul în care să se potrivească. Nu exista stânjeneală, frustrare sau dubiu pe care Santi să nu îl eclipseze, fără să ştie, cu inimioara lui cea bună. Nu cred că a înţeles cu adevărat vreodată ce mi-a oferit: senzaţia de apartenenţă.

Când a venit toamna, chiar când portocaliul frunzelor se închidea şi nopţile deveneau puţin mai reci, am început să simt că trebuie să îi dau înapoi o parte din ce îmi dăduse el mie. A devenit foarte important pentru mine – foarte, foarte important – ca el să aibă o viaţă bună. Cea mai fericită viaţă din întreaga lume.

Eram hotărât să îl scoatem din oraş, pentru ca el să vadă câteva dintre frumoasele zone rurale din jurul nostru. Fuseserăm reticenţi în trecut, voiam să îl ţinem acolo unde se simţea în siguranţă, dar venise timpul. O plajă frumoasă cu o privelişte minunată a mării era perfectă.

Drumul a fost destul de plăcut. O mică excursie drăguţă şi relaxantă pe coastă, cu mine şi Naoko conducând pe rând. Santi stătea în spate, răsfoind cărţi despre artă, cufundat în ele. Acest lucru începuse să se întâmple mai des. Îi puneam întrebări

şi el pur şi simplu nu răspundea, nu observa că eram acolo.

La început, mi-a fost dor să vorbesc cu el, să împărtăşesc acea parte din mine cu el. Evoluase atât de mult în ultimii ani – interacţiona mult mai mult cu societatea şi cu lumea din jur – şi aş fi detestat să-l văd cum dă înapoi, cum dispare iar înăuntrul său. Naoko mereu îmi spunea să îl las în pace. Avea să crească şi să se dezvolte în ritmul său. Era fericit şi asta era tot ce puteam să cerem. Dar oare el avea să fie fericit mereu? Îi dădeam cele necesare ca să fie fericit tot restul vieţii – pe plan financiar, educaţional, dar şi personal? Nu ştiam răspunsul la această întrebare, şi asta mă deranja.

Era prima dată când mergea la o plajă, sau când vedea marea, cel puţin de când îl adoptaserăm noi. Niciunul din noi nu a aflat ce s-a întâmplat înainte de asta. Aşa că atunci când ne-am dat jos din maşină şi am coborât din parcare ca să vedeam oceanul deschis în faţa noastră, nu m-am aşteptat la micul lui ţipăt de frică. A fugit în spatele lui Naoko, agăţându-se de picioarele ei.

— Nu, a zis el. Nu vreau.

— Ce nu vrei, Santi?

M-am pus în genunchi ca să fiu la nivelul lui.

— Ce este?

— Nu vreau să merg acolo. E… e prea mare.

— Păi, bine. Înţeleg că îţi este puţin frică. Dar e important să ne înfruntăm fricile uneori. Poate mergem amândoi acolo jos şi aruncăm o privire, da? Nu e nevoie să intrăm în apă.

— Nu.

Şi-a închis ochii strâns.

Un mic val de nerăbdare a răsărit în pieptul meu.

— Păi, nu o să mergem acasă doar pentru că spui nu. Singurul mod prin care îţi poţi da curajul de a face mai multe lucruri este să îţi înfrunţi temerile şi să înţelegi că nu sunt atât de rele precum crezi tu că sunt.

— Harry, a zis Naoko pe un ton categoric.

— Nu, e în regulă. E important să încerci lucruri noi.

Am întins mâna şi l-am luat de braţ. El s-a îndepărtat de mine.

— Nu, nu, nu.

Se purta prosteşte, mi-am spus eu. L-am tras iar de braţ. Era o frică stupidă şi copilărească peste care avea să treacă dacă…

— *Harry.*

Am văzut atunci cât de îngrozit era Santi. Nu doar din cauza mării şi a plajei pentru care veniserăm, ci de mine. Se holba la mâna mea, care îl strângea de antebraţ, ca şi cum eram o ameninţare. Un prădător care venise să îl ia. I-am dat drumul imediat.

M-am ridicat şi am zis:

— Îmi pare rău.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, a subliniat Naoko. Tu nu? A fost un drum plăcut.

Am oftat.

— Sigur.

Înainte să rostesc cuvântul, Santi deja fugise la maşină.

Am mers acasă, mai mult în linişte, ceea ce lui Santi i-a plăcut, şi a doua zi a trebuit să mă întorc la serviciu.

Nu am vorbit niciodată despre cele întâmplate. Am observat, din ce în ce mai des, că atunci când eram acasă, Santi se mulţumea să se uite la artă şi să citească despre ea. Eu şi Naoko luaserăm decizia să facă şcoala de acasă deocamdată, până când era pregătit din punct de vedere social să se afle într-un mediu mai larg, dar eu nu simţeam decât că trebuie să înceapă să se obişnuiască cu lumea ca să fie fericit în ea. Viaţa însemna să treci peste, să găseşti provocări noi şi mistere noi. Nu aveam să fim mereu alături de el. Acesta devenise un refren constant în mintea mea.

L-am înscris la un curs de artă pentru copii de vârsta lui: o oportunitate perfectă pentru el de a-şi explora pasiunile, să progreseze, să fie puţin mai

bine. Dar când ne-am dus împreună, nu a vorbit deloc. Abia a participat, alegând să stea bosumflat în colţ şi să nu vorbească cu nimeni toată şedinţa.

— De ce nu te duci să foloseşti nişte vopseluri, Santi? Să vezi ce poţi face?

A clătinat din cap spre mine, considerând că întrebarea nu merita un răspuns. M-am uitat în jur în cameră şi i-am văzut pe toţi ceilalţi copii alergând, râzând şi creând. Fiecare dintre ei era ca un mic puiet, împingând şi crescând în sus spre lumină, testând fiecare ramură nouă a prieteniei şi a creaţiei înainte să se întindă şi mai mult. Când m-am uitat iar la Santi, nu am vrut să fac comparaţie, dar tot am ajuns s-o fac.

— De ce nu vrei să te implici?

Vocea mea a fost probabil mai dură decât am intenţionat.

A clătinat iar din cap, de data aceasta uitându-se în jos. M-am uitat în jur la ceilalţi părinţi – la cât de mult păreau să se distreze cu copiii lor, la mândria pe care o arătau faţă de arta lor – şi, deşi îmi este ruşine să zic asta, am fost invidios. Îi invidiam.

Am pus mâna pe umărul lui, încercând o tactică diferită.

— E doar… e o oportunitate să încerci lucruri noi. Să evoluezi. Nu poţi să rămâi la fel toată viaţa. Să faci aceleaşi lucruri mereu. Viaţa nu funcţionează aşa.

Nu a răspuns. După încă zece minute de încercări în zadar, i-am cerut scuze instructorului şi am plecat. Înfofolit pe bancheta din spate, Santi stătea în tăcere cu o carte în mână. Am mers câteva minute în linişte înainte să vorbească.

— Nu eşti fericit cu mine, tati?

— Ce? am întrebat eu. Nu e asta, Santi. Eu vreau doar să te ajut să creşti. Nu vrei să…

M-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite.

— Să fii *mai bun?* Să fii cea mai bună versiune a ta?

— Nu eşti fericit cu cine sunt acum?

— Nu, am zis eu, strângând volanul. Nu e asta. Doar că… e greu de explicat.

— Nu-i nimic tati, a zis el nostalgic, uitându-se pe geam. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ar fi trebuit să îi spun că nu era deloc asta, că eram mândru de el şi că întotdeauna voi fi. Dar dintr-un motiv pe care nu îl pot explica, doar m-am uitat la drumul din faţă şi nu am mai scos un cuvânt până am ajuns acasă.

★

Bettan se oprise în faţă, ridicând mâna. Când l-am prins din urmă şi noi, m-a privit cu dezgust din cap până în picioare.

— Dumnezeule, a făcut el. Arăţi ca un cadavru al unui om care a murit şi nu a încetat să transpire.

Am oftat, mai mult pentru că avea dreptate. Abia puteam să stau în picioare drept fără să îmi urle oasele.

— De ce ne-am oprit?

A arătat în sus. O stâncă se înălţa deasupra noastră: un perete de stâncă şi gheaţă se profila în sus. De aproape, imensitatea lui mi s-a aşezat în gât şi a coborât până în stomac.

Cum ar fi trebuit să trecem de *asta?*

— O să îi spun Stânca Bettan, a anunţat el, rânjind. Când alţii or să vină să escaladeze chestia asta, or să ştie că am fost aici. Că asta a fost expediţia mea.

Deşi existau muchii crestate, urcuşul în sine a fost mai mult plat. Bettan prevăzuse că avea o înălţime de 170-180 de metri. *Mai puţin decât jumătate din Empire State Building,* a glumit el. *O nimica toată.* Dar când mă uitam acum la ea, părea pur şi simplu imposibil.

După ce ne-a adunat la poalele ei, Bettan s-a pus în centru. Avea o frânghie pe umeri şi o serie de cârlige din metal şi tije.

— O să urc eu primul fără niciun ajutor. Încă mai sunt câteva prinderi metalice de la ultima expediţie, dar multe e posibil să se fi desprins din cauza gheţii

şi a vremii furtunoase. Va trebui să înlocuiesc o parte şi să reataşez frânghia. O să creez un sistem de scripeţi pentru ca voi, idioţilor leneşi, să nu trebuiască să faceţi nimic. O să îl ancorez în vârf şi o să arunc capătul acesta jos. Îl vom încărca cu pietre ca să vă contrabalansăm pe măsură ce vă ridică gravitaţia, frânghia o să fie legată în jurul vostru şi o să fiţi traşi în sus. Doar aşteptaţi aici, să nu faceţi nicio prostie şi păstraţi liniştea. Să fiţi pregătiţi să urcaţi în vreo patruzeci şi cinci de minute.

Înainte să mai conteste cineva ceva, a pornit. A lovit baza stâncii şi, aproape fără să-şi întrerupă căţărarea, a continuat în sus pe ea, lipit de peretele de gheaţă ca un păianjen. Peste puţin timp, s-a transformat într-o licărire neagră pe suprafaţa albă – ca umbra unei păsări – urcând încet spre cer.

Am stat şi l-am urmărit un timp, apoi am început să ne împrăştiem. Paznicul s-a îndepărtat cel mai mult, căutând urme sau semne ale monştrilor care ar fi putut să îl ia pe Jet. Palmer s-a postat chiar la baza stâncii, ţinând pistolul strâns şi lipit de corp. Polya lua mostre de gheaţă şi le punea în eprubete.

Pentru o clipă, nu am ştiut unde s-a dus Neil. Avea tendinţa de a se evapora – era ceva la felul în care se mişca, de parcă mergea pe vârfuri. Uneori chiar uit că este şi el aici până când se furişează în spatele meu, apărând de nicăieri. După un minut, l-am văzut puţin mai încolo, holbându-se la cer.

M-am uitat după Thomas, căutând confortul cald pe care îl simţeam atunci când vorbeam cu el. Stătea sprijinit de o piatră, gâfâind.

— Eşti bine? l-am întrebat, apropiindu-mă de el.

S-a îndreptat repede de spate, ruşinat.

— A, da. Sunt bine.

Era palid şi tras la faţă, ca o fotografie decolorată, sau o fantomă.

— Doar… mă întindeam puţin.

M-am încruntat.

— Eşti bine?

— Dă-mi o secundă, bine, Harold? s-a răstit el, străfulgerându-mă cu privirea.

Faţa lui de obicei blândă era dură acum. Părul ud îi stătea lipit de frunte.

— Sigur, am zis eu, făcând un pas înapoi. Scuze.

M-am întors, încercând să ignor durerea din mână. Degerătura care îmi mânca din carne. Ştiam că era acolo – durerea nu dispăruse –, dar se petreceau prea multe. Puteam să mă ocup de asta mai târziu.

În schimb, m-am dus până la Miller, care stătea singur, uitându-se dincolo de gheaţă.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, am zis eu, punându-mă lângă el. Nu îl ştiam pe soldatul Sanderson, dar Parker… era de treabă. Prietenos.

— Jim.

Miller nu s-a întors să se uite la mine.

— Jim Parker şi Theo Sanderson.

Am dat din cap.

— Mulţumesc. Au murit încercând să ne ţină în siguranţă. Nu o să uit asta niciodată. Aş putea face ceva pentru tine?

S-a uitat la mine, confuz pentru o clipă, apoi a râs.

— Ce n-aş da pentru o bere.

Am întins mâinile ca să mă scuz.

— Sunt destul de sigur că am rămas fără. Acum, dacă *eu* aş fi fost cel care se ocupă de rezerve…

I-am făcut cu ochiul, cu un aer de cunoscător. A zâmbit, dar zâmbetul i s-a şters rapid, şi i-a revenit privirea distantă.

— Îi… cunoşteai bine?

— Întotdeauna am ştiut că o să se termine prost în domeniul ăsta de lucru, a zis el, ignorându-mi întrebarea. Dar am crezut că o să reuşim să ne îngropăm unul pe altul. Nici măcar nu ştim unde e cadavrul lui Theo.

— Îmi pare rău.

Nu aveam ce altceva să-i spun. Am ridicat privirea spre vârful care se înălţa deasupra noastră.

— Sper ca moartea lor să nu fi fost în zadar. Va trebui să încercăm cu toţii să fim curajoşi, pentru ei.

Miller a mormăit – o urmă de râs.

— E amuzant să te aud pe tine vorbind despre curaj. Singurul motiv pentru care vorbeşti cu mine este pentru că ţi-e prea frică să faci ce vrei de fapt să faci.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

A dat din cap spre dreapta, acolo unde Naoko stătea pe o piatră.

— Ai evitat să vorbeşti cu ea de când am plecat din Tabăra Unu. Nu poţi să-ţi iei ochii de la ea, dar de fiecare dată când eşti pe aproape, găseşti o scuză ca să vorbeşti cu altcineva. Ăsta-i curaj?

— M-ai urmărit?

— Eu urmăresc pe toată lumea, a răspuns el, întorcându-se spre mine. Asta e slujba mea.

M-am uitat la ea şi mi-am dat seama că avea dreptate. De când cu discuţia din cort, am evitat-o, prea îngrijorat de ce ar putea spune, prea speriat de ce amintiri ar putea să scoată la suprafaţă. Asta era laşitate în toată regula. Gata cu asta.

Ridicându-mi privirea la Miller, am înţeles stoicismul lui dur, onestitatea brută. Poate că am nevoie de puţin mai mult din asta în viaţa mea.

— Mulţumesc, i-am spus.

Am inspirat adânc şi am pornit lent spre locul unde stătea Naoko.

S-a întors. Îşi dăduse jos ochelarii şi avea o expresie ciudată când s-a uitat în sus la mine.

— Bună, Harry.

— Naoko, am şoptit eu, numele ei încă sunând ciudat în gura mea după toţi aceşti ani. Pari… mai bine.

A dat din cap.

— Cred… nu sunt sigură. Cu cât urcăm mai sus, cu atât mă simt mai mult eu însămi. Când ne-au găsit la Tabăra Doi, deja îmi era greu să-mi aduc aminte lucruri. Nu eram sigură cum ajunsesem acolo. Cred că m-a ajutat John. Dar apoi m-au

coborât de pe munte ca să îmi revin după răul de altitudine şi cu cât coboram mai mult, cu atât deveneam mai confuză. Era ca şi cum îmi lăsasem o parte din minte sus. Nu puteam să-mi leg gândurile. Nu puteam să termin propoziţiile. Nu mai îmi amintesc prea multe – doar frânturi, nimic util. Dar… şi ştiu că sună ciudat, cu cât urc mai mult, cu atât mă simt mai bine.

— Ce ai văzut în acele frânturi? Îţi mai aminteşti ceva?

— Îmi amintesc de acele creaturi. Tentaculele. Furia.

A închis ochii strâns.

— Dar nu e asta. A mai fost ceva. *Timpul* nu era cum trebuie. Nu era…

Vocea i s-a pierdut şi a respirat sacadat.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă echipă, Naoko? am întrebat. I-ai menţionat, înainte de noaptea cu furtuna.

S-a schimbat la faţă, arătând afectată.

— Îmi pare rău. Nu ştiu. De fiecare dată când mă gândesc la ei, devine înceţoşat. Era atâta furie, când s-au întors împotriva mea, unul împotriva celuilalt…

— S-au întors? S-au omorât între ei? Asta vrei să spui?

I s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu ştiu, Harry. Pur şi simplu nu ştiu.

— Trebuie să plecăm de aici, am spus. Nu pot să cred că oamenii ăştia îţi cer să urci. Ar trebui să te iau şi să plecăm.

— *Nu.*

Ochii i-au fulgerat, apărând din nou furia în ei.

— Nu vezi? Nu pot să *plec.* Mă cheamă spre vârf, Harry. Şi nu cred că o să mă lase să plec. Ai simţit şi tu, nu?

Am dat din cap încet.

Avea dreptate.

Cred că trebuie să o spun clar, pentru că nu mai pot să mă prefac că nu există: e ceva care mă atrage în sus, Hattie. O foame înăuntrul meu de a ajunge în

vârf, şi nu ştiu de unde vine. Este mai mult decât curiozitate – este o nevoie de netăgăduit. Mă sperie.

— Dacă plec de aici nu o să mă ajute cu nimic, a spus Naoko. Ai văzut ce mi s-a întâmplat. Nu – nu există nicio cale de ieşire de pe muntele ăsta decât în sus.

Am rămas mut. Am stat lângă ea, uitându-mă la zăpadă o vreme.

— Scuze, a zis ea, uitându-se la mine. Se pare că în ultima vreme nu mai pot să îmi ţin în frâu gândurile. Ai venit să vorbeşti cu mine în noaptea aia, nu? Ce ai vrut să-mi spui?

Am tras aer adânc în piept, simţindu-mă dintr-odată prins pe nepregătite.

— Nu, eu… nu ştiu ce să zic. Eu – nu ştiu dacă am vreun drept s-o spun. A trecut atâta timp. Voiam doar să… vreau doar să îţi spun că îmi pare rău.

S-a încruntat, şi atitudinea i s-a schimbat.

— Ce vrei, Harry? Pentru ce îţi pare rău?

— Pentru tot. Pentru că te-am părăsit. Pentru…

M-am luptat cu un nod care mi-a apărut în gât.

— Pentru ce am făcut. Pentru numele lui Dumnezeu, Naoko, nu mă face să spun asta.

Nu a răspuns imediat. Mâinile ei înmănuşate desenau linii în zăpada afânată de sub ea.

— Stai jos, a zis ea.

M-am aşezat stânjenit lângă ea.

— Te-am iubit, Harry. Poate că o iau eu razna, dar îmi amintesc atâtea. Încă te iubesc, cred. Sau, cel puţin, iubesc bărbatul care e undeva în adâncul acelei carapace pe care ţi-ai creat-o în jur, dacă mai e acolo. Te-am lăsat să fugi şi să te ascunzi de viaţa noastră pentru că am ştiut că asta vrei, chiar dacă la vremea respectivă m-am chinuit să te iert pentru asta. Dar unde ai fost?

— Peste tot, am şoptit eu. Nu m-am stabilit niciodată. Am plecat de la universitate. Eu… chiar nu mai puteam să stau într-un loc. Am căutat mistere în care să mă pot pierde. Zece ani am călătorit pe tot globul, creându-mi o reputaţie. Totul ca să evadez.

Am inspirat adânc.

— Tu ce ai făcut?

— Am făcut tot ce am putut ca să îndrept lucrurile, a zis ea, rememorarea trecutului părând să o ajute să se concentreze. M-am specializat în medicina de urgenţă. Munca de teren. Asta m-a adus aici. Dar mereu am aşteptat. Am fost mereu disponibilă în cazul în care voiai să te întorci la mine.

S-a încruntat.

— Aşa că de ce acum? Vii la mine să îţi ceri scuze ca şi cum te aştepţi să te iert.

— Nu asta fac, am zis eu repede. Ştiu că nu merit…

— Nu ai nevoie de iertarea mea. Trebuie să te ierţi singur.

S-a uitat în sus la mine, şi în ochii aceia căprui, preţ de o clipă, am văzut reflexia bărbatului care am fost cândva, bărbatul pe care ea îl iubea.

— Ai avut o viaţă cândva. Cu mine, da, dar şi un trecut, un prezent şi un viitor. Acum nu mai e nimic. Te văd, Harry. Te văd cum alergi. Alergi de când ai plecat, numai ca să nu trebuiască să te gândeşti la trecut sau la viitor, sau la orice. Mi s-au…

A clipit, parcă încercând să se focuseze.

— Mi s-au întâmplat multe aici sus. Dar nu m-au orbit. Vreau să merg înainte, dar nu pot să merg înainte cu cineva care nu se mişcă, care nu e viu.

A pus o mână pe faţa mea, şi deşi nu puteam să îi simt pielea prin mănuşă, mi s-a cutremurat tot corpul.

— Înainte aveai atâta viaţă în tine. Acum nu văd decât moarte.

Începeam să respir din ce în ce mai greu, şi oricât aş vrea să dau vina pe altitudine, nu cred că pot. Este foarte important pentru mine să ţin închisă cutia aia, Hattie. Cutia din tungsten în care ţin totul încuiat. Pentru că dacă o deschid, nu ştiu ce o să se întâmple. Nu ştiu ce o să mai însemne lumea pentru mine.

Dar venisem până acolo ca să nu fiu un laş, şi îi eram dator cu o explicaţie. Şi-a lăsat mâna jos şi şi-a plecat capul într-o parte, examinându-mă.

— Ştii că atunci când eram tânăr, nu aveam mulţi prieteni, am spus. Mai mult decât atât. Lumea credea că sunt ciudat. *Eram* ciudat – inept din punct de vedere social. Ştii că am fost batjocorit. Am fost ignorat. În fine – nu mă deranja. În curând am simţit că nu am nevoie de oameni. Aşa că, în schimb, m-am adăpostit în mintea mea. M-am ţinut departe, şi înăuntru mi-am cultivat micul meu cămin. L-am protejat cu toată furia mea. M-a ţinut în siguranţă.

Vorbeam uşor, încercând să îmi menţin tonul egal.

— An după an, am construit ziduri înalte. Dar înăuntru am păstrat un loc deschis spre cer: o parte din mine dorind o mică rază de speranţă, ceva mai mult într-o zi. Şi apoi, într-un mod greu de prevăzut că s-ar putea întâmpla, Dumnezeu a coborât până la mine. A venit la mine sub forma unei femei minunate şi a unui băieţel extraordinar.

M-am întors într-o parte, tremurând.

— M-am simţit întreg pentru prima dată, şi frumuseţea acelor momente a fost atât de pură şi atât de puternică încât toate zidurile mele au fost coborâte. Nu mai aveam nevoie de ele, Naoko, nu înţelegi? Dragostea era protecţia mea. Dumnezeu era protecţia mea. Şi El m-a trădat. Mi-a oferit salvare, şi apoi a stat şi s-a uitat cum am făcut totul praf. *Am distrus* totul. Îmi spui să mă iert. Cum pot să mă gândesc la iertare? Cum pot să încep măcar să iert?

Am îngăimat ultimele cuvinte şi m-am întors cu spatele la ea. Am dat să mă ridic, să plec iar, să rătăcesc de unul singur. Mâna ei s-a întins şi m-a atins pe umăr.

— Nu îi ierţi pe oameni pentru că merită, Harry, a zis ea.

M-am întors – pe jumătate. O privire.

— Nu pentru asta este iertarea. Îi ierţi pe oameni pentru că au nevoie de ea. Tu ai nevoie de ea.

M-a luat de mână. M-a privit cu ochi rugători.

— Iartă-te. Te rog. Mi-ar plăcea să îl revăd pe Harry într-o zi. Adevăratul Harry, nu marioneta asta după care te ascunzi.

M-am uitat în jos la degetele ei, care le ţineau pe ale mele. Timp de atâţia ani, m-am definit prin ruşinea mea. Regretul meu. Asta am devenit, şi fără aceste lucruri nu a mai rămas nimic. Nu – să mă iert ar fi echivalent cu moartea.

— Nu pot.

M-am ridicat, am plecat de lângă ea şi m-am întors în zăpadă.

★

Când sistemul cu scripeţi a fost montat, Naoko a urcat prima, apoi Polya. Cu frânghii legate în jurul mijlocului, au fost ridicate spre cer. Contragreutăţile erau suficient cât să le ridice încet în timp ce mergeau pe suprafaţa stâncoasă, ca şi cum coborau în rapel.

Când mi-a venit rândul, frânghia a fost prinsă în jurul meu şi am strâns bine de partea de sus. Mâna mea degerată era aproape inutilă, urlând de durere când am încercat să o înfăşor în jurul frânghiei, dar am îndurat şi am afişat o faţă curajoasă. Într-o altă viaţă, m-aş fi rugat pentru a trece cu bine, dar acum mi s-a părut ridicol să o fac. Am fost tras în sus, simţind brusc o imponderabilitate ca şi cum aş fi mers pe Lună, sau aş fi călătorit prin spaţiu.

Muntele era complet tăcut. Vântul abia se auzea ca o şoaptă. Atârnând în aer, m-am uitat la acest peisaj imposibil. Fie din pricina aerului rarefiat sau a apropierii noastre de atmosferă, lumina este diferită aici sus. Capătă personalitate. Are personalitate. Dincolo de poziţia noastră, sub adăpostul stâncii, există o lumină blândă – moliciunea calmă care sugerează, pentru o clipă, pace şi puritate, posibilitatea că vom scăpa din locul acesta. Mai încolo, unde soarele loveşte zăpadă cu întreaga putere, lumina devine aproape divină. Scaldă peisajul într-o bogăţie aurie, preamărindu-l,

aducându-mi aminte de eminenţa extraordinară a acestui munte. Dar cea mai impozantă este lumina perfidă care se iveşte din spatele unei creste stâncoase sau se reflectă în adâncul crevaselor glaciare. Acord cea mai mare atenţie acestei lumini pentru că îmi aduce aminte că muntele acesta nu este niciodată un loc sigur pentru noi, nici măcar pentru o clipă. Aici locuieşte moartea, şi nu îşi cedează teritoriul prea uşor.

Am continuat să urc, încercând să nu mă mai uit în jos, să nu cad pradă vertijului.

Din când în când, liniştea era spartă de câte un vacarm de sunete. O stâncă anunţa o crăpătură colosală, urmată de un torent de avalanşă îndepărtată, sau un gheţar se desprindea din matcă cu un ţipăt strident. Era imposibil să nu tresar şi frânghia se smucea încolo şi încoace în timp ce mă trăgea în sus pe stâncă. Fiecare nerv al meu era în alertă maximă.

Peisajul nu era static: totul se afla la limita mişcării.

Pe la jumătatea drumului, m-am întors şi m-am uitat în jur.

Am privit ridicăturile şi defileele, terenurile vaste de gheaţă şi munţii de piatră, şi am văzut ceva ciudat. În depărtare, am văzut *lucruri.* Am văzut un grup întreg de forme negre care se mişcau şi pâlpâiau, ca nişte furnici, escaladând muntele. Trebuie să fi fost la câteva sute de metri distanţă. Mi s-a oprit respiraţia în gât; la început, am fost sigur că erau alte creaturi caracatiţă, dar când am mijit ochii, am reuşit să văd că erau oameni.

M-am cutremurat. Mai erau şi alţii pe gheaţă – zece. Ce naiba căutau ei aici? Cum au ajuns aici?

Scanând scena, i-am văzut cum îşi croiesc drum pe o culme îngustă de piatră şi gheaţă – pământul de sub ei părând să se mişte şi să crape. Mergeau spre siguranţa rocilor din capătul celălalt, încadraţi de coloane de gheaţă.

Mi-a crescut pulsul.

Ştiam ce avea să se întâmple înainte de a se întâmpla. Una dintre coloane s-a dărâmat şi tot grupul a început să se agite, un şir panicat să ajungă la capăt înainte să se prăbuşească culmea de sub ei. Ştiam pentru că mai văzusem asta înainte.

Eram noi, acum câteva zile, traversând cascada de gheaţă.

Cumva, într-un mod imposibil, eram *acolo,* sustraşi din timp şi din spaţiu. M-am văzut pe mine, aproape de capăt, şi am văzut-o pe Naoko în faţa mea. Am văzut cum scăpăm cu toţii la mustaţă de pe culmea care se prăbuşea. Şi nu m-am putut gândi decât – în afară că priveam trecutul – că fizica din treaba asta nu avea nicio logică. Cascada aceea de gheaţă nu era acolo – era la mii de metri sub noi.

Voiam să strig, să îmi confirm faptul că şi ceilalţi puteau să vadă asta, că nu am halucinaţii, dar pe măsură ce mă apropiam de vârful nou botezatei „Stânci Bettan", soarele a început să coboare în spatele munţilor. Nu mai puteam să văd pe nimeni acolo.

O mână m-a apucat de umăr şi m-a tras în sus pe roci. Paznicul se uita în jos la mine, cu o faţă aspră.

— Tocmai am văzut… am încercat eu să spun. Am văzut cea mai ciudată chestie.

— Ce?

— A fost…

Am făcut o pauză. Să îi spun? Să am încredere în el?

— Ajutor! s-a auzit vocea lui Naoko. E cineva aici!

Paznicul a pornit înainte să apuc să-mi termin propoziţia. M-am ridicat în picioare, m-am desfăcut de frânghie şi am fugit după el. Naoko stătea lângă tabără – unde erau doar câteva cârlige şi spaţii pentru corturi însemnate în piatră – lângă un cadavru.

Jet.

Am înghiţit în sec un nod care mi se pusese în gât. Dar când am ajuns acolo, mi-am dat seama că m-am înşelat. Cadavrul era uman, cu siguranţă,

prins în gheaţa de la baza unei stânci mari. Dar nu era Jet. Nu mai văzusem această persoană înainte.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că hainele lui erau ciudate: un tricou vechi, pantaloni fără formă şi o vestă, plus o geacă de fiţe mototolită care arăta ca şi cum fusese luată dintr-un magazin de costume.

M-am pus în genunchi lângă Paznic, care examina cadavrul. Faţa era palidă şi îngheţată, prezervată în gheaţă. Bărbatul era clar mort de mult timp.

Paznicul a scotocit prin hainele ciudate ale omului, dezlipind straturile îngheţate şi scoţând bucăţi de rechizite şi hârtie. Avea documente în buzunare, degerate şi casante. Le-a pus deoparte şi a continuat să cerceteze cadavrul.

Le-am luat cu mâna mea bună şi m-am uitat peste ele. Scrisori, scrise de mână – ceva despre un echipaj de alpinişti care fusese trimis să facă o nouă descoperire. M-am oprit brusc, apropiind pagina de faţa mea.

— De cât timp ziceai că e muntele ăsta aici? am şoptit eu.

Paznicul s-a întors spre mine.

— Ce ai spus?

— De cât timp.

— De câteva luni. Trei sau patru cel mult.

— Eşti *sigur?*

S-a încruntat.

— Imaginile intermitente de la satelit dinaintea acestei expediţii dovedesc asta. Nu a fost aici, şi apoi a fost. De ce?

— Pentru că… am zis, umezindu-mi buzele crăpate. Scrisorile astea sunt din anul 1754. Oricine e persoana asta, a stat îngheţată pe muntele ăsta peste două sute de ani.

M-am holbat la cadavru – cât timp, nu ştiu – încercând să strunesc valurile de uimire şi confuzie care mă străbăteau. Cadavrul acesta, ca ceva furat din istorie. Dilatarea timpului. Şi apoi cascada de

gheaţă, scoasă şi din timp şi din spaţiu, şi noi urcând-o, iar şi iar, la infinit.

Dintr-un anume motiv, nu am putut să încetez să mă gândesc la Santi, şi la o galerie de artă la care fusesem odată împreună.

Artă. Timp. Spaţiu. Santi.

Care era legătură? De ce eşti aşa de greu de scos din minte?

Şi ca un fulger, totul s-a unit. Ca şi cum m-aş fi împleticit orbeşte într-o cameră întunecată şi cineva a aprins lumina.

— A, am făcut eu, şi apoi am început să râd.

Ştiu exact ce este acest munte.

31 ianuarie (noaptea)

Tabăra Doi

Draga mea Hattie,

Lucrurile deja încep să se schimbe. Noi cunoştinţe aduc cu ele întrebări. Fiecare descoperire deschide tărâmuri noi de cercetare, încep să le pun din ce în ce mai multe întrebări celorlalţi – de ce sunt ei aici? Ce vor? Nu pot să neg faptul că am simţit cum acest munte mă cheamă, cum mă atinge personal, ca şi cum mă cunoaşte. Oare simt şi ei asta, la fel de puternic ca mine?

Nu mai pot să dorm – altitudinea mă împiedică să fac asta. Noaptea zac treaz ore în şir, mort de oboseală, disperat după puţină odihnă. Când dorm, aud şoapte. Planuri care se încropesc şi secrete care se ţin. Oamenii se schimbă. Paznicul nu mai este acelaşi om care a fost când am ajuns pe munte. Naoko a vorbit despre cum membrii echipei ei s-au întors unii împotriva celorlalţi: noi de ce nu? Poate că deja i s-a întâmplat lui Jet, şi el a fost responsabil pentru moartea lui Sanderson. Aş observa asta la ceilalţi înainte să fie prea târziu? Îi zăresc uneori – Palmer, Paznicul, Bettan, până şi Miller acum – vorbind îngrămădiţi în grupuri prea departe ca să fie auziţi, conversând în corturi închise. Ascund lucruri de noi. Nu am încredere în ei.

Nu am încredere în nimeni.

La scurt timp după descoperirea cadavrului, ne-am oprit la Tabăra Doi şi ne-am instalat corturile. Această tabără cu greu se poate compara cu cele de dinainte: e un afloriment stâncos, înconjurat de culmi ridicate care oferă puţină protecţie de vânt. Am găsit stâlpi şi ţăruşi metalici pe care i-am înfipt în pământ ca să ne ancorăm corturile de ele, dar asta e tot. Niciun semn de cei care au venit înainte.

Mi-a fost greu să îmi instalez singur cortul, mai ales cu degetele degerate. Bettan l-a ridicat pe al lui în câteva momente şi s-a plimbat lejer prin tabără,

fără să acorde nici cel mai mic ajutor niciunuia. La un moment dat, l-am întrebat dacă poate să-mi arunce una dintre frânghiile care erau la picioarele lui în timp ce trecea pe lângă mine, şi doar a rânjit şi a dat cu piciorul în ea ca să o îndepărteze.

Există rezerve aici – încuiate într-o cutie de metal prinsă în gheaţă – dar hrana noastră este acum redusă la nuci, batoane proteice şi conserve: sardine, fasole, carne de vită. Încep să simt că în curând o să am nevoie de oxigen suplimentar ca să pot să rezist confortabil toată ziua. Simt cum mă strânge pieptul în mod constant. Dar încă mai avem destul de urcat şi oxigenul nu trebuie să fie irosit pe confort.

Cortul meu este un spaţiu puţin mai mare decât cel de care ar avea nevoie un om ca să doarmă, în cazul în care l-aş folosi pentru muncă sau pentru experimente. Dar adevărul este că scopul original al misiunii noastre pare din ce în ce mai îndepărtat pe zi ce trece. Termometrele noastre arată o temperatură în jur de minus 17 grade Celsius. Nu pot să dau jos prea multe straturi de echipament, mai ales noaptea. Pielea îngheaţă imediat dacă este expusă vântului. Este un frig care derutează creierul, îl încetineşte până la lentoare. Până şi cel mai simplu gând îmi fuge uneori din minte.

În căldura relativă a cortului meu, ascuns de vântul direct, am putut să îmi verific mâna. Nu puteam să simt nimic. M-am gândit în treacăt: degetele mele sunt moarte acum – înnegrite şi în stadiu de putrefacţie. Trebuie să fie amputate, altfel degerătura o să se împrăştie. Sunt doar trei degete, până la a treia articulaţie, dar nu o să rămână aşa. Dacă vreau să mai sper să folosesc mâna aceasta vreodată, trebuie înlăturate.

Am legat un garou în jurul braţului, mi-am scos cuţitul din buzunar şi l-am lipit de carne. A fost o mică alinare faptul că, cel puţin, nu puteam să simt lama. Mi-am pus mâna pe masă, am aliniat lama cuţitului la baza degetelor, la marginea infecţiei, şi mi-am pus o cârpă în gură ca să am ce muşca.

Am tras aer adânc în piept, apoi încă o dată.

Nu puteam s-o fac.

Am lăsat cuţitul jos şi mi-am pus mănuşa la loc. Nu de durere mi-era frică, nu. E ceva mai profund de atât – un instinct biologic, probabil, care nu îţi permite să te mutilezi singur. Am oftat. Trebuia făcută cât mai curând, ştiam asta. Dar nu chiar acum.

Rugasem echipa să rămână afară după ce am terminat de mâncat, ca să le pot explica revelaţia mea. Repetasem de o sută de ori ceea ce aveam să spun, şi cu fiecare repetiţie, explicaţia părea din ce în ce mai puţin plauzibilă. Era ca şi cum muntele în sine mă apăsa pe creier, împiedicându-mă să leg piesele între ele aşa cum aveam nevoie.

Mai mult decât atât, nu eram sigur cum aveau să reacţioneze ceilalţi. Paznicul devenise ciudat în ultima vreme – iute la mânie şi extrem de serios. Palmer era ca o carte închisă. Bettan părea competent, dar aroganţa lui îl făcea să pară o persoană complet imprevizibilă. Susţineau că sunt liderii noştri, călăuzindu-ne pe acest munte blestemat, dar cu cât petreceam mai mult timp cu ei, cu atât îmi făceam mai multe griji că nu se gândesc la cele mai bune interese ale noastre.

M-am furişat afară în timp ce ceilalţi erau încă în corturi, ca să mă uit la cer. M-am plimbat prin mica noastră tabără de la marginea muntelui şi m-am uitat în sus. Există ceva la lumea privită de la altitudinea aceasta imposibil de descris: oceanul, norii şi cerul se împletesc într-o pânză care te învăluie şi pământul solid de dedesubt pare să se prăbuşească. Ceva plutitor, într-un fel. Sau o scufundare.

În acest moment de linişte am auzit un zgomot slab din spate. Apropiindu-mă de cortul cel mai apropiat, am recunoscut vocea lui Palmer.

— …posibilităţile de înarmare sunt foarte mari. Bineînţeles că alte mostre au fost prelevate în mod constant. Nu am găsit nicio urmă din cealaltă echipă, şi nici din chimist.

M-am dat mai aproape, având grijă să nu calc prea greoi zăpada care scrâşnea sub cizmele mele. Se mai auzea cârâitul unei alte voci din difuzorul telefonului ei prin satelit, dar nu am reuşit să îl descifrez.

— Negativ, a răspuns ea. Nu au mai fost alte întrebări legate de Apollo.

Mi-am lipit urechea cât de aproape am putut de materialul cortului, încercând să nu mă răstorn peste el. Un alt cârâit de voce, prea încet ca să aud.

— Confirmat. Misiunea va continua aşa cum am plănuit. O să vă contactez cu prima ocazie.

S-au auzit un ţiuit şi un zgomot ca şi cum Palmer se ridica. Cât de repede am putut, am lăsat suficientă distanţă între mine şi cort şi am aşteptat, uitându-mă iar în sus la cer în timp ce toată lumea ieşea încet ca să audă ce aveam de zis.

Încă mai era lumină, dar era pe ducă. În timp ce se întuneca, se lăsa o greutate. Vederea mi s-a înceţoşat şi ultimele fascicule de la orizont au părut să danseze în faţa mea, ca şi cum fotonii se măriseră şi deveniseră vizibili.

Mai ţii minte când te-am dus cu cortul în Northumberland, Hattie, când aveai zece ani? Am petrecut seara clasificând lumina şi întunericul, inventând cuvinte pentru fiecare nuanţă nouă. De-aş putea să-ţi arăt cum apune soarele aici sus. Când noaptea cade peste acest munte, întunericul nu se aseamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum.

Este mai mult decât absenţa luminii.

Trăieşte. Respiră.

Am stat în jurul unui foc mic, alimentat de un amestec de butan şi propan care ar fi trebuit să fie extern de inflamabil, dar care în aerul acesta rarefiat nu făcea decât fum şi scântei. Suficient cât să producă puţină căldură, dar nu şi flăcări.

Eram cu toţii acolo, cu excepţia lui Miller, care se plimba în cerc prin perimetrul taberei, fiind cu ochii după monştri.

Am mâncat – unii stând jos, alţii în picioare; biscuiţi şi puţină brânză care ne mai rămăseseră;

nişte fasole luată cu lingura dintr-o conservă. Cu coada ochiului l-am văzut pe Paznic căutând prin rucsac, aşteptându-se să mai găsească şi altceva, dar nereuşind. Resursele se împuţinau.

În timp ce ronţăiam un biscuit, am privit cum Neil examina o boabă de fasole. A apăsat-o, a întors-o, apoi a băgat-o la loc în conservă. Nu părea că mâncase ceva.

M-am uitat după Naoko şi am văzut-o uitându-se fix la mine, în ochii mei. Vedeam la ea o înverşunare, o hotărâre care nu mai existase până acum. Era adevărat: cu cât urca mai sus, cu atât devenea mai puternică. Am simţit că mi se întâmplă fix opusul.

După ce am mâncat, echipa s-a uitat la mine, aşteptând.

Încercând să-mi amintesc explicaţia pe care o încropisem, mi-am dres glasul.

— În anul 1988, am condus un mic proiect de cercetare în Sydney cu un bărbat pe care îl chema Ronald Pangborn. Împreună, am studiat forţele van der Waals şi deplasarea Lamb. Existau implicaţii interesante de explorat în perspectiva lui Heisenberg asupra hidrogenului, care…

Am inspirat adânc, dându-mi seama că aceste informaţii erau în mare parte irelevante. Deja deviam de la subiect.

— În principiu, studiam microparticule cuantice – electroni şi quarkuri, în principal – care păreau să apară şi să dispară în mod aleatoriu în vid.

— La fel ca muntele, a zis Palmer.

I-am oferit un zâmbet mic, buzele crăpându-mi din cauza efortului.

— Da. Nu am făcut această conexiune imediat, totuşi, nu până când nu mi-am dat seama că acest munte nu doar a apărut, ci pare să fi reapărut.

Bettan a făcut un pas în faţă, fiind prima dată când l-am văzut interesat sincer de altceva în afară de el şi de urcare.

— Deci cum face asta?

— Uitaţi – nu am descifrat totul, în niciun caz, am început eu, pentru că din punctul de vedere al înţelegerii noastre actuale asupra fizicii, lucrurile pe care le-am întâlnit sunt imposibile. Şi totuşi, s-au întâmplat. Le-am văzut. Aşa că trebuie să ne redefinim presupunerile. Aceasta a fost greşeala mea iniţială. Mi-am imaginat că încă lucrăm într-un univers care există în timp linear unidimensional şi în spaţiu tridimensional. Nu este aşa.

— Ce vrei să spui? a întrebat Palmer.

— Muntele este un teseract.

S-a uitat la mine, derutată.

— Nu ştiu ce e asta.

M-am gândit la explicaţia pe care i-am dat-o lui Santi cu atâţia ani în urmă.

— Strict vorbind, un teseract este un cub în patru dimensiuni, uneori numit şi hipercub. Folosesc termenul un pic mai vag aici – în esenţă, ne aflăm pe o structură care există în patru dimensiuni spaţiale. Un hiper-munte, dacă vreţi să-i spunem aşa.

Palmer s-a strâmbat, cu o expresie de neîncredere pe faţă.

— De unde ştii asta?

— Este singura explicaţie care are sens. Aproape toate fenomenele la care am fost martori pot fi explicate înţelegând faptul că suntem fiinţe cu conştiinţă tridimensională care interacţionează cu un spaţiu cvadridimensional, cu condiţia ca noi, de asemenea, să acceptăm faptul că experimentăm timpul bidimensional.

Toată lumea mă privea cu intensitate, cu un amestec de uimire, neîncredere şi confuzie. Neil stătea înalt lângă mine, frecându-şi mâinile şi dând din cap entuziasmat, zâmbind ca un profesor care e de acord cu un elev inteligent.

Palmer s-a încruntat.

— Timp bidimensional? Mi se pare că încerci intenţionat să mă derutezi.

— Poate că asta încearcă, a zis Bettan încet. Dacă el e singurul care înţelege muntele ăsta, poate că

asta îl face pe el să fie conducătorul. Poate că asta vrea.

Palmer s-a foit, simţindu-se incomod, uitându-se de la mine la Bettan, apoi iar la mine. Am pălit la auzul acestei acuzaţii, complet uluit.

Când încetaseră să mai aibă încredere în mine? De ce?

— Bine, bine.

Am făcut un pas înapoi. Aveam gâtul uscat şi răguşit. M-am uitat la Naoko pentru susţinere, şi mi-a făcut un semn încurajator din cap.

— Lăsaţi-mă să explic mai bine. Imaginaţi-vă o suprafaţă plană, cum ar fi o masă. Şi vreţi să o acoperiţi cu foi de hârtie, dar acestea nu se pot suprapune una peste alta. Până la urmă rămâneţi fără spaţiu, nu-i aşa? Este un spaţiu bidimensional – are un spaţiu finit în aceste dimensiuni. Aşa că, ce faceţi? Poate puneţi un raft sau un organizator pe birou: dintr-odată, puteţi să aranjaţi hârtiile în o nouă – a treia – dimensiune şi vor încăpea mult mai multe.

— Exact, a spus Thomas. Are logică.

— Acum imaginaţi-vă că sunteţi o furnică şi că puteţi înţelege cu adevărat biroul ca fiind o suprafaţă bidimensională. Mergeţi pe ea, şi când ajungeţi în capăt, va trebui să vă întoarceţi. Pentru o creatură ca asta, atunci când ridic hârtia şi o pun în organizator, pur şi simplu dispare. S-a dus. A fost luată din sfera de înţelegere a lor asupra existenţei. A fost acolo un timp, dar apoi a dispărut. Dacă o pun iar direct pe birou, reapare.

Palmer a dat din cap, părând să înţeleagă încotro mă îndrept. Polya şi-a dat ochii peste cap.

— Acum gândiţi-vă la cortul meu: imaginaţi-vă că se umple de cutii, şi rămân fără spaţiu în el. Unde le pun? Ei bine, dacă aş avea acces la o a patra dimensiune, aş putea face acelaşi lucru. Le-aş putea muta acolo. Dar pentru noi oamenii, care procesăm lucrurile în trei dimensiuni, cutiile ar părea că dispar pur şi simplu. Bineînţeles, asta dacă nu le pune cineva la loc.

— Asta se întâmpla cu particulele tale cuantice, a dedus Thomas. Deci acest munte a mai fost pe Pământ înainte?

— Tehnic vorbind, cred că a fost întotdeauna pe Pământ. Doar că nu putem vedea cea mai mare parte din ceea ce este cu adevărat Pământul. Suntem orbiţi de propria noastră percepţie.

— E o nebunie, a zis Bettan, clătinând din cap. E al naibii de stupid. Patru dimensiuni? Şi cum ţi-a venit toată treaba asta? Te-a lovit inspiraţia?

Paznicul a dat din cap, întorcându-se spre mine.

— Şi mie mi-ar plăcea să aflu răspunsul la această întrebare.

— Eu încerc doar să ajung la adevăr! am insistat eu, dintr-odată furios pe toţi trei – Bettan, Palmer, Paznic.

Am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de focul amărât, şi i-am analizat pe toţi. După tot ce ne-au ascuns, ce drept aveau să se îndoiască de mine?

— Am *murit* oameni şi voi nu ne spuneţi *nimic.* Vă aşteptaţi să credem că nu aţi aflat nimic din ultima expediţie? Absolut nimic? Nici măcar nu vreţi să ne spuneţi cine conduce toată treaba asta. Faţă de cine răspundeţi? Ce e Apollo?

Faţa Paznicului s-a făcut stană de piatră. I s-a încordat tot corpul.

— Acestea sunt informaţii clasificate, Harold, a zis Palmer, încrucişându-şi braţele la piept, apropiindu-se de el. Pe care nu este nevoie să le ştii.

— De ce nu?

Mi-am ridicat mâinile în aer. Întregul grup se întoarse spre mine, şi eu eram la câţiva metri mai departe, ca şi cum eram judecat.

— Dacă vrem să descoperim ce se petrece aici, avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem primi.

Palmer s-a holbat la mine.

— Pentru că nu am încredere în tine.

— Încredere? am ţipat eu, repezindu-mă spre Palmer. Nu am încredere în niciunul din voi!

Şi am împins-o.

S-a dat înapoi jumătate de pas, cizma alunecându-i pe gheaţă. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Naoko tresărind, ca şi cum cineva îi dăduse o palmă. Paznicul a făcut un pas în faţă şi a dus mâna la pistolul de la mijloc, ridicându-l spre mine.

Într-o fracţiune de secundă, Palmer s-a redresat, şi a întins braţul ca să-l oprească. El a întors capul spre femeie, cu pistolul ferm între ei. Am înlemnit, şi pulsul mi s-a dublat, mi s-a încălzit tot corpul. Paznicul s-a holbat la ea, cu faţa încordată, bine controlată, dar rigiditatea din corpul lui striga: *Dă-mi drumul.*

Nu m-am mişcat. Toată lumea a privit, aşteptând acţiunea. Toţi în afară de Naoko, care părea că nu mai poate să se uite la mine. M-a străbătut un fior – de ce o împinsesem pe Palmer? Nici măcar nu gândisem. Pur şi simplu *s-a întâmplat.*

— Cred că Harold vrea să-şi reconsidere comportamentul său.

Palmer vorbea pe o voce stabilă. Calmă. Odată cu respiraţia îi ieşeau nori de aburi calzi din gură. Nimeni nu s-a mişcat niciun centimetru. S-a uitat fix la mine, apoi privirea i-a coborât spre pistolul Paznicului şi a revenit la mine. Implicarea era clară: treci la subiect, şi asta repede.

— Să facem un pas înapoi, bine? a zis Thomas, întinzând mâinile în încercarea de a-i calma pe ceilalţi. Să ne întoarcem la ce e important, la explicaţia asta.

Palmer a eliberat încet şi cu grijă braţul Paznicului, aşa cum ar fi făcut-o cu un şarpe. El s-a dat înapoi, cu faţa încă dură, dar se întunecase atât de mult încât nu îi mai vedeam ochii. Am răsuflat, dar inima îmi bătea repede, aveam corpul atât de tensionat, atât *de furios.*

Ce naiba se întâmpla?

— Deci muntele acesta a mai fost *aici* înainte? a insistat Thomas, punându-se între mine şi Paznic. În locul ăsta din spaţiul nostru tridimensional?

Parcă i se părea crucial acest aspect. Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Poate. Sau poate în altă parte. Dacă se mişcă în dimensiuni superioare, nu trebuie să se deplaseze prea departe pentru a fi într-un loc complet diferit. Uitaţi.

Am băgat mâna în haină şi am scos o coală de hârtie pe care o rupsesem din jurnal.

— Aduceţi-vă aminte de furnică. Acum începe din colţul acestei hârtii.

Am tras două colţuri ale hârtiei astfel încât aproape să se atingă, dar nu cu adevărat. Mă ajuta faptul că mă cufundam în explicaţie.

— Furnica noastră bidimensională ar trebui să călătorească pe toată lungimea hârtiei ca să ajungă dintr-un colţ în altul, dar o furnică ce ar putea accesa cele trei dimensiuni – ei bine, colţurile sunt la doar un centimetru distanţă unul de altul, şi ar putea sări. Acest munte ar fi putut să apară oriunde în lume, sau chiar pe Marte, apoi să se deplaseze într-o altă dimensiune înainte de a reapărea aici. A fost pe Pământ în anii 1700, judecând după bărbatul pe care l-am găsit. Înainte de asta, cine ştie de câte ori a mai fost?

— Trebuie să existe nişte informaţii înregistrate legat de asta, nu? a întrebat Bettan, punându-se pe vine lângă focul jalnic.

— Va exista vreo informaţie înregistrată despre expediţia *asta* când se va încheia? m-am repezit eu.

Bettan a răspuns dând din mână, ignorându-mi pur şi simplu comentariul.

— Am crezut că *timpul* se presupune a fi a patra dimensiune.

— Nu, am răspuns eu, concentrându-mă. Înţelegem mişcarea timpului într-o singură dimensiune – o singură linie. O vedem ca pe ceva pe care ne mişcăm înainte, şi putem să privim în trecut, dar asta e tot. Spunem că, în prezent, percepem lumea în patru dimensiuni – trei dintre ele definind spaţiul şi a patra fiind timpul. Eu vorbesc despre existenţa unei a patra dimensiuni *spaţiale.*

Am lăsat ideea aceasta să se aşeze înainte să trec mai departe. Paznicul făcuse câţiva paşi înapoi, şi Palmer stătea aproape de el. Corpul lui se vedea ca o umbră în lumina serii.

— Dacă acest munte există în dimensiuni spaţiale superioare, asta explică cum poate să apară în mijlocul unui ocean. Explică cum un om din anul 1754 poate să existe aici sus îngheţat. Bineînţeles, *nu* explică de ce timpul pare să se dilate în moduri ciudate aici.

— Atunci ce explică asta? a întrebat Thomas.

— Să ne întoarcem la furnica noastră, am insistat eu, încercând să menţin pe toată lumea concentrată, încercând să mă menţin *pe mine* concentrat.

Naoko tot nu se uita mine.

— Care acum călătoreşte pe o singură linie. Este o creatură unidimensională. Poate să meargă înainte şi probabil şi înapoi. Ăsta e modul în care procesează tot spaţiul. Acum imaginaţi-vă că nu mai vorbim despre spaţiu, ci despre timp. Furnica aceea de pe linie reprezintă felul în care experimentăm noi timpul, înainte şi înapoi. Dar dacă o fiinţă ar trăi într-un timp bidimensional sau chiar tridimensional, ar vedea totul aşa cum vedem noi întreaga linie privind de deasupra. Trecut, prezent şi viitor, toate existând în acelaşi timp. Ai putea muta bucăţi, conecta sfârşituri cu începuturi, introduce bucle. Aceasta nu explică în mod necesar senzaţia de dilatare a timpului, dar ajută la explicarea unor fenomene cu care ne confruntăm – John şi premoniţiile lui despre viitor, spre exemplu, şi relatările ciudate despre timpul petrecut la tabăra de bază.

Şi *viziunea cu traversarea noastră pe gheaţă de acum câteva zile,* asta nu am mai zis. Grupul deja era prea la limită pentru o revelaţie de anvergura aceasta.

— Mi se pare că astea-s nişte prostii, a pufnit Bettan.

— Păi, mie mi se pare prostesc că ne-aţi ascuns atâtea până acum! an ripostat eu. Vă aşteptaţi să

cred că nu aţi ştiut că o să ne întâlnim cu chestiile astea? Atunci de ce aţi fost atât de bine înarmaţi? Ce altceva ne mai ascundeţi?

— Ai grijă, Harold.

Paznicul a vorbit pe o voce joasă, un şuierat uşor în spatele căruia plana ameninţarea.

— Altfel ce? am întrebat eu, neputând să-mi controlez criza bruscă de furie.

L-am împins pe Thomas într-o parte şi am făcut doi paşi evidenţi spre el.

— O să mă îngropi? O să mă ştergi din istorie, aşa cum ai făcut cu toată lumea? Poate asta i-ai făcut lui Sanderson? Sau lui *Jet?*

Pumnul Paznicului mi-a lovit faţa înainte să înregistrez ce se întâmplă. M-am împiedicat şi am căzut în zăpadă, şi durerea mi-a cuprins obrazul. Naoko a sărit spre mine, scoţând un mic icnet în timp ce m-a luat în braţe în zăpadă, şi furia mi-a dispărut la fel de repede cum apăruse.

M-am uitat în sus şi am văzut-o pe Palmer ţinându-l de braţe pe Paznic, trăgându-l înapoi. Stând lângă foc, Bettan rânjea, arătând ca şi cum îi venea să râdă. Thomas i-a aruncat o privire îngrijorată Polyei, confuz, însă ea nu a părut să observe.

Ochii Paznicului luaseră foc – nu îl mai văzusem niciodată atât de aprins. S-a zbătut în strânsoarea lui Palmer, dar aceasta l-a ţinut bine.

Pentru o secundă, am crezut că o să pună iar mâna pe pistol, dar în schimb s-a relaxat şi femeia i-a dat drumul. Paznicul s-a îndreptat, mi-a aruncat o privire aprigă şi a plecat năvalnic spre cortul său.

— Bun, a zis Palmer, îndreptându-se şi ea, fiind clar că vrea să treacă peste. Marea ta teorie este că acest munte există în patru dimensiuni spaţiale.

— Nu o să vorbim despre *asta?* am întrebat, arătând cu degetul după Paznic.

Naoko a pus o mână pe faţa mea şi am tresărit de durere din locul în care am fost lovit.

— Mă ocup eu de asta.

Palmer vorbea pe un ton înăsprit.

— De el. Las-o aşa. Patru dimensiuni spaţiale şi două dimensiuni temporale?

Am oftat, ridicându-mă în fund. Naoko m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— *Cel puţin.*

— Bine. Şi a fost pus aici de nişte fiinţe dintr-un plan superior care sunt capabile să înţeleagă şi să perceapă aceste dimensiuni superioare.

Mi-am frecat locul unde aterizase pumnul Paznicului, şi am simţit un val de durere care m-a făcut să-mi lăcrimeze ochii.

— Aşa cred.

A inspirat adânc.

— *De ce?*

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Grozav, a comentat Bettan, cu o veselie răutăcioasă. A fost o întrunire foarte utilă.

S-a întors şi a plecat în cortul lui.

Ca şi cum acesta era semnalul că şedinţa se terminase, Polya – care nu scosese un cuvânt în tot acel timp – a mormăit scurt şi a plecat, bătându-mă pe umăr când a trecut pe lângă mine.

— Dacă mai ai şi alte teorii, a zis Palmer încet, sau dacă mai *vezi* vreun alt fenomen, să ne anunţi, bine?

În timp ce ea a plecat, Naoko s-a întors spre mine şi a zis:

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea. Orice a fost asta – tu ai împins-o, el ţi-a dat un pumn –, nu a fost în regulă. Trebuie să… trebuie să avem grijă aici sus. Trebuie să avem grijă unii de alţii.

— Mersi, am zis eu, neputând să-mi găsesc alte cuvinte.

Inversarea rolurilor era uluitoare, şi nu înţelegeam cu ce greşisem. Eu nu am vrut decât să-mi explic teoria, şi cumva s-a ajuns la ţipete şi la bătaie. De ce am avut o atitudine atât de conflictuală? De ce a fost atât de supărat Paznicul? Nu pot să găsesc un răspuns la aceste întrebări, Hattie, şi asta chiar mă sperie.

Thomas a venit la mine şi mi-a zâmbit sfios. A aruncat o privire în spate, la ceilalţi care se îndreptau spre corturile lor, dispărând în noapte, înainte să zică:

— Ei bine, eu te cred.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Îmi aduce aminte de o glumă veche, a spus el. Doi peşti tineri înoată împreună şi se întâmplă să se întâlnească cu un peşte mai bătrân care înoată în sens opus, care dă din cap spre ei şi spune: „Neaţa, băieţi. Cum e apa?" Şi cei doi peşti tineri mai înoată puţin, şi apoi până la urmă unul din ei se uită la celălalt şi îi zice: „Ce naiba e apa?"

— Da. *Exact* asta e, am adăugat eu, arătând cu degetul spre el, atât de încântat că pot să mă *concentrez* doar pe problema asta. Defectul nostru este că suntem prea obişnuiţi cu mediul nostru. Sigur, toate astea par o nebunie pentru noi, dar dacă aş trage unul din peştii ăştia din apă şi l-aş pune să se uite bine la mine, ce ar vedea? Şi dacă l-aş pune la loc în apă, ce poveşti ar spune? Nu l-ar crede nimeni. Ar fi considerat nebun, sau… ar fi persecutat.

Thomas a zâmbit larg.

— Ar fi Iisus.

— Ce?

A ridicat dintr-o sprânceană. Focul a pâlpâit în linişte între noi, dar singura lumină era albul palid al lunii, care atârna mare de cer.

— O, haide. Peştele coboară dintr-un alt plan al existenţei, vorbeşte despre lucruri miraculoase care nu ar putea să se întâmple. Alţi peşti nu îl cred şi merg atât de departe încât îl crucifică. Nu-mi spune că nu ai mai auzit povestea asta înainte.

M-am holbat la el, şi înainte să apuc să mă gândesc la altceva, a izbucnit în râs. În depărtare, l-am văzut pe Paznic scoţând capul din cort, şi am văzut-o şi pe Palmer lângă el. Deşi era prea întuneric ca să văd mai mult decât nişte forme, am simţind cum ne privesc cu suspiciune. Simţeam cum

le aleargă întrebări prin minte: *De ce râde? Ce ştie el şi noi nu ştim?*

Râsul lui Thomas s-a dizolvat într-un zâmbet.

— Tocmai m-am gândit la ceva.

— Ce?

— Gândeşte-te doar!

Vocea i-a vibrat de entuziasm şi s-a întors ca să gesticuleze spre peisajul din spatele nostru.

— Şi dacă muntele ăsta – muntele acesta imposibil şi divin, care ne îndeamnă să urcăm în vârf – ar fi putut să apară iar şi iar de-a lungul timpului, chiar dacă nimeni nu i-ar fi crezut pe cei care au vorbit despre asta, atunci tot ar exista poveşti despre el. Tot ar apărea în poveştile noastre.

Îi tremurau mâinile de energie.

— *Gândeşte-te doar!* Gândeşte-te la cât de des apare acelaşi concept în diverse culturi: Moise urcând Muntele Sfânt ca să se întâlnească cu Dumnezeu şi să aducă legea divină; fraţii Pandava din *Mahabharata* găsind poarta spre cer în vârful Muntelui Kailash; Sisif urcând muntele lui Hades iar şi iar pentru veşnicie. Muntele sacru apare în toate religiile noastre. Muntele Olimp; Hara Berezaiti; Muntele Meru.

Flutura din mâini exaltat în timp ce vorbea şi, în tot extazul lui, lumina aproape că părea să i se desprindă de pe chip.

— Dar dacă munţii aceştia nu sunt fictivi? Dacă nu au mai fost pur şi simplu accesibili fizic?

— Ce vrei să spui? am întrebat, şi o rafală de vânt m-a bătut peste faţă. Că ne aflăm pe Muntele Olimp?

A clătinat din cap şi a rânjit.

— Nu doar pe Muntele Olimp, ci pe munţii *tuturor* zeilor, din *toate* timpurile. Harold, dacă teoria mea este corectă, ne aflăm pe cel mai sfânt loc din istoria întregii rase umane.

Preţ de o secundă, a părut că o să explodeze de entuziasm. Apoi şi-a plecat privirea şi s-a încruntat. A încercat să formuleze un cuvânt, dar gura i-a stat deschisă în zadar. S-a clătinat în faţă.

Înainte să apuc să-l prind, a căzut grămadă jos.

★

Miller l-a cărat pe Thomas în cortul lui, iar Naoko s-a dus să ia trusa medicală. La un moment dat, fără nicio discuţie, devenise din nou medicul expediţiei, nu doar un supravieţuitor de care aveam grijă. Când s-a întors, a zis că are nevoie de spaţiu. Prea mulţi oameni înghesuiţi în jurul lui nu aveau să-l ajute cu nimic. Neliniştiţi, ne-am dispersat, făcând tot posibilul să ne odihnim puţin.

Încă fiindu-mi foame, am mâncat o porţie mică de terci şi sardine la conservă. Un amestec ciudat, dar mă obişnuisem cu ciudăţeniile pe muntele ăsta. Am folosit nişte zăpadă ca să îmi curăţ bolul de plastic şi lingura, apoi le-am băgat la loc în rucsac.

După două ore, am scos capul din cort. M-am uitat repede în stânga şi în dreapta, nevrând să atrag atenţia. Muntele acesta nu a părut niciodată un loc sigur, din prima clipă în care am ajuns pe el, dar acum, tovarăşii mei alpinişti păreau periculoşi. Nu puteam să-mi iau gândul de la Paznic, felul în care mă atacase şi cât de rapid dusese mâna la pistol.

Eram foarte sigur de un lucru. Oricine or fi fost cei pentru care lucrau oamenii ăştia, siguranţa noastră nu era prioritatea lor principală.

Era întuneric afară, dar nu erau nori. Luna palidă şi puzderia de stele luminau tabăra ca o plasă luminoasă. Întinderea strălucitoare a Căii Lactee dansa pe cer. M-am uitat în sus ceva timp, minunându-mă de cât de limitată este înţelegerea noastră a universului, şi întrebându-mă dacă vom înţelege vreodată tot, sau dacă anumite lucruri pur şi simplu nu erau pentru noi. Poate că nu erau la îndemâna noastră dintr-un motiv anume.

M-am mişcat încet prin zăpadă ca să nu trezesc pe nimeni şi mi-am croit drum până la cortul lui Thomas. Am desfăcut fermoarul şi am intrat.

Naoko îl pusese pe Thomas să stea întins pe spate pe podea. Două rezervoare de oxigen goale erau lângă el. Pieptul lui se mişca rapid, plămânii i se

zbăteau, deşi zăcea inconştient. Naoko stătea lângă el cu un stetoscop într-o mână, luându-i tensiunea şi ţinându-i garoul umflat pe braţ cu cealaltă mână.

— Ce a păţit?

A răsuflat şi s-au format aburi în faţa ei.

— Cel mai bun diagnostic al meu este edem cerebral provocat de altitudine mare.

A pus mâna pe braţul lui. Încă era agitată, tremura ocazional şi avea crize de confuzie, dar perioadele de luciditate erau mai lungi acum, şi mai clare.

— Bătăile inimii sunt accelerate şi are puţin febră. Şi-a revenit de câteva ori, dar când vorbeşte articulează greu, ca şi cum ar fi beat.

Am clipit, încercând să îmi reamintesc cunoştinţele medicale. Nu am mai practicat medicina de foarte mult timp.

— Care e prognosticul?

— I se umflă creierul din cauza altitudinii. I-am dat oxigen suplimentar şi acetazolamidă, dar nu vreau să intre în hiperventilaţie. Pesemne că şi-a ţinut ascunse celelalte simptome.

— Celelalte simptome?

— De obicei vărsăturile şi durerile de cap sunt primele semne ale unui astfel de caz.

— Nu a zis niciodată nimic.

— Nu, a răspuns ea, uitându-se la el cu acea compasiune de care mă îndrăgostisem. Nu a zis.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta.

Am clătinat din cap, aşezându-mă lângă ea.

— Ce mai putem face?

— Trebuie să îl coborâm de pe munte, Harry. Dacă nu, o să moară.

Am înghiţit în sec, întrebându-mă cum ar fi fost posibil să îl coborâm în stadiul acesta. Puteam avea încredere în altcineva în afară de noi? Ar fi fost măcar de acord să coboare, după toate lucrurile pe care le-a zis azi?

— Bărbat prost, a bombănit ea. Bărbaţii! Sunt aşa de proşti.

— La ce te referi?

— La faptul că a ascuns că e bolnav, când aş fi putut să îl ajut înainte. Dar acum…?

A clătinat din cap.

Greutatea cuvintelor ei s-a afundat în mine şi am tras aer adânc în piept, simţind un junghi de ruşine. Mi se părea familiar, comic chiar. Straniu de domestic în mijlocul ciudăţeniilor ăstora.

— Îmi pare rău, Naoko, am spus eu, trăgându-mi mănuşa dreaptă. Dar şi eu mă simt destul de prost.

S-a uitat la degetele mele, care acum erau complet negre, şi şi-a pus capul în mâini.

— De cât timp?

— De două zile, cred.

— *De două…*

A inspirat adânc şi prelung.

— Idiotule. Scoate mâna.

S-a întins şi m-a apucat de încheietură, trăgând-o spre ea. S-a strâmbat în timp ce-mi răsucea mâna într-o parte şi în alta. Înainte să mă dezmeticesc eu, întindea mâna după un cuţit chirurgical. M-am dat înapoi.

— Hopa, stai puţin. Nu există vreun fel de…

— Carnea moartă trebuie să dispară. Acum.

Mi-a susţinut privirea.

— Nu mai avem anestezic. Cu cât stă mai mult ataşată de tine, cu atât o să mănânce mai mult din tine, până când n-o să mai rămâi cu nimic.

Cu mâna ei pe a mea, căldura pielii ei atingându-mi încheietura, o intimitate bruscă a încălzit camera, înconjurându-ne. În ciuda frigului, m-am simţit foarte cald – un foc se aprinsese în pieptul meu şi se răspândea spre exterior, spre gât şi obraji. Când am vorbit, a sunat ca un icnet.

— Dacă e prea dureros?

M-a luat de cealaltă mână.

— O să fie. O să fie cel mai dureros lucru pe care l-ai simţit în viaţa ta. Trebuie să accepţi că rana este acolo, că a fost făcută, şi că nu mai poate fi reparată. Apoi trebuie să o tai.

Căldura mi s-a ridicat până în ochi, şi i-am simţit umezi, lacrimile curgându-mi pe obraz. M-am uitat

în jos la mână – acel ciot înnegrit care devenise un simbol al sustragerii, al stupidităţii mele şi al dispreţului de sine – şi apoi m-am uitat iar în ochii ei imposibili, adânci.

Am dat din cap scurt şi hotărât.

Mi-a dat drumul la mână şi a pus trusa medicală sub ea. Rapid, a legat un garou în jurul încheieturii mele şi a desfăcut o sticlă de alcool dezinfectant, ştergând cuţitul ca să-l sterilizeze. A ridicat privirea spre mine şi m-a luat iar de încheietură, împingându-mi mâna pe suprafaţa trusei ei medicale. A ridicat cuţitul şi a apăsat lama la baza celor trei degete, puţin mai jos de limita degerăturii. Am tremurat când am simţit-o.

— Bagă asta în gură, a zis ea, dând din cap spre o cârpă de lângă Thomas.

I se încetinise ritmul respiraţiei şi părea că dormea adânc, visând liniştit la locuri departe de aici. Am luat-o şi am muşcat tare din ea.

— O să fac numărătoare inversă de la trei, a spus ea, pe o voce lipsită de emoţie.

Mi-a apăsat mâna mai tare de trusă.

— O să încerc să mă mişc cât de repede pot, dar nu am un bisturiu ca lumea. Acest lucru s-ar putea să fie un dezastru. Dar poţi s-o faci. Ştiu că poţi.

Am înghiţit în sec şi am dat din cap.

— Trei, a zis ea, susţinându-mi privirea.

Timpul a părut că se opreşte. O sută de mii de momente nerostite au trecut printre noi.

— Doi.

Am închis ochii, aşteptând să ajungă la unu. Nu a mai venit. O durere cumplită mi-a sfredelit încheietura, în braţ. Am ţipat, dinţii mei muşcând tare din cârpă. Am închis ochii strâns. Am respirat greoi şi repede, gâfâind după aer printre ţipete.

Mintea mi s-a golit şi nu mă puteam gândi decât la durere, la cuţitul care îmi tăia carnea, la sângele cald şi umed care mi se scurgea sub mână. Nimic altceva. Pentru un moment îndelungat, am fost doar eu şi durerea mea.

Şi apoi s-a terminat.

Nu durerea – nu în întregime; mâna mea încă ardea ca şi cum fusese vârâtă în foc. Dar ce era cel mai rău trecuse. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Naoko deja suturând şi bandajându-mi mâna, degetele mele înnegrite, însângerate şi ciopârţite deoparte.

Am suspinat şi cârpa mi-a căzut din gură. Un torent de emoţii de neoprit îşi croia drum prin mine – de pierdere, suferinţă, uşurare. Naoko nu a zis nimic – doar mi-a luat capul în mâini şi m-a tras spre ea, iar eu m-am lăsat moale, ca o păpuşă din cârpe, în poala ei.

M-a îmbrăţişat şi m-a mângâiat pe păr. Am rămas aşa, Dumnezeu ştie cât timp, ghemuit lângă ea ca un copil, în tăcere, plângând în noapte.

★

Hattie – trebuie să adaug o completare la ultima mea scrisoare, în cazul în care eu nu mă voi mai întoarce niciodată. O încropesc în cortul meu chiar acum, prefăcându-mă că îmi strâng lucrurile.

E miezul nopţii. Tot nu pot să dorm. Acum câteva momente, s-a auzit un foşnet afară, şi crezând că era Palmer, sau poate Paznicul, furişându-se afară ca să conspire împotriva noastră, am scos capul în frig.

Nu era niciunul din ei. Stătea acolo, ca o apariţie într-un vis, aşteptând.

Jet.

Piciorul lui nu mai era rupt, deşi nu era nici vindecat. Nu în totalitate – era ceva în neregulă cu el, ceva ciudat. Părea să pulseze ca şi cum avea propria viaţă, şi n-am putut să nu mă gândesc la ce spusese Polya. Despre microbi.

— *Jet,* am şoptit eu, ieşind din cort. Jet, eşti bine?

Avea o sclipire în ochi. Zâmbetul lui mi-a amintit de iepurele mecanic care te-a speriat atât de tare la bâlci, Hattie. Cel lipsit de viaţă.

— A, da, Harold. Sunt *mai mult* decât bine.

— Jet?

O altă voce a răsunat în urma noastră. M-am întors şi am văzut-o pe Polya ieşind din cort în

zăpadă, cu o faţă îngrijorată.

— Ce ai păţit?

— O să vă arăt. O să vă arăt amândurora, dar numai vouă. Trebuie să veniţi acum. Imediat. Să nu-i treziţi pe ceilalţi. Nu putem avea încredere în ei.

Am ezitat, uitându-mă la Polya. M-am gândit la apelul telefonic al lui Palmer, la usturimea pumnului Pazniculuí. Faţa Polyei era imposibil de citit.

— Bine, am spus. Ce ai de gând să ne arăţi?

— O, Harold, a zis el, cu un rânjet ca de lup. O să vă arăt eternitatea.

2 februarie??

Tabăra Doi[10]

Dragă Harriet,

În momentul în care am ieşit din cort, Jet deja se îndepărta în întuneric. Vânturile înzăpezite erau slabe, şi noaptea era bine luminată de pânza de stele sclipitoare de deasupra, de pe cerul fără nori. Luna imensă atârna deasupra noastră, ca şi cum era de zece ori mai aproape decât ar fi trebuit să fie, şi razele-i sclipeau reflectându-se în gheaţă şi zăpadă.

Dar chiar şi aşa, vizibilitatea mea nu se întindea prea departe. Aproape că nu-l vedeam pe Jet, şi Polya era la doi paşi în urma lui. M-am uitat repede în spate la corturi, îngrijorat că o las pe Naoko cu Bettan şi Paznicul.

Jet a dispărut în negură, şi conturul Polyei s-a îndepărtat şi mai mult. Înjurând, mi-am tras rucsacul mai strâns. Încă mă durea mâna din cauza operaţiei improvizate, şi am fugit după ei, prin sălbăticie.

I-am prins din urmă, respirând greoi. Lipsa oxigenului îmi ardea plămânii ca şi cum alergasem un kilometru. Cu rucsacul în spate, Polya gâfâia şi ea – era prima dată când o vedeam că îi e greu de când am început călătoria. Am observat că luase mai multe lucruri cu ea decât mine. Camera foto o ţinea prinsă de o laterală a rucsacului şi nişte echipament de căţărat se zărea în partea de sus. Eu nu reuşisem să îmi iau decât lanterna şi nişte haine în plus. Cât timp credea că o să fim plecaţi? Cât de nepregătit eram eu?

Jet era imperturbabil. Mergea repede, prea repede, dar nu părea să se grăbească. Nu şchiopăta deloc şi nu dădea niciun semn că fusese rănit. Când m-am apropiat, am încercat să mă uit la piciorul de care mă îngrijisem – cel despre care ştiam că fusese sfâşiat peste tot.

Am îndreptat lanterna de cap spre picioarele lui şi am încercat să ţin pasul cu el. Piciorul apărea şi dispărea în întuneric. Pantalonii lui erau rupţi, expunând pielea la frigul glaciar, dar nu părea să conteze asta. Piciorul sclipea acolo unde îl lovea lumina, ca şi cum lucea un fel de fluid pe el. Muşchii, mai mari decât mi-i aminteam eu, păreau să se zvârcolească pe sub piele ca nişte şerpi minusculi.

Exact când începeam să respir mai bine şi să fiu în ritm cu el, s-a oprit. S-a întâmplat atât de brusc încât eu şi Polya am trecut pe lângă el şi a trebuit să se întoarcem.

— Unde ai fost? am întrebat eu. Ce ţi s-a întâmplat?

A ridicat mâna ca să mă facă să tac. Polya s-a uitat la mine şi apoi iar la Jet. Acesta şi-a ridicat degetele la cap şi a început să bată un ritm.

Dum-dum-dum-dum. Dum-dum-dum-dum.

A întins mâna cealaltă în faţă, ţinându-şi ceasul la vedere.

Au trecut câteva momente, şi a zâmbit – din nou acel rânjet ciudat şi înfometat – şi a zis:

— Nu vă faceţi griji. Mergem în direcţia bună.

— Direcţia bună spre ce?

Nu a răspuns; doar a început iar să meargă şi ne-a lăsat să alergăm după el.

Un şuierat puternic a răsunat de sub gheaţă. Fiecare muşchi al corpului mi s-a încordat. M-am întors, prea rapid, lumina lanternei mele zburând pe gheaţă prea repede ca să fie bună la ceva. Polya m-a apucat de geacă şi m-a tras, împingându-mă spre Jet, care încă mergea.

— Ce *a fost asta?* i-am şoptit.

A clătinat din cap, roşie la faţă de extenuare.

— Nu ştiu. Dar nu putem să îl pierdem.

S-a mai auzit o prăbuşire şi am sărit în aer strigând. Polya s-a uitat la mine, lanterna ei strălucind în ochii mei. M-a apucat de mână şi a arătat, fixându-şi lumina pe o piatră mare care căzuse din zăpadă.

— E doar o piatră, a spus ea, mai mult pentru ea decât pentru mine. E doar o piatră.

Apoi un alt şuierat – puternic, ca o sută de şerpi care se zvârcoleau. Am gemut, neputând să-mi controlez frica ce creştea în mine, provocată de întuneric, de izolare, de creaturile necunoscute care pândeau în întuneric. M-am întors, mijind ochii spre negură, dar nu am văzut decât zăpadă şi gheaţă.

— *Nu* e doar o piatră. E ceva aici cu noi, am insistat eu, întorcându-mă iar spre Polya. Ar fi trebuit să luăm o armă cu noi.

Polya a strâns din dinţi.

— Ştiu, Harold. Dar nu am luat. Şi dacă ne întoarcem acum, o să-l pierdem. Aşa că trebuie să rămânem calmi, şi trebuie să stăm cât mai aproape de omul care a supravieţuit aici. Poţi să faci asta?

M-am uitat înainte. Jet se oprise şi ne aştepta.

— Da, am şuierat eu, nesigur dacă spuneam adevărul. Da, pot să fac asta.

— Bun.

Când l-am prins din urmă, stătea cu spatele la noi şi ţinea braţele ridicate ca şi cum se adresa unei congregaţii. În faţa lui era o înfundătură: o stâncă mult prea înaltă ca să te caţeri pe ea. Câteva pietre mari presărate în jurul lui, acoperite de zăpadă. Era o linişte de mormânt.

Vântul se simţea diferit aici: mai stătut şi mai jilav. Aş fi putut să jur că era puţin mai cald.

— Aceasta este o intrare, a explicat el. Una din multe altele. Pot să vă arăt drumul.

— Nu văd nimic aici, Jet, am zis eu.

S-a dus în spatele uneia dintre cele mai mari pietre, cuibărită lângă stâncă. Aceasta se înălţa vreo cinci metri în aer. Exista o mică spărtură în stâncă acolo unde piatra se sprijinea de ea – o cavitate mică, suficientă pentru a încăpea o persoană prin ea. Cu stânca înclinată deasupra ei, era întuneric beznă înăuntru, complet izolată de lumina lunii de deasupra.

În jurul întunecimii, culoarea s-a schimbat uşor: albastru izbucnea din margini şi pătrundea peste tot

în jur, ca un filtru. Mă simţeam tras de el, ca şi cum avea propria sa gravitaţie.

Filtrul de albastru a pulsat – spre interior şi spre exterior – şi pentru o clipă am crezut că e viu. Părea *înfometat.*

Jet s-a afundat în ea şi înainte să strig panicat, a dispărut.

Era o nebunie. M-am dat înapoi, îngrozit. O nebunie în toată regula. Dar m-am uitat la Polya pentru o jumătate de secundă şi am ştiut imediat ce avea de gând să facă.

— Polya…

A păşit în întuneric şi nu s-a mai întors.

Pentru o clipă, am stat nemişcat. M-am întors pe loc, agitându-mă, bombănind. Totul se întâmplase atât de repede. Inima îmi galopa atât de repede, creierul meu nu apucase să ţină pasul cu ce se petrecea. Nu ştiam decât că eram singur acum, complet izolat, şi nu aveam habar cum să mă întorc în tabără. Era *nebunesc.*

Un alt şuierat înfricoşător a răsunat de pe stânci şi am tresărit, cu mâna la piept.

— *Fir-ar să fie.*

Am tras aer adânc în piept, m-am afundat şi m-am aruncat cu capul înainte, în întuneric.

★

Am simţit ca şi cum cădeam. Nu pentru mult timp – doar o secundă sau două, am simţit de parcă pământul dispăruse de sub mine şi mă prăvăleam fără repere printr-un neant. Am aterizat pe pământ tare şi am deschis ochii.

Era piatră sub picioarele mele, şi lumină, dar nu dinspre cer. Nu era niciun cer aici. Ne aflam sub pământ, într-o peşteră slab iluminată de câteva torţe care ardeau şi care fuseseră aşezate de-a lungul zidurilor stâncoase. Cine le pusese aici? Cine le menţinea aprinse? Mi-a trecut prin minte că nouă ne fusese imposibil să menţinem un loc ca acesta la altitudinea noastră, dar poate că nu mai eram *la*

altitudinea noastră. Era mai cald. Nu cu mult, dar puţin. La astfel de temperaturi, puţin face diferenţa.

Am mijit ochii şi am văzut-o pe Polya stând în stânga mea şi pe Jet stând în faţa noastră. Torţele doar pâlpâiau, abia făcând suficientă lumină cât să se vadă tunelul. Nu îmi dădeam seama unde se terminau pereţii şi unde începea tavanul. Mi s-a părut strâmt, dar n-aveam de unde să ştiu, poate că ne aflam într-o cavernă înaltă de un kilometru.

— O să ţi se acomodeze ochii, a spus Jet, pe o voce aproape muzicală. Nu le place multă lumină – ochii lor nu sunt obişnuiţi cu ea. Ei ies la lumina zilei doar pentru perioade scurte. Torţele sunt mai mult ceva ceremonial.

— Când spui „ei", te referi la… creaturi? am întrebat.

Jet a râs puţin, ca şi cum eram un copil care tocmai spusese o glumă inteligentă.

— Da, Harold.

S-a întors şi a scuturat din cap amuzat, cu un zâmbet pe buze.

— *Creaturile.*

— De ce ne-ai adus aici?

Zâmbetul i-a pierit.

— Ca să înţelegeţi ce trebuie făcut.

Trăsăturile i s-au înăsprit, iar lumina de la torţe arunca peste ele umbre care arătau ca nişte mici flăcări negre.

— Ceilalţi sunt aici doar pentru propriul lor câştig, dar voi doi sunteţi ca mine. Aţi venit aici ca să descoperiţi adevărul. Şi adevărul este că nu ar fi trebuit să venim aici. Trebuie să ne reparăm greşelile.

— Aici locuiesc ei?

— Acesta e unul dintre locuri, a spus el. Sunt multe altele. Haideţi, o să vă arăt.

A luat-o înainte şi am rămas puţin în urmă ca să văd dacă Polya e bine. S-a uitat la mine, şi i-am văzut ridurile adânci de îngrijorare de pe faţă, dar nu a zis nimic. A dat din cap şi mi-a făcut semn să îl urmez.

Jet a avut dreptate: pe măsură ce mergeam prin peşteră, ochii mi s-au adaptat. Mica lumină era de ajuns ca să încep să văd imaginea de ansamblu. Tunelul era lat, avea în jur de douăzeci de metri, dar din pereţi şi tavan se deschideau alte tunele care duceau în alte părţi ale peşterii. Părea să fie un sistem subteran gigantic – construit, nu natural. M-am întrebat cât de departe se răspândea, şi am suspectat că mai departe decât aş fi putut să îmi imaginez.

Cu cât mi se obişnuiau ochii mai mult, cu atât observam mai mult că pereţii peşterii aveau o textură nu doar cu tăieturi şi adâncituri naturale, ci erau şi cioplite. Basoreliefuri complexe cu scene ca din poveşti se întindeau peste tot, parcă la infinit. Era greu să găsesc un înţeles, stilul era atât de diferit de tot ce mai văzusem înainte – un amestec de hieroglife antice şi impresionism modern. Şi totuşi, unele simboluri erau clare. Imaginea unui munte apărea iar şi iar. Creaturi asemănătoare cu cea pe care o întâlnisem se aflau în partea de jos, şi apoi, deasupra lor, ceea ce păreau a fi fiinţe compuse din raze de lumină sau din valuri. Mintea mea a călătorit înapoi la confesiunile făcute într-o încăpere mică şi întunecată.

Revelaţia m-a lovit ca un pumn în piept. Asta nu era o simplă cavernă subterană. Era un lăcaş de cult. Un templu.

— Ai auzit asta? m-a întrebat Polya.

M-am întors spre ea, încruntându-mă.

— Ce să aud?

— Ascultă.

Am tăcut, ascultând ceva între sunetele respiraţiei mele. Mi-a luat câteva momente, dar mi s-a părut că percep un zumzet scăzut, simţindu-l mai mult în corp decât în urechi, ca o reverberaţie profundă de bas.

— Ce este?

— Ei sunt, a răspuns Jet. Aşa comunică între ei. Sau, mai mult de atât. Este ceea ce sunt. Modul în care îşi împart conştiinţa între ei.

— O minte de stup?

— Ceva de genul, a răspuns el.

A virat la un colţ spre unul dintre tunelurile mai mici şi l-am urmat.

— Sunt fiinţe diferite, dar mereu sunt în concert, mereu cântă împreună. Nu e chiar un sunet. Poate un fel de activitate electrică. Cu cât stai mai mult aici, cu atât începi să înţelegi mai mult. Mi-ar plăcea mult să studiez chimia ei. Dacă aş mai fi bărbatul care am fost înainte, firește.

S-a întors şi a zâmbit.

— Acum sunt mai mult decât înainte.

Mi s-a ridicat părul de pe braţe.

— Cum ai descoperit toate astea? am întrebat, încercând să schimb subiectul. Cum ai ajuns aici?

— Am început să le înţeleg în tabără, când am rănit una dintre ele, când m-au atins. Noaptea, m-au făcut să înţeleg. Şi cu cât stau mai mult aici, cu atât *văd* mai mult. Cu atât aflu mai mult. Creierul meu se adaptează la undele creierului lor. La început s-a produs încet, am văzut doar nişte frânturi de imagini, de idei. Am tot încercat să găsesc un cuvânt care să le descrie cât mai bine – e greu, cu prăpastia dintre limba mea şi a lor, dar un cuvânt îmi tot vine în mine. *Leviatani.*

Cuvântul m-a făcut să simt un fior pe şira spinării.

— Ca monştrii din Biblie?

Jet şi-a înclinat capul, gânditor.

— E ironic, nu-i aşa? Cum se îmbină poveştile astea.

Şi-a concentrat din nou privirea pe mine.

— M-au ajutat. Mi-au vindecat piciorul. Mai presus de toate, mi-au arătat adevărul. Cer foarte puţin în schimb.

Întrebarea pe care mi-a fost cel mai frică să o pun mi-a rămas pe vârful limbii: *ce cereau în schimb?*

Când am ieşit din ultimul tunel mic, spaţiul din faţa noastră s-a deschis într-o cavernă mare. Am inspirat adânc. Peretele opus, cu o înălţime de vreo cincizeci de metri, era acoperit de gravuri şi vopsea

colorată. Peste stâncă se întindeau modele complicate spiralate în sus şi în jos precum un milion de stele, şi mari, şi mici, orbitând una în jurul celeilalte.

Era cel mai extraterestru lucru pe care îl văzusem în viaţa mea, şi era frumos.

— Vedeţi? a întrebat Jet, gesticulând spre pereţi. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţelegem la muntele acesta. Pe care nu le vom înţelege niciodată. Nu sunt pentru noi. Nu meritǎm să ne aflăm aici. Dar or să vă permită să staţi puţin, dacă le veţi ajuta.

M-am holbat la perete şi m-am clătinat puţin pe picioare, dintr-odată uşor ameţit. Îmi simţeam capul uşor, şi molatic, ca şi cum eram puţin beat. Zumzetul se auzea clar pe fundal acum, mai perceptibil decât înainte. Îşi croia drum în creierul meu. O greutate mi s-a lipit de oase: o melancolie profundă.

— Dar le *este* frică, a zis Jet, tristeţea strecurându-i-se în voce. Ultima întâlnire i-a îngrijorat. Nu mai văzuseră pistoale înainte; nu le înţeleg. Au nevoie de mine ca de un fel de intermediar, ca să înţeleagă ce facem aici. Încerc să explic, dar…

Şi-a atins capul.

— Încă lucrez la conexiune. Lucrurile pe care le pot face sunt limitate, chiar şi după atâta timp.

M-am dezlipit de perete şi m-am uitat la el.

— Jet – de cât timp eşti aici jos?

A ridicat din umeri.

— O lună şi jumătate? Poate două? Veţi ajunge să înţelegeţi că timpul nu este cum credeţi voi că este în locul acesta.

Tonul lui a devenit unul didactic.

— O să revin imediat. Aşteptaţi aici – trebuie să încerc să comunic cu ei ca să le transmit că sunteţi aici, şi că sunteţi prietenoşi, ca să înţeleagă că mă veţi ajuta să mă descurc cu restul expediţiei.

— Să te descurci? am repetat eu, zumzetul persistent înfigându-se în ceafa mea.

Am încercat să îmi limpezesc capul, scuturându-l.

— Ce vrei să spui? Cu ce să te ajutăm?

— A, am crezut că e evident, a zis el, pătrunzând într-un alt tunel.

Pe măsură ce el dispărea în întuneric, vocea i se auzea până la noi răsunând uşor în pereţi.

— Trebuie să îi omorâm, bineînţeles. Trebuie să îi omorâm pe toţi.

★

Eu şi Polya am rămas singuri în încăperea aceea, fascinaţi de opera de artă imensă din faţa noastră. Niciunul din noi nu a vorbit timp de câteva minute, nesiguri cum să abordăm ceea ce tocmai fusese spus. Am întors capul în stânga şi în dreapta, încercând să dau un sens la ceea ce vedeam – părea ca o reprezentare a unei galaxii. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât devenea mai greu să îmi dezlipesc privirea.

— Ieri ai îndoit o hârtie, a zis Polya. Ai spus că acest pliu într-o dimensiune superioară i-ar permite furnicii tale să sară, ca prin magie, dintr-un loc din planul ei în altul.

— Da.

— Atunci aşa am ajuns aici. Sărind. Un pliu în spaţiu.

Am dat din cap.

— Are logică.

Nu ştiu la ce m-am gândit înainte. Părea atât de evident, dar zumzetul neîntrerupt din fundalul minţii mele îmi tulbura toate gândurile, ca şi cum încercam să le văd printr-o apă murdară. Ţineam pumnii strânşi şi nu eram sigur de ce. Chiar şi la mâna mea distrusă, degetele rămase se zbăteau pe sub bandaj pentru a înfige unghiile în palme.

Eram conştient că amândoi încă evitam să menţionăm ceea ce ne spusese Jet, ori de teamă că era încă suficient de aproape încât să ne audă, ori pur şi simplu pentru că era mai uşor să ne imaginăm că nu se întâmplase. O umezeală a invadat aerul.

Am încercat să îmi concentrez gândurile, holbându-mă la perete.

— Asta explică dilatarea timpului. Gândeşte-te: dacă acestea sunt pliuri între dimensiuni, atunci ar putea fi fezabil să existe mult mai multă masă decât vedem cu ochiul liber. La fel ca o hârtie împăturită care devine mai groasă, pliurile astea din munte ar putea să aibă o grosime de sute sau mii de straturi. Un milion chiar. Atât de multă masă ar distorsiona timpul, fiecare pliu ar fi ca o mică gaură neagră. Lumina din jurul întunericului s-a deplasat spre albastru.

M-am întors spre Polya.

— Fir-ar, chiar am *simţit* o mică atracţie gravitaţională spre ea. De fiecare dată când ne apropiem prea mult de câte un pliu, timpul se întinde. De asta Jet e aici de câteva luni, şi pentru noi a lipsit doar trei zile. Pur şi simplu nu putem vedea pliurile pentru că se întâmplă dincolo de percepţia noastră.

A dat din cap spre mine, aprobându-mă, şi am bătut din palme, entuziasmat.

— De aceea bătea Jet întruna! Măsura timpul cu ceasul lui, căutând variaţii.

Trebuie să fii cu ochii pe secunde, spusese Naoko. *Pentru că ele sunt cu ochii pe tine.*

— Dacă anomalia este la fel de concentrată pe cum pare să fie, am explicat eu, încercând să ignor zumzetul persistent din capul meu, atunci dilatarea timpului chiar între cap şi mâna ta întinsă ar fi perceptibilă. Pe măsură ce te apropii de anomalie şi te mişti *prin* diferite câmpuri temporale, bătăile vor ieşi din sincron cu ceasul. Dacă poţi urmări unde anume timpul este alterat, poţi găsi locul în care sunt pliurile.

Polya s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Da. Noi suntem furnicile. Are sens perfect.

— Cum adică?

M-am dat un pas înapoi. Mintea mea era în ceaţă, luptând să înţeleagă legătura făcută de ea.

— Din punct de vedere biologic, a zis ea, are sens. Gândeşte-te la furnici: au propriile lor lumi, propriile lor societăţi. Ele trăiesc, mor, coabitează pe planetă alături de noi. Locuiesc în casele noastre, în grădinile şi în câmpurile noastre. Şi totuşi, crezi că furnica, luată ca individ, are vreo idee că oamenii chiar există, la un nivel conştient?

M-am încruntat.

— Nu ştiu dacă gândesc conştient la existenţa *altor lucruri.*

— Nu.

Polya s-a pus în genunchi, a trecut cu un deget înmănuşat peste suprafaţa rocii şi a gustat.

— Dar au *un fel* de formă de conştiinţă, cu siguranţă. Pur şi simplu se află într-un plan atât de complet diferit de al nostru încât nu doar că sunt incapabile să înţeleagă umanitatea, dar probabil incapabile să recunoască că existăm. Poate că ameninţarea unei cizme peste ele, da, dar pentru furnică ar părea ca un râu sau ca un vânt puternic.

M-am holbat la ea, încercând să mă concentrez pe cuvintele ei, încercând să le disting din zumzetul din fundal.

— Care e ideea ta?

S-a ridicat şi s-a îndreptat.

— M-am tot gândit la cum a fost posibil să coexistăm timp de milenii pe această planetă alături de alte creaturi complexe fără să ştim că ele există. De ce s-ar ascunde de noi? Dar dacă suntem pentru ele ce sunt furnicile pentru noi, atunci are sens. Nu s-au ascuns. Probabil au fost chiar în faţa noastră încă de la începuturile speciei. Doar că noi suntem prea proşti ca să le vedem.

— Vorbeşti despre… creaturile astea?

Nu am putut să pronunţ cuvântul „leviatan”. Era prea fantastic. Prea nebunesc.

— Nu, a zis ea, cu ochii la hartă. Nu cred. Cred că şi ele sunt tot furnici, deşi poate ceva mai avansate decât noi, judecând după peşterile astea. Vorbesc despre orice a pus muntele ăsta aici.

Polya şi-a întors rucsacul, şi-a scos camera Polaroid şi a început să facă poze peretelui.

Zumzetul s-a înteţit, drept răspuns. Se auzea mai tare acum, un zgomot vibrant care emana din capul meu. Am inspirat de câteva ori adânc, încercând să mă concentrez pe altceva. Încercând să îl blochez.

— E o hartă, a spus Polya.

M-am uitat în sus la constelaţiile învolburate de pe perete.

— Este o hartă a muntelui. Cercurile, cele care arată ca sisteme solare? Acolo se află pliurile. Uită-te la liniile traiectoriei.

A arătat spre liniile gravate care legau fiecare sistem de celelalte.

— Le leagă între ele. Creaturile de aici au cartografiat întregul munte.

— De unde ştii?

— Uită-te la cercuri, a spus ea. La felul cum se conectează cu celelalte, dar continuă. Formează un circuit – ca şinele unui tren. Nu cred că funcţionează ca uşile: intri şi mergi pe un traseu şi ieşi şi te întorci pe acelaşi traseu.

Şi-a plecat capul, a mijit ochii şi în toată nebunia a tot ce se întâmpla, nu m-am putut abţine să nu mă minunez de faptul că o vedeam în acţiune pe marea Polya Volikova. Rezolvând o problemă. Făcând conexiuni şi legături.

— Nu, uite: sunt *intrări* care sunt stabilite. Fiecare intrare te duce într-un loc nou. Şi sunt simboluri care nu se referă la amplasarea lor pe hartă, ci indică *unde* se află aceste uşi pe munte.

Un ciocănit a răsunat în pereţii peşterii, ca nişte paşi.

— Jet a zis că vrea să omoare pe toată lumea, am bolborosit eu. Şi vrea ca noi să-l ajutăm.

— Ştiu.

— Ce facem?

Îmi tremura vocea.

S-a întors cu capul spre mine şi s-a apropiat, şoptind:

— Dacă e aici doar de două luni sau cam aşa, microbii ARN i-au infectat organismul mai repede decât am prevăzut. I-ai văzut piciorul – acela nu e ADN uman. Neurobiologia noastră e atât de fragilă în atât de multe feluri. Poate că atunci când piciorul lui a fost sfâşiat până la os, a fost infectat mai profund decât noi. Poate că l-au făcut mai vulnerabil la aceste energii mentale invazive. Îi spunem că îl vom ajuta până când ne va scoate din peşteră. Apoi fugim şi îi avertizăm pe ceilalţi de pericolul acesta. E singura cale.

Am vrut să discut mai mult, să explorez ideea asta cu ea, dar de fiecare dată când îmi apărea un gând în minte, părea să se lupte cu zumzetul în creştere, şi înainte de a-mi da seama, era şters. Eram atât de *mânios.*

Mi s-a încleştat gura şi mi s-a încordat pieptul – la urma urmei, dacă Jet era vulnerabil, era posibil să fim şi noi?

Polya s-a mişcat rapid de la stânga la dreapta şi a făcut poze de zor, capturând fiecare parte a marii constelaţii. Părea să nu fie afectată de nimic din ce îmi apăsa mie mintea. De fiecare dată când ieşea o poză Polaroid, o băga în buzunarul gecii.

Mi-am închis ochii strâns, încercând să mă concentrez pe gândurile mele. A fost o străfulgerare: o viziune a muntelui în întuneric; vânturi urlătoare; şi acea furie, o prăpastie adâncă care atingea doar marginile minţii mele. Am inspirat adânc – aceste gânduri nu proveneau de la mine, şi totuşi erau acolo, în mintea mea. Şi pe dedesubt, din ceea ce a părea a fi o sursă diferită, se simţea o forţă de tracţiune. Nu în mintea mea, ci în corpul meu. O foame. Să ajung în vârful muntelui. Să urc.

— Trebuie să plecăm de aici curând, am şoptit eu, respirând din ce în ce mai sacadat. Nu simţi… Doamne, e în creierul meu!

— Simt, Harold.

Vorbea foarte încet. Şi-a băgat aparatul în rucsac.

— Dar încerc din răsputeri să nu o fac.

— Îi simţiţi, nu-i aşa?

Vocea lui Jet s-a auzit din spatele nostru. M-am întors iute, cu pumnii ridicaţi brusc. El a ridicat o mână.

— Să nu vă fie teamă. Acesta e doar începutul. Vi se arată lumea care există dincolo de umanitate, mai presus de ea. Vi se oferă o privire în eternitate. Acceptaţi-o, aşa cum am făcut eu.

A venit încet spre noi, cu un rânjet de prădător încă lipit de faţă.

— Cum să te ajutăm? a întrebat Poly. Cum ajungem la ceilalţi?

— Ei or să vă arate calea, în timp. Trebuie să aveţi răbdare. Au spus că puteţi sta cu mine aici câteva luni. Ca să învăţaţi. Ca să înţelegeţi.

Pesemne că a văzut expresia îndurerată de pe chipul meu, pentru că a adăugat încet:

— Nu-ţi fie frică, Harold. Timpul funcţionează diferit aici. Se schimbă, precum anotimpurile sau vremea. În curând vei învăţa să nu te mai bazezi pe el.

Jet a mijit ochii, ţintind pozele care ieşeau din buzunarul de la geacă al Polyei.

— Ce-s astea? a întrebat el, făcând un pas spre ea.

Polya s-a dat un pas înapoi şi i-a întors spatele.

— Nimic.

— *Nu-mi întoarce spatele.*

Vocea lui a devenit monstruoasă în timp ce a scurtat distanţa dintr-o suflare, ca fulgerul, şi a scos pozele din buzunarul ei. Polya s-a clătinat înapoi. Fierbând de furie, s-a uitat la ele.

— De ce ai făcut asta? a ţipat el.

Polya a început să se dea înapoi, ridicând mâinile ca să se apere.

— Eu doar…

— *Nu poţi să faci asta,* a strigat Jet, cu vocea clocotind de furie în timp ce înainta năvalnic spre ea. *NU SUNT ALE TALE!*

— Jet!

Am ridicat mâna ca să-l opresc, dar mi-a plesnit-o. M-am dat înapoi, surprins de puterea lui. Am

văzut prea târziu cuţitul din mâna lui. Un simplu cuţit utilitar, genul pe care l-am avut cu toţii pentru expediţie.

— *Polya!* am strigat, dar în zadar.

S-a întors să fugă, dar el a fost mai rapid, *mult mai rapid.* Cu o lovitură bruscă, i-a băgat cuţitul în gât, înfigându-l până în coloana vertebrală. Polya a înţepenit, a răsuflat puţin, apoi s-a lăsat moale pe el. Corpul ei s-a arcuit când el a tras-o înapoi, coloana ei vertebrală fiind tăiată. A scos cuţitul din ea, şiroind sânge, nervi şi lichid spinal.

— Nu e de tine aici, a zis Jet, dintr-odată calm, şi a lăsat-o jos pe pământ.

Femeia avea ochii mari. Tuşise sânge. Tonul lui era aproape matern, ca şi cum certa un copil mic.

— Trebuie să înţelegi. Nu e de tine aici.

Am rămas înlemnit. Privindu-l pe Jet cum stă deasupra corpului pe moarte al Polyei, şoptindu-i, nu voiam decât să fug. Să fug de aici cât de tare mă ţineau picioarele. Dar nu am fugit. Unde să mă duc? Am rămas aşa, împietrit, transpirând de zor, şi am aşteptat.

Jet s-a ridicat în picioare şi mi-a zâmbit larg. Inima îmi bătea tare, părul de pe braţe mi se înfiora pe sub haină. Brusc a devenit prea cald ca să stau cu geaca pe mine, prea cald ca să pot face orice.

— E în regulă. O să fie în regulă acum.

Zumzetul se transformase într-un bâzâit dens, şi odată cu el a venit un asalt de senzaţii noi. Şi mai multe fulgerări de amintiri care nu erau ale mele – râuri de lavă, furtuni de nisip spiralate, şi urcat, veşnic urcat. Şi-au croit drum în mintea mea, să devină parte din mine.

Aveam nevoie de un plan. Trebuia să ies de acolo înainte ca Jet să se întoarcă împotriva mea, sau şi mai rău, înainte să încep să văd lumea aşa cum o vedea el. Dacă rămâneam aici, ştiam că avea să se întâmple asta. Era inevitabil.

Dar nu puteam să gândesc. Jet s-a dus spre perete, privind lacom înainte, ca şi cum corpul Polyei nu sângera pe jos lângă el. Trebuia să pot

face ceva, dar de fiecare dată când mă agăţam de firul unui plan, un alt gând îşi forţa intrarea în capul meu. Un dispreţ înverşunat s-a conturat pe limbă, un dezgust bolnăvicios faţă de aceşti mici bipezi care se strecuraseră pe muntele nostru, care credeau că ştiu mai bine decât noi, care proliferau, se împerecheau şi se vărsau în noi…

M-am cutremurat, nefiind sigur unde mă aflu.

— Nu-ţi face griji, Harold, a zis Jet.

Stătea cu mâna pe umărul meu. Era foarte aproape de mine şi se holba în depărtare.

— La început e rău, dar se va rezolva. Leviatanii au fost aici primii, înţelegi? E al lor, nu al nostru. Noi nu meritǎm asta. Dar eu o să fiu aici ca să te ajut să treci peste. Ca să-i ajut pe ei.

M-am dat un pas înapoi, din ce în ce mai departe, încercând să mă concentrez asupra respiraţiei, pe bătăile inimii – orice putea să mă menţină sănătos la cap. Gleznele mi s-au lovit de ceva mare şi m-am răsturnat pe spate, căzând pe jos.

Polya. Cadavrul ei, cu faţa întoarsă într-o parte, holbându-se la mine cu ochii încă deschişi.

Bun. Gândul acesta mi-a intrat în cap pe neaşteptate. *Asta merită.*

M-am cutremurat de groază, dezgustat de propria mea minte. M-am ridicat în genunchi şi le-am văzut. Pozele Polaroid pe care le făcuse, care încă se developau încet. Jet le scăpase pe jos. O hartă, spusese ea. Şi poate, dacă aş putea scăpa din locul ăsta nebunesc, o cale de ieşire.

Nu mi-am dat voie să mă gândesc la asta. Nu puteam avea încredere în propriile-mi gânduri. M-am întins spre cadavrul ei şi le-am adunat pe toate, după care le-am vârât adânc în geacă.

— Sunt atât de multe, a şoptit Jet, holbându-se la pereţii peşterii.

Nu se uita la mine. M-am tras înapoi, încercând să mă îndepărtez încet, în linişte.

— Frumuseţe. Artă. Demnitate. Şi noi le-am furat de la ei, Harold. Le-am furat tot.

Eram la vreo douăzeci de metri de el acum şi continua să fie captivat de perete. Părea să fi uitat că sunt acolo, pentru o clipă.

Am tras aer adânc în piept şi m-am ridicat în picioare.

Am luat-o la fugă.

Împleticindu-mă, am încercat să intru în cel mai apropiat tunel, alergând orbeşte pentru a scăpa de Jet, pentru a scăpa de zumzet, pentru a scăpa de gândurile care se insinuau în mine ca nişte paraziţi.

Am alergat până când plămânii mi-au luat foc, până când picioarele mi-au zvâcnit de durere chinuitoare. Şi mai departe. Şi mai adânc în peşteră. Departe.

Sunete au început să răsune din pereţii peşterii, ecouri ale mişcării din caverne, ale unei mase de bestii care eram sigur că veneau după mine ca să mă vâneze. Ca să mă împiedice să plec.

Zumzetul era acum un vuiet în mintea mea, un urlet. Amintiri din adolescenţă îmi dansau prin minte, lucruri nebuneşti care nu s-au întâmplat niciodată. Mergând prin gheaţă şi zăpadă. Venerând zeităţi imposibile. Şi apoi amintiri mai vechi, de dinainte ca eu să mă nasc, de dinainte să existe umanitate sau limbaj sau timp – un mare lanţ al existenţei, un drum strălucitor trasat pentru întreaga viaţă, pe care îl urmam şi pe care aveam să îl urmez mereu, fie că alegeam să o fac sau nu. Nu exista liberul arbitru. Ştiam asta ca un dat. Numai iluzii. Numai mici unghere ale lumii pe care le creăm pentru noi.

M-am împiedicat şi m-am oprit, gâfâind. Nu aveam habar unde era Jet, însă trebuia să presupun că pe aproape. Am încercat să mă adun. Trebuia să mă gândesc la ceva care nu era muntele ăsta, sau peştera în care mă aflam. Orice ca să acopăr zumzetul.

Naoko.

Era în tabără. Mă aştepta. Am creionat o imagine a ei în minte: o viziune perfectă, nealterată, cu ea dormind. M-am concentrat complet asupra ei. Linia

obrajilor ei; pistruii mici de sub urechea stângă, felul în care i se ondula părul la vârfuri. Şi aşa cum reuşeam să o văd din nou în tabără, am văzut-o în toate amintirile mele. Fiecare moment petrecut împreună, întinşi unul lângă celălalt, râzând şi plângând împreună – îl puteam vedeam la fel de clar ca şi cum priveam într-o oglindă.

Am închis ochii strâns şi am lăsat imaginea ei să mă umple. Ştiam ce am de făcut, şi înainte să apuc să mă îndoiesc de mine, deja am făcut-o. Am rupt cutia dinăuntrul meu – cutia în care doar îndrăznisem să trag cu ochiul – şi am lăsat ca dragostea pentru ea, o dragoste pe care am ţinut-o îngropată atâta timp, să iasă afară. Şi odată cu ea a venit durerea, şi dispreţul, şi ura, şi o mie de sentimente hidoase pe care nu am vrut să le mai simt niciodată. Dar erau sentimentele *mele.* Îmi aparţineau *mie.*

Zumzetul s-a redus la un murmur, şi murmurul la o vibraţie adâncă şi rezonantă – încă prezentă, dar nu copleşitoare. Ştiam din nou cine sunt.

Eram soţul lui Naoko. Eram bărbatul care a iubit-o, omul care i-a creat o viaţă, dar şi bărbatul care i-a sfărâmat acea viaţă într-un milion de bucăţi. Dar întotdeauna o voi iubi, pentru o eternitate.

Asta eram eu.

Târşâitul s-a auzit şi mai tare şi pereţii tunelului au început să tremure. Cu mâinile agitate, am încercat să mă uit la pozele pe care le făcuse Polya, dar era prea întuneric. Erau prea complexe. Era nevoie de ore de studiu, şi eu abia dacă aveam la dispoziţie câteva minute.

— *Harold.*

Vocea lui Jet a răsunat prin aer, electrizată de furie.

— *Nu poţi să fugi de mine.*

Am început să alerg iar, luând-o printr-un alt tunel; deşi erau tuneluri mai mici care se ramificau în direcţii diferite, nu aveam idee încotro duceau. Am tras aer adânc în piept, apoi încă o dată, numărându-le ca să îmi calmez senzaţia de panică.

Şi în timp ce făceam asta, mi-am adus aminte de Jet numărând, bătând încet în cap, cu un braţ întins.

Erau căi de ieşire. Nu trebuia decât să le găsesc.

Mi-am întins braţul în timp ce alergam, mulţumindu-i cerului că încă mai aveam ceasul. L-am imitat pe Jet bătând încet, încercând să menţin ritmul cât mai regulat şi să mă sincronizez cu a doua mână.

M-am împiedicat de o piatră, braţul întins făcându-mă să-mi pierd echilibrul, şi abia m-am redresat. Târşâitul se auzea şi mai tare.

Am tras aer în piept şi am început iar. *Unu, doi, trei…* Ceasul de mână mergea înapoi, încetinind faţă de numărătoarea mea. Am clipit, am resetat şi am încercat din nou. Din nou am pierdut ritmul şi secundarul părea să încetinească.

Mă apropiam de un pliu.

Apoi, când am trecut de o bifurcaţie către un tunel mai mic, numărătoarea s-a stabilizat. Părea din nou regulată.

M-am dat înapoi. Anomalia era acolo jos – ştiam asta.

Pliul.

Întorcându-mă în acel tunel, am alergat pe el, sperând cu disperare că aveam dreptate.

Târşâiturile se transformaseră în zdrăngănit, un zgomot constant de mişcare undeva în spatele meu, nu departe, precum sunetul unei armate mărşăluind în urma mea. În faţa mea era conturul unei arcade, construită în piatră. Înăuntrul ei, era doar întuneric – nu mai erau torţe, doar o groapă adâncă care dispărea în întunecime – şi în jurul său, lumină albastră curgând înspre stâncă.

Lumina pulsa în jurul ei, schimbându-şi culoarea pe măsură ce realitatea însăşi era trasă înăuntru şi consumată.

Dar nu era nimic în ea. Am tras aer adânc în piept şi m-am aruncat înainte.

Maroniul s-a transformat în roşu şi apoi în albastru. Corpul mi s-a înclinat, mişcându-se de

parcă aş fi căzut pe spate de pe un scaun, picioarele mi-au dispărut de sub mine.

Timpul se întindea şi mi s-a părut că mă mişc cu încetinitorul, ca într-un vis.

Cădeam iar.

Apoi zăpadă. Şi gheaţă. Şi asfixiere.

Am căzut în genunchi, cu mâinile la gât. Oriunde ajunsesem, nu era suficient oxigen. Eram mult prea sus. Vânturi sălbatice m-au bătut peste faţă, arzându-mi ochii.

M-am răsucit şi am căzut în patru labe, încercând să-mi dau seama ce se găsea în jur. Ieşisem printr-o arcadă din piatră şi întuneric. Stătea ca o relicvă a unui Stonehenge îngheţat, iar în interiorul curbei sale era un vid imposibil: un pliu către o altă secţiune a spaţiului.

M-am întors ca să mă uit în spate şi chiar în sus se învârtea un vârtej de alb şi vânt. Dincolo de el – vârful.

Nu era nevoie să îl văd.

Ştiam că era acolo la fel de clar cum ştiam cum mă cheamă.

O foame profundă a crescut în mine, de a urca pe vârf, de a fi primul. Şi, cumva, ştiam şi că dacă reuşeam să ajung acolo, nu mă mai întorceam niciodată.

Nu conta.

M-am forţat să mă ridic în picioare şi am făcut un pas preliminar spre el, şi apoi încă unul. Asta era. Era *bine.* Aveam o senzaţie supărătoare undeva în fundalul minţii, dar am lăsat-o deoparte.

Vârful mă aştepta, şi urma să ajung acolo în orice clipă.

Am mai făcut câţiva paşi spre el, căznindu-mă să respir, dar nici asta nu mai conta.

Nimic nu mai conta în afară de urcuş.

Numai că asta nu era adevărat. Uitasem ceva.

Pe cineva.

Cineva care trebuia să fie aici cu mine. Nu era momentul potrivit. Nu acum, oricât de mult îşi dorea corpul meu să fie.

Mi-am adunat toată voinţa pe care o mai aveam şi m-am smuls de lângă vârf în direcţia opusă. Era ca şi cum încercam să mă lupt cu gravitaţia. Mintea îmi înota. Trebuia să respir oxigen în curând, altfel aveam să leşin.

Nu mai exista nicio opţiune.

Nu mai exista nicio cale de supravieţuire, dar eu *trebuia* să supravieţuiesc.

M-am împleticit înainte, am şchiopătat spre arcadă şi am sărit în pliu.

Negru.

Apoi alb.

Apoi o faţă plină de zăpadă.

Am tras aer adânc şi am oftat. Mi-a umplut plămânii, ca mierea, ca apa rece într-un deşert, şi m-a liniştit din interior la exterior.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în jur. Nu eram în peşteră din nou. Fusesem adus în altă parte. Conştientizarea faptului m-a lovit: Polya a avut dreptate. Pliurile nu sunt porţi bidirecţionale. Nu te duceau înainte şi înapoi, ci doar înainte, spre următoarea oprire în circuit. Puteam să mă aflu oriunde pe muntele ăsta – singur, fără mâncare sau apă şi fără nimic care să mă ţină în siguranţă.

Am căzut la pământ, cu capul în mâini. Asta a fost. S-a terminat.

Aveam să mor.

Singur, izolat, fără să înţeleg ce mă adusese aici, ce însemna totul. Fără să o mai văd vreodată pe Naoko.

Apoi am văzut-o – la vreo două sute de metri mai jos, dincolo de următoarea colină. Uşurarea mi-a cuprins tot corpul şi a ieşit afară sub forma unui râs nebunesc. Era tabăra noastră, corturile începeau să se lumineze sub soarele dimineţii.

Începutul lui februarie

Tabăra Doi[iii]

Dragă Harriet,

Până să ajung jos la tabără, lumea deja se trezise. Am văzut doi oameni – Paznicul şi Palmer, după cum arătau – întinzându-şi picioarele şi scoţând nişte conserve pentru micul-dejun din rucsacuri. Păreau că nu observaseră că eu şi Polya nu mai eram. Gândind la lunile lui Jet în comparaţie cu zilele noastre, mi-am dat seama că nu ştiam cât am fost plecaţi, sau cât timp li s-a părut lor că a trecut.

Ajunsesem abia pe la jumătatea colinei, urcând cu prudenţă, încă recuperându-mă fizic şi mental după calvarul meu. Fiecare stâncă pe care urcam îmi provoca o durere fulgerătoare în mâna dreaptă, încă proaspăt amputată. Cu fiecare pas pe care îl făceam, vedeam gâtul Polyei tăiat, vedeam ochii plini de nebunie ai lui Jet şi simţeam atracţia îngrozitoare a vârfului.

Imediat cum m-au văzut, o siluetă în depărtare, au început să arate cu degetul şi să strige. Ceilalţi s-au revărsat din corturi cu o grabă frenetică – orice fel de mişcare sugerând acum pericol. Voiam să strig la ei, să le zic că sunt doar eu, că nu au de ce să îşi facă griji şi că totul e bine. Dar chiar când gândul mi-a venit în cap, mi-am dat seama că nu puteam spune asta cu toată sinceritatea. Nu mai puteam.

În timp ce îmi târşâiam picioarele în pantă, fiind nevoit să cobor stânca înfigându-mi cizmele în gheaţă, mi-am dat seama că oboseala îmi ajunsese până la os. Nu mai dormisem ca lumea de zile întregi, şi numai adrenalina călătoriei ăsteia nebuneşti mă mai ţinea să merg înainte. Corpul meu mai avea puţin şi se prăbuşea.

— De unde vii? a întrebat Paznicul imediat ce am ajuns la o distanţă de la care să îl aud strigând.

Nu aveam energia să strig ca să-i răspund, aşa că doar am mers. M-a analizat cu o surprindere

precaută când m-am apropiat.

— Când ai plecat din tabără? *De ce* ai părăsit tabăra?

Stăteau toţi în rând – Palmer, Bettan, Paznicul, cu Neil în spate. Miller stătea într-o parte cu puşca ridicată şi deşi nu era îndreptată spre mine, clar părea dornic să o îndrepte. Naoko a scos capul din cortul în care avea grijă de Thomas şi m-a privit cu precauţie.

— Eu…

Oboseala mă apăsa, şi simţeam revenind gândurile ciudate care intraseră în creierul meu în peşteră, ca nişte frânturi de imagini. M-am uitat la toţi patru şi am simţit ură. Dezgustul mi s-a ridicat din stomac până în gât. L-am împins la loc.

— De parcă ar spune adevărul, a şuierat Bettan. Ia zi: ce experimente faci pe la spatele nostru? Ce…?

— Încetează! am strigat. *Încetează* odată!

Bettan a tăcut, ridicând din sprâncene. Palmer încă nu scosese un cuvânt, dar avea o privire metalică, fixată pe mine ca o armă.

— Nu vedeţi ce se întâmplă? am întrebat eu. Paranoia asta? Conflictul ăsta intern? O să ne *omoare* pe toţi.

— Dacă te furişezi afară la miezul nopţii, a acuzat Paznicul, atunci clar o să…

— *Polya e moartă.*

Am tras aer adânc în piept, aplecându-mă în faţă ca să-mi odihnesc mâinile pe coapse. Simţeam cum nervii ochilor mi se zbăteau, închizându-se din cauza epuizării.

— E moartă. Jet a înjunghiat-o. Jet! Şi *tu* nu faci decât să…

Am arătat cu degetul spre Paznic.

— …să ameninţi ca şi cum *eu sunt* inamicul. Dar nu sunt. Niciunul din noi nu e. E locul ăsta! El ne face asta, şi e mai periculos decât puteţi să vă imaginaţi!

Pentru o clipă, nu a vorbit nimeni. Paznicul a avut un schimb de priviri cu Palmer, apoi s-a uitat

iar la mine. Singurul sunet era şuieratul uşor al vântului rece de munte în timp ce adia în jurul nostru.

Paznicul a făcut un pas în faţă, a pus o mână pe umărul meu şi a zis:

— Spune-mi totul.

Mi-am ridicat privirea la el, implorator, disperat să îl fac să înţeleagă, şi înainte să îmi dau seama, genunchii mi-au cedat. Eram pe spate, lipit de pământul rece, şi am dispărut în negura adâncă a somnului.

★

Când m-am trezit, eram doar eu şi Paznicul în cortul meu. Mă întinsese sub un sac de dormit gros, cu toate straturile de îmbrăcăminte încă pe mine şi rămăsese acolo aşteptând. Stătea nemişcat ca o stană de piatră, privind în gol. Afară se auzeau zgomote de mişcare, paşi mergând de colo-colo. Miller, am presupus, şi poate Palmer, care stăteau de pază.

Îmi simţeam inima în gât. Mi-era frică, încă pe jumătate somnoros. Dacă voiam să plec din cortul ăsta, aveau să-mi dea voie? Am avut viziuni în care Paznicul îşi pierdea controlul, sărea pe mine, mă ţinea la pământ şi mă sufoca până ce orice suspiciune întunecată care mai rămăsese în el dispărea.

M-am foit, ridicându-mă, încercând în zadar să mă îndepărtez de el. În ciuda somnului, muşchii mei încă se simţeau complet epuizaţi, goliţi până şi de cea mai mică fărâmă de energie. Dar eram treaz. Şi puteam vorbi. Poate că asta era de ajuns.

— Am observat… o schimbare la comportamentul meu din ultima vreme, a zis Paznicul lent.

Am întors capul surprins. Nu se uita la mine.

— Cu cât urcăm mai sus pe munte, cu atât mai mult îmi dau seama că m-a afectat. Mă laud cu faptul că pot să rămân calm până şi în cele mai rele situaţii, că pot să rămân pozitiv.

Privind fix în faţă, mi-a oferit o fărâmă din zâmbetul acela jovial pe care îl asociasem cu el înainte să începem escaladarea. Apoi a dispărut.

— Îmi e foarte greu să nu văd pe toată lumea ca pe o ameninţare. Am reuşit să ţin asta sub control, dar după ce a dispărut Jet…

A clătinat din cap.

— Ai dreptate în ce ai spus, Harold. Ceva este profund în neregulă. Nu vreau decât să protejez expediţia asta. Nu sunt sigur că mai pot face asta.

M-am ridicat în şezut. Nu eram sigur că îl credeam – dacă cedase în faţa aceloraşi influenţe ca Jet, aşa cum aproape o făcusem şi *eu,* atunci nu se putea avea încredere în el.

M-am gândit la muncitorul cu care vorbisem la Tabăra de Bază care a părut să reîntinerească într-o secundă, să călătorească în timp. *Nu e de tine aici.* Aceleaşi cuvinte pe care le rostise Jet după ce o înjunghiase pe Polya în gât. Dacă influenţa leviatanilor se extindea până la Tabăra de Bază, cum ar putea vreunul din noi să fie în siguranţă?

Paznicul m-a privit fix în ochi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Am tras aer în piept. Fotografiile Polaroid ale Polyei ardeau în buzunarul de la geacă. Dacă le scoteam, avea să se întoarcă împotriva mea, avea să mă arunce la pământ, să mă omoare?

Mi s-a încleştat mandibula.

Nu mai puteam face asta singur. Nu mai puteam ascunde de toată lumea ceea ce văzusem, sau aveam să fiu eu cel care o lua razna. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Am scos pozele, acum uşor îndoite, de unde le vârâsem şi le-am întins în faţa mea. Le-a privit şi m-am uitat după un semnal, un indiciu al nebuniei lui Jet. Nu am văzut niciunul.

Restul poveştii a curs din mine ca un potop: Jet şi Polya; leviatanii şi tunelurile lor; pliurile; vârful. Am simţit o eliberare, o uşurare a tensiunii din mine pe măsură ce continuam. Dacă puteam să mai fac pe

cineva să vadă ce văzusem eu, să înţeleagă, atunci nu mai eram singur. Asta ar face toată diferenţa.

M-a ascultat atent. Nu a pus întrebări, nu a ripostat şi nu a comentat. A absorbit tot, ocazional dând din cap când mă chinuiam să continui.

— Ştiu ce neîncredere ai simţit până acum, i-am spus Pazniculuilla final.

Era crucial ca el să înţeleagă.

— Poţi să te lupţi cu ei. Dacă eu pot, cu toţii putem.

S-a ridicat.

— Trebuie să mă consult cu ceilalţi. O să te las deocamdată.

A stat în dreptul meu şi mi-a susţinut privirea.

— Mai am o ultimă întrebare: m-am gândit să abandonez misiunea asta, să mă întorc jos. Dar simt şi că singura cale prin care putem pune capăt întregii probleme este să ajungem în vârf. Simt că răspunsurile sunt acolo, şi poate singura noastră salvare. Sunt aceste gânduri ale mele, Harold? Am ajuns singur la concluzia asta, sau mi-a băgat-o cineva în cap?

Am înghiţit în sec, ştiind exact care era răspunsul. M-am gândit la microbii Polyei, care se strecuraseră în corpurile noastre. La zumzet. Şi totuşi, când am deschis gura, singurele cuvinte din mintea mea erau cele ale lui Naoko: „Pentru mine nu există nicio altă ieşire de pe muntele ăsta decât în sus”.

M-am gândit la pliuri, şi la felul în care simţisem vârful, şi dintr-un motiv oarecare, am spus:

— Mi se pare o concluzie logică.

Minciuna avea gust amar pe limba mea.

— Şi eu aş spune la fel.

Paznicul s-a încruntat, uitându-se la mine un moment lung.

— Şi dacă devenim ca Jet?

— Jet a stat acolo câteva luni după timpul lui – poate mai mult. Dacă am putea să ne ţinem departe de peşterile alea, dacă am reuşi să urcăm pe munte cât mai repede posibil, ar trebui să fim bine.

S-a gândit la spusele mele ceva timp, apoi a dat din cap.

— Rezervele noastre nu or să ne ţină aici la infinit oricum. Deja se împuţinează. Rămânem fără mâncare. Ai putea… *să foloseşti* pliurile astea din munte ca să ajungem sus mai repede?

Am tras aer în piept, ideea de a mă întoarce într-una din chestiile acelea mă făcea să mă înfior.

— Nu ştiu. Nu sunt la fel de simple ca nişte uşi. Se modifică. Am trecut prin acelaşi pliu şi am călătorit prin trei locuri diferite: peşterile, vârful şi aici. Dar dacă Polya avea dreptate…

Am făcut semn din mână spre pozele pe care le împrăştiasem în faţa mea.

— Dacă asta este într-adevăr o hartă despre modul cum funcţionează ele, atunci poate reuşesc să găsesc un traseu în sus, dacă am suficient timp. Ea începuse să descifreze, acolo în peşteră, înainte să…

Am tăcut, incapabil să repet cuvintele. Aş putea să duc la bun sfârşit munca pe care o începuse Polya? Eram suficient de bun? Eram suficient de *sănătos la cap?*

Paznicul a dat din cap.

— Aşa să faci.

A desfăcut fermoarul cortului, dar chiar înainte să iasă, s-a întors. Din nou, am văzut o fărâmă din acea faţă prietenoasă, din cel care mă recrutase pentru misiunea asta nebunească. Un zâmbet sincer cordial.

— Mă bucur că ai reuşit să te întorci, Harold.

Zâmbetul a pierit, a plecat şi am rămas iar singur.

M-am întins, încă obosit după privarea de somn şi efort. Am închis ochii şi am încercat să dorm. Nu am putut. Prin cap nu-mi trecea decât imaginea cuţitului înfipt în spatele Polyei; sângele ieşind din gura ei; ochii ei înceţoşaţi, larg deschişi şi morţi, holbându-se la mine.

Cortul s-a cutremurat când o rafală de vânt a bătut peste el, o amintire că încă eram la mila acestui munte.

Nu a trecut mult timp şi Naoko a venit la mine. Când a intrat în cort, am simţit un val cald de confort pătrunzând odată cu ea. Pentru prima dată de când mă întorsesem, muşchii mi se relaxaseră puţin. S-a aşezat lângă mine, a deschis o conservă de fasole şi a pus-o în faţa mea.

— Mănâncă.

Mi-a pus o lingură în mână.

Stomacul mi-a ghiorţăit.

— Paznicul a zis că rămânem fără mâncare.

A pus o mână pe obrazul meu.

— Asta nu înseamnă că trebuie să mori de foame. Ştiu cum eşti, Harry. Trebuie să mănânci.

Am dat din cap, băgând încet în gură fasolea rece.

— Am auzit de Polya. Îmi… a zis Naoko, închizând ochii. Îmi readuce gânduri rele. Iar mi se înceţoşează mintea.

Am înghiţit.

— Asta s-a întâmplat în ultima expediţie, nu-i aşa?

A făcut o pauză, uitându-se în jos şi departe mine. Acestea erau gânduri la care nu voia să se revină.

— Aşa cred. Uneori mi-e greu să vorbesc… amintirile… devin tulburi. Îmi aduc aminte că a mers bine, şi da, oamenii au început să se întoarcă unul împotriva celuilalt. A urmat furia, şi apoi… chestiile acelea.

— Leviatanii.

— Aşa se numesc ei? Mi-i amintesc mai clar acum, dar nu se numeau aşa. Era…

A strâns din buze, încercând să găsească cuvântul potrivit.

— Altceva. O altă conştiinţă. Am crezut că este însuşi muntele. Că ne urmăreşte. Că intră în noi, că devine parte din noi. Ţi-am zis că lucrurile capătă mai mult sens pentru mine cu cât ne apropiem de vârf.

Am dat din cap şi am lăsat conserva jos, dându-mi seama că o înfulecasem pe toată. Trebuie să îmi fi fost mai foame decât conştientizasem eu.

— Dar devin îngrijorată că este adevărat opusul, a continuat ea. Că e o chestiune de perspectivă. Încă urmăresc orele, Harry. Am carnete pline cu semne. Nu pot să mă opresc. Este tot ce pot face ca să nu notez fiecare minut. Eu… mă întreb dacă mă simt sănătoasă mintal doar pentru că o luaţi cu toţii razna împreună cu mine.

Mi s-au încordat umerii. Ea pusese în cuvinte temerile pe care eu încă nu le puteam exprima. Şi totuşi, am forţat un zâmbet, luând-o de mână.

— În ultima vreme ai fost mult mai bine. Mie îmi pari suficient de sănătoasă mintal.

— Poate pentru că am înnebunit amândoi.

— Naoko, am răspuns eu, dacă ar fi să înnebunesc, nu mă pot gândi la altcineva împreună cu care aş vrea să trec prin asta.

A râs şi i-a apărut un zâmbet mare pe faţă.

— Bună, Harry, a zis ea. Mă bucur să te revăd. Pe tine cel adevărat. Am crezut că te-am pierdut.

M-am ridicat, uitându-mă în ochii ei, şi am văzut acolo o lumină pe care nu o mai văzusem mai bine de zece ani. O viaţă. Fără să gândesc, m-am aplecat şi am sărutat-o. Şi-a pus mâinile pe gâtul meu şi s-a cufundat în sărut, un moment orbitor şi pur de eliberare exaltantă.

Şi odată cu el au venit amintirile, încă acolo, indiferent de cât de mult mi-am dorit să le alung. S-au ridicat la suprafaţă din mine şi au invadat pacea perfectă a acestui moment. Şi l-am văzut pe el – pe băieţelul nostru. L-am văzut în fiecare moment petrecut împreună, în fiecare cărămidă din care ne-am construit viaţa.

Am oprit sărutul, cu lacrimi în ochi. Aveam un nod mare în gât, care încerca să îmi oprească bocetele. M-am uitat în altă parte, în jos.

— Te iubesc, am şoptit. Dar nu pot să fiu cu tine şi să nu mă gândesc la el.

— Nici eu nu pot, Harry. Dar îmi aduc aminte de lucrurile bune. Nu pot să mă învinovăţesc pentru lucruri pe care nu le pot schimba.

— Eu pot.

Mi-am scuturat mâna, o mâncărime fantomă în locul în care ar fi trebuit să fie degetele mele lipsă.

— A fost *vina* mea.

A oftat şi s-a ridicat în picioare.

— Dar dacă te autopedepseşti nu o să schimbi asta. Am venit să te anunţ că s-a trezit Thomas. Vrea să te vadă.

S-a dus să deschidă cortul. Am vrut să o rog să rămână, dar nu am ştiut cum.

— Cum e? am întrebat.

S-a întors spre mine.

— Nu e bine. Deloc. E curajos, dar din păcate curajul nu o să-l ţină în viaţă.

A ieşit din cort în vântul glaciar şi a închis fermoarul în urma să.

★

M-am încălzit cât de mult am putut înainte să ies iar în frig. M-am schimbat în hainele vechi, mai uscate decât cele pe care le purtam, deşi erau îmbibate de transpiraţie veche. Am tras aer adânc de câteva ori ca să mă pregătesc şi am ieşit afară.

Am avut noroc că bătea soarele. Cizmele mele scrâşneau în zăpadă în timp ce traversam mica tabără. Miller stătea în faţa cortului lui Thomas, cu o faţă stoică. Când m-am apropiat, s-a întors spre mine.

— Ai văzut-o pe Polya murind?

Am dat încet din cap. Am încercat să nu-mi aduc în minte imaginea aia.

Şi-a mutat puşca.

— Chestiile care au prins-o – au fost aceleaşi chestii care i-au omorât pe Parker şi Sanderson?

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Jet a omorât-o pe Polya. A înnebunit.

Şi-a unit sprâncenele, încruntându-se.

— Cum?

Am ridicat din umeri, neajutorat.

— Sunt creaturile astea, şi muntele, cred. Te infectează dacă rămâi prea mult. Te determină să

faci lucruri. Să te întorci împotriva altora, împotriva ta.

Chipul i-a fost străbătut de o urmă de durere.

— Crezi că…

— Nu, am zis. Nu Parker şi Sanderson. Ei au murit protejând vieţile noastre. Sunt sigur de asta.

A dat din cap.

— Mulţumesc, Harold.

Punându-şi puşca la loc pe umăr, a plecat, lăsându-mă singur în faţa cortului lui Thomas.

Am desfăcut fermoarul şi am intrat.

Thomas arăta ca un cadavru: proptit pe două rucsacuri, corpul lui atârnând puţin într-o parte, cu pielea palidă ca zăpada rece de afară. Avea ochii roşii şi fruntea transpirată din pricina febrei. Neil stătea turceşte lângă el şi îl privea cu intensitate, complet captivat de corpul nemişcat al lui Thomas. Încă era înfăşurat în toate hainele, ca şi cum urca, dar deasupra fularului gros i-am văzut un zâmbet mare pe faţă.

— Bună, Harold, m-a salutat el, fără să-şi dezlipească privirea de la Thomas. Se pare că ai avut o experienţă pe cinste.

Am râs cu jumătate de gură, încercând să alung o senzaţie profundă de nelinişte.

— S-ar putea spune şi aşa.

Ochii i-au sclipit şi a ridicat din sprâncene dramatic când s-a întors spre mine. Am rămas cu gura deschisă, neştiind ce să îi spun acestui bărbat cu care abia vorbisem. Adevărul este că adesea şi uitam că e aici. Şi acum stăteam faţă în faţă. De ce? Vechea paranoia a crescut din nou în mine, bănuitoare ca întotdeauna, făcându-mă să mă îndoiesc de această echipă şi de toţi membrii ei.

M-am aşezat, încercând să mă opun ei.

— I-ai spus Paznicului că ai văzut vârful.

S-a aplecat în faţă până când a ajuns destul de aproape de mine.

— Cum a fost?

M-am încruntat.

— A fost… eu… păi, nu prea sunt sigur.

— Of, haide, Harold. Asta nu e deloc adevărat, nu? Hai să nu ne prefacem că suntem în *lumea cea veche.* Atracţia – dorinţa de a urca, de a ajunge în vârf. Spune-mi cum s-a *simţit.*

M-am întors într-o parte, simţindu-mă incomod, ca şi cum ar fi profitat de mine cumva, folosindu-se de izolarea mea ca să îmi scormonească prin gânduri pe care nu voiam să le împărtăşesc.

Dar m-am forţat să mă gândesc la conversaţia mea cu Paznicul. Dacă nu am depune un efort conştient pentru a depăşi lipsa de încredere, ar putea să însemne sfârşitul pentru noi toţi.

— M-am simţit… am început, încercând să-mi găsesc cuvintele, înfometat. Foarte, foarte înfometat. Ca şi cum nu mai mâncasem de zile întregi şi ştiam că există un bufet cu cea mai minunată mâncare, orice puteam mânca, şi era chiar acolo. Corpul meu tânjea după el. Nu e o dorinţă mentală, ci fizică.

A dat din cap, ca şi cum ce spuneam eu era cel mai normal lucru din lume. Vântul s-a înteţit afară, şuierând prin tabără.

— Şi totuşi i-ai rezistat. Ai reuşit să te întorci la noi. E fascinant cum funcţionează mintea.

Rânjetul i s-a lărgit şi a continuat:

— Cu adevărat extraordinar. Pare atât de simplu, atât de uşor, şi apoi îţi dai seama că e ceva ce ai ratat. Lumea e deseori aşa, nu? Uneori tot ce ai nevoie este să o răstoarne cineva, precum o imagine cu susul în jos sau un cuvânt scris de la coadă la cap, şi dintr-odată apare un sens nou. Ceva ce a fost acolo tot timpul.

M-am încruntat, neputând să-mi dau seama dacă era din cauza extenuării mele sau cuvintele lui nu aveau absolut niciun sens pentru mine. S-a ridicat în picioare, corpul lui deşirat umplând tot cortul, şi pentru o clipă am fost muşcat de o frică bruscă – ca şi cum era pe punctul de a mă ataca, de a mă pune la pământ şi a mă sufoca.

— Mă impresionezi, Harold.

Se înălţa deasupra mea.

— Asta e tot ce voi spune deocamdată: sunt impresionat de tine. Sper că voi fi în continuare.

Thomas s-a foit puţin şi a scos un mic oftat. Neil mi-a mai zâmbit o dată, a desfăcut cortul şi a ieşit. Aerul îngheţat a intrat prin spaţiul deschis, aducând zăpadă înăuntru şi m-am grăbit să închid cortul la loc.

M-am întors şi am văzut că Thomas era treaz. A încercat să zâmbească când m-a văzut, dar muşchii nu l-au ascultat şi a făcut doar o grimasă distorsionată.

M-am apropiat şi m-am aşezat în faţa lui, îmbrăţişându-mi genunchii ca să recapăt ceva căldură. Nu era uşor să mă uit la el, dar nu aveam să îl jignesc uitându-mă în altă parte.

— Harold, a mormăit el, vocea lui abia auzindu-se. Mă bucur să te văd. Cred că nu mai am mult timp de petrecut în lumea asta.

— Nu fi ridicol. O să te coborâm, o să te ducem la o altitudine mai joasă. Medicamentele or să…

A ridicat o mână slăbit şi am tăcut imediat. Vedeam cât de mult efort depunea ca să facă până şi asta.

— Nimeni nu o să coboare muntele în curând. Ştii asta la fel de bine ca mine. Nu am nevoie de speranţe false. Nu acum. Nu sunt supărat. Mă bucur că am venit aici.

M-am încruntat.

— Serios?

— Mă aflu acolo unde vrea Dumnezeu să mă aflu.

M-am revoltat la auzul absurdităţii acestei declaraţii.

— Ce? Dumnezeu vrea să mori de rău de altitudine pe un munte?

Corpul lui s-a lăsat de tot pe rucsacurile care îl sprijineau, ca o clădire şubredă pe punctul de a se dărâma. Faţa lui, straniu de paşnică, s-a întors să se uite în sus la tavan.

— E necesar. Credinţa mea n-a fost întotdeauna fermă. Ştiu de ce acum. Viaţa a fost prea uşoară

pentru mine. Prea liniştită. Văd acum necesitatea sacrificiului, de a-mi concretiza credinţa în Dumnezeu. De a-i oferi total lui Dumnezeu sufletul meu.

Mi-am dus o mână la cap, holbându-mă la el fără a-mi veni a crede.

— Să… mori fără niciun scop?

Părea extenuat, dar zâmbetul lui era enervant de calm.

— Suntem chemaţi să ne testăm credinţa, Harold, la fel ca în cazul lui Avraam. Trebuie să permit neprevăzutului să mi se întâmple şi, făcând asta, să dovedesc că am încredere în planul lui Dumnezeu.

— Dar… nu vezi cât de *nebunesc* este? am insistat eu.

Ţineam pumnii strânşi, mâinile îmi ardeau să îl plesnesc peste faţă, în ciuda stării lui fragile. Să fi fost din cauza muntelui care îmi afecta creierul? Furia asta din mine era diferită, era mai adâncă.

M-am dat înapoi, departe de el, îngrijorat de ce aş putea face, dar a întins o mână şi m-a apucat de încheietură. Era prea slăbit ca să o apuce cum trebuie.

— Aleg să mă ofer cuiva mai măreţ; asta mă face fericit. Şi mereu am încercat să fiu fericit.

— Deci ce? m-am răstit eu, întorcându-mă împotriva lui. Dumnezeu vrea să ai o moarte dureroasă şi oribilă ca să îţi testeze credinţa?

Eram vag conştient că ţipam. Aveam nevoie doar să respir, m-am gândit eu. Trebuia doar să îmi stăpânesc furia, dar nu puteam. Nu, nu voiam. Se purta ridicol. Furia mea era justificată. Era *corectă.*

— Povestea lui Avram e *nebunească.* Pentru că ne spune că Dumnezeu ori nu există, ori că El încearcă să îşi bată joc de noi. E un copil răutăcios cu o lupă care arde un muşuroi de furnici. Pentru ce *asta?*

Am presat un deget pe pieptul lui.

— Asta nu semănă a nicio iubire de care să fi auzit eu vreodată.

Thomas a tuşit, o bolboroseală răguşită şi slabă care a părut că îl zguduie până la măduvă. A deschis gura ca să respire. M-am ridicat în picioare. M-am legănat înainte şi înapoi, cu mâinile tremurând.

— Harold, a şoptit Thomas, vocea lui auzindu-se abia puţin mai tare decât o şoaptă. Până şi Iisus a crezut că Dumnezeu L-a părăsit.

— Dar nu e *corect!* am strigat eu.

Un deceniu de furie adunată s-a revărsat din mine.

— Adică noi trebuie să fim nişte marionete? Nu suntem decât nişte jucării pe care le foloseşte şi le aruncă aşa cum îi vine Lui?

M-am pus în genunchi şi l-am luat de umeri, trăgându-l mai aproape, încercând să îl fac să înţeleagă. *Trebuia* să înţeleagă.

— Fir-ar să fie, Thomas, nu e de ajuns. Nu înţelegi?

L-am scuturat cu putere.

— *De ce nu poţi să înţelegi?!*

În timp ce îl scuturam, ochii i s-au închis; respiraţia i-a devenit sacadată. M-am oprit şi i-am dat drumul.

— Thomas? am şoptit eu.

Respiraţia lui s-a rărit, şi a scos un mic şuierat, după care s-a oprit.

— *Thomas?*

Capul i-a căzut pe spate pe rucsacuri. Faţa lui, de obicei atât de animată, era inexpresivă. Avea ochii închişi şi sprâncenele relaxate. M-am agitat, i-am căutat pulsul, orice ritm, dar nu am găsit niciunul. Era mort.

Toată furia s-a scurs din mine într-o secundă. M-am dat înapoi, holbându-mă îngrozit la ce făcusem. Nu ştiu cât am stat lângă el. Nu am plâns, nici nu am strigat, şi nu am urlat. Nimic nu părea potrivit. Doar am stat acolo, amorţit, holbându-mă la mâna mea distrusă şi ciopârţită.

Vântul urla afară.

Muntele făcuse asta – *m-a pus să fac asta.*

Nu. Era o minciună. Am îmbrăţişat furia. După toţi anii în care o îngropasem şi o evitasem, am vrut să fiu furios. *Mi-a plăcut.*

Şi eu îl omorâsem.

I-am ţinut mâna câteva momente şi, în ciuda a ce credeam, am rostit o rugăciune. M-am ridicat de pe podeaua pe care zăcea, contemplând a doua viaţă pe care o privisem sfârşind în ultimele zile, şi am ieşit afară din cort, în vânturile reci ale muntelui, ca să le spun celorlalţi.

★

Am ţinut o înmormântare pentru Thomas şi Polya în acea seară, exact când soarele începea să apună. A fost ceva tensionat. Conştienţi că acele creaturi preferau întunericul, dar şi că păreau să se teamă de armele noastre. Miller, Palmer şi Paznicul erau înarmaţi până în dinţi. Miller îşi ţinea puşca strâns. Ceilalţi doi ţineau puştile lejer în faţa lor şi pistoale la talie. Paznicul avea ceva ce părea a fi un şir de grenade ataşate la curea în partea cealaltă. N-am avut habar că au cărat atât de multe arme de foc cu ei.

Priveam des în depărtare, gândindu-mă că fiecare mişcare ar putea fi a lui Jet. Fiecare rafală de vânt, fiecare zvâcnire de cort mă făceau să simt fiori pe şira spinării.

Eram aici afară, iar el ştia unde suntem, şi eram vulnerabili.

Am pus cadavrul lui Thomas pe o stâncă, chiar la marginea muntelui. Altă ceremonie în gheaţă: am căzut de comun acord să spunem câteva cuvinte, şi apoi să îl împingem. Să îi lăsăm corpul să cadă în întinderile de gheaţă de mai jos, îngheţat şi pierdut pe munte. În mod ciudat, cred că asta şi-ar fi dorit.

O parte din mine simţea că ar trebui să ţinem o înmormântare şi pentru Jet. Şi el mi-a fost prieten, şi nu aveam cum să nu simt că bărbatul pe care l-am văzut ultima oară era la fel de mort ca oamenii comemoraţi acum. Dar el a rămas printre noi o

durere ascunsă. Nimeni nu era dispus să se atingă de ea.

Am întrebat dacă pot să ţin eu discursul funerar. Mi s-a părut potrivit, dar pe măsură ce mă gândeam la el, mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele. Am petrecut aproape toată după-amiaza luptându-mă cu ceea ce făcusem.

Naoko mi-a zis că nu a fost vina mea, că oricum era pe moarte, dar nu mă pot abţine să nu îi văd ochii închizându-se în timp ce strig la el şi să mă văd scuturând furios ultima fărâmă de viaţă din corpul lui.

De asemenea, nu mă pot abţine să mă gândesc la credinţa lui. Nu există îndoială în mintea mea că o parte din ceea ce a zis e adevărată: o fiinţă superioară nouă a pus acest munte aici, ceva dincolo de capacitatea noastră de înţelegere. Sunt sigur de asta acum. Fie că a fost Dumnezeu sau nu, aşa cum am fost învăţat despre El, nu pot să spun. O parte din mine simte că explicaţia aceasta e puţin prea simplistă, puţin prea la îndemână.

Am stat în jurul cadavrului într-un mic semicerc, sumbri şi gânditori. Vântul se mai potolise puţin, şi plafonul de nori care se crease însemna că nu mai era atât de frig cum fusese. Am cerut un moment de tăcere şi am plecat capetele. În timp ce făceam asta, nu puteam să-mi scot cuvintele lui Thomas din cap.

Şi mereu am încercat să fiu fericit.

Aş putea să spun şi eu acelaşi lucru? Este fericirea ceva la care m-am gândit în ultimii zece ani? Am ridicat puţin capul şi m-am uitat la ceilalţi. Palmer şi Paznicul stăteau mai departe, în afara grupului nostru. Aveau feţe împietrite şi obosite, privind la mine şi apoi înapoi spre stâncile din gheaţă din spatele meu.

Bettan arăta diferit: acea aroganţă dezinvoltă dispăruse. Corpul lui stătea încordat, faţa lui era împietrită.

Naoko îşi ţinea capul solemn în jos, şi în timp ce o priveam – cum inspira şi expira, cum părul îi flutura în vânt – am simţit o căldură crescând în

mine. Acolo a fost cândva fericire pentru mine. Şi poate, cu timpul, ar putea să fie din nou. Dar să îmi permit acum să mă simt fericit ar părea o insultă la adresa amintirilor pe care le-am construit împreună cu Santi şi Naoko. Şi a memoriei lui Thomas, şi a tuturor celorlalţi oameni cărora le-am provocat durere. Pentru că dacă toate acestea au însemnat ceva, dacă încă mai însemnau ceva, atunci clar meritam să sufăr. Nu-i aşa, Hattie? Nu merit durerea asta?

Privirea mi s-a oprit asupra lui Neil. Nu se uita în jos, ci la mine cu o privire intensă, de fascinaţie pură, ca unul care vedea Marele Canion pentru prima dată. I-am susţinut privirea jumătate de secundă înainte să fiu nevoit să mă uit în altă parte, îndreptându-mi ochii spre pământ.

— Ne aflăm aici astăzi ca să îi comemorăm pe doi dintre prietenii noştri, am spus. Au călătorit împreună cu noi, au înfruntat greutăţi alături de noi şi au murit.

Vocea mea era tensionată, o coardă întinsă.

— Când m-am alăturat acestei expediţii, nu mi s-a spus mare lucru. Dar a început morbid. Poate că am fost naiv să cred că nu va continua aşa. Sper că vom putea să ni-i amintim pe Polya şi Thomas în cele mai bune momente ale lor, pentru înţelepciunea şi bunătatea lor. Dacă există o viaţă după aceasta, nu ştiu. Sunt hotărât însă să supravieţuim cu toţii, ca ei să poată trăi în amintirile noastre ca oamenii frumoşi care au fost.

— Ca nişte idioţi, a bombănit Bettan.

Am rămas surprins.

— Ce?

A mârâit.

— Dacă ar fi urmat cele mai de bază instrucţiuni, încă ar mai fi în viaţă. Dar ei au decis amândoi să se poarte ca nişte idioţi nenorociţi.

— Taci, Roger, a zis Palmer, de la câţiva metri din spatele lui. Nu e momentul.

— Nu, am spus eu. Nu, continuă. Vreau să ştiu ce naiba încerci să spui.

S-a uitat fix în ochii mei.

— Încerc să spun că Thomas a decis să îşi ascundă simptomele din ce în ce mai grave ale răului de altitudine. Dacă aş fi ştiut, aş fi putut face ceva în privinţa asta. Şi Polya, aşa-numitul geniu, a fugit în noapte fără protecţie sau arme, şi fără să îmi spună. Acum e moartă. Cam atât despre ea.

Am clătinat din cap, şi corpul mi-a fost străbătut de dezgust.

— Cum îndrăzneşti? Ei nu merită asta.

— Şi acum celălalt idiot, a zis el, adresându-se celorlalţi în timp ce arăta spre mine, care e în viaţă numai printr-un noroc chior, ne ţine predici. Nu e nevoie să ascult asta. Eşti vinovat pentru moartea Polyiei la fel de mult ca ea.

M-am dat înapoi, acuzaţia lovindu-mă ca un pumn în faţă.

— Asta nu…

Am strâns din pumni.

— Nu despre asta e vorba. Suntem aici ca să le onorăm memoria, nu ca să îi insultăm. Este complet nepotrivit.

Bettan a râs – un sunet urât şi dur.

— Singurul lucru nepotrivit aici este că pierdem timp pentru doi nimeni care probabil ar fi trebuit să moară cu zile în urmă. Ce dracu' consideraţie – abia îi ştii de o lună şi te porţi de parcă ai pierdut un membru al familiei. Eu încerc să urc pe cel mai periculos vârf de pe planeta Pământ, şi tu *îmi iroseşti timpul.*

A venit fix spre mine, spre locul în care Thomas zăcea pe marginea prăpastiei. Cu o totală lipsă de respect, a împins cadavrul de pe stâncă.

Ne-am holbat, muţi de uimire, cum se rostogolea pe munte. Tresăream la fiecare scrâşnet al zăpezii în timp ce se lovea de pietre pe drum în jos, fiecare zgomot stârnind în mine furia.

— Gata, a anunţat Bettan, întorcându-se cu spatele. Poate acum vom continua cu motivul pentru care ne aflăm aici de fapt.

Şi-a târşâit picioarele pe lângă mine şi a luat-o spre cortul său.

Am pornit furtunos după el, zăpada scârţâind sub picioarele mele. L-am apucat de umăr şi l-am răsucit cu faţa spre mine.

— Au fost nişte oameni, nenorocitule egocentrist. Au fost *prietenii* noştri. Te porţi de parcă ai fi vreun erou…

— Dar *sunt* un erou, Harry, a ripostat Bettan, pe o voce plină de desconsiderare. Oamenii şi-au pierdut vieţile în încercarea de a realiza ce am realizat eu.

I-am râs în faţă.

— Eşti ridicol.

A clătinat din cap şi a rânjit.

— Puterea nu ţine de mărime. Puterea ţine de curajul de a realiza că îţi conduci singur viaţa. Dar oamenii, oamenii ca *tine.*

M-a împuns în piept cu un deget.

— Sunt laşi: speriaţi de moarte că ar putea să fie responsabili pentru acţiunile lor, aşa că inventează zei, sau dezavantaje, sau politici, sau o întreagă colecţie de alte prostii ca să explice faptul că *ei* deţin controlul. Crezi că sunt aici doar pentru că sunt înzestrat cu capacitatea de a escalada munţi blestemaţi? Bazaconii, Harold. Eu sunt stăpân pe soarta mea, pentru că am voinţa să fiu, şi pentru că aleg să fiu. Nimic altceva nu mai contează.

A plecat şi m-a lăsat fără cuvinte, afectat de interacţiunea noastră. M-am uitat la ceilalţi – Palmer şi Paznicul se purtau de parcă nici nu auziseră. Naoko doar a ridicat din umeri, ca şi cum spunea: *La ce te-ai aşteptat?*

Neil deja dispăruse.

★

Îţi scriu această scrisoare acum în frigul din cortul meu, înconjurat de munca mea. E noapte şi ar trebui să dorm, dar e mult prea frig pentru somn. Până şi în corturi, frigul invadează inexorabil până când numai la el mai poţi să te gândeşti. Numai concentrarea te ajută să uiţi de el. Numai munca.

Masa pliabilă de o persoană pe care o cărase Miller fusese mutată înăuntru şi fotografiile Polyei erau întinse în faţa mea. Încep să găsesc un sens. Fire care se leagă unele de altele, ca orbitele în jurul stelelor. Văd drumuri. Muntele se deschide în faţa mea.

Dar cineva a fost în cortul meu de ultima dată când am fost aici. A încercat din greu să rearanjeze polaroidele în aceleaşi poziţii în care le lăsasem eu, dar sunt diferenţe. Cineva mi-a umblat prin lucruri, a verificat ce fac. Şi iată care e partea cea mai rea, Hattie, nu pot să zic nimic. Nimănui. Oricine ar putea fi compromis. Oricine ar fi putut să o facă.

Trebuie să fiu precaut. Trebuie să fiu cu ochii pe ei.

Cu toţii am fost de acord să încercăm să ajungem în vârf, dar cred că motivele noastre sunt diferite. Da – toţi simţim atracţia, foamea inexorabilă care ne trage în sus. Ale mele sunt foarte clare: mult timp am crezut că nu a mai rămas nimic pentru mine pe lume. Că este un loc steril, şi ultimii zece ani au fost plini de încercări zadarnice de a scăpa de el.

Dar pentru prima dată după mult timp, am început să simt o rază de speranţă. Mi-a fost atât de frică să o revăd pe Naoko, dar privind-o azi, având-o aproape, mi-a adus aminte de o senzaţie pe care nu am mai simţit-o de atâţia ani.

Măcar dacă aş reuşi s-o salvez din locul ăsta infernal. Măcar de-aş putea să o iau de aici în viaţă, înainte să înnebunim cu toţii, sau de a ne întoarce unul împotriva celuilalt, sau de a fi sfâşiaţi de creaturi primordiale.

Orice om sănătos la cap ar pleca de pe muntele ăsta după ce a văzut ce am văzut eu. Orice om sănătos la cap s-ar întoarce la Tabăra de Bază, s-au urca în acel elicopter şi ar fugi de aici.

Dar sus şi jos nu mai înseamnă ce însemnau odată – muntele ăsta e ca o bandă Möbius; se răsuceşte în jurul său, şi ce par a fi două laturi devin una. În ciuda tuturor pericolelor care ne aşteaptă, înţeleg la ce s-a referit Naoko: renunţarea nu mai

este o opţiune. Singura cale de ieşire din acest munte este înainte, prin pliurile pulsante şi prin anomalii.

Nu mai pot nega atracţia, foamea.

Trebuie să ajungem în vârf, împreună.

Acolo se află răspunsurile.

Ianuarie/Februarie (Cred)

Undeva pe munte

Dragă Harriet,

Până să vină dimineaţa, deja pusesem la cale un plan. Pozele erau întinse pe jos în faţa mea, aranjate cu grijă şi suprapuse uşor până au format cea mai fidelă replică a peretelui aceluia.

La început mi-a fost greu să mă concentrez, şi m-am trezit incapabil să separ fotografiile cavernei de experienţele pe care le-am avut acolo – nebunia lui Jet, moartea Polyei şi senzaţia că îmi pierd minţile. Încă îmi făceam griji că leviatanii ne afectaseră mai mult decât ştiam noi. M-am gândit la comportamentul lui Bettan din timpul ceremoniei. Mai puteam avea încredere în el? Mai puteam avea încredere în vreunul din noi?

Trebuia să mă concentrez, să văd acel mister ca pe un puzzle de rezolvat. O ecuaţie căreia trebuia să îi găsesc un răspuns.

Polya îmi spusese că pliurile nu funcţionează ca portaluri bidirecţionale, ci ca un circuit, şi lucrul acesta mi-a fost confirmat prin evadarea mea norocoasă. Dar o hartă riguroasă ce a putut fi pictată pe un perete indica faptul că nu se puteau schimba la nesfârşit, deci ele *trebuiau* să aibă o concordanţă. Dacă presupuneam că intrarea în fiecare pliu ducea direct la ieşirea din altul, dar că intrarea celui de-al doilea pliu ducea la ieşirea celui de al treilea – ca un circuit continuu de salturi dimensionale – atunci harta începea să aibă sens.

Am reuşit să identific patru modele grafice repetitive diferite care se intersectau între ele. Erau distincte şi fiecare nod de asamblare era transcris folosind un model specific. Polya a sugerat că indicau locaţia, şi nu îmi puteam permite să contrazic ultimele păreri ale unei femei pe care o admiram. Având în vedere tendinţa acestui munte de a se schimba pe măsură ce urcai, am concluzionat

că cele patru modele reprezentau straturi diferite ale muntelui: secţiunile superioare, cele de mijloc, cele inferioare şi, într-un final, peşterile de sub el.

Cel mai evident simbol era un nod singular din centru, ca mijlocul unei galaxii în mişcare de rotaţie, în jurul căruia se conecta tot. Am tremurat când m-am uitat la el, un vânt rece zguduind pereţii cortului meu. Acesta, trebuia să presupun eu, era vârful.

Individual, fiecare dintre aceste presupuneri era şubredă. Sunt foarte conştient de asta, Hattie. Îmi lipseau datele necesare pentru a fi capabil să emit nişte ipoteze mai convingătoare. Şi totuşi, privindu-le împreună, configuraţia hărţii începea să mi se dezvăluie, aproape ca o intuiţie.

Muntele a scârţâit afară, parcă drept răspuns – gheaţa zgâriind piatra, gheţarii mişcându-se. Mi-am tras haina mai bine pe umeri.

Presupunerea mea finală, şi probabil cea mai neconvingătoare, a fost aceea că nodurile care erau aproape unul de altul pe hartă erau apropiate şi în spaţiul geografic tridimensional. M-am gândit la asta din două motive: unu, pentru că leviatanii par să populeze acelaşi spaţiu, ca şi noi, şi pentru mine avea sens logic să se organizeze astfel. Doi, pentru că dacă nu e aşa, atunci nu aveam habar cum o să navigăm prin treaba asta. Ultima mea presupunere era una făcută din necesitate.

Nu pot decât să sper că nu o să ne ucidă pe toţi.

Mă aşteptam ca lui Bettan să nu-i convină să preiau eu rolul de navigator. De fapt, îmi imaginam întreaga interacţiune: uitându-se la mine ca un copil îmbufnat, punându-mi la îndoială toate presupunerile şi denigrându-mi munca. Mi-am propus să nu las asta să mă afecteze, aşa cum se întâmplase în ziua precedentă.

Spre surprinderea mea, a fost perfect de acord cu planul.

— Foarte bine lucrat, a comentat el, aplecându-se deasupra mesei din cortul meu.

Lumina a pâlpâit, aruncând umbre distorsionate. Soarele abia începea să răsară. A arătat spre copia hărţii, pe care o schiţasem pe carnet. Vorbea pe un ton strict profesional.

— Cât de sus crezi că se află secţiunile astea superioare?

M-am chinuit să mă uit la el, neputând să uit faza când a lovit-o pe Naoko, cum s-a purtat cu Thomas şi felul în care ofensase memoria prietenului meu. Dar dacă voiam să ajungem în vârf, trebuia să colaborăm. Nu puteam face nimic în privinţa asta.

— Nu sunt sigur.

Eram toţi şase îngrămădiţi în cortul meu, cu bagajele făcute şi pregătiţi să plecăm. Miller stătea de pază afară. Sacul meu de dormit era strâns şi legat de rucsac, şi mai rămăseseră doar masa cea mică şi cortul de dezasamblat şi împachetat înainte să ne continuăm urcuşul. M-am uitat de la unul la altul. Care dintre ei fusese aici ieri? În care dintre ei puteam avea încredere?

Naoko stătea în colţ, ghemuită cu genunchii strânşi la piept.

— Nu îmi trebuie altitudinea exactă, a spus Bettan. Dar trebuie să ştiu pentru rezervele de oxigen. Acum nu ne aflăm departe de Zona Morţii – majoritatea veţi avea nevoie de oxigen în următoarea escaladare.

— Pot să îţi ofer o orientare predictivă, am spus eu, dar nimic mai mult. Dar tu?

— Eu pot să mă mai descurc puţin fără el. Am parcurs Everest fără el. Dar aici e mai sus. Nu o să-mi asum mai multe riscuri decât este cazul.

Lăsam aproape toate proviziile în urmă – acum că atât de mulţi membri ai echipei muriseră, mai ales Parker şi Sanderson, abilitatea noastră de a căra mai multe obiecte scădea rapid. Şi pe măsură ce altitudinea creştea, deveneam din ce în ce mai slăbiţi, incapabili să mai luăm greutate în plus. Nu luam şi masa cu noi, şi aveam să lăsăm corturile. Aveam să cărăm mâncare pentru trei zile, spusese Palmer. Oxigen pentru două. Şi nu avea să mai

existe nicio tabără mai sus de acest punct. Acesta era parcursul final: ori reuşeam, ori nu.

Cu toţii încetaserăm să mai vorbim despre câte provizii vom avea nevoie când vom coborî. Nu sunt sigur când s-a întâmplat asta.

— Dar apărarea? a întrebat Palmer. Ne vom întâlni cu leviatani?

— E greu de prezis, am răspuns. *Cred* că pot să reuşesc să ne ţinem departe de peşteri, dar am mai fost atacaţi pe munte înainte.

— O luăm încet atunci.

A dat din cap spre Paznic.

— Eu şi Steve o să mergem primii de fiecare dată, ca să cercetăm împrejurimile. O să fim înarmaţi, dar cu puţine arme, ca să ne putem mişca rapid. Miller şi Bettan vor rămâne în spate cu voi, pentru orice eventualitate.

— Cea mai mare ameninţare nu este cea fizică, a spus Paznicul, uitându-se cu subînţeles la fiecare din noi. Trebuie să avem mereu grijă unul de altul. Dacă cineva se poartă ciudat, o zicem cu voce tare. Dacă cineva se simte ciudat, anunţă.

Toată lumea a dat din cap aprobator.

— Asta este, a spus Palmer. Orice ar fi acolo sus, vom afla astăzi.

Toată lumea s-a retras pentru câteva momente înainte de ultimul efort. Încă era devreme dimineaţa, şi soarele abia începea să se vadă la orizont. Bettan stătea afară, respirând aerul rarefiat şi ţinând mâinile întinse spre lumina din ce în ce mai puternică. Miller şi-a verificat pistoalele, curăţându-le şi asamblându-le. În timp ce îmi dezasamblam cortul, i-am zărit pe Palmer şi pe Paznic împărţind o ţigară – norul de fum ridicându-se spre cer.

Odată ce cortul a fost strâns, am stat lângă Naoko, dar nu am vorbit. M-a luat de mâna stângă, amândoi înfofoliţi în mănuşi, şi a ţinut-o aproape. Am privit spre orizont, fiecare pierdut în propria reverie.

Împreună, mica noastră echipă expediţionară a început urcarea, plănuind să folosim cât mai mult posibil lumina solară. Legaserăm canistre cu oxigen de lateralele rucsacurilor şi le simţeam grele în spate. Am mers aproape de Naoko. Simţeam din ce în ce mai mult nevoia să o am aproape. Căldura prezenţei ei – nu ştiu cum de reuşisem să stau atâta timp fără ea.

Bineînţeles că nu dormisem, cu excepţia jumătăţilor de oră când şi când în noapte, şi epuizarea devenise parte din mine acum. O parte din experienţă. Ochii înceţoşaţi. Oasele dureroase.

Dar când am pus regulatorul la gură, prima gură de oxigen suplimentar a transmis un val de uşurare în tot corpul meu. Trebuia să mă controlez ca să nu inspir prea mult şi să intru în hiperventilaţie. De ce nu mai folosisem asta înainte? Fiecare inspirare îmi limpezea mintea şi muşchii îmi deveneau mai puternici, aşa cum nu mai fuseseră de mult timp.

Am stat cu ochii în patru după primejdii. La înălţimea aceasta, nu ne mai rămăsese decât vederea. Altitudinea nu este iertătoare faţă de celelalte simţuri – pe măsură ce aerul se subţiază, nu mai există miros; pielea amorţeşte prea mult ca să mai simtă; până şi gustul este înăbuşit. Singurele sunete sunt cele ale sângelui care pompează în artere şi şuieratul plămânilor care tânjesc după oxigen. Era ca şi cum eram sub apă. Dacă aveam ceva pe care să ne bazăm, aceea era vederea.

Când am ajuns la creastă, am oftat de uşurare. Pliul prin care trecusem era încă aici, o negură pulsând şi rotindu-se în crevasa unei stânci. Am presupus că nu se deplasează, altfel cum ar fi existat o hartă fizică? Dar având în vedere tot ce s-a întâmplat, nu am fost sigur.

Întunericul adânc sugea culoarea din aerul din jur. Părea şi mai ciudat în lumina zilei, mai neobişnuit. Toţi ceilalţi priveau în continuare spre el, incapabili să-şi desprindă privirile, poate în cele din urmă crezându-mă pe deplin şi necondiţionat pentru prima dată.

M-am uitat iar la harta mea mâzgălită. Deşi ştiam toată călătoria pe de rost, asta nu mă oprea să verific obsesiv de fiecare dată când aveam ocazia.

— Trebuie să vă arăt ceva, am zis, scoţând regulatorul de oxigen din gură.

Mi-am lăsat rucsacul jos şi i-am dat un cronometru Paznicului, păstrând şi eu unul.

— Poftim, ţine asta. Stai aproape de pliu. Eu o să stau la vreo zece metri. Când ridic mâna în aer, să porneşti cronometrul. Când ajunge la treizeci, o să ridicăm amândoi mâinile iar.

M-am dus puţin mai încolo, sperând că testul meu avea să funcţioneze. Când am ridicat mâna, am pornit cronometrul şi Paznicul a făcut la fel. Secundele au trecut şi, într-un final, ceasul meu a ajuns la treizeci. Am ridicat mâna.

— De ce ai ridicat mâna? a strigat Paznicul. Au trecut doar optsprezece secunde.

Am alergat până la el, cu paşii scrâşnind în zăpadă. I-am arătat ceasul.

— La mine au trecut treizeci de secunde. Timpul se mişcă mai încet aproape de un pliu. Aşa le găsim când ne mişcăm prin circuit. Lucrăm în echipe de câte doi şi folosim ceasurile.

Toată lumea a dat din cap, cu toţii puţin uluiţi, presupun. Totuşi, faptul că acceptau un astfel de fenomen atât de uşor demonstra cât de ciudate deveniseră lucrurile.

— Acum, când vom trece prin acesta, am spus eu, vom fi transportaţi către partea superioară vreo mie de metri.

Bettan a venit lângă mine, serios.

— Ţineţi minte: va fi un şoc masiv pentru corp. Schimbările succesive de altitudine pot să ucidă, după cum ştim. Nu am idee ce efecte ar putea avea o astfel de schimbare bruscă, dar ştiu că Harold a supravieţuit pe moment. Fiecare din voi are un rezervor şi un regulator. Vreau să respiraţi constant înainte să treceţi.

— Nu o să stăm mult timp acolo, am adăugat. Trebuie să ieşim cu toţii din pliu, apoi să intrăm iar

în acelaşi. Ar trebui să ne ducă într-o altă locaţie, ca un circuit. Mai târziu, va trebui să schimbăm, să găsim un pliu cu totul diferit. Dar aici, intrăm şi ieşim din nou, iar circuitul ar trebui să ne aducă înapoi la aproximativ aceeaşi altitudine, doar că într-un punct diferit de pe munte.

Toată lumea şi-a prins regulatoarele de faţă. Palmer a făcut un pas înainte, cu pistolul pregătit.

— Ştiu că noi intrăm primii, dar dacă Harold are dreptate, uşa asta nu funcţionează în ambele sensuri. Nu avem cum să vă trimitem un avertisment înapoi, aşa că va trebui să sperăm la ce e mai bun. Daţi-ne o secundă, apoi ne urmaţi şi voi, cu Miller ultimul. Imediat ce aţi trecut cu toţii, vom urma aceeaşi procedură prin acelaşi pliu împreună.

A dat din cap spre gardianul solid, care a înclinat capul o dată.

— Întrebări?

Nimeni nu a scos niciun sunet, aşa că şi-a fixat regulatorul la gură, s-a aplecat puţin şi apoi a intrat în negură. Paznicul a urmat-o imediat.

Au dispărut amândoi.

Am tras aer în piept şi m-am uitat la ceilalţi. M-am apropiat de pliu şi l-am inspectat. Lumina s-a schimbat în jurul marginilor, stânca pulsând albastru pe măsură ce se apropia de masa neagră din centru. Mă trăgea spre ea, parcă implorându-mă să pătrund înăuntru. Dar niciun semn de Palmer şi Paznic – nu puteam decât să sper că oriunde se duseseră, erau în viaţă. Nu aveam cum să ştim. Speranţa era tot ce ne mai rămăsese.

Au trecut câteva secunde în linişte. Fără să scoată un cuvânt, Miller a venit lângă mine şi s-a postat fix în faţa pliului, blocându-l.

M-am încruntat spre el.

— Palmer a zis că tu intri ultimul.

A ridicat puşca şi a îndreptat-o direct spre Bettan.

— Ce naiba se petrece aici? a întrebat Bettan, şi mi-am dat seama că el era singurul dintre noi care era înarmat.

— E prea mult, a răspuns Miller, pe o voce straniu de neutră, cu faţa ca împietrită.

Ochii lui sclipeau puţin în soare.

— Toate astea, toate morţile şi nebunia. E…

A clătinat din cap.

— Nu e de voi aici.

O, nu.

Am văzut exact ce avea să se întâmple înainte să se întâmple. Degetul de pe trăgaci apăsând; Miller trăgând, lovindu-ne pe fiecare pe rând, pe Bettan, pe mine, pe Neil.

Pe Naoko.

M-am aruncat spre el. Când corpul meu s-a lovit de al lui, focul de armă a răsunat. Nu am apucat să văd dacă a lovit pe cineva. Ne-am răsturnat la pământ, răsucindu-ne şi rostogolindu-ne. Braţele lui Miller s-au ridicat, m-au apucat şi m-au ridicat ca şi cum nu cântăream nimic – era mult mai mare decât mine, mult mai puternic.

I-am apucat puşca şi am încercat să-l lovesc cu ea, dar a prins-o. M-a lovit în nas cu patul armei.

Capul mi s-a dat pe spate şi am căzut în zăpadă. Naoko a ţipat. Mi-a curs sânge din nas. Cineva plângea, striga.

Miller s-a urcat pe mine, m-a ţintuit la pământ, cu faţa contorsionată de o ranchiună inexplicabilă. A ridicat iar patul armei, pregătit să îmi zdrobească craniul.

— Adu-ţi aminte de Jim! am urlat. Adu-ţi aminte de Theo! Ei au murit pentru noi! Adu-ţi aminte cine eşti!

S-a oprit. O urmă de confuzie.

Au urmat două focuri de armă rapide. Miller a tresărit şi din piept i-a ţâşnit sângele.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Bettan ochind şi trăgând un al treilea glonţ fix în craniul lui.

Miller a căzut peste mine, cu faţa lipită de a mea, căldura respiraţiei lui încă umedă pe pielea mea.

— Fir-ar, am mormăit eu. Iisuse Hristoase!

Greutatea a fost dată la o parte de pe mine. Bettan a împins cadavrul în lături. Naoko era în genunchi, cu capul în mâini, tremurând, în hiperventilaţie. M-am năpustit spre ea.

— Nu din nou, a şoptit ea prin respiraţia întretăiată. Nu, nu, nu. Nu din nou. Nu din nou.

— Nu-i nimic.

Am îmbrăţişat-o.

— E mort. Sunt aici şi sunt bine. Suntem cu toţii aici.

Am ţinut-o strâns, legănând-o în braţele mele în timp ce respiraţia i s-a calmat. Bettan a cercetat cadavrul lui Miller şi i-a aruncat puşca într-o parte.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el.

— Leviatanii. Ei…

Am clătinat din cap.

— Orice o fi fost. I-au intrat în cap. La fel cum i s-a întâmplat lui Jet.

Naoko a gemut.

— Dar s-a terminat acum, am asigurat-o, ţinând-o în braţe, cu mâna înmănuşată pe gluga ei. S-a terminat. Eşti bine.

Doar că nu simţeam ca şi cum se terminase. Nu simţeam ca şi cum avea să se termine vreodată.

Bettan a arătat spre pliu.

— Încă ne aşteaptă.

— Dă-i o *secundă!* am strigat eu. Bine? Cineva tocmai a încercat să ne omoare.

Umerii lui Bettan au căzut şi a coborât arma.

— Motiv pentru care trebuie să rămânem împreună. Poate să îşi revină pe partea cealaltă.

M-am uitat în jos la Naoko. Se oprise din tremurat şi respiraţia ei era mai regulată. S-a ridicat încet, slăbită şi a dat din cap spre mine.

— Are dreptate. Îmi pare rău. Eu… pot să mă mişc. Trebuie – trebuie să trecem dincolo.

— Bine.

Am strâns din dinţi.

— Fir-ar să fie. Bine.

Am mai aruncat o privire cadavrului lui Miller din zăpadă, gândindu-mă: *Ăsta aş putea fi eu.*

Dumnezeule – ar putea fi oricare dintre noi.

— Ia-i puşca, a spus Bettan. Nu are rost s-o lăsăm aici.

M-am aplecat ca s-o ridic. Era grea, şi mi-am dat seama că n-am idee cum s-o ţin, darămite să folosesc aşa ceva, dar Bettan deja era în negura pulsantă a pliului, cu arma scoasă, făcându-ne semn să trecem. Neil era în spatele lui. Mi-am fixat regulatorul şi am ţinut-o pe Naoko aproape de mine în timp ce, unul câte unul, am călcat în întuneric.

Când lumina a revenit, capul îmi înota. M-am împiedicat, stomacul meu ghiorăind ca şi cum încasasem un pumn. Am început să gâfâi, inhalând agitat oxigen din rezervor, şi a trebuit să mă concentrez, să mă calmez şi să mă opresc din hiperventilaţie. Aerul îngheţat m-a împins înapoi şi m-am agăţat de Naoko ca să-mi ţin echilibrul, scăpând puşca în zăpadă. Când am simţit-o mi-a dat putere, şi ne-am ţinut unul pe altul împotriva vântului.

M-am întors şi i-am văzut pe Neil şi Bettan chiar în faţă. Şi puţin mai încolo, cineva venea spre noi.

Paznicul, ţinând-o pe Palmer în braţe.

— Unde aţi fost? a strigat Paznicul, trăgându-şi regulatorul în jos. Avea ochii înfundaţi în orbite şi roşii.

— Ce naiba aţi făcut?

— Miller a luat-o razna! a răspuns Bettan.

Vântul şuiera peste vocea lui, acoperind-o.

— A încercat să ne omoare. Am fost reţinuţi!

— Au trecut *cinci ore,* a strigat Paznicul când s-a apropiat.

Vocea lui era gravă. Palmer era leşinată în braţele lui, cu capul căzut într-o parte şi braţele întinse.

— Trecem iar *acum.* Cu toţii împreună. Hai, hai, hai!

S-a năpustit spre noi, pe jumătate alergând şi pe jumătate căzând, şi a sărit în pliu. Agitaţi, l-am urmat, în timp ce dispărea din nou în întunecime.

Ne-am rostogolit pe partea cealaltă. Eram pe o întindere de gheaţă şi zăpadă – undeva mai sus pe

munte, înconjuraţi de culmi şi prăpăstii.

Altitudinea era mai joasă aici. Simţeam asta în piept.

Paznicul a pus-o pe Palmer pe jos, respirând greoi. L-a chemat pe Bettan la el.

— Mai dă-mi o rezervă de oxigen, a zis el, verificându-i pulsul, respiraţia. Am rămas fără spre final – am împărţit una, încercând să economisim aer, dar…

A clătinat din cap.

— Şi-a pierdut cunoştinţa. Unde *aţi* fost?

— Miller s-a schimbat, a mârâit Bettan.

— S-a schimbat?

Alpinistul s-a uitat departe, cu gura pungă.

— La fel ca Jet. A trebuit să îl omor. Noi restul am reuşit.

M-am uitat la grup: Naoko stătea pe jos, holbându-se în gol, încă recuperându-se după atacul de panică. Neil stătea chiar în spatele ei, respirând puternic.

— Fir-ar.

Paznicul şi-a aruncat mâinile în aer.

— Fir-ar! Miller era un om bun. *Îmi plăcea.* Şi acum asta? La naiba!

S-a plimbat de colo-colo, clătinând din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Deci ce s-a întâmplat cu timpul? Miller v-a atacat – asta nu a durat cinci ore. Unde aţi fost?

— Nu ştiu.

Am ridicat mâinile.

— Nu are cum să fie ştiinţă perfectă. Poate că pe măsură ce treci prin pliu, dilatarea timpului este imprevizibilă. Pliurile curbează timpul, ştim asta, dar e aproape imposibil de spus cât de mult. Nu ştiu cât din acest munte e stratificat în alte dimensiuni. Nu aş fi avut cum să prezic asta!

Mi-am încordat maxilarul, încercând să mă conving singur că era adevărat.

S-a ridicat şi m-a apucat de geacă.

— Atunci de ce nici măcar nu ai spus că exista un risc?

— Nu am ştiut!

— Nu ai ştiut? a acuzat el, ridicând mâinile şi punându-le pe gâtul meu.

M-am dat înapoi, panicându-mă, gândindu-mă la Jet, la Miller, la cât de tare m-a ţinut.

— *Nu ai ştiut…*

— Steve… a îngăimat Palmer, ridicând mâinile spre el.

A ignorat-o, scuturându-mă cu violenţă.

— Steve!

Vocea ei era slăbită.

— *Gândeşte-te.* Gândeşte-te de ce eşti furios.

Paznicul a înlemnit. Respira greu, pieptul i se ridica şi cobora. Ochii lui sălbatici au zburat de la Palmer la mine, apoi iar la femeie. A tras aer adânc de câteva ori, a închis ochii, apoi a părut să se calmeze. A făcut un pas înapoi, dându-mi drumul.

— Îmi pare rău. Eu… eu doar…

A clătinat din cap, întorcându-se cu spatele la mine.

M-am dat înapoi.

— E în regulă. Nu-i nimic. Eu… mă bucur că sunteţi în viaţă.

M-am întors spre Palmer.

— *Tu* eşti bine?

Şi-a dus o mână la piept şi s-a strâmbat.

— Aşa cred. Respir. Doar că am nevoie de mai mult oxigen în corp.

— Nu putem rămâne aici, a zis Bettan. Nu după ce s-a întâmplat. Trebuie să mergem mai departe.

Stătea cu spatele la noi, uitându-se la întinderea de gheaţă şi piatră din faţa noastră.

— O să fii pregătită în curând?

Ea a dat din cap.

Paznicul s-a uitat în jos la ea, şi pentru o clipă am văzut o urmă de durere în ochii lui.

Înaintea noastră, gheaţa se întindea într-o pantă abruptă care cobora. Dincolo de asta era o câmpie lungă de stâncă plată şi înzăpezită între două vârfuri mai mici. Cerul era senin şi soarele cald sclipea în zăpadă.

— Nu putem să ne întoarcem prin asta, am spus eu. Ne duce în direcţia greşită.

— Cât de departe e următoarea? a întrebat Bettan.

— Nu sunt sigur. Sper că la câteva sute de metri, dar asta e o presupunere. Fiecare aveţi câte un ceas. Împrăştiaţi-vă, cel puţin la vreo douăzeci de metri distanţă unul de altul. Din când în când, opriţi-vă şi lăsaţi secundarul să numere până la treizeci. Dacă vreunuia din voi i se opreşte, înseamnă că ne apropiem de una.

— Eu rămân cu Grace, a spus Paznicul.

Am încercat să nu mă arăt surprins că îi foloseşte prenumele.

Am dat din cap, simţind cum mă dor picioarele şi abdomenul.

— Şi eu am nevoie de o pauză. Numai puţin. Ultimul salt a fost…

M-am aşezat pe o piatră, lăsând capul în jos.

— A fost mult pentru mine.

Bettan a pufnit, întorcându-se spre Neil.

— Nu aştept mai mult decât e nevoie. Tu vii?

Neil a dat din cap, ducându-se spre el.

— Vin şi eu, a anunţat Naoko, şi am simţit o strângere de inimă. Trei perechi de ochi sunt mai bune decât două.

Îmi venea să îi zic să rămână cu mine. Să nu o scap din priviri. Dar ştiam că nu aveam niciun drept să cer asta.

— Să nu te duci prea departe, am rugat-o, slăbit. Pliul ar trebui să fie aproape.

A dat din cap şi i-a urmat pe Neil şi Bettan, care au pornit împreună în josul culmii. În timp ce-i priveam, contrastul nu ar fi putut să fie mai clar de atât: mersul sigur şi controlat al lui Bettan în comparaţie cu cel al lui Neil – deşirat şi puţin dezechilibrat.

Am încercat să mă gândesc la ce ştiam de fapt despre el: doctor Neil Amai. Antropolog. Aşa fusese prezentat, şi în ciuda faptului că am urcat, am luptat şi aproape că am murit alături de el în aventura asta

nebunească, sincer nu aş putea să îţi spun altceva despre el.

Era din firea lui antisocial, sau nu eram eu interesat de el?

Şi dacă nu, de ce nu?

M-am încruntat, scuturându-mi capul. Muntele ăsta are un efect ciudat asupra gândurilor tale.

Palmer era trează, clar ameţită, cu mintea înceţoşată din cauza lipsei de oxigen. Paznicul a întins-o pe zăpadă ca să se poată uita în sus la cer. Clătina din cap.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nu-mi vine să cred că facem asta.

— Ce facem?

— Toate *astea.*

A dat din mână spre peisajul îngheţat, vocea lui arzând de frustrare.

— Pentru… pentru nimic. Absolut nimic. Două echipe, Harold. Una moartă, cealaltă pe moarte. Dacă vreunul din noi scapă de aici cu viaţă, o să fie un miracol, şi pentru ce? E o glumă. E o glumă mare cât casa.

— Despre ce vorbeşti?

— Când muntele ăsta a fost prima dată detectat de sateliţi, a început el, uitându-se în jos la mâinile sale, cei de la NASA au fost cei care au transmis informaţiile guvernului american. Bineînţeles că şi alte ţări au început să se implice. Apeluri din URSS, China, Regatul Unit. A fost mare zarvă, până când am apărut noi.

— Te referi la Apollo?

— Cea mai mare corporaţie de care nu ai auzit niciodată. Asta e o incursiune corporatistă, cumpărată şi plătită; atâta tot.

M-am încruntat.

— Vrei să spui că o corporaţie a avut puterea de a face guvernul american, sovietic şi chinez să dea înapoi? Parcă ne-ai spus că e o misiune de cercetare mixtă, descoperiri pentru… binele suprem?

Chiar în timp ce rosteam cuvintele astea, îmi dădeam seama cât de naive sunau.

Paznicul a râs.

— Of, haide. Dacă umpli buzunarele cuiva, poţi face orice. De ce crezi că un om de ştiinţă eminent rus, foşti generali din armată, un comando australian şi *tu* vă aflaţi în acelaşi loc? *Pentru binele suprem?* Aduc un geolog în cazul în care există petrol sau resurse de extras din muntele ăsta. Aduc un biolog în cazul în care există vreun progres medical care poate fi monetizat sau vreo descoperire care poate fi folosită pe post de armă. E vorba numai despre bani, Harold. Asta e tot. Poţi să angajezi o armată privată dacă ai suficienţi bani. Tu şi cu mine? Noi suntem dispensabili.

M-am holbat la el, nevenindu-mi a crede.

— Asta e… tot?

— Tu la ce te-ai aşteptat? Un cult antic al binelui şi al răului? Un plan de a salva lumea? Un singur lucru determină progresul. Lumea nu dă doi bani pe mine sau pe tine, sau pe Grace, sau pe oricare dintre noi. Când îţi dai seama de asta, începi să te gândeşti că sunt doar două opţiuni: să fii plătit sau nu. Nu poţi schimba felul în care lumea e organizată, Harold. Trebuie doar să te descurci cu ce ai.

Nu ştiu de ce am fost surprins.

— De ce îmi spui toate astea acum?

S-a ridicat în picioare.

— Pentru că am *terminat.* Am terminat cu privitul la cum mor oameni în jurul meu. Nu mai vreau să fiu responsabil pentru asta.

S-a uitat la Grace şi apoi iar la mine.

— Poate că e nevoie de o tragedie ca să ne dăm seama ce e important. Încă mai putem pleca.

— Eu…

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă mai *există* o cale de coborâre. Nu ştiu dacă muntele o să ne lase. Cred că singura direcţie s-ar putea să fie în sus.

A făcut câţiva paşi spre mine.

— Poţi să-mi promiţi asta, Harold? Pentru că în partea logică a creierului meu, sunt sigur că dacă lucrăm cu toţii împreună, şi ne întoarcem la Tabăra

Doi, am putea să ne croim încet drum înapoi la Tabăra de Bază. Dar niciunul dintre noi nu face asta singur – ori coborâm împreună, ori urcăm împreună. Şi nu mai pot să am încredere în gândurile mele în locul ăsta. Aşa că dacă crezi asta, dacă *chiar* crezi că în sus e singura direcţie prin care vom scăpa vii din locul ăsta blestemat, atunci eu o să te urmez. Crezi asta?

M-am holbat la el, gândindu-mă. *Nu ştiu. Nu pot să-ţi promit nimic. Nu am încredere în gândurile mele, nu mai multă decât ai tu în ale tale.* Dar nu asta am spus, Hattie. Ci am spus:

— Da.

Ne-a strigat cineva din spate. M-am întors şi i-am văzut pe ceilalţi trei urcând culmea, cu zâmbete mari pe faţă.

— L-am găsit, a strigat Naoko. Am găsit pliul.

★

De data aceasta, am trecut cu toţii împreună prin el. Nu aveam habar dacă dilatarea timpului se aplica în acelaşi fel în fiecare pliu, însă acesta nu mai era un risc pe care să ni-l putem asuma. Din fericire, presupunerile mele au părut să fie corecte, şi asta a însemnat că mai aveam doar două călătorii rămase. Acest pliu ar trebui să ne ducă într-un alt punct şi mai înalt pe munte. Apoi va trebui să mai trecem o dată, găsind un pliu în apropiere, şi acesta ne va duce direct în vârf.

Aceste cunoştinţe clocoteau în mine. Imaginea arcadei şi a colinei care ducea în vârf nu îmi părăsise de tot mintea de ultima dată când îi întorsesem spatele. Mi-a apărut în cap azi-noapte când încercam să dorm, înghesuit în sacul meu. S-a strecurat în gândurile mele în timpul conversaţiilor, în timp ce lucram la hartă, în timp ce urcam. Mereu atracţia vârfului.

Foamea.

În curând avea să fie potolită. Nu ştiam ce însemna asta, dar corpul meu ardea de nerăbdare să afle. Nu puteam să îmi spun că era din cauza

faptului că ar putea fi singura cale de a o salva pe Naoko. Puteam să îmi spun că era din pură curiozitate. Dar adevărul era mai fundamental decât atât. *Aveam nevoie* să mă aflu acolo, la fel ca toţi ceilalţi.

Pliul pe care îl găsiseră Naoko şi Bettan era doar o altă gaură într-o piatră, negura ei goală şi familiară pulsând spre noi. E ciudat cu ce ajungi să te obişnuieşti, Hattie. Cu doar câteva zile în urmă, o astfel de chestie ar fi depăşit cu mult limitele imaginaţiei mele. Acum, această anomalie spaţio-temporală era doar un mijloc prin care să ajungem acolo unde trebuie.

— Explică-ne, Harold, mi-a cerut Paznicul.

— Asta ar trebui să ne ducă puţin mai sus, dar să sperăm că nu atât de mult încât să avem iar nevoie de oxigen suplimentar.

Ne-am uitat unii la alţii, foindu-ne. Fiecare aveam un regulator şi o rezervă în cazul în care mă înşelam. Paznicul şi Palmer erau înarmaţi cu puşti, deşi Palmer părea puţin instabilă.

— Orice s-ar întâmpla, *nu* trebuie să ne întoarcem prin ăsta. Nu am avut timp să memorez şi acea parte a hărţii. Nu am habar încotro duce. Trebuie să facem iar ceea ce am făcut şi să găsim un alt pliu în apropiere, care ar trebui să ne ducă apoi în vârf. Aproape am ajuns.

Paznicul a dat din cap. Palmer s-a clătinat puţin şi s-a sprijinit de el. Acesta a pus un braţ în jurul ei ca s-o susţină.

— Intru eu primul, urmat de Grace, Bettan, Harold, Naoko şi apoi Neil. Cât de repede se poate, cu cât mai puţin spaţiu între noi. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat data trecută.

Am dat din cap toţi.

— Unu.

Am înghiţit în sec, rugându-mă ca presupunerile mele legate de hartă să fie adevărate.

— Doi.

L-am văzut pe Bettan cum scoate pistolul din geacă şi-l ţine pregătit în mână.

— Trei.

Paznicul s-a aruncat înainte, şi l-am urmat cu toţii, dispărând în întuneric.

Lumina zilei a revenit.

Zăpada moale a scrâşnit sub tălpile mele. Am tras aer, recunoscător că încă puteam să simt oxigenul în plămâni. Ne aflam într-o vale mică înconjurată de vârfuri de gheaţă în toate părţile. Se ridicau în jurul nostru în culmi, formând mici platouri, după care o luau iar în sus.

Am ridicat privirea şi am ţipat.

Pe fiecare platou, era un leviatan gigant. Parcă erau cu sutele – privind, zbătându-se, aşteptând –, goliciunea muntelui înlocuită de o masă zvârcolitoare de monstruozităţi gri-albăstrui.

S-au întors toţi ca unul spre noi.

— Fir-ar, a zis Palmer.

Am încercat să-i zic ceva, dar un val brusc de furie a erupt din mine. Interiorul meu a fost cuprins de flăcări, pe punctul de a trage şi a arde totul din jurul meu. Respiraţia mi s-a oprit în gât. M-am uitat în jur la grupul nostru – colecţia noastră de omuleţi minusculi şi dezgustători. Îi *uram.*

Uram tot ce erau şi vedeam clar în ochii lor arzători că mă urau şi ei.

E bine. Merit să fiu urât.

Sunt lipsit de valoare.

Creaturile au coborât culmile într-un ritm extraordinar, tentaculele lor şerpuind pe gheaţă şi rocă. Veneau să ne omoare, şi eu le întâmpinam. Voiam să mor. Voiam ca toată lumea să moară cu mine. Pentru asta eram bun.

M-am pus în genunchi, am deschis braţele ca să le întâmpin.

O mână m-a lovit tare peste faţă.

Am căzut la pământ.

Inhalând aer, am ridicat privirea. Bettan stătea deasupra mea.

— Ridică-te dracului.

Am clipit, confuz de ce vedeam. Un tunet a răsunat în jurul meu, de nebunie şi de furie.

— Avem douăzeci de secunde ca să ne întoarcem prin pliul ăla.

M-a apucat de mâneca gecii şi m-a tras în sus.

— Deja i-am târât pe ceilalţi prin el. Acum *mişcă.*

M-am clătinat pe picioare, pe jumătate împins, pe jumătate târât înainte de Bettan.

— Dar… am zis eu, mintea mea revenindu-şi. Nu ştim încotro duce…

— *Taci din gură.*

Creaturile alergau spre noi, la doar câteva momente distanţă.

Ne-am apucat strâns unul de altul şi am sărit înapoi în negură, în necunoscut.

Primul lucru pe care l-am simţit a fost vântul. Numai că nu era vânt: fiecare rafală mă tăia, bucăţi de gheaţă şi piatră zburând prin aer ca gloanţele. Urletul era asurzitor. Am încercat să respir, şi mi-a intrat doar gheaţă în corp.

Eram în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Unde ne aflam? Cât de sus eram? Nu aveam idee.

Unde era Naoko?

Bettan încă se ţinea de mine. Nu mai aveam noţiunea timpului: dacă întârziaserăm prea mult, ceilalţi puteau să fi trecut acum câteva ore. Zile.

Înainte să ştiu ce se întâmplă, Bettan mă târa înainte. Am alunecat şi am căzut pe gheaţă. M-a apucat şi m-a tras la loc în picioare. Pieptul meu se zguduia de durere. Nu aveam suficient aer. Eram prea sus. Şi dincolo de toate, tot mai era zumzetul ăla de furie care îşi făcuse cuib în creierul meu – mai încet acum, dar încă acolo.

Mi-am căutat regulatorul şi am inspirat adânc, dulcele gust al oxigenului intrând în mine. În timp ce făceam asta, gânduri mai coerente mi-au revenit în minte. Imagini cu sute de creaturi mortale năpustindu-se spre noi.

Nu aveau să ne urmeze? Nu aveau să fie aici în orice moment?

M-am uitat în spate temător, dar nu mai vedeam pliul. Era doar alb.

— *Acolo sunt,* a strigat Bettan, trăgându-mă în faţă.

Am clipit prin furtună. În faţă, vedeam doar o gaură sub o piatră mare, o peşteră naturală protejată de vânturi. Înăuntru, erau patru siluete: restul echipei noastre. Naoko – în viaţă.

Corpul mi-a fost inundat de uşurare. Reuşiserăm cu toţii. Aveam să fim bine.

Apoi am mai văzut ceva.

O altă siluetă, cu coada ochiului. Arăta ca o persoană, puţin mai îndepărtată, mergând prin furtună.

Am ajuns la piatră, şi restul echipei era adăpostită sub ea. Palmer era pe pământ, respirând puternic dintr-o rezervă. Bettan mi-a dat drumul şi am căzut în genunchi.

Naoko a venit repede la mine, şi şi-a pus mâinile pe chipul meu.

— Harry, eşti bine?

— Nu, am bombănit eu. Adică, da. Eu… cred că da. Dar tocmai am…

— Ce? Ce este?

— Mai e cineva acolo.

— Ne-au urmat? a întrebat Paznicul, îndreptându-se şi pregătindu-şi puşca.

— Nu. Adică, nu ştiu. Dar nu asta. Cineva. O persoană.

Paznicul s-a pus în genunchi lângă mine, cu o faţă dură.

— *Jet?*

Am clătinat din cap.

— Poate, nu am reuşit să văd. Probabil. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Mă duc să mă uit.

— Nu fi ridicol, s-a răstit Palmer, chinuindu-se să-şi ţină capul ridicat. Stăm aici la adăpost până când se termină furtuna.

Paznicul s-a întors brusc.

— Dacă Jet e acolo, trebuie să aflăm imediat. Ştii ce s-a întâmplat. Ştii ce a păţit Polya. Vrea să ne omoare pe toţi.

— Uite, a zis Bettan.

Stătea la marginea peşterii, mijind ochii spre furtună.

— Cred că văd pe cineva.

Ne-am întors cu toţii. O siluetă trecea pe la vreo treizeci de metri distanţă de noi. Părea să se mişte încet, lejer, ca şi cum nu era afectat de zăpada din jurul său. Inima a început să-mi bată mai repede de frică, sperând că nu avea să ne vadă ascunşi aici şi că nu va aduce odată cu el răzbunarea care clocotea în mintea lui.

Vânturile s-au potolit puţin şi s-a creat un spaţiu în zăpada troienită. Deşi era încă departe, a fost de ajuns ca să îl vedem bine.

Nimeni nu a zis nimic. Nimeni nu avea ceva de zis, pentru că toţi văzuserăm acelaşi lucru. Acela nu era Jet.

Era Thomas.

???

O peşteră. Undeva pe munte.

Dragă Harriet,

Stăm de ceva timp în micul nostru adăpost. Furtuna nu s-a oprit – e la fel de cumplită ca înainte. Numai adăpostul natural al acestei peşteri ne ţine în siguranţă. Creaturile se pare că nu ne-au urmărit, sau dacă au făcut-o, suntem ascunşi de ele.

La câteva momente după ce l-am văzut pe Thomas în furtună, Paznicul a anunţat că se duce după el. Palmer a încercat să riposteze, să îi spună să rămână cu noi, dar în zadar. A ieşit în furtună înainte să îşi termine prima propoziţie.

Încă nu s-a întors.

Nu ştiu ce să cred. În depărtare, încă mai văd viziunea prietenului meu trecând pe lângă noi. Nu are nicio logică. Ce cauţi aici, Thomas? Te-am *văzut* murind. Te-am urmărit căzând de pe o stâncă şi lovindu-te de fiecare piatră în drumul spre hău. Ce forţe te-au adus înapoi?

E clar că planul nu a funcţionat. Şi deşi ştiu că trebuie să mă întorc la harta mea, să înţeleg unde am ajuns pe munte şi cum am putea ieşi de aici, nu pot. Îmi petrec tot timpul luptându-mă cu vocile din capul meu.

Sunt mereu acolo, la fel de puternice ca atunci în peşteră. Dacă nu mă concentrez pe ceva suficient de clar, încep să preia controlul.

Ţi-am scris ultima scrisoare explicându-ţi cum am ajuns în situaţia asta delicată ca să îmi menţin mintea ocupată, dar rămân fără lucruri despre care să scriu, Hattie. Când se întâmplă asta, mă tem că o să fiu pierdut.

★

Pot să-ţi spun ce au mai făcut ceilalţi. Poate că asta mă va ajuta. Naoko şi-a petrecut ultima oră sortând şi organizând rezervele medicale din rucsac. Cred că a făcut asta de zece ori până acum: a scos

tot, le-a pus pe categorii şi a verificat etichetele, şi le-a băgat la loc. Neil s-a uitat la ea tot timpul, încet şi cu intensitate, fără să scoată un cuvânt.

După ce a plecat Paznicul, Palmer a stat cu capul plecat. Îşi scosese telefonul prin satelit şi îl întorcea în mâini. Am lăsat-o în pace o perioadă, dar după ce am scris prima scrisoare, am început să îmi fac griji că simte aceleaşi intruziuni ca mine. M-am gândit că puţină conversaţie o s-o ajute să le alunge.

— Eşti bine? am întrebat-o, aşezându-mă lângă ea.

A ridicat imediat capul, expresia ei fumegând, şi arăta ca şi cum avea să sară pe mine. M-am dat înapoi. A inspirat adânc şi a şoptit:

— Nu. Încerc să iau legătura cu Tabăra de Bază. Cu Apollo. Dar de fiecare dată când îi sun, se întâmplă asta.

A apăsat pe un buton de pe telefon; a sunat o dată rapid, apoi s-a auzit o voce înăbuşită.

— Continuaţi cu misiunea aşa cum a fost plănuit, dar asiguraţi-vă…

A urmat o pauză, apoi vocea s-a oprit.

— …mostrele continue sunt cheia. Dovezile nu pot fi pierdute înainte să fie trimise jos.

M-am încruntat.

— Ce înseamnă asta?

— E veche, a zis ea, printre dinţi. De câteva zile. E un apel pe care l-am avut când eram la Tabăra Unu, se tot repetă. Orice s-ar întâmpla aici, legătura noastră cu ei este întreruptă, nu primim ajutoare. Nu am cum să-i contactez. Iar eu…

A dat cu telefonul de pământ iar acesta a zdrăngănit pe piatră.

— Sunt aşa de furioasă! Nici măcar nu pot să explic de ce!

— E mintea colectivă, cred, am spus pe un ton blând. Aşa *gândesc* ei. Trebuie să încerci să te concentrezi pe altceva, pe lucruri care sunt importante pentru tine.

— Cum ar fi?

Toţi muşchii de pe faţa ei erau încordaţi. Venele de pe gât îi pulsau.

I-am aruncat o privire lui Naoko, aducându-mi aminte ce mă ajutase data trecută. Era singurul lucru la care m-am putut gândi.

— Cum te-ai cunoscut cu Paznicul? Prima dată?

Mi-a aruncat o privire incredulă.

— Steve? Şi poţi, te rog, să nu-i mai spui aşa?

— Aşa s-a prezentat el.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ştiu. Mereu se prezintă aşa. Crede că e romantic, dar e al naibii de *enervant.*

A scuipat ultimul cuvânt cu vehemenţă, şi nu am putut să nu mă întreb dacă asta făcea parte din furia cu care eram toţi infectaţi sau era real.

— Romantic?

A început să râdă – un zgomot jos şi trist care i-a zguduit umerii înainte şi înapoi.

— Ne-am întâlnit când eram în armata americană, a spus ea. Eram în Cambodgia, curăţăm sanctuarele comuniste ale Vietcongului, care le folosea drept baze pentru a ataca Vietnamul. Era o treabă murdară. Dar a fost singura cale prin care am putut să ne scoatem soldaţii în siguranţă din Vietnamul de Sud fără să fie aruncaţi în aer. Eu eram acolo ca asistentă medicală, practic, deşi am cam uitat cea mai mare parte din acea viaţă. Femeile nu aveau rol de combatanţi pe atunci, dar ori omorai, ori erai omorât. Regulile nu mai contau. Eram tineri. Eram atât de tineri.

În timp ce vorbea, tensiunea din corpul ei a părut să se relaxeze puţin. Concentrându-se pe amintiri, furia s-a retras. M-am afundat în cuvintele ei, şi zumzetul din mintea mea s-a mai domolit.

— Şi Steve?

— Steve ne-a scos într-un raid stupid – neaprobat. Credea că ştie unde se ascundea inamicul şi s-a gândit că poate să se ocupe de el rapid. Are un adevărat complex al salvatorului. E o obsesie – nu poate să stea şi să privească cum altcineva face ceva periculos, pe care l-ar putea face el însuşi. Adică…

A ridicat din umeri arătând spre gura peşterii.

— Face asta chiar în timp ce vorbim. A fost un conflict armat în junglă. Grenade. Cinci dintre membrii echipei noastre erau doborâţi la pământ, şi din cât am putut vedea, nici măcar unul dintre inamici nu era lovit. Nu murisem, dar eram pe aproape. M-am ales cu şrapnel în burtă din cauza exploziei. Câteva răni în picior. Puteam să sângerez până muream.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

A ridicat din umeri.

— Abia îmi aduc aminte ce s-a întâmplat. Am leşinat, şi când m-am trezit, eram într-un spital de campanie. Povestea pe care mi-au spus-o – cea care a fost spusă în toată tabăra, şi apoi în toată armata din câte îmi aduc eu aminte – este că el a rămas acolo cu mine timp de patru zile. Steve l-a trimis pe celălalt tip înapoi la bază ca să cheme ajutoare. El a *rămas.* El m-a hrănit. A avut grijă de mine. Şi când s-au întors vietnamezii comunişti, i-a omorât pe toţi. L-au găsit, plin de sânge şi distrus, stând în faţa trupului meu, cu puşca, înconjurat de cadavrele inamicilor. Ca un gardian, au spus, alungând răul.

— Un paznic, am spus.

A râs iar, şi de data asta puţin mai degajat.

— Ne-am căsătorit după ce s-a terminat războiul. E ceva la un astfel de gest romantic… pur şi simplu nu poţi să spui nu.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Of.

A dat din umeri.

— Viaţa s-a întâmplat. Lucrurile care funcţionează în vreme de război nu prea funcţionează la fel în vreme de pace. Încă e un tâmpit arogant, cu complexul eroului şi eu încă sunt o scorpie. Ne-am evitat ani buni după divorţ. Dar când am fost amândoi aduşi pentru expediţia asta…

— Ce?

— Nu mai contează.

A dat din mână.

— Eu… Indiferent cât de mult te chinui, nu poţi să scapi de trecut. Nu contează cât de decorată sunt, sau cât de lăudabil este istoricul meu, mereu o să fiu fata care a fost salvată de Steve Bautista. Uneori, pur şi simplu trebuie să accepţi cine eşti.

Am lăsat-o atunci, şi a părut că vrea să fie singură. Povestea o ajutase, nu am nicio îndoială în privinţa asta, şi acum părea pierdută într-o reverie, un scut împotriva gândurilor care încercau să îi invadeze creierul.

Am rămas din nou singur cu gândurile mele. Deja simt zumzetul crescând în timp ce aşteptăm. Încerc să-ţi scriu această scrisoare acum ca să scap de el. O parte din mine îşi doreşte să pot dispărea în trecut, la fel cum a făcut-o ea, bucurându-mă de confortul amintirilor ei o perioadă.

Pur şi simplu trebuie să accepţi cine eşti.

Poate de asta zumzetul mă afectează atât de mult. Am îngropat prea mult din propriul meu trecut. Sunt atât de deconectat de el. Mă gândesc la Bettan, şi cum până şi în faţa sutelor de astfel de chestii a părut neschimbat. Neatins. Are sens: la bine sau la rău, e un om cu o încredere în sine totală şi asumată. Îl invidiez pentru asta.

Îmi tremură mâinile, de frig, de durere, şi de furia acumulată lent a mii de fiinţe străvechi.

Poate că a venit timpul, dacă vreau să scap de aici în viaţă, dacă vreau să rezist tentaţiei de a fi înghiţit de întuneric, să îţi spun ce s-a întâmplat. Să deschid definitiv cea mai adâncă parte a cutiei blestemate şi să eliberez conţinutul în lume. Pentru că pentru prima dată într-o viaţă definită de uitare, încep să simt că aducerea aminte este singurul lucru care mă menţine în echilibru.

★

Era anul 1981. Încă eram implicat în cercetare în domeniul fizicii pentru Imperial College, dar programul meu de lucru era mai flexibil. Mare parte din muncă era teoretică şi implica fie să lucrez de acasă, fie să călătoresc în străinătate pentru

consultări sau prelegeri – la CERN în Geneva, la San Francisco sau la Berlin. Ne mutaserăm în Surrey pentru a avea o casă mai mare şi cu mai mult spaţiu, şi Santi începuse să meargă la şcoala locală. Naoko lucra cu jumătate de normă la spitalul Royal Surrey.

În zilele libere, o vizitam – îi aduceam prânzul sau o aduceam acasă cu maşina – şi în timpul petrecut acolo am ajuns să îl cunosc pe directorul spitalului, un bărbat înalt şi solid pe care îl chema Paul Idris. Avea o reputaţie de om strict: asistentele şi doctorii aproape că stăteau toţi drepţi când trecea pe coridor. Dar am devenit prieteni – eu şi Paul –, împărtăşeam pasiunea pentru puzzle-uri şi cercetare. Cred că în secret îşi dorea să aibă o slujbă asemănătoare cu a mea, din mai multe puncte de vedere, şi nu funcţia administrativă de a conduce un spital.

În pauzele sale scurte, cât timp eu aşteptam ca Naoko să termine, beam cafea împreună şi adesea mă miram că puteam să fac aşa ceva. Înainte de Naoko şi Santi, nu prea avusesem interacţiuni sociale. Perspectiva de a bea ceva cu un coleg era la fel de îndepărtată de experienţa mea ca mersul pe Lună. Şi totuşi, de-a lungul anilor, pe măsură ce m-am deschis faţă de ei doi, am descoperit că îmi este din ce în ce mai uşor să mă deschid şi faţă de alţii. Îmi aduc aminte că m-am simţit atât de recunoscător pentru asta.

Poate că din acest motiv nu am vrut ca Santi să aibă aceeaşi experienţă pe care am avut-o când eram mic. Adevărul era că încă nu îi spusesem tatălui tău sau mătuşii Poppy despre mica mea familie, şi nu prea sunt sigur de ce. Mai mult ca oricine, ştiam ce lucruri rele putea implica clădirea propriei tale lumi. Poate că încă nutream frica nebunească cum că totul s-ar putea destrăma. Poate că viaţa aceasta pe care o creasem părea atât de nouă, atât de diferită faţă de cine fusesem când eram mic, încât nu voiam ca cele două lumi să se întrepătrundă.

— Ce mai face băiatul tău? m-a întrebat Paul într-o zi, când sorbeam din cafelele groaznice de spital.

Personalul încerca să ni le dea gratis, pentru că el era şeful, dar mereu insista să plătească pentru amândoi.

— Bine, am minţit eu. E grozav. Se acomodează bine.

De fapt, profesorii spuneau că nu vorbeşte cu niciunul dintre elevi, că nu-şi face prieteni. Era inteligent, spuneau ei, dar numai când voia el. Asta nu le pica bine multora dintre profesorii săi.

Zâmbetul lui Paul era larg.

— Fata mea tocmai a ajuns la etapa naţională a concursului de dezbateri. Are asta în sânge, pe bune. N-am habar de unde a moştenit-o. Urcă pe scenă şi parcă toată lumea se uită numai la ea.

— Extraordinar.

— Nici n-ai idee.

A clătinat din cap, cu un zâmbet trist acum, parcă neputând să îşi oprească valul de fericire.

— Când e pe scenă, şi o văd vorbind, şi văd întregul public captivat, este… „mândrie" nici măcar nu este cuvântul potrivit. E ca şi cum e ceva în mine ce nu a mai fost niciodată acolo, ştii? Ca o certitudine că într-o zi ea va ieşi în lumea asta nebună şi îi va da pe toţi pe spate. Ştii despre ce vorbesc?

— Bineînţeles.

Am dat din cap, foindu-mă puţin inconfortabil. Apoi am vorbit încet, pentru că simţeam nevoia puternică de a adăuga ceva.

— Santi se pricepe foarte bine la artă. Profesorii lui sunt impresionaţi de el. Spun că e foarte talentat.

În timp ce vorbeam, minţind în numele copilului meu din motive pe care nu le înţelegeam în totalitate, aveam o senzaţie bruscă că eu şi Santi trăiam în lumi diferite. Eu îmi găsisem un fel de a exista în lumea asta, de a bea cafea cu şefi de spital şi de a vorbi despre copiii noştri, dar o prăpastie adâncă mă separa de el. Şi în acel moment, a părut imposibil de traversat.

Vina minciunii am simţit-o aproape toată ziua. Nu am putut să îmi fac treaba cum trebuie. Nu mă puteam gândi decât că nu făceam de ajuns pentru el, că nu făcusem suficient pentru el şi că era responsabilitatea mea să îi ofer oportunităţile pe care le aveau alţi copii. Încercasem să îmi spun că doar se dezvoltă încet, şi că va ajunge acolo în ritmul său. Dar observând propria mea evoluţie, m-a lovit acest sentiment că pe el îl las cumva în urmă.

Am simţit ca fiind un eşec, şi mi-am promis că o să repar asta, orice ar fi.

Din cauza turelor lui Naoko de la spital, eu îl luam de la şcoală de trei ori pe săptămână, dar de data asta, toate aceste gânduri îmi alergau prin minte.

Când a urcat în maşină, nu am pornit imediat. Ceva nu era în regulă, mi-am dat seama. Stătea trist, uitându-se în jos.

— Ce faci?

Fără cuvinte, a scos o hârtie din buzunar şi mi-a dat-o. Am luat-o din mâinile lui şi am citit-o. Era un bilet de la directoare, care trebuia semnat şi returnat a doua zi. Santi avea educaţie fizică la sfârşitul zilei şi începeau lecţiile de înot. Refuzase să participe, refuzase să se schimbe, fără nicio explicaţie. „Deliberat sfidător” au fost cuvintele pe care le-a folosit ea.

Am oftat. Genul acesta de lucruri se întâmpla din ce în ce mai des.

— Îmi pare rău, tati.

Cuvintele au fost rostite în şoaptă. Şi-a pus braţele subţiri în jurul pieptului şi s-a uitat în altă parte.

— Nu-i nimic, Santi, am zis, încercând să sune încurajator. Înţeleg. Dar trebuie să lucrăm împreună la chestiile astea, bine? Tu cu mine şi mami. Nu poţi să te închizi în tine şi atât. O să vorbesc cu profesorii şi putem să te ajutăm cu toţii când vei întâmpina aceste situaţii dificile. Sună bine?

A dat din cap fără vlagă.

— Ştii ceva? am întrebat, rânjind spre el în oglinda retrovizoare. Am o idee.

— Ce?

Am zâmbit.

— O să vezi. Doar că azi nu vom merge direct acasă, bine?

Făţuca lui s-a luminat şi, dincolo de tristeţe, am văzut o urmă de zâmbet. M-am aplecat şi am pornit radioul, am făcut stânga la următoarea intersecţie şi am parcurs drumul de cincisprezece minute spre Rezervaţia Naturală Thursley.

În timp ce o luam pe drumul care părăsea şoseaua principală, am continuat prin întinderi mari de turbă şi mlaştini, presărate cu copaci înalţi şi fusiformi ca nişte statuete Giacometti vii. Îl adusesem pe Santi la plimbare pe aici când abia ne mutaserăm, şi s-a îndrăgostit de simplitatea naturii, de singurătatea care bântuia peisajul. Soarele strălucea şi cerul era senin şi albastru, şi când am văzut cum zâmbetul i se lăţeşte pe faţă, am ştiut că după-amiaza aceasta avea să fie una bună.

După încă cinci minute, am parcat pe lângă Frensham Little Pond – lacul cu apă dulce care se află în mijlocul parcului. Era zi de lucru, şi suficient de cald ca să nu fie prea mulţi oameni în jur. Trecuserăm pe lângă câţiva alergători pe drum, dar plaja era goală.

— Ce facem aici? a întrebat Santi când s-a dat jos din maşină.

M-am coborât până la nivelul lui şi l-am bătut pe umăr liniştitor.

— O să te învăţ să înoţi, amice.

A clipit, făcând un pas înapoi.

— Ce?

Am profitat de surprinderea lui şi am insistat înainte să apuce să se opună.

— A venit timpul să înveţi. Este o aptitudine importantă în viaţă. Ştiu că azi ţi-a fost greu, dar acum eşti cu mine. O să fiu cu tine la fiecare pas.

A clătinat din cap.

— Nu vreau.

— *Crezi* că nu vrei, am zis, dar nu ai fost niciodată în apă, nu-i aşa? De unde ştii dacă nu încerci lucruri noi? Aşa ne facem mari, Santi.

S-a uitat la apă. Nu se mişca nimic şi era linişte. Câteva păsări au trecut pe deasupra, roind în zbor şi croncănind.

— Dar nu vreau.

— Păi, uneori trebuie să facem lucruri pe care nu le vrem, m-am răstit eu. Aşa e viaţa.

S-a uitat în jos, analizându-şi atent încălţămintea. Am oftat şi l-am luat de mână.

— Uite, îmi pare rău. Dar sincer, o să îţi placă mult odată ce încerci.

— Bine, a zis pe o voce foarte slabă.

— Eşti sigur? am întrebat.

Nu s-a mişcat.

— Bine, a repetat.

— Haide.

M-am ridicat şi, ţinându-l de mână, am coborât pe mal.

După ce ne-am dezbrăcat până la chiloţi – bineînţeles că nu adusesem costume de baie – am făcut câţiva paşi în apă. Santi a stat pe mal şi m-a privit atent, degetele lui de la picioare mişcându-se în nisip.

M-am asigurat că intru doar până la genunchi înainte să mă întorc.

— Poţi să stai aici, am strigat eu. Nu e niciun curent şi apa e perfectă. S-a uitat la mine suspicios.

— Haide, am zis. Fă-o pentru mine.

Încet, centimetru cu centimetru, s-a apropiat de apă. L-a lovit peste picioare şi a tremurat când a simţit-o. Şi-a băgat un deget, apoi tot piciorul. Şi, ca un copil care învaţă să meargă cu braţele înaintea sa, şi-a croit drum spre mine.

— E rece, a spus el, cu mâinile prinse de ale mele.

— Ba nu e. Nu fi prostuţ.

L-am stropit cu apă şi a chiţăit, tremurând. Colţurile unui zâmbet începeau să se contureze pe faţa sa.

— Vezi?

L-am stropit iar, dar s-a ferit.

— Nu e atât de rău!

După câteva minute de joacă, în care am făcut în aşa fel încât să înaintăm mai mult până când nivelul apei îi venea până la brâu lui Santi, am decis să încerc următorul pas.

— O să te ţin eu tot timpul, am spus. Nu o să-ţi dau drumul. Nu trebuie decât să stai drept şi să dai din mâini şi din picioare. O să te descurci grozav, îţi promit.

Precaut, a dat din cap şi s-a lăsat în jos în apă. L-am lăsat să îşi întindă braţele şi l-am ţinut ridicat la suprafaţă. S-a uitat la mine – timid, şovăitor – şi tremurând uşor în mâinile mele.

— Aşa, am zis eu, mişcându-l înainte puţin. Acum încearcă să mişti braţele şi picioarele.

În timp ce pedala, l-am purtat înainte în apă, ajungând până la adâncimea care îmi venea până la piept şi apoi învârtindu-l şi aducându-l înapoi.

— Reuşeşti! Vezi? Ai înotul în sânge!

S-a uitat în sus şi, văzând bucuria de pe faţa mea, a râs, dând şi mai tare din braţe şi din picioare.

— Înot!

— Da! Ştiam că o să fii extraordinar!

Clipa a părut să ţină o veşnicie: noi doi, el în braţele mele, râzând şi înotând şi întorcându-se, soarele fierbinte încălzindu-ne spatele. Când ne-am oprit, era roşu la faţă. Era intrat până la mijloc în apă şi dădea din mâini prin ea, stropind.

— Vreau să mai fac asta o dată.

— Sigur, am zis eu, cu un zâmbet larg pe faţă. Dar aşteaptă două secunde. Rămâi acolo unde poţi să stai în picioare. Vreau să aduc camera de la maşină. Vreau să-mi amintesc momentul ăsta mereu.

— Dar…

— Nu-ţi face griji. Mă întorc în mai puţin de un minut. Doar mişcă-te puţin şi bucură-te de apă, bine?

Îmi aduc aminte că am simţit că trebuie să documentez asta: băiatul meu înota, zâmbea şi stropea cu apă ca şi cum aparţinea acelui loc. Părea cel mai important lucru din lume. *Are doisprezece ani,* mi-am spus eu. *O să fie bine.*

Am căutat camera de filmat în torpedo. Era un cadou de la tatăl tău, Ben, pe care mi l-a dat cu câteva Crăciunuri în urmă. Mi-o trimisese prin corespondenţă pentru că nu avusesem timp să mă văd cu el în ziua aceea. Îmi aduc aminte că am gândit: *O să mergem la Ben acasă Crăciunul următor. Atunci o să îi întâlnească pe Naoko şi Santi – micii sori în jurul cărora se învârteşte acum sistemul meu solar.*

Am luat camera şi m-am întors ca să îi fac câteva poze de la depărtare.

Nu era acolo.

M-am încruntat, mergând înainte în timp ce scanam malul. Ieşise? Unde se dusese?

Cu fiecare pas pe care îl făceam, o senzaţie de nelinişte mi se răspândea în tot corpul precum cancerul, făcând să mi se ridice părul pe mine şi să îmi tremure braţele.

Apoi l-am văzut: în apă, cu faţa în jos, nemişcat.

Stomacul mi s-a încordat şi am fugit, împiedicându-mă de nisip şi pietre. Timpul a încetinit – corpul meu nu se mişca suficient de rapid, *nu voia* să se mişte suficient de rapid – şi în timp ce eram cu picioarele în apă, m-am împiedicat şi am căzut lat, stropind agitat.

Încă era prea departe.

Am dat înainte, un amestec de înot şi alergat. Eram uşor conştient că ţipam, îi strigam numele, strigam după ajutor, după orice.

Când am ajuns la el, era atât de rece. Corpul lui era moale, plutind drept pe suprafaţa apei, cu faţa în jos. Înecându-se. Sau deja înecat. Nu ştiam.

L-am tras în braţe şi am pornit spre mal. Apa era ca o melasă, şi picioarele nu mi se mişcau suficient de rapid. Stătea cu membrele întinse de o parte şi de alta a mea, fără viaţă şi rece.

Încercase să înoate. Încercase să mai înoate o dată, dar nu a reuşit. Nu a fost suficient de puternic. *Eu* îl pusesem să încerce să înoate.

Imediat ce picioarele mi-au ajuns pe pământ uscat, l-am întins pe plajă. Trei sau patru alergători începuseră să se apropie de noi. Trebuie că îmi auziseră ţipetele.

— *Chemaţi o ambulanţă!* am strigat. *Acum!*

Am pus degetele la gâtul lui Santi, mi-am ţinut respiraţia, sperând cu disperare să găsesc un puls. Aş fi putut să jur că era ceva acolo, dar era slab – atât de slab! – ca ecoul unei şoapte.

L-am ţinut de nas şi am început să-i fac resuscitare gură la gură. Antrenamentul meu a preluat controlul, îngropând restul, deşi în interiorul meu urla disperarea.

Secundele s-au întins la eoni până când, într-un final, a tuşit.

I-a curs apă din gură şi în jos pe obraz. Nu suficientă, îmi aduc aminte că m-am gândit. Trebuie să fi fost mai mult din stomacul lui, nu din plămâni. M-am aplecat şi mi-am lipit faţa de faţa lui – încă era atât de rece – şi am simţit mici pufăieli de respiraţie peste piele. Uşurarea mi-a cuprins tot corpul, cutremurându-mă până la os. Aproape că am ţipat. Aveam ochii plini de lacrimi. Era în viaţă.

Respira şi era *în viaţă.*

Dar ştiam că încă nu era în afara pericolului. Văzusem suficiente cazuri de înec ca să ştiu că următoarele câteva ore erau vitale. Avea nevoie de îngrijiri, chiar acum.

— Unde e ambulanţa?

M-am întors. Patru sau cinci oameni erau în jurul nostru acum, dând din mâini şi arătând îngrijoraţi.

— A sunat cineva?

— E pe drum, a răspuns un bărbat. A zis să aşteptaţi. Or să ajungă în zece minute.

— *Zece minute?*

Ştiam că asta însemna cincisprezece, în cel mai bun caz, şi fiecare minut pierdut înrăutăţea posibilul pericol. Mintea mea era cuprinsă de panică. L-am

ridicat iar pe Santi. Era atât de uşor, ca un fulg. Am fugit la maşină.

— Au zis să rămâneţi pe loc! a strigat bărbatul după mine. Au zis că nu trebuie să-l mişcaţi.

Nu m-am mai deranjat să îi zic că sunt doctor, că ştiu ce fac. Doar i-am ignorat. *Ei nu ştiu despre ce vorbesc. Aşteptatul este procedura standard pe care o spun publicului, dar nu mie. Nu* fiului meu. El trebuia să ajungă la un spital imediat, şi Surrey County era la doar douăzeci de minute distanţă. Mai puţin de cincisprezece, dacă ignoram limita de viteză.

Avea să fie în patul de spital până să ajungă ambulanţa aici.

Au mai urmat nişte strigăte de protest în urma mea, dar abia le-am auzit. L-am întins pe bancheta din spate şi i-am legat repede centura la picioare şi la braţe. Am pornit maşina şi am prins viteză.

Nu ştiu cât timp am condus. Au părut ore întregi.

Când am ajuns în faţa spitalului, am dat buzna la camera de urgenţă.

— E inconştient, am anunţat. S-a înecat. Respiră, dar abia abia.

Asistentele au început să se agite în jurul meu. A fost adusă o targă cu roţi şi l-am aşezat pe ea.

— Sigur nu a scuipat toată apa. Are nevoie imediată de decompresie gastrică.

— Ne ocupăm noi, a zis una dintre asistente. Trebuie să-l lăsaţi pe mâna noastră.

— În niciun caz, am strigat eu. Intru la terapie intensivă.

— Nu aveţi voie…

— Ştiţi cine sunt eu? Vreţi să-l aduc pe doctorul Idris aici? Vreţi să vă pierdeţi *slujba nenorocită?* Vin şi eu.

Nu au mai comentat. Am fugit pe coridor, intrând cu el într-o cameră cu o masă pentru instrumentar medical.

— Am nevoie de o seringă şi de un tub pentru decompresie gastrică, am spus.

— Trebuie să îi administrăm oxigen arterial mai întâi, a răspuns asistenta. Nu ştim cât de hipoxic este. Chiar ar trebui să îl aşteptăm pe doctor ca să…

— Eu *sunt* doctor. Sunt cel mai bun doctor pe care îl aveţi. Are apă în sistemul gastric. Sunt sigur de asta. Respiră. Primeşte oxigen, dar *trebuie* să facem o decompresie.

— Chiar nu cred că…

— *ACUM!*

S-a dat înapoi, încuviinţând. I-a făcut semn unei alte asistente, aceasta a dat seringa şi tubul şi am început să realizez procedura. O mai făcusem de un milion de ori. Ştiam ce fac. Îmi tot repetam în minte.

E doar un pacient. Nu e Santi. Nu e băieţelul meu.

Ştiu ce fac.

Seringa i-a intrat în stomac şi m-am dat înapoi.

Nu era multă apă, doar câteva picături. M-am încruntat, confuz. Dar trebuie să fi înghiţit mai mult de atât. Cu certitudine.

— Harold.

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Paul Idris stând în uşă.

— Am nevoie ca tu să pleci chiar acum.

— Paul, mă bucur că eşti aici. Tocmai am…

— Harold.

Vocea lui era fermă. Dură.

— Te rog. Nu mă face să chem paza.

M-am uitat în jos la Santi – încă respira, dar nu la fel de mult. Corpul lui era atât de fragil. Era doar în boxeri. La fel ca mine.

M-am uitat iar la Paul şi mi-am dat seama cât de greşit trebuie să fi părut totul. Dar eu încercam doar să fac ce era mai bine pentru el. Încercam doar să îl salvez.

— Te rog, asigură-te că e bine, am implorat eu, mai mult pe Dumnezeu decât pe oricine altcineva. Te rog, Paul. Te rog.

— O să te anunţăm imediat când putem, a zis el. Dar trebuie să ieşi afară.

Am stat pe coridor, pe o bancă, cu capul în mâini. Tremurând.

Nu ştiu cât timp am stat acolo. Le-am rugat pe asistente să o cheme pe Naoko, să trimită după ea în spital. Nici nu mai îmi aduc aminte ce am zis. Totul era în ceaţă, ca şi cum eram sub apă. Nu-mi aduc aminte decât că simţeam cum mă înec şi eu, cum nu pot să respir.

M-am plimbat în sus şi în jos. Am încercat să beau ceva, dar nu am putut să înghit. Îmi venea rău. M-am dus la baie şi am vomat în toaletă.

Când m-am întors, Paul mă aştepta.

Ştiam faţa aia. Văzusem faţa aia de atâtea ori înainte. O afişasem şi eu faţă de alţi pacienţi, pentru copiii lor.

— E conectat la ventilator.

Vocea lui era gravă.

— E treaz?

Paul a clătinat din cap.

Am gemut, şi mi-am pus capul în mâini.

— Deci e în comă. E în regulă. Atâta timp cât nu a suferit daune cerebrale. Ne descurcăm cu asta. O să fie…

— Harold.

Cuvântul a tăiat prin mine ca prin unt.

— Nu e în comă. Mă tem că a stat fără oxigen prea mult timp. Nu mai are nicio funcţie cerebrală pe care s-o putem detecta.

Mă înecam. Eram sub apă şi nu puteam să respir.

— Ce vrei să spui? Că e în moarte cerebrală?

Paul a strâns din buze.

— Mă tem că da. Îmi pare atât de rău.

— Dar cum? Respira. Respira!

— Nu ştiu dacă vrei să auzi…

— *Cum?*

L-am apucat de guler.

M-a luat de mâini şi m-a tras.

— A fost o nepotrivire de ventilaţie-perfuzie. Apa dulce a distrus surfactantul pulmonar. Plămânii primeau oxigen, dar sângele din plămâni nu putea

să îl absoarbă. Nu e ceva neobişnuit când vine vorba de victimele care s-au înecat în apă dulce.

M-am prăvălit la podea. S-a întâmplat dintr-o mişcare rapidă, ca o clădire prăbuşindu-se. Creierul meu s-a golit. Paul m-a ajutat să mă ridic, m-a întrebat dacă vreau să-l văd pe Santi. Dar nu am putut să răspund. Eram prea amorţit, din cap până în picioare.

M-am aşezat pe o bancă şi m-am ghemuit, până când am devenit atât de mic încât nu a mai trebuit să gândesc.

La un moment dat, am ridicat privirea şi Paul nu mai era acolo.

Fusesem lăsat singur.

— …nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi aşteptat.

Am clipit ca să alung lacrimile din ochi, ridicând uşor capul. Era asistenta la care ţipasem mai devreme. Tocmai ajunsese în spatele biroului şi nu mă văzuse.

— E atât de oribil, a răspuns una din celelalte asistente. Să moară aşa.

— Ambulanţa i-ar fi dat sânge oxigenat. A ajuns la doar câteva minute după ce a plecat el. Apă dulce? Ar fi suspectat imediat că e vorba de hipoxemie.

— Nu ai încercat să îi faci şi perfuzie?

— O, sigur. A părut evident pentru mine. Dar tatăl a ţipat la mine, îl ştie pe doctorul Idris. Mi-a ameninţat locul de muncă. Ce puteam să fac? Dacă nu ar fi fost atât de arogant blestematul, copilul lui ar fi fost bine.

Conştientizarea m-a lovit ca un val.

Eu făcusem asta.

Eu l-am pus să intre în apă când i-a fost prea frică, când am ştiut că era periculos, pentru că ştiam eu că o să fie bine.

Eu l-am lăsat singur ca să fac o nenorocită de poză, pentru că am vrut să dovedesc. Să dovedesc că am dreptate.

Eu refuzasem să aştept ambulanţa.

Eu nu ascultasem asistentele.

Eu am presupus că ştiu mai bine, că *sunt* mai bun. Că Dumnezeu mi-a dat această familie şi acest copil ca să pot să arăt universului că sunt suficient de bun ca să fiu tată.

Şi m-am *înşelat.*

Pentru că m-am înşelat, mi-am omorât fiul.

L-am ucis.

Când a apărut Naoko, n-am putut să vorbesc cu ea. Nici măcar nu am putut să mă uit la ea. Şi am ştiut, în adâncul meu, că nici nu voi mai putea s-o fac vreodată. Am aflat abia mai târziu, de la Paul, că ea îl deconectase de la aparatul de respiraţie artificială. Nici măcar nu m-am dus să îl văd.

Moarte cerebrală însemna practic mort. Ştiam asta. Santi nu mai era acolo. Doar scena crimei pe care o comisesem eu.

Am plecat. Am fugit. Mi-am luat lucrurile şi m-am urcat într-un avion şi, ca un laş ce sunt, am dispărut cât de repede am putut.

De atunci fug încontinuu.

Nu mai ştiu ce dată e

Peşteră, pe munte.[12]

Dragă Harriet,

Încă e furtună. Paznicul nu s-a întors.

Încă aşteptăm.

Suntem atât de sus aici încât începem să avem nevoie de oxigen ca să ne menţinem cunoştinţa. Fiecare din noi a consumat câte o canistră şi am fost nevoiţi să trecem la următoarea. Au mai rămas doar câteva. Nu ştiu cât vom mai putea să susţinem aşteptarea.

Mă uit prin pozele Polaroid la lumina lanternei, încercând să găsesc o cale de ieşire – parcurgând drumul până unde cred că am venit. Fiind protejaţi de vânt, se simte puţin mai cald în peşteră, şi pot să gândesc fără frigul urlător din urechi. Cred că pot să identific unde ne găsim pe hartă, dar următorul pas nu este atât de uşor. Întoarcerea prin cel mai apropiat pliu ne va duce direct în peşteri. Nu este o opţiune pe care aş vrea s-o încerc.

După ce m-am descărcat în ultima scrisoare pe care ţi-am scris-o, m-am simţit gol. Îmi venea să plâng, dar nu am reuşit. Îmi venea să bocesc, să simt durerea cathartică ce vine odată cu confruntarea celor mai întunecate laturi ale tale, pentru că măcar asta mă va face mă simt om.

Dar în schimb, am stat în peşteră, fără să scot un cuvânt.

Naoko a stat jos lângă mine, uitându-se spre aceeaşi depărtare ca mine. În lumina difuză, abia i-am văzut conturul la început – doar o masă mişcătoare de haine şi echipament. Braţul i-a zvâcnit puţin, aşa cum face din când în când. În ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut, încă nu este în totalitate sănătoasă, nu e ea însăşi pe deplin.

Mult timp nu a scos un cuvânt. Nu era nevoie. Greutatea ruşinii şi a vinii mele, scoase la suprafaţă

după atâţia ani lungi, trebuie să fi emanat din mine în valuri.

Până la urmă, după o aşteptare de-o viaţă, am vorbit:

— L-am iubit mai presus de orice altceva.

Lângă mine, am văzut-o cum dă încet din cap.

— Ştiu.

— Am crezut că pot să uit de el. Că pot să uit de tine. Că aş putea să fug de toate şi să continui să fug. Dar nu pot.

— Ştiu.

— Am încercat să merg mai departe, am continuat. Să iau lucrurile de la zero. Am încercat orice ca să îl ţin departe. Am pus toate aceste amintiri într-o cutie, ascunzându-le în interiorul meu, dar nimic nu le mai ţine închise! Nici măcar vina. Nici măcar ura. M-am urât atât de mult timp, Naoko. Sunt epuizat. Sunt *sătul!*

M-am întors să mă uit la ea. Avea ochii înlăcrimaţi. Pielea ei era roşie pe sub straturile de haine. Nu a zis nimic. Doar s-a întins ca să mă ia de mână – de mâna mea pe jumătate distrusă.

— Ce pot face? am implorat. M-am săturat de vina asta. De ruşinea asta. Spune-mi ce să fac.

— Îţi mai aduci aminte de *netsuke* pe care le făceam pentru mama?

— Bineînţeles.

M-am încruntat, nesigur ce vrea să zică.

— Ţestoasa.

— Deşi mi-era dor de ea în fiecare zi, şi îmi aducea durere, mi-o aminteam în fiecare zi. Nu ai cum să te prefaci că trecutul nu există şi să treci peste. Nu există începuturi noi, Harry. Le poartă pe toate cele vechi cu ele. Singura cale de a trăi în prezent este să accepţi trecutul, pentru a-l folosi drept sămânţă ca să creşti viitorul.

Mi-am plecat capul de tot. Nu voiam să aud asta. Nu voiam să fac asta.

— Trebuie să poţi să vorbeşti despre el, a insistat Naoko. Să-ţi aduci aminte de el. Trebuie să putem vorbi despre el.

Mi s-a cutremurat tot corpul. Am clătinat din cap.

— Da, a insistat ea. Da, poţi. Poţi s-o faci, Harry. Fă-o pentru mine. Muntele ăsta, el…

Şi-a dus o mână la frunte.

— Te rog. O să te ajute să te simţi iar ca tine însuţi. Spune-mi o parte din amintirile tale preferate, cele mai bune, şi eu ţi le voi spune pe ale mele.

Şi – încet, bâlbâindu-mă – am vorbit: i-am spus despre expoziţia Giacometti la care am fost în Londra. I-am spus despre poveştile pe care le inventam înainte de culcare, liste nesfârşite cu aventuri şi călătorii. I-am spus despre felul în care mă ţinea de mână atunci când îi era frică.

Ea mi-a vorbit despre picturile pe care le făceau împreună când eram la serviciu, despre felul în care fura legume de la bucătărie în timp ce ea gătea şi alerga prin apartament cu ele.

Şi cumva, în ciuda deschiderii cutiei şi a golirii sufletului meu, lucruri ce credeam că sigur or să mă sfâşie, faptul că vorbeam cu Naoko făcea ca totul să fie în regulă.

Avea să fie bine.

— Ai făcut atâtea pentru el, a spus ea. Atât de mult bine. Nu îţi spun să uiţi ce ai făcut. Motivul pentru care te învinovăţeşti. Dar când îţi aduci aminte de el, poţi să îţi aminteşti şi de toate astea?

Am inspirat adânc.

— Nu ştiu. În toţi aceşti ani, mi-am spus că ori Dumnezeu nu există, şi totul e din vina mea… ori că există, şi că mă pedepseşte cumva. Thomas credea că facem toţi parte din planul cel mare al lui Dumnezeu. Asta înseamnă că a plănuit să facă să ni se întâmple asta?

Am clătinat din cap.

— Probabil că Thomas era nebun. Poate că toţi suntem. Poate că Dumnezeu e real şi e prost sau malefic, şi nimic din toate astea nu are niciun sens. Nu-mi pasă. *Chiar* nu îmi pasă. Nu mai dau doi bani pe astea, Naoko. Ştiu doar că vreau să trăim. Asta e tot ce îmi doresc: ca noi să trecem peste asta,

împreună. Am pierdut atât de mult timp, atât de mult timp în care am fi putut să…

Mi-am pierdut vocea şi m-am uitat în ochii ei. Puteam să mă pierd în ei o veşnicie şi tot m-aş fi întors după şi mai mult.

— Doar că îmi e atât de dor de el, am spus.

S-a întins şi şi-a pus braţele în jurul meu.

— Ştiu, a spus ea. Şi mie.

Şi am plâns. Nu un plâns isteric, ci o lamentare moale care venea după ani şi ani de tristeţe. Mi-am îngropat capul în umărul ei şi am lăsat-o să iasă încet din mine, puţin câte puţin.

După ce am terminat, am luat-o de mâini.

— Când trecem de asta, am început. Nu *dacă.* Ci când. O s-o luăm de la capăt. Nu, nu o s-o luăm de la capăt. Nu o să uităm trecutul. O să continuăm. O să facem următorul pas. Te iubesc.

A zâmbit.

— Mereu te-am iubit, Harry. Mereu te voi iubi.

S-a sprijinit de mine şi am ţinut-o aproape: greutatea corpului ei s-a lipit de mine şi aproape că m-a făcut să mă simt lipsit de greutate. Liber.

Am oftat şi m-am uitat în jur în peşteră. Lumina era foarte slabă şi Palmer şi Bettan îşi scoteau lanternele. Neil stătea la vreo cinci metri de noi, holbându-se insistent la Naoko şi la mine, ca şi cum se uita la un film. Nu puteam să nu simt că ne privise în tot acel timp.

★

Era întuneric de câteva ore. Furtuna încă se dezlănţuia şi Paznicul tot nu se întorsese. Palmer era neliniştită, se plimba de colo-colo.

Îşi ţinea mâinile strâns pe lângă corp. Din când în când, se oprea şi se uita afară. Bombănea în barbă, clătina din cap şi reîncepea să dea ture.

Eu şi Naoko stăteam îmbrăţişaţi într-un colţ, lipiţi unul de altul ca să ne încălzim. Stătea cuibărită la pieptul meu şi ţinea ochii închişi, împărţisem un rezervor cu oxigen şi încercam să folosim cât mai puţină energie posibil ca să trecem de noaptea asta.

Bettan se aşezase şi se uita fix la zidul unei peşteri, tăcând parcă pentru prima dată. Neil era întins pe jos, arătând relaxat.

Când Palmer a trecut pe lângă noi pentru a mia oară, s-a oprit.

— Ies afară.

— Nu poţi, a zis Bettan, ridicând privirea. Asta e singura zonă în care suntem la adăpost momentan. Împotriva furtunii. Împotriva creaturilor ălora. Şi deşi pot să trag cu arma, tu eşti singura în care am încredere să ne apere dacă apar. Cel puţin cât timp lipseşte Paznicul.

— Nu pot pur şi simplu să ignor faptul că nu e încă aici.

— Trebuie să fim pregătiţi să ne mişcăm imediat ce se întoarce. Rămânem fără oxigen şi fără timp. Trebuie să ajungem în vârf. Harold – încotro o luăm de aici?

M-am lăsat pe spate, cu braţul în jurul lui Naoko.

— Nu ştiu încă. Am încercat să mă uit iar pe hartă, dar lucrurile au fost atât de…

Am clătinat.

— Am nevoie de mai mult timp.

— Atunci ai face bine să te reapuci naibii de treabă, nu crezi?

Îmi venea să mă răstesc la el, să-i zic să o lase baltă. Însă avea dreptate: când se ivea ocazia de a pleca de aici, trebuia să fim pregătiţi să profităm de ea. Asta însemna să avem un traseu.

Am ridicat braţul şi am încercat să mă eliberez încet de Naoko. Ea s-a foit, ridicând capul cu un zâmbet somnoros.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

A dat din cap, ridicându-se şi întinzându-se, plimbându-se puţin. Am scos fotografiile din rucsac, organizate şi etichetate mai devreme, şi le-am luminat.

Palmer nu se mişcase. Stătea ca o stană de piatră, rigidă.

— Nu putem să îl lăsăm acolo.

— Avem de ales?

— Cineva trebuie să iasă, măcar în apropiere. Poate că a căzut. Poate e blocat undeva. Dacă luăm o lanternă şi ne ţinem aproape…

— Cine? a întrebat Bettan.

El era cel care făcea ture acum – paşii lui răsunând pe pământul pietros din peştera mică.

— Dacă te duci tu, rămânem fără apărare. Dacă se duce Harold, rămânem fără hartă. Dacă mă duc eu şi nu mă mai întorc, o să vă ia dracul la un moment dat.

— Aş putea să mă duc eu, a intervenit Naoko.

Am întors iute capul spre locul în care stătea, îndreptând lumina spre ea.

— Aş putea să iau o lanternă, să rămân pe aproape.

— Singură? am izbucnit eu. E o nebunie.

— Şi dacă merg eu cu ea? a întrebat Neil şi toată lumea a sărit.

Stătea drept în picioare, înalt şi deşirat ca întotdeauna, uitându-se în jos la mine.

— Am avea grijă unul de altul.

M-am încruntat.

— Asta nu…

— Gândeşte-te doar, a zis, zâmbind spre noi.

Vocea lui era caldă, liniştitoare, ca mierea.

— Cu toţii avem rolul nostru. Dacă tu rămâi aici, poţi să descoperi drumul spre vârf. Dacă Palmer rămâne aici, poate să vă protejeze. Dacă Bettan rămâne aici, poate să facă pregătirile necesare ca să putem pleca imediat. Şi mie şi lui Naoko ce ne mai rămâne? Noi trebuie să fim cercetaşii. Are cea mai multă logică.

Bettan a dat din cap.

— Are dreptate.

M-am foit puţin. Ideea *suna* bine. Suna logic pentru mine, la un nivel intuitiv de bază. Dar dincolo de asta, la un nivel mai fundamental, emotiv, nu prea voiam să o las pe Naoko să iasă în zăpadă.

— Cu mine o să fie bine. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

— Are cea mai multă logică, a zis Palmer, repetând cuvintele lui Neil.

Păreau mai rezonabile a doua oară. Mai evidente.

— Presupun că dacă aţi rămâne amândoi pe aproape, atunci…

N-am terminat, uitându-mă în jos la fotografiile de sub mine.

— Nu ai de ce să îţi faci griji, a zis Neil iar.

Am zâmbit puţin, simţind cum ridurile de pe frunte mi se netezesc. Avea dreptate. Chiar nu aveam de ce să îmi fac griji.

Eu aveam să rămân aici, să îmi dau seama unde suntem şi să creez un traseu. Neil şi Naoko aveau să-l aducă pe Paznic înapoi, şi puteam să urcăm cu toţii pe vârf împreună.

Da. Am trecut totul prin minte încă o dată când am văzut-o pe Naoko luându-l de mână pe Neil şi ieşind în întuneric.

Da.

Era cea mai logică mişcare.

★

Hattie,

Trebuie să ieşim în zăpadă. Acum. Totul s-a schimbat. Ard de nerăbdare să merg, dar trebuie să aştept să fie gata ceilalţi. Nu ar trebui să mă duc singur – au dreptate –, deşi sunt disperat să mă duc. Mă simt atât de stupid. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat asta, Hattie.

S-a holbat la mine în tot acest timp.

La scurt timp după ce au plecat Naoko şi Neil, s-a întors Paznicul.

A venit împleticit în noapte, tremurând şi iritat. Avea tot corpul acoperit de un strat alb de zăpadă.

Palmer a fugit spre el, şi pentru o clipă a părut că o să îl îmbrăţişeze. Dar când s-a apropiat, a încetinit. S-au oprit stânjeniţi unul în faţa celuilalt.

— Eşti bine? a întrebat Palmer, pe o voce puţin răguşită.

— Nu e acolo, a zis Paznicul, cu durere în ochi. M-am uitat iar şi iar, şi am tot văzut o frântură din

el. Dar apoi dispărea. Ca o fantomă. El…

S-a uitat în jur la noi.

— Stai. Unde sunt restul?

— Naoko şi Neil tocmai au plecat, a răspuns Palmer. S-au dus să te caute.

Şi-a dus mâna la cap.

— Şi voi i-aţi lăsat să plece? Naoko şi *Neil?* De ce i-aţi trimis pe ei?

Ne-am uitat unul la altul, simţindu-ne puţin ciudat. Nimeni nu a părut capabil să articuleze un răspuns.

— A părut ideea cea mai bună la momentul respectiv, a zis Palmer.

— *Ce?*

— Păi, am adăugat eu. El a…

M-am încruntat. De ce plecaseră în zăpadă?

— Fir-ar.

Paznicul a clătinat din cap, ducându-şi mâna la frunte.

— O să trebuiască să mă duc după ei. Ăştia doi! Înţeleg de ce avem un doctor aici, dar Neil? Tot nu ştiu de ce te-au pus să aduci un antropolog în expediţia asta, Grace, dar…

— Ce?

Femeia s-a îndreptat şi tot corpul ei era tensionat.

— Ce ai spus?

— Adică, sunt sigur că e bun în domeniul lui, dar asta…

— Tu i-ai supravegheat recrutarea.

S-a holbat la ea.

— Ba nu.

— Ba da, tu trebuie să fi fost. Pentru că eu nu am făcut asta. Era unul dintre recruţii tăi.

— Staţi, am spus, un gând ciudat strecurându-se în mintea mea.

Felul în care arătase atunci când a plecat. Efectul ciudat pe care l-au avut cuvintele lui asupra gândurilor mele.

— Staţi, staţi. Opriţi-vă puţin.

— Ce este?

Îmi scăpase ceva. Ceva foarte evident.

— Cum îl cheamă? Mai spune-i o dată numele.

— Neil?

— Numele complet?

Palmer s-a încruntat.

— Neil Amai?

— Scris A-M-A-I? am întrebat.

— Da.

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine. Nu era amuzament – era o exprimare nebunească a disperării.

Uneori nu ai nevoie decât ca cineva să o răstoarne, îmi spusese Neil. *Ca atunci când întorci un tablou cu susul în jos, sau când rosteşti un cuvânt de la coadă la cap, şi dintr-odată capătă un sens nou.*

— Şi-au bătut joc de noi în tot acest timp, am explicat eu, cu capul în mâini. Încă de la început. Cum de nu am observat? Fir-ar să fie. Sunt cu ochii pe noi de la început.

— *Cine?*

Am respirat, încercând să-mi adun cuvintele, ştiind cât de paranoic trebuie să fi arătat.

— Nu vedeţi? Nu înţelegeţi? Totul e o mare glumă pentru ei. E un joc nenorocit. Trebuie să ies, *acum.* Naoko nu e în siguranţă.

— Harold?

Palmer a pus o mână pe pieptul meu.

— Despre ce vorbeşti?

— Neil Amai, am repetat. *Neil Amai.* Citiţi invers.

Am privit cum revelaţia se împrăştie pe feţele lor.

I am alien.[13]

★

Draga mea Harriet[14].

Asta este probabil ultima scrisoare pe care ţi-o voi scrie despre experienţa asta. S-ar putea foarte bine să fie ultima pe care o voi scrie vreodată.

Ne-am aventurat afară din peşteră împreună, exact când începea să se lumineze. Marginile orizontului sclipeau în alb şi albastru. Vântul se

potolea, şi odată cu asta venea o prospeţime dură – o asprime rece în nas şi gât. Zăpada cădea leneşă din nori. Mai aveam doar şase canistre cu oxigen – poate zece sau douăsprezece ore de oxigen suplimentar, şi asta fără să o includ pe Naoko. Singura mâncare care ne mai rămăsese erau batoanele proteice.

Paznicul îşi golise rucsacul de orice în afară de arme şi muniţie. Se uita urât, stătea cu gura lăsată – era furios că ratase un intrus în rândul nostru în tot acest timp. Faţa lui Palmer era şi ea încordată, dar în comparaţie cu a lui părea mai moale, mai obosită. Mai puţin aprinsă de furia justificată pe care o împărtăşeam eu şi Paznicul. Amândoi aveau puşti pe umeri, pistoale la mijloc şi Palmer luase un şirag de grenade, care îi atârnau de geacă.

El fusese în tabăra noastră. Urcase alături de noi, dormise cu noi, ne luase peste picior. Totul chiar sub nasul nostru, ca şi cum râdea de noi. Folosesc cuvântul „el”, dar îmi dau seama că nici nu am idee cine e el de fapt. Cu cât mă gândesc mai mult la mersul lui ciudat, felul ciudat de a vorbi, şi modul în care parcă se furişa până la tine – ca şi cum uitasei că era acolo, până când apărea în spatele tău – cu atât mă învinovăţesc mai mult pentru că nu observasem mai devreme.

E ca Jet? Sau cum a fost John? Un om înnebunit de munte şi de creaturile care locuiesc pe el? Cumva nu cred asta. E altceva la mijloc. În mintea mea, derulez imaginile cu zidurile peşterii: zeităţile care au fost pictate acolo şi felul în care erau venerate.

O avea pe Naoko. Asta m-a speriat cel mai mult. O luase de sub nasul nostru, şi acum era singură cu el. Şi nu aveam habar care îi erau intenţiile.

Trebuia să îi găsesc. Trebuia să o salvez. *Nu puteam* să o pierd şi pe ea, nu acum.

Examinarea mea rudimentară a hărţii a fost împiedicată de supărare şi sentimentul de pierdere şi confuzie şi de faptul că nu avusesem suficient timp la dispoziţie. Ştiam două lucruri sigur: că pliul prin

care ieşisem când am fugit data trecută era aproape, şi că intrarea prin el avea să ne ducă la peşteri.

Poate că mai era un pliu în apropiere, dacă reuşeam să îl găsim. Avea să ne ducă în altă parte, poate mai aproape de vârf, dar asta fără Naoko. Nimic din toate astea nu mai conta fără ea.

Bettan a luat-o înainte şi am avansat prin zăpadă, sperând să găsim urme. Dar după numai câţiva paşi, mi-am dat seama cât de inutil ar fi fost asta. Furtuna se oprise, dar încă mai ningea, acoperind toate urmele care fuseseră lăsate. Vizibilitatea era mult mai bună, însă nu-mi venea în minte nicio metodă prin care să-i putem găsi.

Nu conta. Trebuia să încerc. Nu aveam de ales.

Bettan s-a oprit chiar în faţa mea.

— E al dracului de ridicol, a strigat el, dând din mâini spre furtună.

— Ai vreo altă sugestie mai bună?

— Găseşte alt pliu. Să continuăm escaladarea. Să mergem în vârf. Pliul prin care am venit ne duce chiar sus. Cred că ar trebui să trecem iar prin el şi apoi să ne croim drum în sus de acolo.

M-am holbat la el.

— Şi s-o lăsăm aici? Cu *el?*

A ridicat din umeri.

— Oricine naibii o fi, a reuşit să ne înşele încă de la începutul acestei expediţii. A reuşit să ne convingă pe toţi să-l lăsăm să o ia. Chiar dacă ar exista o şansă de unu la un milion să îi găsim, ceea ce *nu există, ce* o să facem atunci?

— O să-l omorâm, a zis Paznicul, pe o voce supărată. Aflăm ce ştie. Apoi îl omorâm.

— E stupid, a răspuns Bettan, arătând cu un deget acuzator spre el. E o idioţenie. Nici măcar nu ştii ce este. Nici măcar nu ştii dacă poţi să-l omori. Ştim un lucru, şi numai unul singur: că vârful e acolo şi ne aşteaptă. Poate că or să fie şi ei acolo. Poate că răspunsurile pe care le căutaţi sunt…

L-am îmbrâncit pe Bettan.

S-a dat câţiva paşi înapoi, clătinându-se pe picioare, şi s-a îndreptat, cu o sclipire amuzată în

privire.

— Ce dracu’ a fost asta?

Am strâns din pumnii care îmi zvâcneau, cel drept urlând de durere din cauza rănii. Nu mai puteam să-l ignor: aroganţa lui, egoul lui, insolenţa.

Tot ce am urât la mine atâţia ani. Toate lucrurile care au dus la moartea lui Santi. Tot ce am încercat atât de tare să strivesc. Era chiar în faţa mea, ca o oglindă distorsionată.

— Nu plecăm nicăieri până când nu îi găsim, am insistat.

— Tu nu eşti liderul expediţiei ăsteia. Faptul că ţi-ai pierdut iubita nu te califică.

Un cutremur tunător a sfredelit pământul. Tremurul ne-a făcut să ne pierdem echilibrul. Am căzut în faţă, întinzând mâinile ca să mă prind. Cioturile mele rănite s-au lovit de piatră şi am ţipat. Durerea mi s-a ridicat pe braţ ca un fulger, ca un foc care mi-a străbătut nervii.

Sunete de alergături au susurat în aer.

M-am dat înapoi, uitându-mă de la Paznic la Palmer şi la Bettan.

Feţele lor îmi spuneau exact de ce mă temeam.

Nu eram singuri.

Paznicul a ridicat puşca. Palmer a făcut la fel, şi în timp ce Bettan şi-a scos pistolul, Palmer mi-a pus unul în mână.

— Nu am mai folosit niciodată…

— Îndreaptă-l spre lucrul pe care vrei să-l omori şi apasă pe trăgaci, a rostit ea repede, dar clar. Să nu-l îndrepţi spre noi.

M-a tras spre ei. Eu şi Bettan am ajuns spate în spate în mijloc, şi Paznicul şi Palmer ne-au înconjurat cu puştile ridicate. S-a mai auzit un zgomot de fugă, şi apoi multe de alunecare. Vântul s-a înteţit, bătându-ne cu zăpadă îngheţată peste faţă. În depărtare, chiar la marginea distanţei până la care ajungea vederea mea, am zărit un zuluf negru zburând în aer.

Şi apoi încă unul.

— Le e frică de armele noastre, am spus eu. Aşa a zis Jet.

— Dacă sunt suficienţi, nu cred că mai contează, a răspuns Paznicul.

Creaturile s-au ridicat de peste tot în jurul nostru, încercuindu-ne într-un perimetru restrâns. Nu vedeam absolut nimic – numai ocazional o mişcare rapidă, un tentacul negru care se mişca prin zăpadă. Zgomotele îngrozitoare s-au auzit din ce în ce mai tare, ca o cacofonie, până când a părut că muntele avea să se prăbuşească sub greutatea noastră.

Apoi s-a oprit. Linişte.

A rămas doar susurul vântului uşor, fluierând printre stânci.

Un om a ieşit din zăpadă în faţa noastră.

— „Să vezi o lume într-un fir de nisip”, a zis Jet, cu o privire sălbatică. „Şi rai într-o floare sălbatică. Să ţii infinitatea în palma ta şi veşnicia într-o oră.”

Bettan şi-a ridicat pistolul şi a tras. Pocnetul împuşcăturii a răsunat în munte, şi Jet s-a clătinat înapoi, ducând mâinile la piept. S-a uitat în jos la corpul său, şi a părut să strălucească, ca şi cum era făcut din metal. Cât de mult timp stătuse jos în peşteri? Cât de mult din el încă mai era uman?

A început să râdă.

— A, excelent. Atât de concludent, a zis el printre râsete. Uzurpatorul acţionează, dar nu vede! Nu obţineţi nimic prin asta. Nu mai sunt ca voi. Sunt intermediarul leviatanilor. Sunt calea pe care vă veţi descoperi distrugerea.

Râsul lui s-a redus la un mic zâmbet şi şi-a plecat capul într-o parte.

Înaintând cu o viteză imposibilă, Jet a străbătut distanţa dintre noi ca fulgerul. Palmer şi-a întors puşca şi a tras, ratând în timp ce el a sărit pe noi. Braţul lui m-a lovit într-o parte şi m-am răsturnat. S-a aruncat direct pe Bettan şi au căzut în zăpadă, luptându-se şi trăgând unul de altul.

Palmer i-a urmărit cu puşca, dar nu a mai tras o dată. Nu putea. Erau prea aproape unul de altul.

Un tentacul a ieşit din furtună şi a lovit-o în piept.

Puşca i-a zburat din mâini şi a alunecat pe zăpadă. Palmer a căzut pe jos, rostogolindu-se într-o parte. Cu un urlet de furie, Paznicul şi-a ridicat arma şi a început să tragă în bestie.

Zgomote asurzitoare au duduit în timp ce a tras iar şi iar. Agitaţie şi ţipete inumane drept răspuns; împroşcături de sânge albastru în aer.

Furia şi nebunia m-au cuprins, şi am recunoscut senzaţia, şi am împins-o la o parte. Ăsta *nu* eram eu. Naoko era încă acolo, şi încă avea nevoie de mine.

Când Paznicul şi-a încărcat arma, un alt leviatan a galopat spre el, ridicat pe tentacule. Am ridicat pistolul, îndreptându-l vag spre direcţia lui, şi am tras. Mâna mi s-a dat înapoi, nefamiliarizată cu reculul. Am căscat gura, regulatorul mi-a căzut şi aerul îngheţat m-a muşcat de interiorul obrajilor.

Nu se întâmplase nimic. Glonţul meu a ratat, a zburat în depărtare.

Braţul mă durea, corpul îmi protesta din nou din cauza efortului. Eram atât de sus pe munte.

O altă explozie. Palmer era în genunchi, cu puşca în mâini, trăgând. Leviatanul s-a clătinat, stropind cu sânge albastru zăpada, şi a căzut într-o parte. Ea s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi înainte, trăgând iar fix între ochii lui.

Paznicul şi-a pregătit arma şi i s-a alăturat, stând spate în spate.

M-am întors şi l-am văzut pe Jet peste Bettan, strângându-l de gât. Bettan îi dădea palme, încercând să îl dea la o parte, dar loviturile erau slabe şi în zadar.

— Fir-ar, am mormăit eu, uitându-mă iar la pistolul meu. Fir-ar, fir-ar, fir-ar.

L-am ridicat, neştiind ce sau pe cine aveam să nimeresc, şi am apăsat pe trăgaci. Jet s-a cutremurat, glonţul lovindu-l fix într-o parte. Impactul l-a răsturnat, şi s-a rostogolit pe gheaţă.

Bettan s-a ridicat în picioare şi a fugit.

Spre mine.

— Pliul! a strigat, arătând în faţă.

— Dar…

— *DU-TE!* a strigat Paznicul, trăgând iar în leviatani.

Am fugit amândoi, eu şi Bettan înainte. Palmer şi Paznicul au făcut cu rândul încărcându-şi armele şi trăgând, ţinând piept creaturilor. M-am uitat în spate după Jet, dar nu l-am văzut.

Dar ăsta duce spre peşteri, îmi venea să zic. Dar acum nu mai aveam de ales. Eram înconjuraţi şi era o singură cale de scăpare. Nu ştiam ce ororі ne aşteptau de partea cealaltă, dar ştiam ce ororі ne înconjurau aici. Deja auzeam şi mai multe creaturi cum goneau pe gheaţă. Ori peşterile, ori moartea.

Am escaladat rocile şi am ajuns la gaura aia ciudată de goliciune neagră. Paznicul şi Palmer ne-au apucat pe mine şi pe Bettan de braţe şi, ţinându-ne unul de altul, am sărit în ea.

★

Când am căzut în peşteri, forţa întreagă a zumzetului mi-a acaparat iar creierul. Ăsta era epicentrul furiei leviatanilor. Urme de amintiri şi emoţii – gânduri pe care le puteam recunoaşte, numai dacă le permiteam să apară – dar nu erau ale mele. Ştiam asta.

Ştiam cine eram.

Mi-am simţit imediat corpul mai uşor – ca şi cum slăbisem cincizeci de kilograme – şi mi-am dat seama că ne aflam la o altitudine mult mai joasă acum, în adâncul muntelui. Am inspirat adânc, lăsând aer real să îmi între în plămâni.

Nu pentru mult timp.

Pliul din spatele nostru s-a mişcat, pulsând o lumină albăstruie. Un tentacul a ieşit din ea, lovind înainte, întinzându-se spre noi.

— *Fugiţi!* a strigat Paznicul.

Am zbughit-o. Pe coridor, prin tuneluri. Torţele scânteiau de o parte şi de alta a sa, umbrele dansau pe picturile extraterestre de pe pereţi.

Creaturile goneau după noi, şerpuind, bocănind – un val de moarte şi distrugere.

Am alergat de zor, făcând stânga şi dreapta, afundându-ne şi mai mult în peşteri.

Şi mai adânc.

Nu aveam niciun simţ al direcţiei.

Încercam doar să rămânem în viaţă.

Şi cu cât ne-am adâncit mai mult în ea, cu atât am sperat mai mult că vom da peste un alt pliu, ceva care să ne scoată de aici şi să ne readucă pe munte, chiar dacă nu ştiam unde avea să fie asta.

Când am ajuns la capătul unuia dintre tuneluri, s-a deschis într-o cavernă imensă. Tavanul era la sute de metri deasupra noastră, retrăgându-se în întuneric. În centru era un fenomen aşa cum nu am mai văzut niciodată în viaţa mea.

Suspendat cam la jumătate de metru în aer, era ceva ce nu pot descrie decât ca pe o ruptură uriaşă în materialul realităţii noastre. O gaură de nebunie care pulsa şi se învârtea – avea o mie de culori diferite: nuanţe de mov şi roşu şi albastru şi verde.

Avea *greutate,* o greutate tangibilă care mă apăsa chiar şi de la depărtare. Îmi era greu să mă uit la ea, şi imposibil să-mi mut privirea de la ea. Domina caverna, muntele, întregul nostru plan al existenţei.

— Ce *naiba* e aia? a şoptit Palmer, neputând să-şi ascundă uimirea din voce.

Ne opriserăm, uitasem de pericolul care era pe urmele noastre.

Ne consuma minţile cu totul. Nu ne mai puteam gândi la nimic altceva. Nu mai era spaţiu pentru frică sau panică.

Doar admiraţie.

— E marginea, am spus eu.

Era chiar în faţa noastră. Voiam să întind mâna, să o ating.

— E trecerea dintre dimensiunea noastră şi a lor. E inima hipercubului.

Palmer s-a uitat la mine.

— Nu am habar ce înseamnă asta.

— Trebuie să încetaţi, a zis Jet din spatele nostru.

Ne-am dezlipit privirile de la inima muntelui. Aşteptaserăm prea mult. El era acolo, şi o armată de

leviatani se agita în spatele lui.

— Nu vor fi pur şi simplu *daţi la o parte. Nu o să* le luaţi asta. O să muriţi. Nu mai aveţi unde să vă duceţi.

— Asta nu e chiar adevărat.

M-am uitat la gaura din spaţiu-timp din spatele nostru.

Conştientizarea a ceea ce sugeram l-a cuprins în întregime şi expresia i s-a schimbat, faţa strâmbându-i-se de furie.

— *Nu puteţi.*

M-am uitat la Palmer, la Paznic şi apoi la Bettan. Reacţiile erau diferite – un oftat adânc, o încuviinţare resemnată, un ridicat din umeri – dar înţelesul era acelaşi: *Ce mai avem de pierdut?*

— Priveşte-ne.

Împreună, am alergat şi ne-am aruncat în deschizătură.

Un caleidoscop infinit de culori m-a consumat şi am fost tras în sus, ridicat din corpul meu spre infinitate.

(1)[{15}]

Hattie, draga mea. Au trecut zece ani de când am călcat pe acel munte. Ştiu asta după mişcarea calendarului şi după ticăitul ceasului, însemnele lăsate pe pereţi şi scrisorile scrise. Dar nu mai *simt* trecerea timpului. Toate momentele sunt blocate în loc, pentru totdeauna.

Ştiu că aştept ca tatăl tău să vină la mine şi să mă elibereze din închisoarea asta, dar fără a înţelege ce înseamnă aşteptarea, simt că voi fi aici veşnic.

Mă întreb uneori de ce ţi-am adresat acele scrisori ţie, Hattie: ce are a face această experienţă cu tine, şi de ce te-am făcut parte din ea. Adevărul este că nu cred c-am ştiut vreodată. La început, mi-am spus că scrisorile erau puţin mai mult decât o înregistrare, un jurnal al evenimentelor care ar putea să-mi permită să le procesez la un nivel mai

profund, subconştient. Dar un jurnal este o scrisoare pentru tine însuţi, şi de fiecare dată când m-am pus să scriu una, a sunat fals. Mi-am devotat viaţa ascunderii de mine însumi, negării trecutului meu, ca să îngrop identitatea mea sub provocări noi şi mistere noi. Orice conversaţie sinceră cu mine a fost imposibilă. Cuvintele nu voiau să vină. Se blocau pe pagină precum smoala.

Când am abandonat-o pe Naoko în acea cameră de spital – când am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să scot amintirea lui Santi din viaţa mea şi ca să acopăr acea vină care mă măcina – o parte din mine a rămas. E imposibil să te ştergi cu totul. Trecutul nu funcţionează aşa. Poate că, dintr-un motiv anume, acea parte nerostită din mine s-a agăţat de tine, ca de un surogat pentru o iubire pe care o lăsasem de izbelişte.

Pesemne că acum eşti destul de în vârstă. Eu sunt un bărbat bătrân, dacă mai pot să mă numesc aşa. Adevărul este că am murit pe vârful acelui munte, cu atâţia ani în urmă. Viaţa se agaţă de mine în zadar acum.

Acum aştept doar să-mi sune ceasul.

Aşteptarea pare mai lungă cu fiecare clipă care trece.

(2)

Unde sunt?

Sunt în prezent, Hattie, *un* prezent, dar e departe în trecut. Adânc în firidele timpului: este trecutul tuturor lucrurilor vii. Nu am corp pe care să îl pot discerne. Mă întreb pentru o clipă dacă asta ar trebui să mă deranjeze, dar nu mă deranjează. Gândul se duce – e trecător, ca orice altceva. Pământul e roşu şi fierbe; scuipă supărare şi furie şi lavă. Râuri de miez topit se învârtesc şi se răsucesc la suprafaţa sa.

E noapte, dar e lumină. O lună imensă stă deasupra, deşi nu am un sentiment real al spaţiului fizic. Mă aflu aici, dar mă aflu şi acolo, aşa cum

sunt peste tot. Este teribil de aproape, abia ce s-a rupt de casa ei pietroasă şi a luat-o pe orbită. Atât de aproape acum cum nu va mai fi niciodată, ca o altă planetă, înghite aproape tot cerul.

Forţele mareelor cutremură Pământul – gravitaţia luptă împotriva gravitaţiei –, planetele se trag şi se împing unele pe altele, un remorcher cosmic, un dans antic. Valuri de lavă de înălţimea zgârie-norilor se revarsă peste suprafaţă, lovindu-se şi explodând pe munţii recent născuţi, transformându-i în cenuşă şi reconstruindu-i.

Nu există viaţă aici. Cel puţin nu aşa cum o recunosc eu. Dar e ceva. Ceva mai bătrân decât viaţa. Ceva în adâncul pământului care emană spre exterior. Nu e nici bun, nici rău. Nici binevoitor, nici malefic. Pur şi simplu *există.*

Clipesc şi sunt la suprafaţă. Nu am ochi cu care să clipesc. Nici pleoape. Nici faţă. Şi totuşi înregistrez senzaţia clipitului: de lumină care se stinge şi lumină care revine într-un fluturat de mişcare.

De ce sunt aici?

E intenţionat. Mi se arată ceva.

Suprafaţa pe care mă aflu este stâncoasă. Asta e tot ce există pe Pământ în acest moment: piatră şi lavă; solidă şi fluidă. Nu există gheaţă încă. Abia există apă. Roca e neagră şi poroasă, rămăşiţe vulcanice ale unui milion de ani de erupţii, ca nişte furuncule pe suprafaţa planetei.

În faţa mea e un bărbat. Nu îl recunosc, dar recunosc că e om. E gol – ca Adam. Îl văd în întregime, din cap până jos: umerii lui, pântecul lui, organele genitale şi picioarele. Stă cu picioarele uşor depărtate, cu braţele deschise ca Omul Vitruvian.

El nu este o simplă pictură. E real. Există emoţie în ochii săi: o rugăminte blândă. Recunosc instantaneu că e la fel ca mine, cu speranţe şi visuri şi temeri şi pasiuni.

Cerurile de deasupra lui se cutremură. Luna scârţâie în umbrarul ei, trăgând şi împingând.

Stelele pâlpâie.

Privesc îngrozit cum e ridicat uşor în aer de o putere necunoscută şi este sfâşiat. Membrele sunt smulse din corp: braţele trase din umeri, picioarele rupte din şolduri. Sânge ţâşneşte în toate părţile. Faţa i se schimonoseşte de agonie. Mâinile sunt îndepărtate de la încheieturi. Tălpile. Apoi, mai departe, corpul e rupt în bucăţi: cinci, apoi zece, apoi douăzeci. Capul rămâne intact, atârnând în centru, şi bucăţile acestui om se aranjează în jur în aer, în stil geometric.

Este descompus şi piesele lui sunt răsucite în forme noi, noi contururi. Se mişcă în cerc una în jurul celeilalte, ca un fractal învolburat. Caută ritmuri noi, ghidate de o mână invizibilă. Corpul lui e un instrument ce trebuie perfecţionat, ca oţelul călit al fierarului, ca execuţia perfectă a muzicianului.

Sângele este peste tot. Infectează pământul şi e infectat de el. Este dătătorul de viaţă şi se revarsă peste tot, şi totuşi continuă să ţâşnească până când pământul e acoperit de el. Eu sunt acoperit de el. Mă sufocă şi vreau să respir, dar nu am gură. Vreau să închid ochii, dar nu am ochi. Trebuie să experimentez această groază în întregime, nealterată.

Şi aşa cum o văd întâmplându-se acum, aşa o văd întâmplându-se mereu şi pentru totdeauna. Facere şi refacere eternă.

Dar e atât de mult sânge. E atât de mult sânge.

(3)

M-am prăbuşit din portalul învolburat şi m-am întors pe munte. Era întuneric, şi îmi pierdusem orice simţ al timpului. Aerul părea mai limpede şi nu mai simţeam că mă chinui să respir. *Nu am cum să fiu atât de sus,* a fost primul meu gând. *Oriunde aş fi, nu sunt deloc aproape de vârf.* M-am răsucit şi m-am uitat după ceilalţi. Săriseră şi ei odată cu

mine, eram sigur de asta, dar nu era nimeni în jurul meu acum: numai întinderi de piatră şi gheaţă, luminate de o ploaie difuză de stele.

Nu puteam să găsesc deloc pliul prin care venisem. Era ca şi cum fusesem aruncat aici pur şi simplu – lăsat în drum spre altceva.

S-a auzit un foşnet în spatele meu. M-am uitat peste umăr şi am văzut un om urcând colina.

— Harold? a întrebat el.

— Thomas?

Avea ochii înfundaţi şi era tras la faţă. Îşi trăgea corpul ca şi cum cântărea o sută de tone. Nu avea căciula pe cap, şi nici cagula. Părul lui negru se ridica în vânt.

— Ce cauţi tu aici?

— Eşti mort, am zis. Te-am văzut murind.

El a dat din cap.

— Da. Da, cred că aşa este.

M-am uitat în jurul meu. Nu era nimic altceva decât vânt şi zăpadă. Singura lumină venea de la stelele de deasupra.

— Unde suntem? *Când* suntem?

Thomas a zâmbit, oferindu-mi un zâmbet cunoscător.

— Mereu ai fost cel perspicace, Harold.

— Sunt mort? am întrebat. Asta e viaţa de apoi? Raiul? Iadul?

— Nu sunt sigur că există un răspuns uşor pentru întrebarea asta. Poate unele culturi au crezut şi ele cândva că acesta e raiul. Poate că de aici a venit ideea de rai. Dar nu, nu eşti mort. Nu încă.

S-a încruntat.

— Chiar nu ar trebui să fii aici.

— Deci *tu eşti* mort?

— Corpul meu e mort? Da, aşa cred. Nu cred că versiunea asta a mea pe care o vezi este aceeaşi cu cea pe care ai cunoscut-o. Locul acesta…

A ridicat braţele, indicând muntele din jurul său. Părea să se întindă la infinit, gol şi lipsit de viaţă.

— Nu există doar în timpul tău. Există în toate timpurile simultan. E ca şi cum te-ai uita la o linie şi

ai vedea totul deodată: există puncte pe ea în care sunt mort, şi există puncte pe ea în care sunt viu. Toate sunt aici. Unul nu este mai real decât altul.

Vântul s-a înteţit, ridicând zăpada de la picioarele noastre şi rotind-o uşor în aer.

— Te-am văzut în furtună. De ce erai acolo?

S-a pus în genunchi, luând nişte zăpadă şi lăsând vântul să i-o zboare din mână. Nici măcar nu purta mănuşi.

— Eu fac parte din locul acesta. La fel ca toţi cei care nu mai sunt în viaţă în timpul tău. Ei sunt încă vii în timp undeva. Aşa rămân aici: un loc care există în toate timpurile.

Am inspirat adânc, implicaţiile cuvintelor sale arzându-mă pe dinăuntru.

— Sunt toţi aici? Dacă rămân aici, o să pot să îi văd? O să pot să îl văd *pe el?*

S-a încruntat, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu. Nu vrei să faci asta în niciun caz. Dacă rămâi prea mult timp, nu vei mai putea să pleci, la fel cum eu nu pot să părăsesc muntele ăsta. Aici nu e pentru tine. Nu încă.

Am auzit cum şuieră vântul, dar nu am simţit nimic. Mi-am dat jos cagula, şi cumva parcă nu mi-a fost nici frig, nici cald. Nu exista nimic în locul ăsta, nicio mişcare în afară de cea a vântului.

— Ştii de ce continuă Sisif să urce, a întrebat Thomas, uitându-se în sus la mine, chiar dacă ştie că o să o ia de la capăt?

Ultimele cuvinte ale lui John – răsunând spre mine prin spaţiu şi timp.

— De ce?

A zâmbit şi s-a ridicat în picioare.

— Pentru că asta e viaţa. O urcare constantă. Evoluţie eternă. Lupta continuă împotriva haosului. Nu contează care e destinaţia, sau ce e în vârf; tot ce contează e să continui să urci. Asta înseamnă să fii viu, Harold. Asta înseamnă să fii om.

S-a întors cu spatele la mine şi a pornit spre noapte.

— Aşteaptă! am strigat. Care e rostul? Dacă totul e deja stabilit pentru noi, ce rost mai are să facem noi ceva?

S-a oprit. Stelele de deasupra noastră se stingeau, una câte una.

— Orice urmează să se întâmple se va întâmpla. Deja s-a întâmplat. Se întâmplă chiar acum. De tine depinde să decizi cum să faci să conteze asta. Cât de frumos permiţi să fie asta.

Era doar o siluetă, o umbră a unui cadru, întunecându-se pe măsură ce cerul de deasupra noastră se stingea.

— La revedere, Harold, a spus el, şi ultimele stele s-au stins şi ele.

(4)

Bat la uşa lui Ben, puţin emoţionat. E anul 1983 – au trecut aproape opt ani de când l-am văzut ultima dată. Când fiica lui s-a născut acum şase ani, mi-a trimis o scrisoare, m-a implorat să vin la botez. Am ignorat-o. Eram prea pierdut în construirea noii mele vieţi, învăţând ce înseamnă asta. Dar asta e în trecut. Nu mai mă gândesc la asta.

Şi apoi – *după* – au urmat alte angajamente: alte locuri în care să fiu şi alte lucruri pe care să le fac. Sunt sigur că a înţeles.

Mai bat o dată. O fetiţă deschide uşa, îmbrăcată cu un pulover roşu strălucitor. Are părul blond şi ondulat.

— Bună, spune ea, uitându-se în sus la mine. Cine eşti tu?

— Sunt Harold.

— A, da.

Dă din cap cunoscătoare.

— Tati mi-a zis de tine. Nu a crezut că o să vii.

Răspund ridicând puţin din umeri.

— Sincer să fiu, nici eu.

Când intru, Ben e la fel de amabil ca de obicei. Îşi cere scuze chiar pentru că nu a mai putut să-mi

fie gazdă înainte, de parcă nu eram eu, ci el cel care împiedicase acest lucru să se întâmple.

Ne aşezăm în jurul mesei din sufragerie, la un pahar de vin, şi liniştea se aşterne în jurul nostru. Suntem atât de diferiţi, eu şi fratele meu. El e un om minunat, dar odată ce trecem de politeţile de început, descoperim amândoi că avem foarte puţine lucruri să ne spunem. Soţia lui Ben e la bucătărie, pregăteşte curcanul. Hattie se joacă cu o păpuşă în colţ. Mă holbez în gol şi nu pot să nu mă întreb de ce am decis să vin anul acesta. Poppy nici măcar nu a reuşit să vină. Sigur sunt alte lucruri pe care aş putea să le fac acum.

— Pot să-i arăt lui Harold camera mea? spune Hattie.

— O, scumpo. Nu cred că Harry vrea să…

— Sigur, zic eu, căutând un motiv ca *să fac* de fapt ceva. O să arunc o privire.

Ea dă din cap, ca şi cum a ştiut în tot acest timp că aşa avea să fie, şi întinde mâna ca să o apuc. Sunt condus pe coridor. Deschide uşa şi mă trage înăuntru.

E o cameră drăguţă: jucării şi animale de pluş sunt peste tot, puse într-o varietate de poziţii. Lângă patul ei e o mică bucătărie de jucărie, şi în mijlocul camerei e o măsuţă, pregătită pentru cină.

Simt o durere la care nu vreau să mă gândesc.

Îndepărtez acel gând.

— Iei cina de Crăciun aici, Hattie?

— A, nu, spune ea, trântindu-se pe pat. Sărbătorim ceva.

— A, da?

— Da, dar sunt doar câteva locuri la masă. Esther a pregătit-o pentru noi.

Arată spre un elefant de pluş care poartă şorţ, proptit lângă bucătărie.

— Dar nu a pus suficiente scaune pentru toată lumea. Îmi e greu cu lista de invitaţi.

— Eshter elefănţica o să primească şi ea o invitaţie? întreb.

Se gândeşte puţin, strâmbându-se.

— Nu. Nu a fost deloc cuminte.

— Serios?

— Da. Nu e pe lista mea bună.

Râd.

— Şi cine e pe lista ta bună?

— Păi, evident eu o să fiu acolo, şi prinţul Hector.

Ridică un câine mic şi şi-l aşază în poală. Îi aruncă un rânjet năzdrăvan, ca şi cum ascunde un secret scandalos.

— Ne căsătorim astăzi.

— Oo!

Îi fac o mică plecăciune.

— Păi, felicitări!

— Da, evident va trebui să fii şi tu acolo. Eşti oaspetele de onoare.

— Chiar aşa?

Mă aşez lângă ea pe pat.

— Şi de ce asta?

Îşi pleacă capul spre mine.

— Ai copii?

Înghit în sec. Dintr-odată, îmi stă inima în gât. Inspir adânc.

— Nu.

— Perfect!

Sare şi îl pune pe prinţul Hector la masă.

— Pentru că tati mereu e prea ocupat, m-am gândit că poţi să te prefaci tu că eşti tati meu şi poţi să mă conduci.

— Nu ştiu dacă asta…

Mă apucă de mână şi mă trage jos la masă.

— Te rog. E foarte important.

Şi deşi încerc cu disperare să evit asta, un val de iubire curge prin mine în acel moment. O senzaţie pe care nu am mai simţit-o de ceva timp. Nu are nicio legătură cu trecutul meu, sau cu vina mea, sau cu orice s-a întâmplat, dar pentru o clipă, îmi permite să mă prefac.

(5)

Sunt înăuntrul hipercubului.

În jurul meu nu e nimic altceva decât vid. Nici măcar negru – o oarbă, inodoră şi tăcută nimicnicie. Singurele senzaţii pe care le am sunt gustul salivei mele, bubuitul sângelui meu în vene şi o certitudine profundă şi de nestrămutat: mă aflu în inima muntelui.

Nu e inima fizică, jos în peşterile din lumea noastră tridimensională, ci în mijlocul acestei măreţe suprastructuri, la intersecţia dintre multiple planuri dimensionale, care se întreţes şi se rotesc în jurul meu.

Respiraţia mea ticăie ca un metronom. Organele mele gâlgâie şi pulsul îmi bate tare în urechi.

Cu timpul, lumina vine la mine, ca nişte găuri tăiate în materialul vidului. Se scurge: câteva puncte de alb, apoi şi mai multe, până când sute se deschid în jurul meu.

Ca nişte uşi.

Sunt uşi către momente din timp. Toate momentele din timp – chiar de la începutul tuturor lucrurilor până la final. Alfa şi omega, şi tot ce se află între ele. Se multiplică iar şi iar şi eu mă învârt încet, holbându-mă în ţesătura brută a infinitului.

Focalizarea se schimbă şi mă văd pe mine. Imagini din tinereţea mea, ca băiat, şi apoi ca bătrân. Linia unidimensională a întregii mele vieţi se întinde înaintea mea şi văd toate momentele ei întâmplându-se în acelaşi timp.

Nu se pune problema de posibilitate, de şansă sau de schimbare. Nu se pune problema dacă sau când au loc. Trebuie să se întâmple. *Deja* se întâmplă, simultan, în toate timpurile.

Pe măsură ce continui să mă întorc, se clarifică, precum nişte segmente dintr-un film vechi:

Poppy, Ben şi eu – tineri, atât de tineri – urcând un canal cu barca, în sudul Franţei. Nu am vrut decât să stau acasă şi să citesc, dar Poppy m-a împins, m-a determinat, şi iată-ne acolo, ţinându-ne de puntea din lemn şi încercând să nu cădem în apă.

Fugărindu-l pe Santi în parcul St James – o, Santi – cum râzi când sar după tine şi te ratez, rostogolindu-mă în iarbă. Alergi înapoi spre mine şi cazi în braţele mele. Mă umpli de bucuria ta.

Sunt într-un pat de spital acum. Nu – un azil. Monitoarele bipăie. Sunt un om foarte bătrân, mă chinui să respir. Ben stă în dreptul meu, ţinându-mă de mână. Cum am ajuns aici? Momentul pare foarte important: unul definitoriu în viaţa mea. O senzaţie de urgenţă clocoteşte în mine. Inima îmi bate tare. Corpul meu tremură de adrenalină. Scrisorile astea sunt în servieta mea. Văd şi ştiu că trebuie să se întâmple. Deja s-a întâmplat. Doar că nu sunt acolo încă.

Dar Naoko – pe această tapiţerie imensă a vieţii mele, unde este Naoko?

Mă întorc şi mă întorc, căutând-o frenetic, şi în curând o văd iar şi iar şi iar.

O ţin în braţe în timp ce plânge. A pierdut doi pacienţi azi la spital şi asta o copleşeşte. Nu am cuvinte pentru ea, dar nu are nevoie de cuvinte, ci doar să fie ţinută în braţe. Să simtă.

Mă duce la cinema să văd un film. Nu am mai fost acolo niciodată. Nu vedeam care e rostul. Ne ţinem de mână şi privim explozii tehnicolore de lumină şi sunete şi îşi aşază capul pe umărul meu.

Facem dragoste pentru prima dată şi sunt atât de timid, atât de stânjenit, dar ei nu-i pasă. Mă ghidează în fiecare ritm şi fiecare moment. Respiraţia mi se înteţeşte şi muşchii mi se strâng şi se contractă. Îmi prezintă o lume pe care nu am cunoscut-o niciodată şi de care nu mi-a păsat niciodată să o înţeleg.

Dar toate astea sunt în trecutul meu. Nu pot să mă pierd în el, oricât de mult mi-aş dori.

Trebuie să ştiu unde este acum, în acest moment.

E cu Neil, şi e în pericol, şi trebuie să o salvez.

Eu *trebuie* să o salvez.

Mă învârt cu furie – sfâşiindu-mi viaţa, încercând atât de mult să mă concentrez, atât de mult să o găsesc.

Îmi plânge inima.

Îl văd pe Neil luând-o de mână şi ieşind afară în zăpadă. Mă agăţ de acel moment şi îl urmez, urmărindu-l de-a lungul eternităţii. Îl privesc conduc-o printr-un pliu, şi apoi prin încă unul, şi încă unul.

Îi urmez.

Cumva, în centrul acestui hipercub, îi urmez. Trec prin pliurile dimensionale şi îi urmăresc prin momente care deja s-au întâmplat. Mă gândesc la Bettan – la forţa voinţei sale – şi mă îndemn să manifest asta. Să am voinţa de a înainta. Pentru a-mi transforma certitudinea în adevăr.

Îi văd în prezent. În *prezentul* meu actual. Ea stă ghemuită în zăpadă. El stă deasupra ei, aplecându-se spre ea. Ţip şi toate luminile se aprind în jurul meu. Explodează într-o supernovă de spaţiu şi timp şi pentru o clipă – pentru o clipă scurtă – eu sunt peste tot. Eu sunt totul.

Sclipesc. Ard. Dispar.

Aterizez în zăpadă, căzând în genunchi.

La câţiva metri înaintea mea, Naoko zace pe pământ, corpul ei stând strâns în poziţia fătului.

Neil nu se vede pe nicăieri.

★

Orice forţă m-a condus prin hipercub şi m-a adus în acest loc i-a târât şi pe ceilalţi după mine. Stau în spatele meu în zăpadă – uimiţi, şocaţi peste măsură, holbându-se – şi mă întreb pentru o secundă dacă şi ei au văzut aceleaşi imagini pe care le-am văzut eu: vieţile lor afişate în faţa lor ca o pictură.

Eram pe o câmpie înzăpezită plată. Soarele era sus pe un cer albastru şi lipsit de nori, şi lumina era clară. Descopăr că pot să respir uşor – nu aveam cum să fim prea sus. În dreapta, câmpia se termina într-o prăpastie bruscă: o margine stâncoasă care o lua în jos spre adâncurile înzăpezite de sub ea. În cealaltă parte, roci zimţate stăteau ridicate ca nişte dinţi, fiecare având doi sau trei metri înălţime.

Între ele, stătea singură în zăpadă Naoko.

Am fugit spre ea. Am alergat cât de repede m-au ţinut picioarele, m-am căţărat pe roci şi gheaţă ca să ajung la ea.

— Naoko! am strigat, căzând lângă ea. O, Doamne, eşti bine?

S-a uitat în sus la mine.

— Harry, a şoptit. Eu… nu ştiu unde… Neil era chiar…

Am tresărit.

— E aici? Ce ţi-a făcut?

— Nimic, a răspuns, ridicându-se. Cred. Doar că nu pot să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

Şi uitându-mă în jur după Neil, care era de negăsit, am văzut-o.

Peste creastă şi în jos până la platoul următor, la vreo o sută de metri înaintea noastră, o arcadă de piatră se ridica din zăpadă. Centrul ei negru pulsa cu energie cosmică. Era identică cu cea pe care o văzusem în vârf.

Ceilalţi au ajuns lângă mine.

— Unde suntem? a întrebat Palmer. Ce naiba s-a întâmplat?

Bettan a arătat spre arcadă.

— Ce e *aia?*

M-am uitat în sus la ei.

— Cred că e poarta finală. E drumul spre vârf.

Naoko a ţipat.

Ne-am întors cu toţii ca să vedem la ce se uita. Pliul în spaţiu-timp prin care ieşisem, ruptura pe care eu o creasem ca să scap din teseract, încă pulsa. Începuse să crească, întunericul extinzându-se ca un cancer, şi tentacule se strecurau afară din inima sa.

Jet a ieşit din centru, şi de o parte şi de alta a lui au venit unul, apoi doi şi apoi patru leviatani giganţi.

— De ajuns! a urlat el.

Avea faţa schimonosită, geaca ruptă şi fluturând în vânt. Tot corpul lui sclipea într-un amestec ciudat de metal, piele şi sânge.

— Nu vom mai tolera existenţa voastră!

Paznicul şi-a ridicat puşca pentru a o încărca, înainte să îşi dea seama că a rămas fără muniţie. Leviatanii au pornit spre noi, zăngănituri stridente urlând în aer.

— Fir-ar, a zis Paznicul, aruncându-şi arma pe jos.

Şi-a scos pistolul şi a început să tragă.

Gloanţele au trecut prin creaturi, sânge albastru ţâşnind din ele, dar nu le-au încetinit. Orice frică au avut cândva era acum înăbuşită de furia lor.

Am tras-o pe Naoko din zăpadă şi am târât-o spre dreapta, sărind spre pietrele zimţate cât de repede am putut. Bettan a luat-o spre stânga, cu pistolul scos, trăgând.

Palmer şi-a ţinut puşca bine. Chiar când unul dintre leviatani a ajuns suficient de aproape, a tras de două ori. A fost împroşcată de albastru când creatura a căzut, alunecând pe zăpadă.

Una a fost doborâtă.

Dar o alta era chiar în urma ei, sărind peste ruda ei căzută. S-a aruncat spre Palmer, cu tentaculele zbătându-se, şi femeia s-a lipit de pământ. Creatura a zburat pe deasupra ei, rostogolindu-se în zăpadă şi căzând într-o parte.

Palmer s-a ridicat în genunchi, lăsând puşca în zăpadă şi şi-a ridicat pistolul. Exact când creatura s-a îndreptat, a tras fix între ochii săi. O dată. De două ori. De trei ori. Cu un urlet, s-a cutremurat, şi s-a prăbuşit, albastru curgând în zăpadă.

În depărtare, l-am văzut pe Bettan dându-se înapoi din faţa unei a treia creaturi. În spatele lui era o creastă, cu o prăpastie de vreo zece metri. S-a uitat înapoi, făcând o grimasă. A ridicat pistolul, dar un tentacul s-a năpustit şi i l-a trântit din mână. S-a rostogolit în zăpadă.

— Roger!

Palmer a scos una dintre grenadele de la centură.

— Sari!

Am rămas cu gura căscată: era prea înalt. Nu avea cum să reuşească – nu fără să-şi rupă un picior, sau mai rău.

I-a aruncat o privire surescitată şi a rânjit. Palmer a aruncat o grenadă direct între el şi creatură, şi fix când s-a rostogolit prin zăpadă, el a plonjat.

Explozia a răsunat în tot peisajul. Bucăţi de tentacul şi stropi de albastru au fost împroşcate pe pânza albă a zăpezii.

Bettan făcuse o răsucire grozavă în aer, strângându-şi braţele şi întinzându-şi picioarele. Dar nu am apucat să văd cum a aterizat. A patra creatură – cea mai mare – a venit direct spre mine şi Naoko. Am apucat-o de braţ şi am împins-o în spatele unei stânci, sărind în direcţia opusă ca să încerc să o distrag.

Mi s-a blocat piciorul în gheaţă şi m-am împiedicat. M-am lovit cu faţa de zăpadă. M-am rostogolit şi am ajuns pe spate. Am ridicat privirea.

Creatura era la câţiva metri.

Paznicul a urlat, alergând repede spre mine. A descărcat un întreg încărcător în spatele creaturii, dar abia dacă a încetinit-o. M-am dat înapoi frenetic, distanţa dintre noi micşorându-se, creatura venind spre mine la fel cum Paznicul venea spre ea din spate.

Tentaculele s-au lungit înaintea ei şi m-au lovit într-o parte şi în piept.

O durere sfredelitoare mi-a cuprins trunchiul, prin tăietura gecii. Sângele fierbinte mi-a îngheţat pe piele.

La doar un metru de mine, şi-a ridicat iar tentaculele sus ca să lovească din nou. Paznicul şi-a aruncat pistolul într-o parte şi, trăgând un cuţit de la curea în timp ce alerga, a sărit pe ea.

Bestia s-a smucit. Tentacule l-au apucat, lăsându-i răni pe braţe şi picioare. Dar el s-a ţinut bine, înjunghiind cu furie corpul şi ochii creaturii. Eu m-am întins în zăpadă, strângându-mă de partea care îmi ardea, incapabil să mă mişc, incapabil să fac ceva.

Un tentacul l-a prins de mijloc şi l-a strâns. El a urlat de furie.

— *Steve!* a ţipat Palmer, fugind în direcţia noastră.

Creatura l-a aruncat pe Paznic la pământ şi el a ricoşat, trosnitura oaselor lui răsunând în aer. Palmer şi-a aţintit pistolul şi a tras de trei ori, creatura dându-se înapoi în smucituri bruşte.

S-a cutremurat, întorcându-se şi scoţând un urlet zguduitor, şi apoi, ridicându-şi puternicele tentacule înapoi în aer, a pornit spre ea.

Palmer a sărit într-o parte, rostogolindu-se în zăpadă şi ridicându-se în picioare, alergând din greu. Creatura imensă s-a năpustit spre ea, un vârtej de tentacule şi furie.

Cu leviatanul la doar câteva secunde în spatele ei, s-a întors. Şi în timp ce observa scena din faţa ei – eu zăcând într-o baie de sânge la pământ; Paznicul cu corpul răsucit, zăpada de sub el pătată de roşu; Naoko încă în viaţă dar neajutorată, fără arme, neprotejată; şi o singură creatură rămasă, celelalte trei moarte – o determinare sumbră s-a aşezat pe chipul ei.

S-a întors să se uite la Paznic, dând din cap o dată, cu subînţeles.

— *Grace!* a gemut Paznicul, pe o voce slabă.

A încercat să se ridice, dar s-a prăbuşit la loc în zăpadă.

— *Nu!*

Palmer a tras o grenadă de la curea şi i-a smuls acul, depărtându-şi braţele.

— Hai să mă prinzi, nenorocitule.

Creatura s-a aruncat spre ea cu un scrâşnet tulburător şi au sărit în aer împreună.

Explozia ne-a zguduit pe toţi. Am închis ochii strâns, nedorind să văd bucăţi din Palmer cum se împrăştie pe pământ ca schijele unei bombe. M-am uitat la Naoko şi am văzut că se holba la devastare, cu mâinile ridicate la faţă. Paznicul plângea, ghemuit în zăpadă, cu trupul zdrobit, neputând să se mişte.

Avea nevoie de ajutorul meu.

Nu ştiam ce aş putea să fac. Nu ştiam ce ar fi putut face vreunul din noi. Nu puteam să mă gândesc decât la Palmer, moartă, şi o deznădejde profundă s-a revărsat peste mine.

Şi totuşi, cumva, am reuşit să mă ridic în picioare. În ciuda durerii corpului meu şi a durerii urlătoare a rănilor, pentru că Palmer murise ca să ne salveze: ca să ne salveze pe mine, pe Paznic şi Naoko. Se sacrificase pentru noi – ca să putem supravieţui, ca să putem ajunge în vârf.

Şi aşa vom face.

Îi vom onora alegerea.

Am făcut câţiva paşi dificili spre Paznic, sperând că printr-o putere anume voi reuşi să-l salvez.

Încruntându-mă, m-am oprit. Mi-am dat seama că uitasem ceva. Patru leviatani ne atacaseră, şi acum erau toţi morţi. Dar nu veniseră singuri.

M-am întors.

Realizarea m-a lovit exact la timp ca să îl văd pe Jet ducându-se în spatele lui Naoko şi înjunghiind-o în spate cu un cuţit.

— *Nu!*

A mărit ochii şi un firicel de sânge i s-a scurs din gură. El a scos cuţitul cu un rânjet, dându-i drumul, şi ea a căzut la pământ la picioarele lui.

Nu.

Lumea a încetat să se mai învârtă.

Totul a îngheţat – timp, spaţiu, eternitate.

Am fugit, fără să mă gândesc la siguranţa mea şi nici la omul nebun din faţa mea. Trebuia doar să ajung la ea. Pentru a opri asta. Pentru a o salva.

A fost în zadar: imediat ce m-am apropiat, braţul lui Jet s-a întins şi m-a apucat de gât, strângându-mă puternic. Am încercat să mă eliberez de el, dar mi-a dat mâinile la o parte. Era *atât de puternic.* M-a ridicat în aer.

— Este corect aşa, Harold. E bine aşa.

Vocea lui era amestecată cu melancolie.

— Aceasta este providenţa.

M-am înecat, pufnind, dând din picioare în aer.

Mi-a mai aruncat un ultim rânjet, cu privirea fixată pe mine, înainte ca pistolul lui Bettan să apară la tâmpla lui.

— Du-te dracului, a zis Bettan şi a apăsat pe trăgaci.

Capul lui a explodat.

Am căzut, prăbuşindu-mă la pământ. M-am târât disperat spre Naoko şi m-am întins lângă ea.

— Du-te la Paznic! am strigat spre Bettan. E răpus.

A dispărut în spatele meu.

Naoko era încă în viaţă, încă respira. Am ridicat-o ca să stea în şezut sprijinită de rocă şi am îmbrăţişat-o. Avea o rană în piept care îi trăgea materialul gecii spre interior. Cuţitul îi penetrase plămânul, şi se îneca în propriul sânge. I-am acoperit rana cu mâna, apăsând tare, dar în zadar. Am ţinut-o strâns lipită de mine, suficient de aproape încât să îi simt inima.

— Harry, a şoptit ea. E în regulă. Nu e vina ta.

— Nu mă vei părăsi.

Vocea mea era groasă.

— Nu o să te pierd. Nu acum. Nu din nou. Te rog, nu-mi face asta.

Ea tremura, clătinând din cap. Vocea ei era moale. Pleoapele i se zbăteau.

Am tras-o aproape, îmbrăţişând-o strâns, dorind să transmit toată căldura corpului meu în corpul ei. A devenit moale, corpul ei atât de slab, atât de fragil.

— Asta a fost, a şoptit ea. Asta a fost. Să nu faci ce ai făcut după Santi. Nu mă uita.

— Nu, am răspuns, clătinând din cap.

Am încercat să fiu puternic pentru ea. Ultimul lucru de care avea nevoie erau plânsetele mele.

— Nu.

— Trebuie să le spui celorlalţi despre locul ăsta. Trebuie să ajungi în vârf ca să poţi… descoperi adevărul. Oamenii trebuie să ştie ce este…

S-a înecat, scuipând sânge pe cămaşa mea. S-a uitat la mine, cu lacrimi curgându-i pe obraz.

— Nu pot să mor în zadar.

Orice urmează să se întâmple se va întâmpla, a spus Thomas în mintea mea. *De tine depinde să decizi cum să faci să conteze.*

— O s-o fac, am spus. O s-o fac. Şi apoi o să vin după tine. Îţi promit. Indiferent de ce urmează după aceea, oriunde te vei duce după lumea asta. O să te urmez acolo.

A inspirat de câteva ori sacadat şi ochii i s-au mărit de teamă.

— Şi dacă nu mai e nimic?

— Atunci te voi urma şi acolo.

A tuşit iar, tremurând, scuipând sânge pe zăpadă, pe mine.

— Ce pot să fac? am întrebat-o. Nu ştiu ce să fac. Spune-mi doar ce să fac.

— Mi-e atât de frig, Harry, a şoptit ea. Vreau doar să nu-mi mai fie frig.

Am strâns-o tare.

— Când voi veni după tine, voi veni într-o flacără de foc şi căldură. Îmi voi arde drumul prin ceruri în căutarea ta şi te voi găsi. Îţi promit, Naoko.

S-a oprit din tremurat. Capul ei a căzut pe pieptul meu şi am simţit cum respiraţia ei s-a oprit.

— Îţi promit asta, am repetat, către munte şi către vânt şi către zăpadă. Îţi promit.

★

Paznicul e mort. Bettan zice că abia mai respira când a ajuns la el. Acum că Palmer nu mai era, nu mai avea nimic de păzit. Pur şi simplu a renunţat.

Încă ne aflăm la scena dezastrului. Bettan strânge canistrele cu oxigen şi rezervele, orice poate recupera din rucsacurile celor morţi. Eu scriu. Şi jelesc.

Am mai rămas doar doi acum, şi e un singur drum.

Arcada ne aşteaptă, şi dincolo de ea, vârful.

Nimic nu ne mai ţine aici. Totul e pierdut.

Nu mai există decât atracţia, foamea.

Şi dincolo de asta?

Presupun că a venit timpul să aflăm.

Hattie -[16]

Nu ştiu de ce îţi scriu asta. Cred că au trecut ani, dar nu mai sunt sigur niciodată. Nu ştiu unde sunt: un azil, o închisoare? Sunt oameni aici – oameni adevăraţi –, dar nu mai par aşa pentru mine. Cât timp am fost plecat? Mai contează ceva?

Se precipită prin jurul meu, ca furnicile pe cale de a fi călcate; ca şobolanii de laborator aruncaţi din cuştile lor, inutili. Când îmi pun întrebări, nu mai înţeleg niciuna dintre ele. Cuvintele sunt cuvinte pe care le ştiu: au forma şi sunetul cuvintelor pe care le-am învăţat când eram copil, pe care le-am folosit şi împărtăşit toată viaţa, dar acum nu mai înseamnă nimic pentru mine. Fiecare cuvânt sună ca o maşină pe şosea. Fiecare propoziţie e un script.

Le fac semn să plece. Pare să le fie frică de mine, bălmăjesc bazaconii, ca şi cum aş fi diferit, ca şi cum ceva e stricat la mine.

Nimic nu are sens. Nimic nu e bine. Şi în timp ce stau aici în camera aceasta caldă – căldură pe care nu credeam că o voi simţi din nou –, nu m-am simţit niciodată atât de pierdut.

Cum să înţeleg lumea asta, Hattie? Asta a fost mereu slujba mea, nu? Scopul meu declarat. Simt că trebuie să încerc în sfârşit să-ţi explic ce s-a întâmplat în vârful acelui munte îngrozitor, chiar dacă doar pentru a încerca să procesez nebunia care trăieşte acum în interiorul meu. Sper cu disperare că nu vei citi niciodată asta. Că nimeni nu va citi.

Nu pretind că îţi ofer răspunsuri. Nu le am. Nu mai am nimic.

Doar o depărtare adâncă, o alienare profundă şi tulburătoare; şi o certitudine arzătoare că nimic nu va mai fi la fel.

Când am păşit prin arcadă, eram echipaţi cu câte o canistră de oxigen fiecare şi cât de puţin

echipament se putea. Ştiam că altitudinea avea să ne îngreuneze corpul, dar Bettan susţinea că, cu cât reuşeam să urcăm mai repede, cu atât avea să fie mai uşor.

În absenţa altor informaţii, nu prea am putut să îl contrazic.

Cred că amândoi ne-am resemnat cu faptul că indiferent ce vom găsi în vârf, nu vom mai reuşi să ajungem jos. Nu aveam suficiente rezerve. Nu aveam suficienţi oameni. Şi, ca să fiu sincer, numai urcatul părea să conteze. Jos nu mai era un concept în mintea mea.

Am ieşit împreună prin arcadă, făcând câţiva paşi în zăpadă. Ne aflam pe un platou scurt, nu mai lat de douăzeci de metri, şi în faţa noastră era o stâncă mică. Ar fi o urcare scurtă – o căţărare pe stâncă şi gheaţă timp de un minut sau două – şi ajungeam în vârf. Îl puteam vedea din locul în care stăteam: punctul în care muntele înceta să se mai înalţe.

Am tremurat, mă furnica pielea din cap până în picioare. Asta era tot?

Părea ceva obişnuit, ca o bucată de peisaj pictată. Şi totuşi, cumva, atracţia era atotputernică: o foame profundă şi arzătoare de a parcurge ultimii paşi. Nu ne mai oprea nimic. Dar dacă foamea rămânea acolo când ajungeam în vârf?

Ce mai aveam de făcut atunci?

În jurul nostru, totul o lua în jos. Stâncile se îndepărtau de platoul abrupt, coborând şi coborând vertiginos, până când norii şi gheaţa de dedesubt se împleteau într-o mare de alb. Singurele sunete erau cele ale muntelui: nu era nicio mişcare aici sus, nicio formă de viaţă. Numai stihiile. Şi noi.

Cu masca pe faţă şi oxigenul proaspăt curgând prin mine, nu am mai fost la fel de copleşit ca data trecută.

De fapt, privind în jur la striaţiile norilor ce se aflau la câteva mii de metri sub noi, n-am putut să nu simt o tristeţe profundă. Iată-ne aici: acoperişul lumii. Dacă Thomas avea dreptate, ne aflam pe

Muntele Meru, Muntele Sinai, Muntele Olimp însuşi.

Voiam să simt uimire. Să fiu uimit. Tot ce am simţit a fost un gol.

Bettan a rămas tăcut. A început să urce, lăsându-mă să vin după el. Încă o dată, m-am trezit cum mă chinui să ţin pasul cu el.

Dacă nu era nimic acolo?

În timp ce mă aburcam pe o stâncă şi escaladam culmea de deasupra mea, gândul mi s-a strecurat în minte, imposibil de strămutat: *Şi dacă nu e nimic acolo? Doar un vârf. Vârful muntelui, complet nesemnificativ.*

Lovitura de graţie. Că tot ce făcusem aici, tot ce pierdusem fusese în zadar. Aveam să murim aici sus: un mausoleu al curiozităţii şi egoului uman.

M-am gândit logic la aceste lucruri. S-au înregistrat în creierul meu. Dar nu au făcut nimic pentru a opri nevoia, impulsul primar ce îmi înghiontea braţele şi picioarele şi corpul să continui să urc.

Parcursesem mai mult de jumătate când a început să devină clar că vârful nu era un vârf. Nu se ridica spre un singur punct, aşa cum era de aşteptat de la o îmbinare a plăcilor tectonice, ci mai degrabă părea să se aplatizeze. Din acel unghi, părea că exista un alt platou în vârf: o suprafaţă plată, în formă circulară, ca un piedestal cioplit.

Imagini cu altare de sacrificiu aztece mi-au trecut prin minte, şi mumii andine îngheţate pe vârfuri de munte; cu piramidele egiptene, construite ca nişte munţi, pline de morţi.

Scriptura din copilărie mi-a reveni în memorie – *Pe vârfurile munţilor aduceau jertfe,* a scris Osea, *că bună era umbra.*

M-a cuprins spaima, mă consuma cu fiecare pas făcut, şi totuşi nu m-am oprit. Nu am putut. Când am atins vârful acestei culmi, buza platoului era chiar deasupra noastră. Am apucat-o împreună, privindu-ne în ochi. O înţelegere s-a creat între noi: orice diferende am avut, sau probleme nerezolvate,

acum nu mai contau. Orice ne aştepta deasupra, aveam să înfruntăm acel lucru împreună.

Ne-am tras în sus, ne-am rostogolit pe pământ şi ne-am împins în picioare. Cu mâna mea schilodită şi pieptul tăiat, am avut nevoie de Bettan ca să mă tragă de tot sus. Nu era gheaţă, nici zăpadă. Abia o brizăă. Nimic decât o suprafaţă anormal de plată din piatră, circulară.

Neil stătea chiar în centrul ei.

— Deci, aţi reuşit să urcaţi. Bravo vouă!

Vocea lui se schimbase – era mai joasă, mai întunecată, vibra ca şi cum două sau trei voci vorbeau în acelaşi timp. Corpul lui strălucea, reflectând lumina.

— Chiar nu m-am aşteptat să fiţi doi.

Ce?

M-am holbat la el. Întregul corp mi s-a cutremurat la vederea lui – omul ăsta care mi-a luat soţia, care a condus-o la moarte – şi nedumerirea de a-l găsi aici, în vârf, ca şi cum ar fi fost aici în tot acest timp.

Ce naiba se întâmpla?

— Cum dracului ai ajuns tu aici? a mârâit Bettan, trăgându-şi masca de oxigen de pe faţă.

Şi-a strâns mâinile înmănuşate pumn. Pieptul îi tremura, umerii i se ridicau şi coborau.

Neil şi-a înclinat capul puţin într-o parte, amuzat, ca şi cum se uita la un animal din grădina zoologică.

— Aţi ajuns în vârf. Sunteţi primii care au atins această piatră de hotar în mai bine de două sute de mii de ani. Sunteţi cei mai buni din specia voastră.

— Cei mai buni din… am începând eu, bolborosind prin masca de oxigen.

Am dat-o jos şi am descoperit că pot să respir. Cumva, puteam să respir. Aerul se simţea pe deplin şi curat, ca într-o zi senină de vară.

Am făcut un pas în spate, uitându-mă prevăzător peste margine. Eram încă pe acoperişul lumii; muntele se povârnea perfid sub noi. Dar nu mă mai dureau picioarele. Îmi simţeam pieptul descătuşat, deschis, liber.

Gura lui Neil s-a strâmbat într-un rânjet, buzele încreţindu-i-se nefiresc la colţuri.

— Acum sunteţi în vârf. Nu mai este cazul să facem lucrurile mai dificile decât este nevoie.

Am rămas cu gura căscată la el.

— Cine *eşti* tu?

— Nu te-am minţit niciodată, Harold. Nu v-am minţit pe niciunul dintre voi. Sunt antropolog. Studiez oamenii: dezvoltarea lor biologică, fiziologică şi societală. Aş putea spune că e un mic hobby al meu.

— *Un hobby?* am repetat.

În mintea mea s-au derulat imagini cu tot ce se întâmplase până atunci: Jet tăindu-i gâtul Polyei. Thomas căzând peste munte. Palmer cu grenada în mână. Cadavrul lui Naoko în braţele mele.

Nu pot să mor în zadar.

Bettan şi-a scos pistolul din buzunar şi l-a aţintit spre Neil.

— Va trebui să explici ce se întâmplă aici, şi o s-o faci chiar acum.

— O, te rog, a zâmbit Neil, ca şi cum pistolul lui Bettan era de jucărie.

A făcut un singur pas spre noi şi a trebuit să mă lupt cu imboldul de a face un pas înapoi, de a mă întoarce şi a fugi.

— Nu e nevoie de asta. O să vă spun tot ce e de ştiut. V-aţi câştigat acest drept, la urma urmei.

— Eşti unul dintre ei, nu? am întrebat, pe o voce tremurată. Unul dintre zeii pe care îi venerează leviatanii.

El a oftat, dând din cap dramatic. Încet, a început să-şi dea jos straturile de haine – pălăria, fularul, geaca – până când a rămas doar în pantaloni şi o bluză. Era complet chel, pielea lui maro deschis sclipind sub soare.

— Bietele creaturi. Au fost un experiment timpuriu. Un test în forme de conştiinţă care nu a mers chiar bine. Vedeţi voi, se pare că ne-am implicat prea mult. Aceste lucruri trebuie să crească organic. Păstrăm câteva dintre ele drept amintire.

Dar devin atât de geloase atunci când ne îndreptăm atenţia spre altele. E destul de înduioşător.

Bettan a făcut un pas supărat în faţă, cu pistolul încă ridicat. Clar nu asta îşi dorise să găsească.

— Cum adică „experiment”?

— Presupun că asta aţi numi viaţă, Roger.

Şi-a frecat capul chel.

— Ideea măreaţă a fost întotdeauna să creăm ceva cu care am putea comunica, şi poate într-o zi chiar interacţiona.

O briză caldă a trecut peste faţa mea şi mi-am dat şi eu jos căciula şi fularul. Uitasem că vântul poate fi cald. Uitasem de tot cum se simţea căldura.

— Aşa cum facem acum?

Şi-a plecat capul serios.

— Mă tem că nu. Asta, a spus el, arătând spre corpul său, este un progres foarte recent. Un mic test de comunicare. Nu e ca şi cum ne-am ascuns – de milenii întregi încercăm să comunicăm cu voi, să vă arătăm că suntem aici, dar voi pur şi simplu nu sunteţi pregătiţi să vedeţi.

S-a dus până la marginea prăpastiei şi s-a uitat în jos, ca şi cum analiza urcuşul imposibil pe care îl parcurseserăm.

— Aşa că am lucrat la această formă: abia dacă sunt aici cu adevărat. O fracţiune a stării mele reale, ca un ecou al unui ecou. *Se pare* că funcţionează, deşi nu aş numi-o o interacţiune reală. Dar m-am simţit bine – serios, toată această experienţă a fost foarte edificatoare.

Am clipit, încercând să îi procesez cuvintele. Mi-a trecut prin minte că toate amintirile mele cu Neil erau sporadice şi neclare, ca şi cum nu a fost niciodată aici pe deplin, nici până la final. Nu a fost implicat în niciuna dintre disputele noastre şi nici nu s-a căznit în vreuna dintre escaladări. Nu a fost prezent niciodată în certurile noastre. Era ca şi cum ori de câte ori nu era de faţă, toată lumea pur şi simplu uita că există.

Cum de nu observasem asta înainte? Cum de nu am ştiut?

— Stai aşa, am zis eu, ridicând o mână.

Era imposibil. Era o nebunie.

— Deci voi… aţi creat viaţa. Ne-aţi creat pe noi. Şi apoi ce? Ce-s toate astea? Aţi început să stabiliţi *provocări?*

A ridicat din umeri, încă privind în jos la munte.

— Viaţa e un proces complicat, a comentat el. Am încercat să stabilim condiţiile iniţiale şi să vă lăsăm singuri, dar voi aţi ajuns să stagnaţi.

A clătinat din cap cu gravitate.

— Şi înainte de asta, am încercat să accelerăm lucrurile, forţând şi dezvoltând trăsături noi. Levitanii au fost un mic dezastru, aşa cum aţi văzut. Dar voi…

S-a întors spre noi doi.

— Voi sunteţi lozul câştigător. S-a dovedit că nu poţi crea viaţă aşa cum ţi se năzare. Trebuie s-o pregăteşti. Trebuie să fie gata.

— Nu.

Bettan a clătinat din cap lângă mine, cu o privire fioroasă.

— Nu, nu cred asta. Vrei să zici că sunt, ce? Un nenorocit de experiment în laborator?

Mâna cu care ţinea pistolul îi tremura. A început să se plimbe de colo-colo.

— Nu. *Nu.* E o porcărie. *Nu* este ceea ce sunt eu.

Mi-am frecat mâinile: confuz, furios, copleşit.

— Dar *de ce?* De ce să o iei pe Naoko? De ce… să ni te alături în toată această urcare?

A ţâţâit de enervare.

— Deveniserăţi mai înceţi. Am simţit că aveţi nevoie de un imbold ca să vă grăbiţi. Şi m-am alăturat vouă ca să văd cum vă descurcaţi cu muntele. Ca să văd dacă sunteţi pregătiţi.

— Pregătiţi?

— În *stadiul* potrivit, a explicat el, punând accent pe fiecare cuvânt. S-a mai întâmplat. Cu câteva sute de mii de ani în urmă a existat o altă provocare. Nu eu m-am ocupat de aceea. Când aţi trecut-o, v-am considerat pregătiţi pentru următorul stadiu de evoluţie.

Bettan încă făcea ture, bombănind, plin de mai multă energie decât fusese în stare să arate fiecare dintre noi în ultimele zile.

— Nu accept asta. Refuz să accept asta.

L-am ignorat, prea concentrat pe ceea ce îmi spunea Neil.

— Următorul stadiu al evoluţiei? Ce înseamnă asta?

Şi-a ridicat braţele, parcă pentru a mă îmbrăţişa de la distanţă.

— Limbaj, conştiinţă, introspecţie. Abilitatea de a raţiona. Tot ce vă separă de toate celelalte fiinţe vii de pe planeta asta. A, v-am dăruit o serie întreagă de noi progrese. A funcţionat ca o recompensă – v-au propulsat spre astfel de culmi noi. A fost fascinant de urmărit. Dar trebuia să aşteptăm să fiţi pregătiţi pentru următoarea culme – din punct de vedere tehnologic, intelectual şi psihologic. Muntele este testul perfect. La fiecare sută de ani setăm din nou provocarea. Sunteţi primii care au reuşit.

M-am uitat la Bettan. Stătea pe marginea platoului, uitându-se în jos, clătinând din cap. Încă era înfăşurat în toate straturile de haine, parcă refuzând să accepte că lucrurile astea se întâmplau cu adevărat. Pistolul din mâna lui dreaptă tremura.

M-am întors spre Neil.

— Ce… ce se întâmplă acum?

— Acelaşi lucru care s-a întâmplat data trecută. Unul dintre voi va merge cu mine ca reprezentant al speciei voastre ca să îl înalţ la o formă superioară de conştiinţă. Devenind membrul alfa al unei specii complet noi: *Homo altior* – omul superior. Devenind scânteia care aprinde focul.

M-am încruntat.

— De ce doar unul?

A făcut doi paşi înainte, micşorând distanţa dintre noi la câţiva metri. Fără haine, corpul lui arăta bizar – lipsit de păr şi neted, ca şi cum era făcut din ceară. A ridicat mâna şi a deschis-o în faţa mea. În ea, sclipea o bijuterie mică şi albastră.

— Există o singură sămânţă: perfect concepută pentru stadiul evolutiv şi fiziologia voastră. Lucrăm la ea de milenii întregi. Nu va mai exista alta ca ea. Va intra în tine, îţi va rescrie biologia, o va augmenta, şi te vei reproduce, transmiţând-o şi altora.

— Şi dacă refuzăm? a întrebat Bettan, întorcându-se. Dacă alegem să nu facem asta?

— Refuzaţi? a râs el, aşa cum ar râde un adult de un copil. Nu puteţi să refuzaţi. Acesta e momentul. Mereu a fost. Aţi trecut testul şi acum e momentul să fiţi înălţaţi. Dacă vă retrageţi, vor veni alţii. L-aţi realizat acum. Nu va trece mult timp până când alţii vor urma. E destinul vostru. Destinul speciei voastre.

— Nu poţi pur şi simplu…

Corpul lui Bettan vibra de furie în timp ce îndrepta pistolul spre Neil.

— Nu poţi pur şi simplu să scrii destinele oamenilor! Nu poţi să fluturi naibii din mână şi să defineşti ce suntem noi – *ce sunt eu!*

A tras, împuşcătura răsunând în aer. Neil nu s-a mişcat un milimetru. S-a uitat în jos la pieptul său, acolo unde îl lovise glonţul. Nu se vedea deloc sânge. Nicio rană.

— Trebuie să se întâmple, Roger, a zis Neil, vocea lui devenind severă, cuvintele sacadate. Dacă nu, rasa umană va stagna pentru totdeauna. Nu veţi progresa niciodată dincolo de ce sunteţi acum. Veţi fi ignoraţi, uitaţi, blocaţi în acest jalnic plan al existenţei, pe această mică planetă, şi nu veţi însemna niciodată nimic.

— Dar va fi alegerea *noastră,* a insistat Bettan.

Neil şi-a dat ochii peste cap.

— Alegerea este un concept uman atât de prostesc. Vă ciopliţi micul vostru univers, creat de puteri mult mai mari decât puteţi începe să înţelegeţi, şi numiţi ceea ce aveţi alegere. E ridicol. Nu – odată ce eşti înălţat, nu vei putea spune nu, la fel cum nu aţi avut de ales decât să urcaţi pe acest vârf.

A mai făcut un pas spre noi, şi pe măsură ce făcea asta, părea că creştea. Se înălţa deasupra noastră.

— Acest lucru o să se întâmple. Acest lucru trebuie să se întâmple.

Bettan s-a holbat la el, cu gura căscată. Părea că voia să argumenteze mai mult – să ţipe, să strige –, dar nu i-a ieşit nimic pe gură. S-a uitat la pistolul din mână şi şi-a lăsat mâna pe lângă corp. A băgat pistolul la loc în buzunar. Şi-a muşcat buza, a clătinat din cap şi s-a întors cu spatele la Neil.

Şi eu m-am uitat în altă parte. Trebuia să o fac. Am scrutat cerul albastru şi sclipitor, marele baldachin deasupra noastră ca o cupolă întinzându-se la orizont. Şi, dintr-odată, a fost foarte clar. În timp ce stăteam acolo, în vârful lumii, uitându-mă la ceruri, am simţit că întreaga existenţă se restrânge până la mărimea unei cuşti de şoarece, şi tot ceea ce am făcut, sau nu am făcut, sau am încercat să fac, nu era altceva decât alegerea unui traseu dintr-un labirint către altul.

Vei fi liber ca vânturile de munte, mi-a şoptit Thomas de dincolo de mormânt. *Dar apoi vei îndeplini toate ordinele mele.*

Nu a vorbit nimeni. Neil a aşteptat.

M-am întors şi m-am uitat la mica bijuterie albastră din mâna lui – o sămânţă minusculă, plină de potenţial pentru atât de multe. *Asemenea unei* netsuke – m-am gândit eu –, *purtând trecutul în ea.*

Numai că asta nu avea nimic de-a face cu trecutul.

Asta era despre viitor.

În cele din urmă, privind spre orizont, Bettan a început să râdă. S-a auzit ca un chicot scăzut, apoi s-a transformat într-o isterie. S-a rostogolit prin el ca un vârtej, iar Bettan s-a îndoit de la mijloc, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Am făcut un pas precaut spre el, îngrijorându-mă că a luat-o razna, gândindu-mă că poate nebunia era singurul răspuns adecvat, încet, şi-a recăpătat respiraţia, s-a potolit şi s-a îndreptat.

Şi-a dat jos căciula, s-a întors şi a făcut câţiva paşi spre Neil.

— Atunci eu o să fiu acela, a anunţat.

M-am încruntat spre el.

— Poftim?

— Evident că eu.

Avea un zâmbet ciudat pe faţa aia frumoasă. S-a descheiat la geacă şi şi-a dat-o jos. Când s-a îndreptat, muşchii i se profilau pe sub bluză.

— Presupun că are sens. Cauţi ceea ce are mai bun de oferit omenirea – vârful rasei umane – şi acela sunt eu. Bineînţeles că eu sunt.

Dezgustul mi s-a ridicat în stomac. Întreg corpul s-a înfuriat la ideea că Bettan va fi modelul după care se vor dezvolta toţi viitorii oameni. Dar atunci care era cealaltă variantă?

Eu?

Totuşi am menţionat:

— Nu cred că ar trebui să fii tu.

Bettan a pufnit.

— Amândoi aţi reuşit, a zis Neil pe un ton neutru. Ar putea fi oricare dintre voi. V-am urmărit. Amândoi sunteţi calificaţi, deşi din motive destul de diferite.

— Aiureli, a mârâit Bettan, nu spre Neil, ci spre mine. *Tu* nu ai reuşit să urci pe muntele ăsta. Eu ţi-am târât fundul amărât până aici. Eu ţi-am salvat viaţa, iar şi iar. E dreptul meu. Nu încape discuţie.

— Asta e complet… am început eu, dar apoi m-am oprit imediat.

Eram extenuat; eram distrus; eram *terminat.* Nu mai aveam putere să lupt. Dacă el voia să fie viitorul, să fie. Eu nu aveam niciun interes în asta. Nu exista niciun viitor pentru mine. Am ridicat din umeri.

— Bine.

A rânjit şi s-a apropiat de Neil, care aştepta răbdător.

— Asta e singura şansă, nu? a întrebat el. Nimeni altcineva nu poate să îmi ia locul?

— Există o singură sămânţă. Este cheia întregului experiment. Nu mai poate fi refăcută.

— Bun, a zis el. Asta e bine.

Am clătinat din cap. Până şi în mijlocul *chestiei ăsteia,* el încă se preocupa de egoul lui.

— Deci zi-mi: ce trebuie să fac?

— Stai în faţa mea, a răspuns Neil. Şi deschide-te spre viitor.

Bettan şi-a întins braţele larg.

Neil a ridicat nestemata, ţinând-o între degetul mare şi arătător şi a coborât-o spre pieptul lui Bettan. Bluza lui s-a desfăcut singură, la fel ca toate celelalte straturi de sub ea. Au căzut la picioarele lui, lăsându-i doar pielea goală.

Când piatra i-a atins pieptul, o pulsaţie albastră s-a răspândit.

Bettan gâfâia, picioarele i-au tremurat puţin şi s-a chinuit să stea drept. Nestemata i s-a topit în piept cu un trosnet, mici fulgere albastre răspândindu-se în exterior pe corpul său. Pâlpâind pe gâtul şi pe faţa lui.

În curând, bijuteria a dispărut, şi tot corpul lui Bettan a început să strălucească: mai întâi un albastru profund, ca al oceanului, apoi un galben ca soarele. Culoarea ieşea din el, prin braţe şi prin degete.

Cu gura larg deschisă, icnea după aer, în timp ce era ridicat. A levitat deasupra pământului câţiva centimetri, cu braţele întinse larg şi spatele arcuit în timp ce lumina izbucnea din el.

Un puls de energie a explodat din el ca un tunet.

M-am clătinat înapoi, aproape căzând în genunchi.

Când m-am uitat iar în sus, stătea în picioare.

Ceva supraomenesc.

Ca un zeu.

— S-a terminat, a spus Neil, şi parcă am auzit o urmă de uşurare. Sămânţa a fost în sfârşit plantată. Bine ai venit, *Homo altior,* în noua eră a omenirii.

Bettan s-a întors să se uite la mine. Avea ochii mari, strălucind cu o energie furioasă. A făcut câţiva

paşi spre mine, părând puţin incomod, ca şi cum abia se obişnuia cu noul lui corp.

Şi-a scos pistolul din buzunar şi s-a uitat la el curios, răsucindu-l în mâini. Avea faţa încordată, de parcă se lupta cu o durere profundă din interiorul său, confruntându-se cu un instinct primitiv.

— Eu sunt stăpânul sorţii mele, a spus pe o voce groasă. Eu sunt căpitanul sufletului meu.

A ridicat pistolul la cap, şi-a băgat ţeava în gură şi a tras.

Capul lui a explodat, sânge ţâşnind în aer şi corpul lui s-a prăbuşit pe pământ.

Neil rămase cu gura căscată, holbându-se la scena din faţa sa.

— Ce ai făcut? a şoptit el.

Pentru o clipă, am văzut o sclipire de furie. Apoi tot corpul i s-a dezechilibrat, căzând pe spate.

Neil a oftat adânc şi apoi, cât ai clipi, a dispărut.

Muntele de sub mine a bubuit, s-a cutremurat şi apoi a dispărut. Sub picioarele mele, pur şi simplu a dispărut. Am simţit cum cad, prăbuşindu-mă brusc în jos, la mii de metri din văzduh, răsucindu-mă şi învârtindu-mă prea repede. Ochii îmi ardeau. Corpul meu s-a contorsionat.

Am încercat să respir, dar nu era nimic de care să mă agăţ.

Lumea din jurul meu s-a transformat în negru, cu dâre de lumină, pe măsură ce treceam iar prin centrul teseractului care dispărea. Frânturi de spaţiu şi de timp au trecut prea repede.

Am încercat să mă agăţ de ceva real. Ceva care încă exista. Dacă tot timpul şi tot spaţiul erau în această negură învolburată, atunci trebuia să existe ceva de care să mă pot prinde, ceva care a rămas.

Mă gândeam la Thomas, la Naoko, la orice, dar tot ce vedeam era lunga linie a umanităţii, un experiment abandonat, dispărând într-un vortex negru al haosului şi nimicului.

Totuşi cădeam, învârtindu-mă şi răsucindu-mă şi arzând prin nor şi vânt.

Am închis ochii şi m-am concentrat cât de mult am putut pe o singură amintire pe care nu am vrut s-o uit niciodată.

Santi.

Privirea din ochii lui când a rostit primele cuvinte.

Zâmbetul de pe faţa lui când desena.

Du-mă înapoi, m-am gândit. *O să fac orice, doar du-mă înapoi.*

Mintea mea s-a golit.

M-am trezit la ţară undeva, lângă rămăşiţele echipamentului meu de escaladat. Am aruncat hainele grele, dar am păstrat rucsacul. Eram în Anglia, deşi nu ştiu cum sau de ce. Poate că am fost lăsat aici. Poate că aici era locul unde trebuia să fiu.

Motivele nu mai par să conteze.

Cauzalitatea nu mai contează.

Oameni au venit şi m-au luat. M-au adus aici. Ei cred că mă port ciudat. Neomenesc chiar. Din fericire pentru ei nu ştiu ce înseamnă de fapt să fii om.

Ce să fac acum, Hattie?

Unde să mă duc?

Stau aici pe scaunul acesta. Mă uit pe geam şi goliciunea se uită înapoi la mine.

Nu mai e nimic pentru mine pe lumea asta, şi totuşi simt nevoia să mă mişc. Asta e ceea ce simte Sisif când se trezeşte în fiecare dimineaţă la poalele muntelui?

El ştie că ascensiunea este inutilă, că nu înseamnă nimic, dar totuşi el urcă, pentru că acesta este drumul care i se deschide în faţă.

Pentru că destinaţia nu este importantă, ci doar să continui să te mişti.

Doar pasul următor.

E timpul să te ridici, Harold. Să faci pasul următor.

Şi oriunde voi merge în continuare, Dumnezeu să ajute nebunul care o să mă găsească.

Postfață

Publicată în a doua ediție a cărții *Ascensiunea*

Fratele meu a murit în 2020. De la prima publicare a scrisorilor sale, s-au cerut insistent dovezi, ceva care să îi susțină afirmațiile. Acestea au devenit oarecum o senzație în cultura pop, inspirând forumurile online și întâlniri dedicate descoperirii adevărului din spatele muntelui lui Harold și al poveștilor pe care le spune.

Nu încape îndoială că mulți dintre aceşti oameni au existat: un Jet Towles a lucrat pentru MIT în anii ’80. Există înregistrări cu un geolog numit Thomas Fung, care locuia în Londra în aceeași perioadă. Amândoi bărbații au dispărut fără urmă.

Roger Bettan și doctor Polya Volikova sunt, bineînțeles, cele mai recunoscute nume. Amândoi au fost presupuși morți înainte de publicarea scrisorilor. Când a dispărut Bettan, presa a raportat că a murit în timpul unei ascensiuni pe un munte, iar corpul lui nu a fost găsit niciodată. Familia Volikov insistă că Polya a murit liniștită în somn la Moscova în anul 1995. Cu toate că acest lucru este intens contestat de sceptici, familia rămâne retrasă și extrem de rezervată, nedorind să discute cu nimeni despre ea.

Nu există nicio dovadă că persoane cu numele de Grace Palmer sau Steve Bautista (cu atât mai puțin „Paznicul”) au existat vreodată. Nu par să fi fost înrolate în forțele armate și nici să fi trăit vreodată în Statele Unite la vremea respectivă. În mod similar, nu există nicio dovadă concretă a existenței unei corporații mondiale numite Apollo.

Mulți teoreticieni ai conspirației online îți vor spune că acest lucru nu ar trebui să surprindă pe nimeni.

Deși majoritatea criticilor din mainstream pun la îndoială veridicitatea scrisorilor fratelui meu, s-a scris mult și despre Harold însuși. Într-adevăr, în

perioada cuprinsă între lansarea scrisorilor sale pentru prima dată şi publicarea acestei a doua ediţii, un număr mare de investigaţii personale au adus la lumină multe aspecte ale vieţii sale.

Nu încape îndoială că a trăit şi a lucrat la Londra împreună cu Naoko, şi că au adoptat un băieţel pe nume Santi. Paul Idris relatează despre povestea tragică a morţii sale prezentând aceleaşi detalii ca şi Harold – deşi el insistă că Harold nu este atât de vinovat pe cât face el să pară. Nu ştiu dacă aici e vorba de adevăr sau o formă de bunătate.

Ceea ce m-a lovit cel mai tare este că fratele meu a dus o viaţă întreagă despre care eu nu am ştiut. Nu am fost niciodată apropiaţi, nici măcar când eram copii. Dar să descopăr că el a avut o soţie, un copil şi că a trecut printr-o tragedie oribilă, despre care el nu a considerat vreodată potrivit să-mi vorbească – ăsta este un mister care va rămâne cu mine tot restul vieţii.

Pentru mine e clar că fiica mea l-a iubit, şi că el a iubit-o, şi că a găsit în ea un fel de eliberare în faţa durerii pierderii propriului copil. Nu pot decât să mă bucur că familia noastră a putut să îi ofere asta, dacă nu şi altceva.

A fost găsit în Surrey în anul 1991. Nişte drumeţi au dat peste el, campat pe plaja de la Frensham Little Pond – lacul unde s-a înecat fiul său – la mai puţin de o oră de spitalul St. Brigid, care avea să devină în cele din urmă casa lui. L-au găsit murdar şi subnutrit, suferind de o serie de răni corporale, neputând să spună de cât timp era acolo.

Nu era deloc coerent, ţipa şi era chiar violent. Când poliţia a fost chemată, nu au putut să obţină nicio informaţie despre identitatea lui şi au fost nevoiţi să îl ia. Se pare că a părăsit acel loc de pe lac ţipând şi implorând să îl lase acolo.

Câţiva dintre angajaţii mai în vârstă susţin că el a fost de fapt găsit în 1990, cu un an înainte de anul în care pretinde că a urcat la bordul avionului către acel munte, dar orice înregistrare de la acea vreme

care să confirme asta a fost pierdută într-o inundaţie de la începutul anilor 2000.

La un an după prima publicare a cărţii *Ascensiunea,* psihiatrul Thaddeus Shaltman a scris un articol numit „Trauma prin fantezie: Scrisorile Tunmore", în care susţine că întreaga experienţă este reprezentativă pentru un episod psihotic din cauza sentimentului de vinovăţie legat de moartea fiului său, în care Harold „şi-a imaginat o formă de purgatoriu pentru el însuşi. A avut fantezia unui iad pe care credea că-l merită – unul în care era neputincios, unul în care era pedepsit – şi s-a pierdut în el"[17].

Orice i s-a întâmplat fratelui meu, pe oricine alegi să crezi, nu încape îndoială că a fost o tragedie. Dar dacă crezi în aceste scrisori, aşa cum am ajuns şi eu să cred, poate există motive să fii optimist.

Ştiu cu certitudine că Harold nu şi-a uitat familia. În ciuda faptului că a pierdut legătura cu lumea materială în ultimii săi ani din viaţă, avea un ritual pe care îl urma din când în când. Când i se oferea ocazia, un cuţit de plastic şi o bucată de săpun, sculpta o mică figurină reprezentând o femeie şi un copil. Un *nestuke* pentru a-şi păstra mereu amintirile aproape de el. Aleg să cred că atunci când şi-a dat foc, şi-a îndeplinit ultima promisiune făcută lui Naoko: să revină şi să o găsească într-o vâlvătaie de foc şi căldură.

Şi dacă ceea ce a spus Thomas este adevărat, atunci o parte din Harold este încă în viaţă pe acel munte, existând în afara spaţiului şi timpului. Şi ghemuiţi acolo, într-un moment îngheţat al eternităţii, Naoko şi Santi sunt şi ei cu el.

Trebuie, cred eu, să ni-i imaginăm fericiţi.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi existat fără sprijinul oamenilor fantastici care au urcat pe acest munte împreună cu mine.

Mulţumiri lui Alex Cochran, agentul meu, care a văzut potenţialul într-o versiune timpurie a acestei cărţi şi care m-a susţinut fără nicio ezitare la fiecare pas.

Le mulţumesc editorilor mei, Vicky Leech şi Delia Taylor, care m-au ajutat să ajung în inima acestei cărţi şi să o fac să strălucească.

Mulţumesc dragilor mei colegi scriitori şi „Novel Nerds" – Lia Holland, Eleanor Imbody, Talia Rothschild, Lee Sandwina şi, recent, Dave Goodman. Împreună, sunteţi stânca mea. Fără voi, nimic din ce scriu nu ar merita citit.

Mulţumesc întregii echipe de la C&W care a muncit din greu pentru mine şi cartea mea în fiecare etapă a acestui proces, inclusiv lui Luke Speed, Kate Burton, Jake Smith-Bosanquet, Tracy England şi Dorcas Rogers.

Mulţumiri lui Tom Kitwood, pentru că mi-a corectat cunoştinţele greşite în ştiinţă, şi Duncan Carnegie pentru că mi-a corectat latina. Mulţumesc Laura Cherkas pentru că ai corectat orice altceva. Le mulţumesc tuturor prietenilor extraordinari şi primilor cititori care m-au sprijinit pe tot parcursul: Danny Nason, Linda Lee, Karin Samuel, Mike Wheelhouse, Andrew Quailes, Audrey Greathouse, Ross Furmedge, Kristi Wong, Emma Wong, Jade Fok.

Mulţumesc părinţilor mei, pentru sprijinul vostru de neclintit şi necondiţionat faţă de tot ceea ce fac. Înseamnă mai mult decât v-aţi putea voi imagina.

Şi cel mai important, îi mulţumesc minunatei mele soţii, Allys, şi extraordinarei mele familii. Această carte şi tot ce reprezintă ea este pentru voi. Voi sunteţi totul pentru mine, mereu şi pentru totdeauna.

Un thriller speculativ de excepție, în care apariția din senin a unui munte în mijlocul Oceanului Pacific conduce o expediție științifică la descoperiri neașteptate.

"Incredibil... Tema perfectă. Binge ridică această carte deasupra ficțiunii de gen similar." — *Publishers Weekly*, recenzie cu STEA

„Romanul are un ritm inteligent, implementând întorsături strategice pentru a menține cititorul în mișcare... Proza clară a lui Binge se mișcă bine între concepte științifico-fantastice, teroare gotică și secvențe de acțiune în ritm rapid... Imaginea completă este la fel de singulară ca muntele vast din tema centrală a cărții." — *The New York Times*

„O poveste amețitoare despre descoperire, groază și fenomene ciudate, în care timpul nu curge liniar... [ASCENSIUNEA] oferă o tensiune bine susținută și câteva scene de acțiune încântătoare." — *The Financial Times*

„Dacă crezi că seamănă foarte mult cu *At the Mountains of Madness* al lui H.P. Lovecraft, ei bine, da, *Ascensiunea* este o versiune repovestită cu dragoste a unui thriller horror clasic, dar cu mai multă umanitate și emoție reală. *Ascensiunea* este recomandat călduros — o plăcere macabră, o evadare pentru iubitorii acestui gen."
— *The Wall Street Journal*

„Un amestec captivant de povestire plină de imaginație, de acțiune și examinare filozofică asupra vieții... Oferă o analiză profundă a locului unde se află adevărata noastră putere. În cele din urmă, merită urcarea." — *Chicago Review of Books*

„O combinație între *Călătorie spre centrul Pământului* și *Inima întunericului*... Un thriller SF distractiv." — *Kirkus*

„Emoționant... o analiză interesantă despre adevărata natură a vieții de pe Pământ... O poveste captivantă în care minunile nedescoperite ale Pământului se dovedesc la fel de incitante precum cele din galaxie." — *Library Journal*

{1} NOTĂ EDITOR: Scrisorile lui Harold au majoritatea şi data, şi adresa trecute. Cu toate acestea, din cauza unui proces legal în desfăşurare, unele dintre locaţiile din scrisorile lui Harold au fost redactate în această ediţie.

{2} Corinteni 13:12 (n. tr.).

{3} NOTĂ EDITOR: Este important de precizat că în ciuda aspectului lor cronologic, examinările criminalistice ulterioare nu indică faptul că toate scrisorile au fost scrise în ordine. Tipul de hârtie este diferit în cazul unora dintre ele, şi nivelul de degradare variază semnificativ de la o scrisoare la alta. Din motive care vor deveni mai clare în text, este probabil imposibil să le datăm cu acurateţe. Aşadar, în încercarea de a prezenta o naraţiune coerentă, editorii au decis să prezinte scrisorile în ordinea datelor trecute în antet.

{4} Epistola întâi a lui Petru 5:6 (n. tr.).

{5} NOTĂ EDITOR: Aceasta este prima dintre cele trei scrisori care au fost destinate lui Harriet după dispariţia lui Harold. Scrisorile precedente au fost găsite în servieta lui de la spitalul St. Brigid.

{6} NOTĂ EDITOR: Această scrisoare a fost aproape pierdută. Lipsea din colecţia din servietă şi a fost descoperită ascunsă printre nişte haine vechi de-ale lui Harold la câteva zile după moartea sa. Este neclar de ce a fost separată de celelalte.

{7} Operă scrisă de William Shakespeare (n. tr.).

{8} *Invictus,* poezie scrisă de William Henley (n. tr.).

{9} Aceasta este prima scrisoare din colecție în care data pare să nu se mai sincronizeze cu rememorarea evenimentelor. Pare clar că Harold descrie evenimentele din ziua următoare, de pe 27, și totuși, scrisoarea aceasta este datată cu două zile mai târziu. Dar ziua de marți corespunde datei de 29, sugerând că nu este doar o greșeală numerică. De asemenea, începând cu această scrisoare, nu va mai include anul.

{10} NOTĂ EDITOR: Trebuie menţionate două curiozităţi legate de această scrisoare anexată. Primul aspect este că, în timp ce datarea lui Harold a început să-şi piardă consistenţa în jurul zilei de 27 ianuarie, acum este prima dată când el recunoaşte în mod conştient că nu este sigur de dată. Motivul pentru care devine nesigur cu privire la momentul exact în care scrie nu este clar. Cel de al doilea aspect este acela că o examinare a uzurii şi deteriorării sugerează că aceasta este cea mai veche scrisoare din colecţie, cu o vechime semnificativ mai mare decât celelalte.

{11} NOTĂ EDITOR: Aceasta este a doua din cele trei scrisori trimise iniţial lui Harriet în 1991.

{12} NOTĂ EDITOR: Aceasta este a treia scrisoare din cele trei trimise lui Harriet în 1991.

{13} Sunt extraterestru (n. tr.)

{14} NOTĂ EDITOR: Deși s-au depus multe eforturi pentru organizarea acestor scrisori în ordine cronologică, Harold încetează să mai treacă datele lor din acest punct. În ciuda faptului că par nesuccesive, următoarele pagini au fost ordonate și numerotate împreună în documentele originale, și astfel vor fi prezentate ca atare.

{15} NOTĂ EDITOR: În ciuda conţinutului său, genul de hârtie şi de cerneală indică faptul că această secţiune a scrisorii nu a fost scrisă mai târziu la St. Brigid, ci a fost într-adevăr scrisă în aceeaşi perioadă cu celelalte scrisori.

{16} NOTĂ EDITOR: Dovezile sugerează că această ultimă scrisoare a fost scrisă la spitalul St. Brigid, la ceva timp după sosirea lui acolo. Hârtia are o calitate diferită şi nu este degradată la fel.

{17} Shaltman, T. (2020) „Trauma Through Fantasy: The Tunmore Letters”, International Journal of Psychology, 55(5), 46-74

CUPRINS

Cuvânt-înainte
Marţi, 22 ianuarie 1991
Miercuri, 23 ianuarie 1991
Joi, 24 ianuarie 1991
Joi, 24 ianuarie 1991
Vineri, 25 ianuarie 1991
Vineri, 25 ianuarie 1991
Sâmbătă, 26 ianuarie 1991
Duminică, 27 ianuarie 1991
Marţi, 29 ianuarie
31 ianuarie (noaptea)
2 februarie??
Începutul lui februarie
Ianuarie/Februarie (Cred)
???
Nu mai știu ce dată e
Postfață
Mulţumiri

Table of Contents

Cuvânt-înainte	4
Marţi, 22 ianuarie 1991	21
Miercuri, 23 ianuarie 1991	37
Joi, 24 ianuarie 1991	55
Joi, 24 ianuarie 1991	79
Vineri, 25 ianuarie 1991	103
Vineri, 25 ianuarie 1991	123
Sâmbătă, 26 ianuarie 1991	136
Duminică, 27 ianuarie 1991	148
Marţi, 29 ianuarie	169
31 ianuarie (noaptea)	196
2 februarie??	217
Începutul lui februarie	238
Ianuarie/Februarie (Cred)	259
???	280
Nu mai ştiu ce dată e	298
Postfaţă	347
Mulţumiri	350